

3125501 2222 3125

orxun uçar burak turna
www.iphonepub.com

ABD'nin Türkiye'yi İşgali...
ABD Türkiye'yi Yarda... Bombardıman Söylüyor... Kıskaç Deralıyor...

METAL FIRTINA

Politik Kurgu - Roman

1. Bölüm: SAVAS BASLIYOR

23 Mayıs 2007 - Saat: 00.10

KERKÜK'ÜN KUZEYDOGUSU

Karanlık, doganın örtüsü haline gelmişti. Sessizliğin içinde, böcek çıgıllıkları bile duyulmuyordu. Irak'ın

daglık kuzey bölgesinin sınırındaydı burası. Çölün sona erdiği topraklarda düzlükler ve yükselti-
birbirine karışmaya başlıyordu, ufuk çizgisindeki daglık alan, karanlığın içinde ancak bir gölge olarak
belirliyordu. Geniş düzlük alanları ara ara tepeler kesiyordu. Zor bir coğrafyaydı; hem toprak, hem de
insan olarak. Çok seylere gebe bir dünyanın manzarasıydı, geleceğin karmasasını içinde beslediğini
belli
etmiyordu pek.

Bu donmuş an, önce hafif bir titresimle bozuldu. Ardından o düzlüklerden birisinin sınırındaki
kayalık

alandaki tas parçalarının toprak üzerinden aşağı doğru yuvarlanma sesi ve hemen ardından bot sesleri
duyuldu. Askerler kosarak kayadaki yarığın içinden çıktılar ve hızla tepeden aşağı indiler.
Üniformaları

dışındaki her yerleri siyah çamurla kapatılmıştı. Yorgundular, neredeyse iki gündür en alt seviyede
öğünle yaşamaya çalışıyorlardı ve şimdi de uzun bir mesafeyi, üzerlerindeki kırk kiloya varan yük-
kosmak zorundaydılar. Tek şansları, yokus aşağı kosacak olmalarıydı ama yaklaşık iki kilometre
ötedeki

yabancı askerî birliğe görünmeden bu mesafeyi almak gibi zor bir durum ile yüz yüzediler.

On iki askerden oluşan öncü gözetleme timinin basındaki Üstegmen Alper en önde hızla aşağıya
doğru

kosmaya başlamış, hemen pesinden de erler büyük bir hızla ileri atılmışlardı. Değil iki kilometreden,
yüz

metreden bile fark edilmeleri neredeyse imkânsızdı. Karanlığın içindeki gölgeler hızla tepeden aşağı

kaydı, kusu bir süre düzlükte de devam etti. Çok güçlü bir askerî

birliğin karargâh merkezine bakan bir

tepeden gözlem yapmışlardı, fark edilmeleri halinde vurulmamalarına imkân yoktu. Yirmi dakika süren

kosunun ardından büyük bir kayanın arkasına sıralandılar. Takımın en irisi ve makineli tüfekçisi Serdar,

kayanın biraz açığında siper alıp nisangâhını, geldikleri istikamete yöneltti. Üstegmen Alper tek dizinin

üzerine çökmüştü. Telsiz eri hemen yanına geldi ve kriptolu mesaj modunu açtı:

"Sahin'den Baykus'a, tamam."

Telsizden gelen cızırtıyı dinlediler bir süre:

"Sahin'den Baykus'a, tamam."

Üstegmen sabırsızlanmaya başlamıştı:

"Baykus'tan Sahin'e. Devam edin. Tamam."

"Baykus, Kerkük'ün on bes kilometre kuzeydogusunda 101. Piyade Tümenine bağlı oldugunu sandığımız, tugay büyüklüğünde bir birliğin merkez karargâh koordinatları belirlendi. Olaganüstü bir askerî hareketlilik var. Bildiriyorum..."

"Baykus'tan Sahin'e. Sag olun. Tamam."

"Anlaşıldı. Tamam."

2

Alper sürünerek, dürbünle karargâhı gözleyen komando er Uygur'ın yanına geldi. Uygur dürbünü uzatırken parmağıyla iki noktayı isaret etti. Eski, beyaz bir kamyonet, karargâhın kapısından oyalanmadan geçmiş, büyük bir çadıra doğru ilerliyordu. Araç, çadıra girmeden önce ellerinde silahlarıyla birkaç posulu, aracın içinden çıktı.

Uygur, "Bunlar Pesmerge'yse kafamı keseyim," dedi.

Alper cevap vermedi. Son zamanlarda Kerkük'te Kürt olmayan nüfusa karşı

yapılan saldırılar iyice

artmıstı. Ankara'nın uyarılan ne Kürt hükümetinde, ne de ABD'de ses buluyordu. Amerikan hükümetinin

dış politikası tamamen Rum, Ermeni ve Yahudi lobisinin eline geçmiş gibiydi. Kıbrıs konusunda da gerilim iyice tırmanıyordu.

Kuzey Irak'ın karışmaya başlaması ve Türkmen varlığının tamamen ortadan kalkma tehlikesinin bas göstermesi ile birlikte, Türkiye'nin bir zamanlar reddettiği askerî

katkı, sanki zorunlu olarak

gerçekleşmişti. Bütün bu gelişmelerin yanında istihbarat raporları, Amerikan kuvvetlerinin Suriye'ye müdahale etmeye hazırlandığına isaret ediyordu. Esad Hükümeti zordaydı.

Yorumcular, belki de bu

nedenle ABD'nin, Türk Ordusunun Kuzey Irak'a girişine ses çıkarmadığını

belirtiyordu.

Askerlerin sessizliğe alışkın kulakları, derinden gelen bir sesin varlığını algıladı. Düzenli bir ivme ile

artan bir titresimdi bu. Üstegmen Alper birkaç saniyede sesin ne olduğunu anladı. Bu bir helikopterdi ve

açık bir şekilde, buldukları noktanın belli bir uzaklığında daire çiziyor olmalıydı ama ne bir ısıklık, ne de

bir silüet görülebiliyordu. Dakikalar boyu karanlığı gözlemlediler, tam siper almış vaziyetteydiler ama

silahlarını doğrultacakları bir hedef yoktu ortada. Kısa bir süre sonra ses uzaklaştı ama bu sefer daha

uzaktan, daha farklı sesler gelmeye başladı. Üstegmen Alper, makineli tüfekçiyi daha iyi bir yerde siper

alması için uyardı. Serdar hemen arkadaşlarından bes on metre ileride, daha alçak bir kaya parçasının

arkasına saklandı. Birbirleri ile isaretlesmek üzereydiler ki iki siper noktasının arası bir anda aydınlandı,

simsek çakmış gibiydi. Türk Deniz Piyade Tugayı istihbarat timinin askerleri neye ugradıklarını

sasırmışlardı, gözleri görmüyordu, kulaklarına gelen sesler sanki metal bir koninin içinden geçer gibi ulasıyordu. Hiç

kimse neler olduğunu

anlayamıyordu. Makineli tüfekçi Serdar ile diğer askerlerin arasında siddetli bir patlama olmuştur.

Patlamanın hemen arkasından birkaç yüz metre ötedeki değişik noktalardan mermi yağmaya başladı, izli

mermiler arka arkaya gece karanlığını delip sessizlik perdesini yırtıyordu.

Alper gözlerini açtı, az önce olması gereken noktadan birkaç metre ötedeydi. Üzerindeki elbiseler yanmış

ve paralanmıştı. Vücudunun bazı yerlerinden kan aktığını

hissedebiliyordu sadece. Bunun dışında fazla

bir his yoktu bedeninde. Az ötesinde, yerde yığılı gölgeler gördü; bazıları hareketsizdi, bazılarıysa çok

güçlü olmayan bedensel tepkiler veriyorlardı. Yerinden kımıldamaya çalıştı ama çok zorlanıyordu, şimdi

etrafı görmek çok daha zordu ama izli mermilerin geldiği yerleri görebiliyordu. "Az önceki helikopter,

asker getirmiş olmalı," diye düşündü. "Çok kalabalıklar."

Yine helikopter sesleri gelmeye başlamıştı, bu sefer sesler birden çoktu. Aniden irkildi Üstegmen, az

ötesinde korkunç bir gürültü meydana gelmişti, insan üstü bir gayretle doğruldu. Kayayı siper alan

Serdar kendine gelmiş olmalıydı ki, makineli tüfegini konuşturmaya başlamıştı. Eli, hiç durmadan tetiği

çekiyordu. İzli mermilerin ateslendiği noktalara onlarca mermi yolluyordu. Serdar bir an yanına baktı,

Üstegmen ile göz göze geldiler, gülümsediler. Alper G-3'ünü seriye ayarladı ve birkaç darbede sarjörü

karsı tarafa bosalıttı, yere yattı. Bir süre için düşman atesi kesilmisti. Bu aradan yararlandı ve telsizcinin yanına süründü. Telsiz görevlisi askere baktı ama eline gelen şey nedeniyle irkilip geri çekildi. Çok

kötüydü durumu, sarapneller boynunu kesmişti, yasayıp yasamadığını

bilmiyordu. Telsizi sırtından alıp

uzaklastı. Az önce ates açanlar toparlanmış, bu sefer Serdar'ı öldürmek için ates ediyorlardı. Üstegmen ne

yapacağını sasırdı. Serdar çok iyi siper aldığı için 3

vurulmamıstı ama seken mermiler etrafı cehenneme çevirmisti. Telsizi çalıştırmayı denedi, herhangi bir

hasar yoktu ama cızırtılı arka sese pek çok ingilizce konuşma karışıyordu. Üstegmen karsısındaki Amerikan askerlerinin çok heyecanlı olduklarını anlayabiliyordu.

Sürekli telsizden bagırıyorlardı:

"Take'em out, take'em out!!!"*

* Öldürün onları, öldürün!

Üstegmen Alper, telsizden merkeze ulasmaya çalıştı. Bir süre sonra zayıf ve derinden gelen bir cevap duydu:

"Baykus'tan Sahin'e, konumunuzu bildirin."

"Sahin'den Baykus'a. Az önce size verdiğim koordinatların iki kilometre kadar güneydogusunda ve yogun ates altındayız. Amerikalılar her taraftan ates ediyor, askerlerimin çoğu sehit oldu komutanım. Helikopter sesleri duyuluyor, her an roket atesi bekliyorum, tutunmaya çalışıyoruz."

Üstegmen Alper'in sesi karsı taraftaki telsizden çok umutsuz olarak algılanıyordu. Deniz Piyade Tugayının Kerkük'e yakın merkez karargâh çadırındaki tabur komutanları

hiddetle ayaga kalkmış,

olanların ne anlama geldigini çözmeye çalışıyorlardı. Hiçbir düşmanca harekette bulunmamış olan bir ileri kol takımına, böylesine acımasızca saldırmanın altında nasıl bir neden olabilirdi? Kuzey Irak'taki

Türk askerî varlığı ABD Irak'ı isgal ettiginden beri bir gerilim kaynağı olmuş, hatta Çuval skandalı diye

anılan; istihbarat amaçlı olarak bölgede bulunan, özel Kuvvetlere bağlı

askerlerin gözaltına alınması olayı

patlamıstı. Telafer ve Kerkük'teki saldırılar gerilimi tırmandırmıs ama asla böylesi bir sıcak çatısma noktasına gelmemisti. İki taraf da birbirine temkinli davranıyordu.

Simdi bu saldın neden olmustu?

Tabur komutanı olan binbasıları tutmak çok zordu. Hepsinin elinde birer kalasnikof vardı ve tek baslarına bölgeye gitmek için can atıyorlardı. Tugay Komutanı

Tümgeneral Ihsan Er, telsizden

Genelkurmay ile görüşmeye ugrasıyordu. Elektronik karıştırmanın yol açtığı kesilmeler meydana geliyordu bazen ama bir süre sonra tekrar iletisim kurulabiliyordu.

Çadırın içi sigara dumanı ile

dolmustu, üst düzey askerler dışındaki subaylar dışarı çıkartılmış ve

"Hazır ol" emri verilmisti

kendilerine. Deniz Piyade Tugayı, Türk Ordusunun gözbebeği ve savasa en hazır birliğıydi. Ancak

karsılarındaki birlik, eger yanılmıyorlarsa, ki yanılmadıklarından emindi hepsi de, Apache helikopterleri

ile desteklenen yirmi bin kisilik bir tümenin en hızlı tugaylarındandı.

"Çocuklar, askerlerimizi öldürüyorlar, ne yapacağız?" dedi Tümgeneral Ihsan Pasa.

"Komutanım, yardımlarına kosalım," dedi bölük komutanı Yüzbasılardan birisi.

"Evet, zaman kaybetmemeliyiz," diye atıldı Tugay Komutan Yardımcısı

Albay.

"Ya Genelkurmay?" Tümgeneral çok endiseliydi; verecekleri karar, içinden çıkılmaz bir olaylar zincirini

baslatabilirdi. Sanki Amerikalılar bunu istermis gibi yakınlarına gelmişlerdi. Büyük kuvvetler birbirlerine

yaklastığı zaman uç kolların arasında temas yasanmaması neredeyse imkânsızdı ve Amerikan tümeni bu

hareketi ile resmî olarak dsmanca bir tutum sergilemis kabul edilebilirdi.

"Komutanım, saldırı altında olan Genelkurmay değil, bizleriz." 1. Tabur 2. Bölük Komutanı Yüzbaşı Hakkı Sayın'ın sesi sert ve bakışları deliciydi, yüzündeki siyah boyalar nedeniyle korkutucu bir ifade yerleşmişti yüzüne. Çadırdaki konuşmalar devam ederken emir vermiş ve acil olarak tegmen, astsubay ve

erlerden oluşan yirmi kişilik bir tim oluşturulmasını istemişti.

Makinelî tüfekler ve roketatarlar taşıyan

4

askerler bes dakika sonra çadırın önündeydi.

"İzin verin, ben, komutamdaki yirmi askerle yardımlarına kosmak istiyorum. Tüm tugayı ya da bir taburu

harekete geçirmek zaman alır ve zayıfatı artırır. Benim fikrim, tugayın hemen ciddi savunma pozisyonuna

geçmesi ve bizimle kontak halinde kalması. Koordinatlar belli, bölgeye hava saldırısı istenebilir. "

İhsan Pasa, Yüzbaşı ile gurur duyuyordu, bir general kadar hevesli ve düşünceliydi.

"Tamam Yüzbaşı, hemen harekete geçin ve kalanları kurtarın. O herifleri püskürtmeni istiyorum. Biz savunma pozisyonu alıp Genelkurmaydan emir bekleyeceğiz, gerekirse bütün gücümüzle yükleniriz."

"Emredersiniz Komutanım!" Yüzbaşı Hakkı Sayın'ın sesi çadırdakilerin kulak zarını çınılattı. Konuşmasını

bitirince hızla dışarı çıktı ve kosarak az ilerideki kamyonla yöneldi.

Askerler de aynı çabuklukla iki

kamyonla dolusup çatışmanın tam ortasına doğru yola çıktılar. Yaklaşık kırk bes dakikalık mesafedeydi

çatışma merkezi. Tugayın komuta karargâh merkezi, tepelerin arasına kurulmuştu ve kamyonlar yolda

hızla ilerlerken tabur ve bölüklerin arazide dağınık halde savunma hazırlığına geçmekte olduğunu fark

edebiliyorlardı. Kamyon farlarının yarım yamalak aydınlattığı gece karanlığında insan silüetlerinin

kosuşturduğunu, siper kazdığını ve yüzlerindeki kamuflaj boyalarını

yenilediklerini görebiliyorlardı.

Yüzbaşı Hakkı, öndeki kamyonunda soför yanına oturmuştu. Eli sıkı sıkıya tetikteydi. Ortamın heyecanı nedeniyle genç subay ve erlerin, durumun ne anlama geldiğini bilmediklerine emindi. Onlar bir çeşit terörist saldırıyı bertaraf etmeye gittiklerini düşünüyorlardı.

Aradan otuz dakika geçtikten sonra patlamaları ve makineli tüfek seslerini duymaya başladılar.

Yüzbaşının yüzünde garip bir ifade vardı, anlamsızdı tamamen, dudakları

oyunuyordu. Sesler askerleri

tedirgin etmişti. Çok fazla ses vardı, nasıl bir çatışmanın içine gidiyorlardı?

Üstegmen Alper, hâlâ nasıl hayatta kaldıklarına sasırıyordu doğrusu.

Erlere üçü daha kendine gelmiş

ve ateş etmeye başlamıştı. Hepsi kan içindeydi ama hiç konuşmadan karsıdan ateş gelen bölgeye

kilitlenmiş durumda silah sıkıyorlardı, yaşamıyor gibiydiler. Telsiz açıldı ama söyleyecek fazla bir şey

yoktu. Karsılarındaki düşman, bas edilebilecek bir güçte değildi; biraz sonra mermileri tükenecek ve birer

birer şehit olacaktı. Saldırının uyarısız gelmesinden, onları teslim olmaya davet etmeyecekleri belli

olmuştu. Bu duygu ile rahatladı Üstegmen Alper, gözlerinin önüne çocuğu ve karısı geldi. Şehirde yalnız

basına yasayan annesini düşündü. Hepsi belirsiz birer görüntüye dönüşüyordu aklında, onlar mı artık

yoktu, yoksa kendisi mi yok oluyordu tam kestiremiyordu. Ellere baktı, ailesine dokunan ellerine,

onlara sevgiyle dokunan elleri şimdi kan ve toprak içindeydi. Bu eller... Onlara bir daha

dokunamayacaktı. Ateş etmenin bir anlamı kalmamıştı ama emrindeki birkaç asker,

zafer kazanacakmışçasına savaşıyordu.

"Cem, nasıl gidiyor?" Az ilerisindeki İstanbullu askere seslendi, sesi hırıltılı ve yarı çığlık atar gibi

çıkıyordu "Düşmana zayıf verdiriliyor komutanım." İstanbullu asker savaşın soku içindeydi. Nisan

almadan attığı mermilerin hedeflerine ulaştığını zannediyordu ama izli mermilerin gökyüzünde uçan atesböceklerinden daha tehlikeli olduğu söylenemezdi. Alper Üstegmen, yüzü kaskatı kesilmiş halde tetige basan temiz yüzlü çocuğa baktı. Kim bilir kimler onun eve bir an önce dönmesini bekliyordu; kendi

gibi bebek suratlı sevgilisi, güleç annesi ve oğlunun isinin basına geçmesini bekleyen sevgi dolu bir baba,

ya da buna benzer birileri. Ama o, ölümün kenarında kendinden geçmiş bir halde umutsuzca var olmaya

çalıyordu.

Büyük bir patlama daha oldu. Masmavi ve parlak bir ısı çıkartmıştı

bomba. Az önce kendine gelen iki er

acı içinde bağırmağa başladı; birisi Uygur'dı. Diğerinin adını

unutmuştu. Alper'in zihni garip tepkiler

5

veriyordu, hayatının bazı detaylarını da unutmaya başlamıştı. Vücutları

sarapnel parçaları ile dolmuştu

yerdeki askerlerin. Sadece bakabiliyordu, hiç hareket edemedi Üstegmen.

Yerde kıvranıyorlardı. Kulakları

uguldamaya başladı Alper'in. Birkaç dakika içinde o da onların yanında olacaktı herhalde. O artık şehit bir

askerdi, yaşamdan ölüme geçişin olduğu yerdeki huzuru hissetti, ölüm, gerçekleşmeden önce bir korku

aracı olabilirdi sadece, oysa onun kapısı açıldığında artık sonsuz bir huzur vardı. Alper kulaklarından kan

aktığını hissetti, az önceki uğultu dayanılmayacak hale gelmişti. Baska bir sesteki bu, yere vuran nal sesleri

gibiymiş, büyük bir süvari ordusu dağlardan kopup geliyordu sanki.

Yüzbaşı Hakkı, kamyonu kullanan askere, "Dur!" emrini verdi. Yüksek bir kayalığın kösesini henüz

dönmüşlerdi, kayaların üzerinde zayıf bitkiler vardı ama alan, o kadar girintiliydi ki birkaç askerin böyle

yogun bir çatışmada bu kadar uzun süre dayanmış olmasına sasırmadı.

Henüz çatışmanın olduğu yeri

göremiyordu ama hemen kayalığın arkasında olduğunu biliyordu. Kamyondan atladı ve el isareti ile askerlerin inmesini istedi. Yirmi asker hızla kamyonları terk etti.

Yüzbaşı soförlerin de inmesini istedi. O

kamyonlara ihtiyaçları olacağını sanmıyordu. Kosarak kayanın kenarına geldi ve basını uzattı, diğer askerler, arkasında tek sıra halinde dizilmisti. Gözleri dehset içinde açıldı Yüzbaşının. İrkilmisti, bedeni

bu irkilmeyi olanca gücüyle dışarı yansıttığı için askerler ona iyice yaklaşıp, silahlarına sıkı sıkıya sarıldılar.

"Allahım!" diye bir hırıltı çıkardı Yüzbaşı. Diğer takımın komutanı

Üstegmen yanına yaklaşıp basını

uzattı. Onun da yüzü, üstünden farksız hale gelmişti.

Karsılarında cereyan eden manzarayı anlatmak zordu. Yüzlerce ısıklı huzmesi çok dar bir alana doğru yağıyor ve orada ortadan kayboluyordu. Hedefledikleri alan, çelik eritme kazanını andırıyordu. Isık huzmeleri bir araya gelip sürekli yanan bir ates görünümünü kazanıyordu.

Atesin yoğunlaştığı bölgeden

atılan birkaç izli mermiyi görünce Yüzbaşı ve Tegmenin gözünden yaşlar bosandı. Hâlâ sağ bir iki asker

vardı orada ve şehit olmaları an meselesiydi. Buldukları nokta, çatışmanın tam paralelinde kalıyordu,

her iki tarafa da eşit mesafedeydi. Yüzbaşı, askerleri başına topladı:

"Çocuklarım, biz buradan sağ çıkamayız, isteyen varsa hemen kamyonu atlayıp karargâha dönsün. Bu vebali üzerime alamam."

Askerlerin gözleri doldu, kimseden ses çıkmıyordu. Helikopterlerin sesleri artmaya başlamıştı. Birazdan

oradaki ufacık direnis cebine roketleri yollayıp isi bitireceklerdi.

"Olmaz komutanım!" diye haykırdı erlerden birisi. Diğerleri de ona katıldı, gözlerinde umut yoktu ama

çelik gibi bakıyorlardı komutanlarına. Hepsi silahlarının emniyetini kapatıp tetiklerini seriye ayarladı.

Bes tane makineli tüfekleri vardı. İki asker de roketatarı

kullanacaktı.

"Hep beraber izli mermilerin kaynaklarına ates açacağız çocuklar.

Roketleri helikopter sesi gelen tarafa

gönderin, gölge görürseniz ona doğru ates edin. İlk atesten sonra serbestsiniz çocuklarım, Allah ne verdiyse. Ben direnen askerlerimin yanına kosacağım, beni korumaya çalışmadan o pisliklere ates edin."

"Emredersin komutanım!" diye karşılık verdiler.

Yüzbaşı telsizi aldı, karargâhla bağlantı kurdu:

"Baykus, bu son mesajımızdır. Direnen askerlerimizin yanındayız ve düşman unsurlara saldırmak üzereyiz. Çok ates var, sağ dönmemiz mucizedir. Kendinizi kollayın! Bu kuvvet, sonrasında sizi hedef alabilir. Allah yardımcımız olsun."

6

Cevap beklemeden telsizi kapattı. Herkes derin bir nefes aldı. Ne yapacaklarını biliyorlardı ama sonucun

ne olacağı hakkında hiçbir düşünceleri yoktu. Tek bildikleri, az sonra her yerin kan gölüne döneceğiydi.

Karşılarındaki düşmanı sasırtmak ve kayıp verdirmek zorundaydılar, eğer bunu yapabilirlerse belki kurtulabilirlerdi.

Yüzbaşı elindeki M-16'nın dürbünü ile etrafı kolaçan etti. İlk atesi o açacaktı ve sonra her taraf karışacaktı.

Hedef nisangâhında Amerikalı askerleri açıkça görebiliyordu, çok iyi siper almamışlardı. Savasmaktan

çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. Kendilerine ates edilmesi umurlarında değil gibiydi, birkaç yaralı Türk askerinin atesi onları korkutmuyordu. Yüzbası makineli tüfegin yerleştirilmiş olduğu siperi hedefledi. En çok izli mermi ondan çıkıyordu. Siperde makineli tüfekçi dışında iki asker daha vardı. Onlar

da ara sıra birkaç el ates ediyorlardı. Yüzbası Hakkı gözlerini kısıtı, "Bismillah," dedi ve tetige bastı.

M-16'nın ilk patlaması ile kıyamet koptu, yanındaki askerlerin kulakları sağırlastı, sanki bir kuyunun içine

girmişlerdi. Az önceki psikoloji ortadan kalkmıştı, şimdi seslerin bir anlamı yoktu, hepsi tek başına gibiydiler. Yüzbasının yolladığı mermiler Amerikalı askerlerin üzerine yagdı ve makineli tüfek hemen

sustu. Yüzbası, nisangâhından Amerikalı askerlerin kıvranarak yere yattığını görebiliyordu ve eğer yanılmıyorsa kulaklarından sızmaya çalısan çığlık sesleri

de onlara ait olmalıydı. Siperdeki üç asker de vurulmuş ama ölmemisti.

Hepsinin hayatî organlarını

koruyan çelik yelekleri vardı. En azından artık sorun çıkarmazlardı.

Yüzbası, yanındaki askerlerin naralar atarak silahlarını atesledigini duydu ve dönüp onlara baktı.

Önündeki görüntü hiçbir korku filmiyle karşılaştırılamayacak kadar korkunçtu. Yirmi asker ellerindeki

silahları yüz metre kadar ötelerindeki kayalıklara bosaltıyordu. Bazen nisan alıyor, bazen nisan almadan

bölgeyi tarıyorlardı. Makineli tüfekçiler, yanlarına Belçika yapımı FN

makineli tüfeklerini almışlardı.

Korkunç bir hızda ve serilikte ates edebiliyordu bu silah. Simdi buldukları kayalıktan Amerikalı

askerlere ates kusuyorlardı. Karanlıktaki araziden ardı ardına çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Az önce

direnmeye çalısan birkaç askere ates edilmiyordu artık. Aslına bakılırsa ates tamamen kesilmisti. 101.

Hava Indirme Tümenine baglı askerler kayalıkların altına sinip canlarını kurtarma derdine düsmüs olmalıydı. Bu sırada roketatarlar ateslendi ve gecenin derin karanlığı

içinde, arkasında koyu bir duman izi

bırakarak gökyüzüne dogru yükseldi, orada ortadan kayboldu.

Roketlerin patladığı yerlerden etrafa saçılan kaya parçalarını

seçebiliyorlardı. Ay ısıgı gölgeleri

berraklaştırıyordu. RPG'lerin etrafa saçtığı parçacıklar pek çok Amerikalı askeri yaralamıs olmalıydı. Tiz

çığıkların sesleri daha da artmıstı.

Askerler sarjör degistirirken ates yavasladı. Yüzbası yanındakilerin saskın bakışları arasında bir ceylan

gibi zıplayarak karanlığın içinde kayboldu. Ayak seslerini duyabiliyorlardı. Tekrar Amerikalıların

bulundugu noktalara ates etmeye başladılar. Roketler tekrar aynı

bölgeyi hedeflemisti. 101. 'nin genç

askerleri için durum ciddilesiyordu. Çığıklar artık bir senfoniye andırıyordu, kötü yakalanmışlardı.

Üstegmen Alper rüya gördüğünü zannetti, ölmek üzere olmalıydı, beyni ona umut asılayacak görüntüler

olusturuyordu. Üzerlerine yagan ates sona ermisti. Simdi kendilerine ates edenlerin oldugu siperlerden

acı bagırısılar yükseliyordu. Bir an için olsun küçük bir umut tanecigi belirdi ama bunu hemen reddetti. O

artık ait oldugu yere gitmeye hazırlanıyordu, böyle kandırmacalar ile harcayacak zamanı yoktu. Etrafına

bakındı, ilk ateste sehit olan askerlerin bedenleri paramparça olmustu, yagan mermiler sürekli onları

bulmustu. Birden karanlığın içinde büyüyen bir gölgenin ona dogru kostugunu gördü. Yüzünde bir

gölümseme belirdi, iste cesur biri çıkmıs ve son kalan canlan almayı

kafasına koymus olmalıydı. Elini

silahına attı, kolları halsizdi ama ölmeden bu cesur adamı da yanında götürmek niyetindeydi...

"Ben Türk'üm!... Yüzbaşı Hakkı. Ogullarım, ates etmeyin." Ses tam zamanında kulaklarına ulaştı, yoksa

tetigi çekmesine ramak kalmıstı, öylece kalakaldı Alper, gölge üzerine geldi ve yanında egildi, gözleri kan

7

doldugu için tam olarak seçemiyordu ama eline dokunan sıcaklıktan dost olduğunu anlamıstı. Bunun ne

anlamı vardı ki, ne degisecekti?...

Amerikalı askerlerin bulunduğu alandan bir ses geldi, yılan agzından çıkmıs gibi siddetli bir sestı. Bir

ates huzmesi büyük bir hızla Yüzbaşı Hakkı'nın geldiği kayalığa dogru uçup patladı, kıvılcımlar saçıldı

etrafa. Yüzbaşı Hakkı'nın agzından, "Allah!!!" diye bir çığlık koptu.

Askerlerini bıraktığı kayalıkta

patlamıstı füze, hiç ates gelmiyordu simdi oradan. Az önce susmus olan Amerikan atesi yeniden başladı,

Amerikalılar saskınlıklarını üzerlerinden atmıs ve simdi her iki noktaya dogru karmasık bir ates

yagmuruna baslamıstı. O anda bir helikopterin silueti görüldü, birkaç

yüz metre ötedeki tepenin

arkasından... Helikopter hızla tepenin arkasından çıkıp 30 mm'lik topu ile Türk askerlerinin bulunduğu

kayaya dogru ates yagdırdı. Çatısma alanı o kadar küçüktü ki, helikopter atesi bütün araziyi

aydınlattı. Yüzbaşı Hakkı, ilerideki birkaç Amerikalı askerle göz göze geldi. Anlamsız bakıslar

çarpıstı. Helikopterin atesi durdu ve hemen ardından kanat altından art arda büyük ısıık

huzmeleri fırladı. Hakkı Beyin az önce terk ettiği kayanın olduğu alan cehenneme dönmüstü.

Kulaklarına

inanmak istemiyordu ama yanan Türk askerlerinin acı dolu çığlıkları

kulaklarına geliyordu.

Üstegmen Alper ile konuşamamıştı bile, onun yüzündeki anlık rahatlamayı

gördüğü an görevini yerine

getirdiğini anladı Hakkı Yüzbaşı. Helikopterin mekanik seslerini duyabiliyorlardı, ölümcül savaş

makinesi büyük bir hızla onların oldukları noktaya dönüp tekrar ateş etmek üzere hareketlenmişti ki, az

önce alevlere bürünen kayanın olduğu alandan atılan roket, helikopterin hemen kuyruğunun altında

patladı. Siyah dumanlar çıkararak dönmeye başladı. Saniyeler sonra çok uzaklardan bile görülen bir alev

topuna dönüşmüştü. Geri hatlardaki Amerikalı askerler için moral bozucu bir görüntüydü.

Hakkı Bey, ölümden dönmüştü, birkaç dakika daha fazla yaşayacağı

anlamına geliyordu bu. 101. 'nin

askerleri hiç nefes aldirmeden tekrar ateşe başladı. Kursunlar vızıldayarak geçiyordu baslarının

üzerinden, yere yapışmışlardı ve az sonra izli mermiler onları

bulacaktı.

Alper gözlerini kapatmış, basında ağrılar yaratan uğultuları

dinliyordu, yüzü gülüyordu. Büyük metal

bir kutunun içinde, başka bir dünyada gibiydi. Sesler yaklaşıyordu, artarak geliyordu, bağırışlar az

öncekilerden farklıydı. Gözlerinin önüne bir görüntü geldi Alper'in.

Uzaktan yaklasan bir karaltı, gittikçe

büyüyordu; gümbürtüler duyuluyordu ama karaltı hiçbir değişiklik göstermeden genişliyor ve ona doğru

yaklaşıyordu. Sesleri ayırt etmeye başlamıştı. At sesleri geliyordu kulaklarına, binlerce nal sesinin

çıkardığı dev senfoniye dinliyordu şimdi. İçindeki yalnızlık duygusu kaybolup gitti, coşku selleri

gökyüzünden kopup üzerine yağmur gibi yağıyor ve ruhunu ferahlatıyordu.

Atları seçebiliyordu şimdi,

engellerin önünden kanatlanarak geçiyorlardı sanki.

"Allah'ım!" diye boguk bir ses koptu gırtlğından, onları görüyordu, gözyaşları bosaldı. "Onlar!" diye bağırđı. Atlarının üzerinde gözlerini ileri dikmiş, kalpaklı Türk askerleri uçarak ilerliyorlardı.

Üstegmen Alper felç olmuştı, hareket edemiyordu, içindeki mutluluğu tarif edemezdi. Bütün dünyada yalnız kendisine ait bir hissi yasadığının farkındaydı. Yüzü aydınlandı

birden, bogazı kurudu. Bir simsek

çaktı zihninde, gök gürlemesine benzer bir ses doldurdu her yeri. Her yer karanlığa bürünmeden önce geriye dönüp baktı.

Patlayan roket herkesi öldürmüştü. Hakkı Bey, parçalanan bacaklarına baktı, ikisi de yerinde değildi.

Gülümsedi, silahını çekip birkaç mermi sıktı yaklasan askerlere. Koca bir çelik kütle alınına çarptı,

sonrasında derin bir uyusukluk kapladı bedenini. Topraga bakıyordu gözleri, agzının içi tas parçaları ile

dolmuştu. Hissediyordu, baslarına toplanmışlardı ve dikkatli biçimde etrafı arıyorlar, ölü Türk

askerlerinin üzerine kursun sıkıyorlardı. Sıra Yüzbası'ya geldiğinde durdular, yasadığını fark etmişlerdi,

tek bir patlama sesi duyuldu.

8

23 Mayıs 2007- Saat: 01.40

DENİZ PIYADE TUGAY KOMUTANLIĞI GEÇİCİ KARARGÂHI KERKÜK'ÜN
KUZEYDOGUSU

Telsizden gelen sesler dayanılacak gibi değildi. Tugay komutanı ve subaylar toplantılarını yaptıkları

portatif masanın başında çaresizlik içinde, az ötelinde devam eden korkunç mücadelenin seslerini

dinlemek zorundaydı. Çatısmaya giren askerlerin hiçbirisi karargâhtan yardım istememiş ya da baska bir

amaçla iletişim kurmamıştı. Orada kendi kaderleriyle bas basa olduklarının bilincindeydiler ve karargâh

personelinin kulaklarıyla sahit olduğu bir dövüsün içinde ölüyorlardı

yavas yavas.

Sesler azalmaya başlamıstı ve her nasılsa açık kalmıs olan telsizden tek tük silah patlamaları duyuluyordu. Tümgeneral Ihsan Er de dahil olmak üzere bütün subaylar gözyaşları içerisindeydi, ellerinden bir şey gelmiyordu. Genelkurmay Başkanlığı, tugayın bütün gücüyle çatısmaya girmemiş olmasına memnun olmuştı.

Bu olayın büyük bir çatısmayı ateslemesini istemiyorlardı ancak durumu tam olarak tahlil etmek zaman alacaktı.

"Baykus, bize çatısma ile ilgili son durumu bildir. Tamam." Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars'ın telsizinden gelen talimatı kesin ve emrediciydi.

"Kartal, çatısma sona erdi. Askerlerimiz şehit oldu. Tamam." Ihsan Er'in sesindeki ifade bir cümleden fazlasını anlatmaya yetmişti. Sözleri telsiz cızırtıları arasında kaybolmuştu.

"Anlaşıldı Baykus. Önlemlerinizi en üst seviyeye çıkartın ve hayatta kalmaya çalışın. Sizi o cehennemden çıkarmak için her şeyi yapacağız. Tamam."

"Kartal, Kuzey Irak'taki diğer birliklerin durumu nedir? Tamam."

"Baykus, durum iç açıcı değil. Diğer iki tugayımız sıkışmış durumda ve manevra alanları yok. Eğer hareket etmeye çalışırlarsa size olan onlara da olacak. Tamam."

"Ne yapalım?"

"Savunmada kalın. Asker araziye dağılıp sipere girsin. Hava savunma tertibatınızı kontrol edin. Üzerinize

gelen öncü olursa uzaktan ates açarak size yaklaşmasını önleyin. Sizi oradan helikopterlerle çıkartabilir

miyiz, onu araştırıyoruz."

"Buna gerek yok, eğer bize yurda dönmemizi emrederseniz döneriz.

Helikopterleri riske atmayalım. Bu

adamların ne yapacağı belli olmaz. Tamam."

"Haklısın Pasam. O halde bulunduğunuz yerde kalın ve çok iyi siper alın. Taburları takım takım dağıtın.

Tam bir komando savaşına hazırlık yapın. Tamam."

"Anlaşıldı Komutanım. Tamam."

Tümgeneral Ihsan Er, tabur ve bölük komutanlarına döndü, herkesi gözle görülür bir endise almıstı.

Durum her saniye daha da kötüye gidiyordu. Otuz bes asker çatışmada ölmüştü ve hiçbir şey yapacak

9

durumda degildiler.

"Çocuklar, hızla birliklerinizin basına intikal edip, daha önce belirlenmiş olan bölgelerde siperlere girin. Çok

iyi siper alın, takımları dağıtın, birbirlerinden en aşağı otuz metre uzakta siperler kazınsınlar. Siperleri hava

tehditlerine karşı güçlendirmeye çalışın. Bir süre burada dayanmak zorunda kalabiliriz."

"Komutanım, savaşa mı girdik?" Tabur Komutanı Yüzbası'nın sesinde keder vardı, bir şeyleri geride bırakmış olmanın verdiği bir duygu.

Omuz silkerek, "Bilmiyoruz oğlum. Ama sanırım bunu öğrenmemiz an meselesi," dedi Tümgeneral Ihsan

Er.

Subaylar kosarak çadırı terk edip ciplerine atladılar. Askerlerinin güvenliğinden onlar sorumluydu,

karsılarındakini henüz düşman diye niteleyemiyorlardı, güçlü

olduklarına şüphe yoktu ve güçlerini hiç

tereddüt etmeden kullanıyorlardı.

CNN International: Kuzey Irak'ta çatışma...

13 ABD askeri öldü, 30 yaralı var. Ordu yetkilileri, Amerikan güçlerine saldıran 35 Türk askerinin

öldürüldüğünü açıkladı.

Beyaz Saray, saldırgan tavır nedeniyle, Türk Hükümeti ile başlaması

öngörülen ikili görüşme trafiğini

iptal ettiklerini belirtti. Başkan, "Suriye ile var olan sorunumuzu halletmeye çalıştığımız bir dönemde,

Türk Ordusunun bu saldırıyı gerçekleştirmiş olmasını siddetle kınıyoruz. Gereken yapılacaktır, " dedi....

Amerikan Kuvvetleri bugün itibariyle harekete geçti... Suriye sınırını

asan birlikler ilerliyor. Dışisleri

Bakanı Condoleezza Rice, "Esad dönemi sona ermek üzere, Ortadoğu nihaî

seklene doğru hızla ilerliyor,"

dedi. Hükümet bir süre önce Kıbrıs'taki karışıklıklar nedeniyle Türk hükümetini suçlamış, Türk

hükümetinin adadaki askerî varlığını 60 bine çıkartmasını ağır bir dille eleştirmisti.

ABD hükümet sözcüsü Türkiye'nin AB ile ilişkilerini kopardığından beri hızla uygar dünyanın karşı

kampına kaydığını söyledi. Türk hükümeti iki ay önce ABD Kongresi'nden geçen Ermeni soykırımı ile

ilgili karar tasarısından dolayı görüşmeler için büyükelçisini geri çağırmıstı.

23 Mayıs 2007 - Ortadoğu Saatiyle: 02.00,

ABD Nebraska Saatiyle: 22 Mayıs 14.40

OFFUT - NEBRASKA. AMERIKAN ORDUSU

STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI

ABD'nin orta bölgesindeki Nebraska Eyaleti'nin Offut şehri yakınlarında konuşlu olan Stratejik Komuta

Karargâhi'nda çok farklı bir grup askerî yetkili, süregelen harekâtın esas altyapısı üzerinde çalışıyor ve

dogrudan CENTCOM'a (Merkezî Komutanlık) bağlı olarak eszamanlı kısa toplantılar yapıyorlardı.

Stratejik Komutanlık Binası'nın alt katlarında bulunan küçük bir odada dört general bir araya gelmiş,

masa üzerine serdikleri haritalar üzerinde hararetle tartışıyordular.

Burası bir bakıma yapılan

operasyonların kusbakısı analiz edilme yeri idi. Toplantıya katılan generaller, ordunun en entelektüel generalleriydi ve kurmay subaylar içinde politik konularda sözlerine en çok danışılanlardı.

"Suriye topraklarına girdiğimiz andan itibaren hiç durmamalıyız. Bu bir yıldırım harekât, zamanlama hayatî önemde, öyle bir başlangıç yapılmalı ki, çatışmanın ilk adımları, yani Kuzey Irak'taki unsurların

10

ortadan kaldırılması işlemi gerçekleştirilmeye başlandığı anda, diğer birlikler Suriye'ye geçmeli ve

hızlarını hiç kesmeden devam etmeli. Bu arada Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri uçakları hayatlarının

en eğlenceli kalkışına hazırlanmalı."

"Kuzey Irak unsurları ne kadar zamanda temizlenir?"

"Bir ya da iki gün içinde o bölgeyi temizleriz ve ana birlikler bu sırada yollarına devam eder. Aynı zamanda ilk öncüler sınıra gelmiş olur ve büyük ihtimalle sınırda pek fazla bir karşılık görmezler."

"Suriye ne yapacak?"

"Tabii ki hiçbir şey. Esad ile her konuda anlaşıldı. Suriye ordusu bir süre için tamamen kışlalarına çekilecek, zaten bu planı kabul etmeselerdi kışlaları yerine mezarlarını kazmaya baslamak zorunda kalacaklardı."

"Evet General, Metal Fırtına Operasyonu'nu o kadar hızlı

gerçekleştirmeliyiz ki, CENTCOM'un özel

psikolojik baskı operasyonları yeterince etkili olabilsin."

"Karsımızda hiçbir düzenli birlik kalmamalı."

"General, düzenli birlik mi dediniz? Atılması planlanan bombaların çapı

ve adedini göz önünde

bulundurursak ortada düzen adına hiçbir şeyin kalmayacağını garanti edebilirim. "

"Bu tarihî bir operasyon, binlerce yıllık bir hareketi tersine döndürecek."

"Orgeneral Strike'ın dediği gibi, her biri ile ayrı ayrı savaşacağız.

Baska türlü bu savaşı kazanamayız.

Onların beyinlerindeki tüm imajlar hızla yıkılmalı ve kimse direnmeyi aklına bile getirmemeli."

"Türk Ordusu huzursuzlanmaya başladı, hissediyorlar. "

"Evet, hissediyorlar ve karşı koymaya çalışacaklar. Tanrım, dünyada böyle bir ordunun kalması ne muhtesem! Bu güce karşı koymaya çalışacaklarından şüphemiz yok. Gerçek gücümüzü görebileceğiz.

Düşünün, karşımızda bizi görünce çil yavrusu gibi dağılıp silahlarını

bırakmayan, savaşmanın ne demek

olduğunu bilen, kahraman bir ordu olacak. Ne zamandır bunun hayalini kuruyordum. "

"Dünyanın denge merkezini ele geçirmeyi kolay bir iş sanmayın. Orada çok fazla bilinmeyen ile karşılaşacağız, hepimizin bu kadar rahat olması bazen beni rahatsız ediyor doğrusu."

"On bes tonluk Slayer bombalarının alt edemeyeceği bir bilinmeyen, biliyor musun?"

"Tanrım, düşüncesi bile korkunç. O bombanın patladığı zaman ortaya çıkardığı basıncı kilometrelerce

öteden hissedebilirsin. Bir kilometreden fazla bir alan içinde sağlam hiçbir şey bırakmıyor. Bir de hedefteki askerleri düşün."

"Ya B-52'ler, B-2'ler?"

"Her şey hazır, her şey."

"Tam on gün, evet, on gün boyunca saldırılar hiç susmayacak. Aklınıza gelen her yer vurulacak. Uçaklar

hiç durmayacak. Saldırıların yavaşlaması diye bir şey söz konusu değil.

"

"Saldırı bittiginde insanlar, bırak ellerini silaha götürmeyi, lastik patlamasına bile dayanamayacak hale

gelecek. Türk halkının psikolojisini yıkıma uğratmalıyız."

Toplantı sırasında kapı çalındı, bir asker içeri girip odadakilere bir şey söylemeden dört generalin koltuklarının ortasında bulunan masaya bir rapor bıraktı ve selam verip hızla odayı terk etti.

Generallerden birisi yerinden doğruldu, dosyayı açıp incelemeye koyuldu. Yüzü gülmeye başladı ve siyah dosyayı masanın üzerine attı:

"Harekâtımız başlamıştır arkadaşlar, ilk kayıplar verdirildi. Tüm dünya medyasına dezenformasyon başladı. Türkler Kuzey Irak'taki birliklerimize haince bir saldırı düzenlediler ama bekledikleri sonucu

alamadılar. Otuz bes saldırgan Türk askeri öldürüldü. Metal Fırtına harekâtı başlamıştır!"

23 Mayıs 2007 - Ortadoğu Saatiyle: 02.30

ABD Doğu Kıyısı Saatiyle: 22 Mayıs 14.50

BEYAZ SARAY - WASHINGTON

Baskan ve danışmanlarından Jack Argosian başlayan harekâtla ilgili ilk raporları inceliyordu. Sesi kısık

televizyonda, Beyaz Saray Sözcüsü Stuart Morgan, saatler önce hazırlanmış metni dramatik bir tonda okuyordu. ABD hükümeti Türklerin, ABD'yle eski dostluklarına hiç

uymayan şekilde, haince yaptıkları

saldırımı en ağır şekilde protesto ediyordu. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld içeri girdi. Telaslıydı ve

Baskan ile konuşması gereken şeyler vardı. Argosian, Rumsfeld'in oradaki varlığını sorgulayan bakışlarına karşı dayandı. Baskan kollarını ensesinde kavuşturup keyifle geriye yaylandı:

"Don, durum nedir? Anlat bakalım."

"Sayın Baskan, Howard yolda, birazdan size özel bir brifing verecek."

Rumsfeld kapıda bekleyen sivil güvenlik görevlilerine isaret etti.

Görevliler hemen barkovizyonu içeri

tasıyıp hazırladılar. Öyle görünüyordu ki Genelkurmay Başkanı Howard Strike hızlı ve özet bir brifing

verecekti. Başkan ve Argosian anlamsız ifadelerle hazırlıkları izledi.

Sivil görevliler işlerini bitirip hızla

odayı terk etti. Koridorlarda yankılanan ayak seslerinden sağlam yapılı

birisinin geldiği anlaşıyordu.

Kapıda Howard Strike görüldü, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Basıyla sert bir selam vererek hemen

duvardaki ekranın başına geçti. Makineyi kendisi çalıştırdı. Odada dördünden başka kimse yoktu şimdi.

"Sayın Başkan, şu an itibariyle Metal Fırtına harekâtı başlamış bulunuyor."

Sakin bir gülümseme belirdi Başkanın yüzünde, işler yolunda gidiyordu.

Bu operasyonun başlaması

demek, bitmesi demektir. Uluslararası durum da bundan iyi olamazdı; AB

parçalanmamaya çalışıyor,

Ruslar Ukrayna ve Kafkasya'da baslarına açılan dertlerle uğraşıyorlardı. En korktuğu şey, iç muhalefet

nedeniyle operasyonun baslatılamayacak olmasıydı ama engeller asılmıştı

iste. Karsısında şimdi sadece

Türkler vardı.

"1. Süvari Tümeni bütün unsurları ile Suriye topraklarına girdi ve iki gün içerisinde Fırat nehrini geçerek

Türk sınırına doğru hareketlenecek. Sanırım yarına Hatay yakınlarına varacaktır." Odadakilere döndü ama

bakışları Başkanın üzerinde kilitlenmişti. Kendisinden imkânsız

bekleyen adamın tam gözlerinin içini

hedef alıyordu. Görevini yapacaktı, bunun sonuçlarını düşünmeden hem de:

"Sayın Başkan, bu tümen sınıra hareketlenen tek tümen değil. 82. Hava indirme Tümeni, Hatay sınırına

12

helikopter ve uçaklarla indirilecek. Bu bölgede yerleşme işlemlerini iki gün içerisinde tamamlayacaklar.

Sonraki hedefleri için harekete geçecekler efendim."

"Yani..."

"İstanbul onların tek hedefi." Howard Strike sanki hiç nefes almadan konuşuyor gibiydi. "3. Süvari Alayına bağlı zırhlılar da 1.

Süvari'nin hemen sağından bir yay çizerek sınır bölgesinde zırhlı

birliklerini yayacak ve daha sonra

içeriye doğru ilerleyecek. Bir çeşit kanat koruma görevi sağlayacak.

Türk Ordusunun tarihini

unutmamalıyız. Kanatlarda meydana gelecek bir boşluk bizim çocukların yok olmasına neden olabilir."

"Howdy, Irak'ta neler olacak, çabuk bana ondan bahset, bırak şimdi karamsarlığı." Başkan espriliydi doğrusu. Fakat yakışıklı suratına daha çok ciddi ifadeler yakışıyordu.

Kamuoyu onu en mutlu anlarında

bile mesafeli bir gülümseme ile görebilirdi. Sırtınca tehlikeli bir çılgını andırıyordu.

Howard Strike bu espiye bir tepki vermeden devam etti:

"Irak'taki işi 101. Hava indirme halledecek ve tabii ki..."

"Evet, iste burasını seviyorum."

"C-130'lar on bes tonluk Slayer bombalarını atacaklar. Yer in biraz üstünde patlıyor bu bombalar. Uçaklar

uygun bir mesafeden bu bombaları, tugayların konumlandığı bölgelerin üzerine bırakacak. Ortada fazla

bir sey kalmasını beklemiyoruz. "

"Akdeniz'deki durum nedir?" Rumsfeld söze girdi, az önce bahsedilen korkunç plan onu etkilemiş gibi

görünmüyordu.

"Bes uçak gemisi ve yirmi iki destroyer, fırkateyn Akdeniz'de, iki nükleer denizaltı da tedarik yollarında

devriye geziyor."

"Nükleer tepki?..."

"Zaten Soguk Savas sonrasında, başlıkların çoğu geri getirilip parçalanmıştı, Türklerin elinde olanlar da

aylar öncesinden başlayan programa göre kontrol altına alındı. Eger ki bizim bilmediğimiz bir bombaya

sahipseler ve böyle bir tepki verirlerse aynı dille karşılık göreceklerini bilirler. Ellerinde okyanus asabilecek herhangi bir tertibat yok."

"Irak ile devam edecek olursak."

"Birazdan 101. 'nin saldırı helikopterleri havalanacak ve Türk Deniz Piyade Tugayını vuracak. Bu arada 4.

Mekanize Piyade Tümenine bağlı tanklar Hakkari Dag Komando Tugayının karargâhına ve çevrede konuslu taburlarına saldıracak ve onların araziye dağılmasını

saglayacak. Büyük ihtimalle zaten su aralar

araziye dağılmak üzeredirler. 3. Zırhlı Süvari Alayının tankları da Türk 20. Zırhlı Tugayına saldıracak ve

tankları yok edecek. Tabii helikopter desteginde."

"Ya Kutsal Safak Operasyonu?" Argosian bunu sormak zorunda hissetti kendisini, çünkü o zaman Ermeni

diasporasının bekledikleri nihayet gerçekleşecekti.

"İlk kez yaptığımız bir şey bu. Hava ve kara savaşı konseptini ayırıyoruz. Hava saldırıları da Irak'taki ağır çatışma ile eşzamanlı olarak başlayacak. Ancak Hava Kuvvetlerinin saldırıları psikolojik savaşa destek

verme üzerinde yoğunlaşacak. "

Durup nefes aldı, şimdi beyninin başka bir alanından veri topluyordu.

Tekrar önünde duran Türkiye

haritası üzerine odaklandı. "Simdiye kadar konuştuklarımız orta, batı

ve doğu için geçerli. Ancak en

büyük hedef, bir tek şehir. Ülkenin can damarı. "

Genelkurmay Başkanı, odadakileri dikkatli bakışlarla süzdü:

"Ve bu şehir dünyanın kalbi olarak da adlandırılabilir. Orası, İstanbul."

Donald Rumsfeld bedenindeki tüylerin hareketlendiğini hissetti. Sanki kutsal bir isimden bahsediliyordu.

Neden böyle bir şey hissettiğini bilmiyordu doğrusu ama sanki genlerinin çok derinlerinde hafızası ile

bağlantılı bir noktada gizli bir his vardı, İstanbul'un kendisine ait olduğuna dair bir gizil duygu

yasatıyordu. İstanbul kelimesi ona her şeyden çok anlamlı gelmişti.

Ülkesinin resmî kurumlarında ve

resmî işaretlerdeki Roma imparatorluğu simgelerini hatırladı, doğal bir yakınlığı hissettiği.

"Bu şehre hava saldırısını düzenlerken çok özenli davranacağız.

Karsımıza hiçbir güç çıkmamalı.

Elimizdeki bütün silahlarla bu şehri vurmak zorundayız. 82. Hava indirmenin de ana hedefi İstanbul. 101.

'nin sonraki hedefi olan Ankara'da işi bittikten hemen sonra İstanbul operasyonu başlayacak. Bu arada

deniz piyadelerini de denizden İstanbul'a yollamak istiyoruz ancak bilemiyorum... Çanakkale Boğazı,

biliyorsunuz..."

Başkan ayağa kalktı. "Bu operasyon ile ilgili olarak CENTCOM'da bir izleme merkezi oluşturuldu.

Simdi

o merkeze gidecegiz. Bu is bitmeden uyumak yok Don." Sanki Strike'ın daha fazla konusmasını istemiyor

gibiymi. Masadaki dosyayı alırken Baskan Yardımcısını kastederek, "Dick Avustralya'dan döndükten sonra Washington'da kalsın," dedi.

Florida CENTCOM'dan izleyecekti savası.

Baskan, Air Force One'dan Chicago'ya, Adrian III. Lynam'a telefon etti.

Kamuoyunca pek bilinmeyen bu

kisi ülkenin, dolayısıyla dünyanın en güçlü insanları arasında sayılabılırdi. Su sıralar çok büyük faaliyetler içinde bulunmayan Ornicon adlı orta ölçekli bir madencilik ve enerji şirketinin dört gizli ortakından biriydi. Baskanın mensubu olduğu Evangalist kilisesinin önde gelen bağışçılarında biriydi.

Ve Türkiye'ye açılan bu savaşın, perde arkasındaki planlayıcısıydı!

Gelismeler, Baskanın en büyük

finansman destekçilerinden Bay Lynam'a sürekli iletilmeliydi, sonuçta bu savası dört yıldır bekliyordu!

Istanbul'a dünyanın en büyük Evangalist kilisesini yaptırmaya yemin ettiği söyleniyordu.

Hep sunu derdi: "Unutma, biz bu toprakları istiyoruz üzerindeki insanları değil!"

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.10

GENELKURMAY BASKANLIGI / ANKARA

Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars, Harekât Komuta Merkezindeki telsizin basından ayrılmıyordu. Deniz

Piyade Tugayı Karargâhından sürekli olarak bölgedeki çatışma ile ilgili haberler geliyordu. Hükümetin

14

bir an önce toplanması için kırmızı alarm verilmisti. Basbakan Tayyip Erdogan ve Ankara'da bulunan kabine üyeleri Harekât Merkezine geliyorlardı. Dışisleri Bakanı

Abdullah Gül, altı kişilik bir heyetle

Washington'a doğru yola çıkmıştı bile.

Son birkaç dakikadır haberler kesilmisti. Otuz bes askerin şehit olduğu bildirilmisti en son. Irak'taki birliklerin öncülerinden gelen bilgiler önce kendi karargâhlarına, oradan da Harekât Merkezine iletiliyordu. Ortalık çok karışık görünüyordu ama durum tam tersiydi.

Türkiye'nin her yerinden fiber

optik kablo ağları ile gelen bilgiler tamamen dijital hale gelmiş olan ekranlara ve analiz edilecekleri istasyonlara aktarılıyordu.

Hikmet Pasa, Harekât Merkezinde bulunan esas toplantı odasının hemen yanındaki küçük bir odaya geçti. Burada masanın üzerinde Irak, Suriye ve Türkiye haritaları bulunuyordu.

Masanın başına gelip haritalara dikti gözünü. Haritaların üzerinde ışıklar yanmaya başladı. Masanın içindeki elektrik tertibatı sayesinde, operatörün verdiği bilgiler bu masaya aktarılıyordu. Masanın üzerinde Türk ve Amerikan birliklerinin yerleri belirmisti. Irak'a baktı. Genelkurmay Başkanı Orgeneral

Hikmet Pars için, görüntü korkunçtu, birlikler birbirine çok yakındı ve yakın zaman içinde şiddetli bir çatışma olmalı. Pek çok Türk askerinin canına mal olan bir çatışma.

Görebiliyordu, çok kısa süre sonra o

bölge ateş çemberine girecekti.

Dakikalar hızla geçti. Bölgeden çok karışık veriler akıyordu. Suriye sınırında konuşlanan Amerikan kuvvetleri sınırı geçmiş ve hiçbir direnisle karşılaşmadan hızla ilerlemeye başlamışlardı. Amerikan 82.

Hava İndirmenin helikopterleri, binlerce askeri Suriye'nin içlerine taşıyordu. Amerikan Ordusu kuvvetliydi; aynı anda hem Türkiye ile çatışıp hem de Suriye ile uğraşması, imkânsız değildi belki ama

zordu. Hâlâ anlayamıyordu Hikmet Pasa, onlarca yılın ortığı şimdi neden üzerlerine böylesine

acımasızca

geliyordu. İçinden geçen düşünceleri belki hiç açıklayamayacaktı ama durum çok kötüye dönebilirdi. Eger olaylar topyekun bir çatışmaya dönüşürse, Cumhuriyet'in bütün yatırımları heba olabilirdi. Buna izin veremezdi Hikmet Pasa. Ama nasıl?

Dünya televizyon kanalları yayınlarını kesmişler, bu olayın ayrıntılarını veriyorlardı. İnanılmaz bir heyecan dalgası sarmıştı her tarafı. Dünyanın her yanında yaşayan Türkler hareketlenmişti, kimse yerinde

duramıyordu ve simdilik sadece uluslararası telefon hatlarını kilitlemekle yetiniyorlardı.

Rusya'nın BM Genel Konseyi'ni acil olarak toplantıya çağırdığı haberleri haber ajanslarına geçmeye

başlamıştı. Amerikan Harekâtının Suriye ile sınırlı kalacağı

düşünülürken olaya Türkiye'nin karışması bir

anda dünya güç merkezlerini harekete geçirmişti. Kimse böyle bir gelişme beklemiyordu, sürpriz unsuru

çok katı biçimde kullanılmıştı. Politika baskentlerinde saat kaç

olursa olsun acil toplantı çağrıları

yapılıyordu. Durum kritikti.

Kuvvet Komutanları Harekât Merkezinde toplanmıştı, hepsi savaş kıyafetleri içindeydi.. Çok dinamik ve

kararlı görünüyorlardı, moralleri yüksekti. Hepsi her an bir çatışmaya girecek gibi donanımlıydı. Harita

masasının bulunduğu odaya dolmuş, çay sigara ikilisinin sağladığı

anlık rahatlama ile dinlenmeye

çalıyorlardı. Normal hayatta sigara içmeyenler bile yakmıştı bir tane. Hikmet Pasa, komutanlara bakarak,

"Siz ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Komutanım, durum vahim. Bence acilen Irak'taki birliklere geri çekil emri vermeliyiz. Yoksa yakın zamanda..."

"O zaman savaşı biz baslatmış oluruz."

15

"Eger geri çekilmeyi baslatıp Amerikan Kuvvetlerini yarmazsak, o zaman üç tugayımızı kaybederiz."

"En iyilerinden üç tugay. Bu çok kallesçe bir tuzak."

"Geri çekilme başarılı olmayabilir. Amerikan Kuvvetleri bölgede çok aktif."

"Hava Kuvvetleri yardım edemez mi?"

"Eder. Ancak bu yine, savaşı baslatır."

"Onu şimdi bırakalım, Hava Kuvvetleri ile ne yapabiliriz?"

"Yer unsurlarını vurarak yol açabiliriz Komutanım. Ya da..."

"Evet?"

"Eger bu iş savaşa gidiyorsa, Hava Kuvvetleri olarak acil hareket etmek zorundayız. Geç kalırsa, Hava

Kuvvetlerimiz ziyan olur."

"Yani topyekûn bir hava saldırısından bahsediyorsunuz."

"Evet Komutanım. Bütün gücümüzle o bölgeye saldırırız ve müteakip olarak kara unsurları yüklenir. Bu

sayede Amerikan Kuvvetlerini dağıtıp sınırlarımıza çekiliriz ve saldırıyı sınırda karşılıyoruz."

"Pasam, bu ne demek biliyor musun?"

"Biliyorum Komutanım. Ancak yüz ifadenizden, aklınızdan geçenleri anlıyorum. Durum kötü, bu bir

olma mücadelesinin ilk adımları."

Hikmet Pasa, kuvvet komutanlarına baktı. Hepsi de komutanlarının tek oğlu Erkan'ın Kuzey Irak'taki tugayda olduğunu biliyorlardı.

"Bu karan biz veremeyiz. Siyasî iktidar verir. Olay, rejimin var olup olmama meselesi."

"Çabuk olmalıyız Komutanım."

Masanın sol tarafında yeni bir kırmızı ışık yandı. Gelen bilgiler, 82.

Hava indirme Tümenine bağlı ilk

askeri birliklerin Hatay sınırına yakın bölgelere indigini gösteriyordu. Onlarca AH-64 Apache helikopteri de bölgedeki alanlara kaymıstı. Bu, inanılmaz hızda yapılmış bir ileri harekâtı. Türk askerleri ile

Amerikan askerleri çatıstıktan çok kısa bir süre sonra büyük bir kuvvet, sınıra yakın bir bölgeye iniyordu.

1. Süvari Tümeni ise aynı anda harekete geçmiş ve birkaç saatte maksimum hızla ilerlemisti. Biraz sonra

yakıt doldurmak için yavaşlayacaklardı ama yüzlerce M1A2 tankı ve Bradley savas aracı Suriye topraklarını birbirine katarak ilerliyordu.

"İçimde bir his var. Bu sıradan bir çatısma degilmis gibi geliyor."

Kuvvet Komutanları, Genelkurmay Başkanının yüzüne saskınlıkla baktılar.

Kafalarında olusan resim hiç

güzel görünmüyordu. Odaya giren bir Yüzbası, Hikmet Pars'ın kulagina beklediği haberi fisıldıadı:

16

"Basbakan buraya varmış, birazdan aramızda olacak. "

Basbakan Recep Tayyip Erdogan, Savunma Bakanı ve içisleri Bakanının yerlerini almasıyla Hikmet Pars,

önündeki küçük gruba konuşma yapacakmış gibi pozisyon aldı. Hareketleri hızlıydı ve sürekli

merkezdeki operatörlerin yüzlerini takip ediyordu. Operatörlerin yüzlerindeki ifade, o an gelen bilgilerin

aciliyeti ile ilgili olarak yeterli bilgi saglıyordu.

Toplantı masasının karşısında dev düz bir ekran asılıydı. Hikmet Pars eline bir lazer göstergesi alıp ayaga

kalktı ve bilgisayara bağlı projeksiyon makinesini kullanan subaya basıyla isaret verdi. Ekranı dev bir

Ortadogu haritası geldi. Çok ayrıntılı bir haritaydı, neredeyse en basit ırmak veya yank bile ayırt edilebiliyordu. Pasa, düşünceli bir şekilde haritanın önüne geldi ve sırasıyla Kuzey Irak ile Suriye sınırının yakınlarında bazı bölgeleri işaret etti. Bilgisayardaki grafikleri seçen askerin bir tusa basmasıyla bu noktalarda kırmızı kareler belirdi.

"Bunlar Amerikan Ordusuna bağlı birlikler..."

Makinenin sert klik sesi duyuldu. Bu defa haritadaki kırmızı karelere yakın yerlerde yeşil kareler belirdi.

"Bunlar bizim Kuzey Irak-Bagdat arasında konuşlanmış olan birliklerimiz."

Hükümet üyeleri ekrana gelen diyagramları saskınlıkla izlerken, askerlerin ifadesinde bir değişiklik olmamıstı. Durumdan haberdar gibi görünüyordardı.

"Gördüğünüz gibi bölgede bulunan üç tugayımızın çok yakınlarında en güçlü Amerikan Kuvvetleri konuşlanmış durumda. Deniz Piyade Tugayımızın birkaç kilometre kadar yakınında 101. Hava indirme

Tümeni, Hakkari Dag Komando Tugayının hemen yakınlarında 4. Piyade Tümeni ve 20. Zırhlı Tugayın

hemen yakınlarında da 3. Zırhlı Süvari Alayı bulunuyor." Genelkurmay Başkanı, düşüncelerini toparlamak istercesine gözlerini kıstı ve haritaya baktı. "Bu görüntü

askerî literatürde iki anlama gelir; ya

biz Amerikan birlikleri ile geniş bir savunma hattı kuruyoruz ki açıkçası bizim böyle bir planımız yok, ya

da bu bölgedeki birliklerimiz sarılıyor. "

Hikmet Pars bir an, ölen otuz bes Türk gencini düşündü.

"Kısa süre önce meydana gelen sıcak çatışma sunu gösteriyor ki bu sadece bir kusatma değil. Sayın Basbakan, bizim ortak kanaatimizdir ki; Amerika'nın şu anda sürdürdüğü

operasyon Türkiye'ye karşı

dogrudan tehdit oluşturmaktadır. Aslına bakılırsa bu durumu uzun zamandır teorik olarak bekliyorduk,

fakat öyle görülüyor ki zamanlama konusunda yanılmıyorsunuz, bizi iyi aldattılar. Su an Irak'taki kuvvetlerimiz

büyük bir tehdit altında, kısa süre önce gerçekleşen çatışmanın tekrar vuku bulması durumunda bu tugaylarımız ağır zayıflık verebilir."

"Pasam ne yapalım dersiniz?"

"Bence bu birliklere geri çekilme emri verelim. Hava Kuvvetleri de geri çekilme sırasında bölgede koruma görevi yapsın. "

"Pasam, Dışişleri Bakanım yolda. İzin verirseniz diplomatik yollar deneyelim. Benim de amacım o birlikleri çekmek. Ancak bunu yaparken büyük bir savaş başlatabilecek hareketlerden geri durmamız gerekiyor."

Hikmet Pars, doğrudan Basbakanın gözlerinin içine bakıyordu şimdi. Çok önemli bir kararın esigindeydi

17

ve hata yapma lüksü yoktu. Bunca yıllık deneyimi ve eğitimi bu an içindi. Stratejik dehası nedeniyle

Genelkurmay Başkanlığına getirildiğini herkes biliyordu. O an gelmişti, stratejik dehasını ortaya koyma

zamanıydı.

"Sayın Basbakan, sanırım haklısınız. Bu hareketi başlatmak, bizi tamamen haksız duruma düşürecektir.

Sayın Gül'ü beklemekte fayda var."

Basbakan, "Belki benim direkt Başkan'la konuşmam iyi olur," diye söylendi. Ama son zamanlarda Ermeni

tasarısı ve Kıbrıs nedeniyle ilişkileri iyi sayılmazdı. Son bir yıldır Türkiye'ye karşı soğuk bir politika

güdüyordu.

O ana kadar toplantıyı sessizce izleyen iri yapılı, genç görümlü bir asker ayaga kalktı. Uzun boyu ile

toplantının yapıldığı odayı dolduruyordu. Basında kırmızı bir kepe vardı

ve bedeninde neredeyse bir tek

gram bile yağ yoktu. Özel Kuvvetler Irak Operasyonlarından Sorumlu Tümgeneral Selami Dikbas, haritanın önüne geldi:

"Efendim, su ana kadar üzerinde durmadığımız başka bir nokta var ki, kaygılarımızı daha da artıracaktır."

"Devam edin."

"Eğer en kötüsünü düşüneceksek, duruma sadece Irak'taki kuvvetlerimiz açısından değil, Kıbrıs'taki kuvvetlerimiz açısından da bakmalıyız. Orada altmış bin kişilik dev bir kuvvetimiz var ve ana kara ile ada

arasındaki sularda şimdi Amerikan savaş gemileri kaynıyor. Bildiğiniz gibi son zamanlarda Kıbrıs ile ilgili olarak bir hayli olumsuz diplomatik gelişme meydana geldi, sanki çatışmaların ve politikanın seyri

paralellik gösteriyor. Türkiye Kıbrıs konusunda sürekli haksız gösteriliyor, dünya kamuoyunda bu harekât için psikolojik altyapı oluşturmaya çalışmış olabilirler."

Toplantı salonunda bulunan pasalar ve hükümet yetkilileri baslarını salladı. Selami Dikbas haklıydı.

Türk Ordusunun altmış bin iyi eğitilmiş askeri Kıbrıs'ta bulunuyordu ve buldukları yerin stratejik konumu nedeniyle... Evet, Irak'takilerden farkları yoktu. Onlar da korkunç bir kapanın içinde sayılabilirlerdi. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun haritanın bulunduğu masaya ellerini dayayarak Akdeniz'i işaret etti:

"Burada, tam Kıbrıs ile Antalya arasındaki bölgede iki Amerikan destroyeri konuşlandı. Bu destroyerler

Tomahawk füzeleri atesleyebiliyor."

"Uçak gemileri?" Genelkurmay Başkanı sordu.

"Evet Komutanım, uçak gemileri Kıbrıs adasının güneyinde konuşlanmış durumda ve hem Suriye hem de Türkiye, bu gemilerin vurulması için. Doğruyu söylemek gerekirse, kara sahamızın tamamı vurulmuş"

sahası içinde. Ancak etkili vurucu alanı, Ankara ve doğusu simdilik.

Girit açıklarında bulunan

Independence ve Kitty Hawk uçak gemileri, İzmir ve çevresine erisebiliyor."

"Uçak gemilerinin pozisyonunda bir değişiklik söz konusu mu?"

"Sürekli takip ediyoruz ve sorunuzun cevabı evet. Uçak gemileri ikili kol halinde daha geniş bir etki alanına kavuşacak biçimde sürekli olarak hareket halinde."

"Bu durumda çok yönlü ve güçlü bir hava gücü ile karşı karşıyayız demektir."

18

"Irak'ta konuşlu bulunan Amerikan uçaklarını da dikkate alırsak yaklaşık bin kadar Amerikan savaş uçağı

bulunuyor bu bölgede. Azerbaycan'daki güçlerini Rusya'da hassasiyet yaratmak için kullanmayacaklardır.

Altı uçak gemisi ve bu gemilere eslik eden büyük bir firkateyn grubu deniz gücü olarak savasa tam hazır

halde bekliyor. Uçak gemilerindeki uçakların sayısı yaklaşık dört yüz elli. Üstelik denizaltılar konusunda

duyumlar var. Akdeniz'in ya da Ege'nin herhangi bir yerinde denizaltıları olabilir. Arastirmalarımızı artırdık ancak bu da riskli bir iş."

"Bes güçlü tümen..." diye mırıldandı Basbakan. Akli Kıbrıs'ta kalmıstı. Tuzak kokusunu alıyordu ama

tuzagın boyutlarını şimdi çok daha iyi anlayabiliyordu. Türk Ordusunun savaşçı birliklerinden bes tümen

ya da on bes tugaya esdeger sayıda asker şimdi Kıbrıs ve Irak'ta, Amerikan birliklerinin olusturduğu

hatların gerisinde kalmıs, içinden çıkılmaz bir kapana girmis durumdaydı. Eger bir seyler yapılmazsa bir

anda yok edilme tehlikesi ile karşı karşıyaydılar.

"Sayın Basbakan haklı," dedi Hikmet Pars. Üzerinde durmaları gereken çok fazla nokta vardı ve zamanı

iyi kullanmalıydılar. Eger zamanlamada bir hata yaparlarsa bu, binlerce askerin ölümü anlamına gelebilirdi.

"Efendim, Dışisleri'nin temaslarının sonuçlarını bekleme konusunda kesin kararlı mıyız? Resim gittikçe

karanlıklarlaşıyor." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert araya girdi.

Düşmanın bogazına sarılmaya

hazırlanan bir kaplamı andırıyordu bakışları.

"Bunu yapmak zorundayız. Doğru olan bu ve eger savasacaksak, savasa haklı olarak başlamalıyız. Orada

kolumuzu tuttular, bıraktırmak için çenelerine yumruk atarsak bu bizi saldırgan gösterir."

"Efendim, bu bes tümene yakın askerin ziyanı anlamına gelse bile mi?"

"Pasam, temiz bir iş yaptığımızı söylemedi kimse. Eger vatanın çıkarları bunu gerektiriyorsa... Elimizden

gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

"Komutanım..." Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas konuşuyordu, "izniniz olursa ben

ve bölüğüm havadan Irak'a sızıp Amerikan Birliklerinin tam kalbine saldırırım. Çıkacak karışıklıktan

faidalanan birliklerimiz de hızla sınıra doğru ilerlesinler. Bu sayede ağır kuvvetlerimizi zarar görmeden

kurtarabiliriz."

Hikmet Pasa'nın gözleri dolacak gibi oldu.

"Bu çok kahramanca bir teklif. Ancak size burada ihtiyacımız olabilir."

Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas'ın gözleri parladı.

Bir tek kelime dahi etmedi.

Genelkurmay Başkanının ne demek istediğini çok iyi anlamıstı ve burada tartışılacak bir şey yoktu.

Görevi, aşağı yukarı belli olmuştı, özel Kuvvetlerin görev alanı, kurulduğundan beri ilk kez, Ankara olarak belirlenmişti.

Basbakan sabırsızlanıyordu, çıkıs yolu bulunamıyordu. Belki de tek yapmaları gereken, beklemektir.

Ordu olduğu yerde savunma yapmalı ve kendisine bir saldırı gelmedikçe hiç hareket etmemeliydi. Belki

de Amerikan Kuvvetleri onları sıkıstırarak yanlış bir hareket yaptırmaya çalışıyordu. Türkiye gibi bir ülkeye ortada neden yokken saldırması dünya kamuoyu açısından kabul edilemez bir olay olurdu.

"Arkadaslar, bence bekleyelim ve gereksiz hareketlerden kaçınalım. Bu anda sogukkanlı olmazsak basımıza is alırız."

19

"Basbakanım, size katılıyorum." Hikmet Pars, sözlerini vücut diliyle de onayladı.

Diğer komutanlar bu karardan hosnut görünmüyordu hâlâ. Kapandaki birliklerine "bekle" komutunu vermekte zorlanacaklardı. Amerikan hatlarının gerisinde kalan birliklerin nasıl bir psikoloji altında olduğunu biliyorlardı. Hepsi de harekete geçmek ve bir an önce bu tuzaktan kurtulmak istiyor olmalıydı.

Oysa toplantıdan çıkan karar, onlara beklemeleri yönünde talimat verilmesiydi.

Ancak beklerken yapılabilecek çok şey vardı. Büyük bir gizlilik içerisinde ordunun tüm birimleri uyarılacak ve eğitimlerini arttıracaklardı. Bu gizlilik ne zamana kadar ve ne ölçüde sağlanırdı, bunu kimse

bilemezdi fakat her saniye hayatî degerdeydi.

Toplantı sona ermisti. Basbakan ve yanındakiler Genelkurmaydan ayrılıp hükümet yetkililerini yönlendirmek üzere Basbakanlığa doğru yola çıktılar. Askerî

hazırlıkların yanı sıra sivil hazırlıkların da en üst seviyeye çıkarılması gerekiyordu. Ülkenin her yanında böyle bir isgale karşı belirlenmiş savunma

kuvvetleri ve gizli silah depoları vardı. Bakanlıklara, açık olarak yapılması gereken hazırlıklardan bahsedilecekti. Sivil çalışmaların, "gizli" başlığı altında yapılması

çok zordu. Bilgi hemen sızar ve

Amerika'nın yapmak istedikleri konusunda daha hızlı hareket etmesine neden olabilirdi.

Hikmet Pars haritaya bakıp gözlerini kıstı: "Biz Kuzey Irak ve Kıbrıs için endiseleniyoruz. Ama bu herifler harekâta basarlarsa orada durmazlar," diye mırıldandı. Yüzüne karanlık bir gölge düsmüdü.

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.30

BAGDAT HAVAALANI

Havaalanında inanılmaz bir yoğunluk yasanıyordu. Alandaki uçaklar, kanat altları tamamen silahlarla yüklü olarak havalanıyordu. F/A-18E Süper Hornet, F-16 ve F-15E

filoları Lazer ve Uydu güdümlü

bombaları paylonlara takılı halde, arka arkaya alandan kalkıs yapıyor ve bilinmeyen bir yöne doğru,

kanatlı bir yıkım ordusu gibi süzülüyordu. Alanın yeni eklenen kuzey ucunda ise farklı bir hareketlilik

vardı. Modifiye edilmiş C-130 uçakları -modifiye edildikten sonra adları Killer/Katil diye anılmaya

başlamıstı- sırayla, alandaki piste giriyor ve ağır bir biçimde havalanmaya çalışıyorlardı. Bu görünüşleri

ile hantal Rus uçaklarını andırdıkları söylenebilirdi. Her hallerinden taşıdıkları yüklerin hayli ağır olduğu

anlaşılabiliyordu.

Karanlık, uçaklara yeterince koruma sağlayabilecekti. İlk asamada hedef, Kuzey Irak civarında konuslu

bulunan kara birlikleriydi, bu birliklerin uçaklara fazla bir sorun çıkarması beklenmiyordu. Ancak her

ihtimale karşı F-16 uçakları hava savunma radarlarına kilitlenerek onları yok eden silahları takılı halde

Hava Savunma Bastırma görevini yerine getirmek üzere filolara eslik ediyordu. C-130 uçaklarını

korumaya gerek yoktu, yapılan geliştirme çalışmaları sayesinde hayli yüksek bir irtifadan bombalarını aşağıya bırakabileceklerdi.

Bir süre sonra havaalanına haberler ulasmaya başlamıstı. Irak yanıyor gibiydi. Yer gök sallanıyordu.

Insanlar evlerinin bodrum katlarına atmışlardı kendilerini. Amerikan Kuvvetlerinin Suriye'ye girdiği,

Kuzey Irak'taki Türk askerleriyle çarpıştığı söyleniyordu.

Iraklı görevliler radyodan bilgi almak için bir kenarda toplanmışlardı.

Irak Radyosu spikerinin sesi

titriyordu. Topraklarında meydana gelen çatışmanın siddeti ile sarsılmış gibiydi. Washington'dan hiddetli

açıklamalar geliyordu.

20

Iraklı görevliler, içten içe Türk askerlerinin bu işgalcileri yerden yere vurması için dua ediyordu. Türk

Birlikleri sessizliğe gömülmüştü, sadece uzaktan cehennem atesine benzeyen patlamaların ısıyla aydınlanacak, karanlık ve yıkıcı bir sessizliğe.

23 Mayıs 2007 - Saat: 04.25

KUZEY IRAK - TÜRK TUGAY KARARGÂHI

Türk Deniz Piyade Tugay Komutanlığı Karargâhı tam karartmadaydı. Deniz piyadeleri emredildiği gibi

mangalar halinde araziye yayılmış ve dört kilometrekarelik bir hat üzerinde derin siperlere girmişlerdi.

Hava savunma silahları hazırlanmış, doldurulmuş ve sürekli olarak gökyüzünü tarar vaziyette alarma geçirilmisti. Askerlerin konustugu tek konu, kısa süre önce gerçekleşen çatışmaydı. Herkes bir şeylerin

olacağını sezebiliyordu.

İlkbaharın serin rüzgârları safaga daha çok varken askerleri sarıyordu.

Piyadeler kalın yagmurluklarının

içindeydi. Hava bulutluydu ama hızlı esen rüzgârlar nedeniyle zaman zaman ay ve yıldızların ısığını görebiliyorlardı. Uç noktadaki siperlerde bulunan askerler kızılötesi kameralarıyla ufku gözlemliyor ve

kısa aralıklarla karargâhı bilgilendiriyorlardı. Bu bilgiler hemen Genelkurmay Başkanlığındaki operatörlere ulaşarak üst düzey komutanlara iletiliyordu.

Deniz Piyadelerine ait olan ZMA zırhlıları mümkün olduğunca aklarla kapatılmaya çalışılmıştı ancak bu

araçları daha fazla saklamanın imkânı yoktu. Zırhlı araçların personeli araçlarından çıkmamıştı ve bir çatışma anında karşılık vermek üzere hazır halde bekliyorlardı.

Silahlarının nisangâhından dışarıyı

seyrediyorlardı. Koyu bir görüntü vardı önlerinde, kızılötesi dürbünleri sayesinde geniş arazideki siperleri görebiliyorlardı. Binlerce asker, arazinin bir parçası haline gelmişti.

Siperlerin içindeki askerlerin huzursuzluğu her geçen dakika daha da artıyordu. Garip bir his kaplamıştı

herkesi. Bir şeyler beklediklerinin farkındaydılar ve bu beklenti omuzlarına gitgide daha fazla yük bindiriyordu. Erlerin çoğu silahlarına dayanmış ve yarı uykulu gözlerle siperin dışına doğru bakıyordu.

Kimisinin dudakları kımıldıyordu. Bazıları, içinde buldukları durumu protesto edercesine rahat bir uykunun tam ortasındaydı. Yüzlerinde toprak ve boya ile yaptıkları

maskeler vardı. Birbirleri ile

sakal olarak zamanın daha çabuk geçmesini sağlıyorlardı ama zamanın geçmesini içten içe istemediklerini

biliyorlardı.

Karargâhtaki durum da erlerin durumundan farklı değildi. Tümgeneral Ihsan Er karargâhında sürekli olarak Genelkurmay ile bağlantı halindeydi ve olası durumlarla ilgili olarak fikir alışverişinde

bulunuyordu. Fakat kısa bir süre sonra bu iletişimi kesmek zorunda olduklarına karar verdiler. Deniz Piyade Tugayı ve Irak'taki diğer birliklerle çok zorunlu olmadıkça telsiz bağlantısı kurulmayacaktı.

Tümgeneral Ihsan Pasa, karargâh çadırının dışına çıktı. Kapıda duran askerler hemen hazır olma geçtiler.

Ihsan Pasa askerlere eliyle rahat isareti yaptı. Üzerinde çelik yelegi vardı. M-16 otomatik tüfegini sol tarafına asmıştı. Belinde tabancası ve çok sayıda sarjör bulunuyordu.

Sag bacagından sallanan komando

bıçığı da hemen dikkat çekiyordu. Basında migferi vardı. Rütbeleri görünmüyordu. O da bir savaşçıydı.

Siperlerin arasında yürümeye başladı. O siperlerin arasında yürürken askerler ayaga fırlıyordu. Hepsine

gülümseyerek yanlarından geçti. Arkasında iki asker dolasıyordu.

Generali korumakla görevli bir yüzbası

ve bir astsubay, bastan asagı siyah-gri kamuflaj kıyafetlerini giymislerdi. Tamamen silahlıydılar ve baslarında gece görüs dürbünü asılı bulunan migferleri vardı.

Sırtlarındaki M-16'nın yanı sıra birer adet de MP10 yakın dövüs silahı taşıyorlardı. Ruger marka tabancaları ve komando bıçakları bellerinden

sarkıyordu.

21

Tümgeneral Genelkurmay ile iletisime son vermeden önce kendisine bekle, komutu verilmisti. En son olarak Hakkari Dag Komando Tugayı ve 20. Zırhlı Tugayı ile ilgili bilgi almısti. Dag Komando Tugayı

otuz kilometre kadar batılarında kalıyordu. Zırhlı tugay ise yirmi bes kilometre kadar güneydogularında

yerlesmisti. Bir çatısma anında bu birliklerle irtibat durumlarını

arastırmısti, ancak durumun

sanıldığından kötü oldugu çıkmısti ortaya. Eger ortam ısınırsa diger birlikler ile aralarına Amerikan

Kuvvetleri unsurlarının gireceginden süphesi yoktu. Aralarındaki bos alan, ölüm saçan bir tuzaga

dönüsebilirdi. Zaten bu birliklerin durumu da Deniz Piyade Tugayından farklı degildi. Dag komandoları

neredeyse araziye dagılmısti, ancak güçlü bir savunma yapabilmek için mecburen siperlere girmislerdi.

20. Zırhlı Tugayın ise yapacak fazla bir şeyi yoktu. Bir çatısma anında bu tugay çok siddetli helikopter

saldırılarına maruz kalacaktı.

Geceyi düşünüyordu komutan, savasçı hisleri ona tetikte olmasını

söylüyordu. Bu gecenin bir seylere

gebe olduğuna dair bir duygu dogmustu içine ve bu duyguya güvenmemesi için bir neden yoktu.

Amerikalılar Suriye'ye karsı harekete geçmisti, birkaç saat önceki çatışmayı da o noktada

bırakmayacaklarından emindi neredeyse. Bunlar belli bir plana göre hesaplanmış hareketler gibiydi.

Hava

yogun ve sıkıntılıydı. Garip bir enerji sarmıstı ortalığı.

Askerler siperlerinde bu uzun gecenin sona ermesi için ufka bakıyorlardı. Bu kadar gri bir toprakta ne

yapıyorlardı böyle? Hiçbir yere kıpırdayamadan.

"Sabahattin oğlum, gelsene suraya."

"Yok oğlum, uyuyacam ben."

"Gel lan, sigara ikram edeyim sana."

"Sagol Çavusum, uykum var nedense. Canım çıkmak istemiyor. Öyle garip bir uyku çöktü üzerime."

"Ulan tembel herif, oğlum anan görse seni böyle. "

"Ana demeyin bana, gözümde tütüyorlar."

"Ne yapacan lan, Malatya'ya dönünce?"

"Valla Çavusum, ilk is bir hafta uyuyacam... Sen ne yapacan Çavusum?"

"Bir tepeye çıkacam Sabahattin. Uzun uzun bağıracam. Ben geldim, diyecem. Bütün sehir duyacak benim

geldigimi."

"Insallah Çavusum... Insallah."

"Ee, uykudan sıkılınca ne olacak?"

"Ne bileyim, çalışmaya baslarım bir yerde. Sanki askerden tezkere alınca askerlik bitiyor mu Çavusum?"

Yine askeriz, yine asker."

Nöbet noktalarındaki askerler kızılötesi kameralara bakarak gözlerini karanlığa ve kameraların yeşil

zeminli görüntülerine alıstırmaya çalıstıyorlardı. Beklemekten, ama neyi bekledigini bilmeden beklemekten yorulmuş olan sınırlar iyice gergindi. Askerler karanlıgın içinde görünmez hale gelmiş ve kendileriyle bas basa kalmışlardı. Deniz Piyade Tugayının sürekli savasa hazır halde tutulan askerleri

22
elleri tetikte ve neredeyse hiç konuşmadan zaman geçirmeye uğraşıyorlardı. Tek bildikleri, bir süre daha bu bölgede siperde bekleyecekleri ve her şey düzene girip de Kerkük gerginliği sona erdiğinde siperlerinden çıkıp yurda dönecekleri idi. Çogunun gece yarısı olan çatışmadan haberi yoktu. Gece karanlığına bulutlar eslik etmeye başladı, bunlar siyah bulutlardı, yağmur getirmeleri kaçınılmaz görünüyordu. Askerler memnuniyetsizliklerini belirtir biçimde havaya bakıp aralarında konuştular. Manzara siyah ve dumanlıydı. Karanlığın içinde seçilebilen silüetler bir süre sonra yok oluyor ve sonrasında ortalık tekrar mezarımsı görünümüne dönüyordu.

Birliğin dağıldığı arazinin en kuzey noktasındaki siperde bulunan askerler kulaklarına gelen belli belirsiz bir sesin ne olduğunu anlamak için hareketlendiler. Basit ve ayrıntısız bir sestir bu. Doğal olup olmadığından emin değillerdi, kara bulutların konuşması olabilirdi bunlar. Hareketsizce durup gökyüzünü dinlediler, sabit biçimde varlığını artıran bir sestir ama ne olduğu belli olmuyordu, zaten bir süre sonra kesilmisti. Askerler rahat bir nefes aldılar ama daha da gerilmiş bir halde ufku, özellikle sesin geldiği bölgeyi gözlemlemeye devam ettiler.

Bir süre bu gerginlikle geçti, toplanan bulutlardan etrafa saçılan damlalar askerlerin yüzüne geliyordu, rahatsız ediciydi ama toptan bir yağmura dönüşmüyordu. Yine sesler duyuldu, bu sefer bir şey farklıydı. Sesin içindeki metalik "klank klank" seslerini kolayca fark edebilmişlerdi. Hemen silahlarının basına gidip nisangâhtan ufku taradılar. Görünürde hiçbir şey olmasa da karanlığın içinde bir devinim

oldugunu

hissedebiliyorlardı. Telsizden karargâha bunu bildirmeleri gerekiyordu:

"Merkez, sesler duyuluyor."

"Nasıl sesler?"

"Metalik sesler Komutanım."

"Bir sey görülüyor mu?"

"Hayır Komutanım"

"Gözlemede kalın."

"Bas üstüne."

Siperin içindeki erler gözlerini iyice kısıp atış pozisyonu alarak beklemeye koyuldular. 50 kalibrelik makineli tüfegi kullanacak olan asker mermileri sürüp tetigi çekili, hazırta getirdi silahı. Astegmen eliyle

askerlere sakin olmalarını isaret etti. Siperin dışına çıkıp birkaç metre ilerledi. Hemen iki er yanına geldi:

"Komutanım, gitmeyin, Allah korusun."

"Ne olacak ulan? Bu iste bir pislik var, Mehmet. Baksana, karanlık hareket ediyor sanki. Sesler de gitgide

artıyor. "

"Haklısınız Komutanım. Bence o bölgeye ates açalım. "

Astegmen ve askerler kosarak sipere girdiler. Merkez ile bağlantı

kurarak süpheli bir hareketlilik

gözlemedikleri haberini yinelediler ve baraj atesi açmak istediklerini söylediler. Askerlerin istegi

Tümgeneral Ihsan Pasaya iletildi ve olumlu yanıt alındı.

23

Astegmen askerlere ates için hazırlanmaları talimatını verdi:

"Ates!!!"

Bir anda siperlerden onlarca degisik çaplı izli mermi, karanlığın içinde belirsiz bir noktaya dogru amaçsız

sekilde fıskırdı. 50 kalibre makineli tüfegin sesi, neredeyse diger uçtaki askerlerin bile yerinden fırlamasına neden olmuştı. Siperler arasında kosusturmacalar oldu ve askerlerin hepsi çatısma için belirlenen yerlerine geçti. Siperler arasında esya degis tokusu yapılıyordu. Askerler kendilerinde eksik

olan malzemeyi yandaki siperden istiyor, eger varsa kosarak alıyor ve kendi siperlerine geri dönüyorlardı.

Astegmen bağırdı: "Ates kes!"

Silahlar sustu ve kulaklar karanlığa verildi. Mekanik seslerde hiçbir azalma olmadığı gibi hareketlilik

daha da artmış gibiydi. Sesler aniden kesildi. Astegmen kızılötesi kameradan ufku taradı ve gözüne ilisen

karaltıları yanındaki askerlere bildirdi. Uzakta irili ufaklı

yükseltilerin içinde büyük araçlar göze

çarpıyordu.

Genç subay dikkat kesilmisti ama heyecandan, ne yapacağını da bilemiyordu. Ancak yanında duran ere

seslenebildi:

"Merkeze haber ver, tanklar var."

Er kulaklarına inanamadı ve hemen bilgiyi merkeze ilette.

Tam bu sırada gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Az önce ates edilen noktaya yakın bir yerde bir ates

topu meydana geldi ve büyük bir mermi, ardında iz bırakarak, ilk ates açan Türk siperini tam ortasından

vurdu.

Astegmenin sesi bile çıkmamıştı, ates topunu görmesi ile merminin siperlerini vurması neredeyse

aynı

anda meydana gelmişti. Korkunç bir basınç ve ısı dalgası siperdeki askerleri çok uzaklara savurdu.

Astegmen, havadayken hislerinden arındığını duyumsadı, bedeninin tek bir parça halinde olmadığını fark

edebilmisti. Acı yoktu ama yakıcı bir sıcaklık bedeninin her yanını

kavuruyor gibiydi. Gözleri kamaşmıstı,

milyonlarca renk birbirine girmiş gibiydi.

"Komutanım saldırıyorlar, saldırıyorlar!"

Telsizcinin adrenaline titreyen sesi Merkez Karargâh'ta yankılandı.

Tümgeneral Ihsan Pasa çadırından

dışarı fırladı. Koruma askerleri ve telsizci de pesinden gitti. Uzakta patlamaları görebiliyorlardı. Kuzey ve

kuzeybatıdaki siperlerin bulunduğu bölge cehenneme dönmüş gibiydi.

Ihsan Pasa dürbünü ile

bombaların patladığı ön siperlere baktı. Askerlerin, yanan siperlerden çıkıp kosarak uzaklaşmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Tank atesi çok şiddetliydi ve aralıksız devam ediyordu. Bir an her şey durdu,

bombaların patlama ekoları daha tamamen uzaklaşıp kaybolmadan ikinci dalga ates başladı. Ates daha

yukarıdan geliyordu şimdi. Ihsan Pasa helikopterlerin devreye girdiğini anladı. Çok ciddi bir saldırının

ilk dakikalarını yaşıyorlardı. Kalp atışları bir anda iki katına çıktı.

Hemen karargâh çadırına kostu. Tabur

subaylarından bazıları da oraya gelmişti. Tam bir ölüm kalım korusu başlamıştı. Dış dünya gariplemişti,

kimse etrafındaki olayları bundan birkaç dakika önce olduğu gibi sakinlikle karşılayamıyordu.

"Çabuk, çabuk çocuklar. Topçu atese baslasın. Allah yardımcımız olsun,"

diye bagırdı Ihsan Pasa, aynı

24

zamanda telsizden Genelkurmay'a ulaşmaya çalışıyordu.

Karargâhın metrelerce üzerinden serseri mermiler geçmeye başlamıştı.

Bunlar AH-64 Apache

helikopterlerinin saçtığı 30 mm mermilerin hedeflerine ulaşmayanları

olmalıydı.

Ihsan Pasa, Genelkurmay'a ulaşmıştı ama yoğun karıştırma ve patlama sesleri nedeniyle sağlıklı bir

bağlantı kurmak neredeyse imkânsızdı. Karsısındaki telsiz operatörüne saldırının içeriğini bildirdi ve acil

hava desteği istedi. Bu hava desteğinin geleceği konusunda o anda bile inanç yoktu içinde. Bu başlayan

sey farklı bir seydi. Az önceki ates yağmurunun sesleri gittikçe çeşitleniyordu. 101. Hava İndirme'nin

askerleri, ellerindeki bütün silahlarla siperlere ates ediyordu. Tank atesi neredeyse hiç durmadan devam

ediyordu ve helikopterler siper aldıkları tepelerin arkasından çıkıp ates açtıktan sonra tekrar tepenin

ardına gizleniyordu. Binlerce mermi, tugay yerlesim alanının üzerinde uçuyordu.

Türk Deniz Piyadeleri de bütün güçleri ile üzerlerine gelen atese karşılık verdi. Derin siperlerin

çoğundan rahatlıkla ates edebiliyorlardı ve bu nedenle helikopterler fazla yaklaşılamıyordu. Yoksa durum

büyük bir felakete dönüşebilirdi. Büyük patlamalarla irkildi askerler.

Karargâha yakın bir noktadan Deniz

Piyadelerinin havan ve 105 mm taşınabilir obüsleri atese başlamıştı.

Karsı tepelerde art arda patlamalar

meydana gelmeye başladı ama düşman atesi azalacak gibi değildi. Her saniye değişik bir yönden yoğun

ates açılıyordu. Amerikan 4. Piyade Tümenine bağlı bir tank taburu 101.

Hava Indirme'ye destek olarak

gelmişti ve M1A2 tanklarının atesi nedeniyle ön siperler tam bir mezarlığa dönüşmüştü. Pek çok Türk Deniz komandosu göçen siperlerde şehit olmuş gibi görünüyordu.

"Pasam, durumunuzu bildirin. Sesler felaket geliyor buraya."

Genelkurmay Başkanının sesi cızırtılı ama gürdü. O da heyecana kapılmış gibi konuşuyordu.

"Felaket Komutanım felaket, pek çok yönden topyekûn saldırdılar, kötü saldırıyorlar." Genelkurmay

karargâhına gelen seslere, çatısma bölgesindeki diğer telsiz konuşmaları da aktarılıyordu. Sesler dayanılabilecek gibi değildi. Türk askerleri buldukları mevzilerde yoğun ates altında olduklarını, pek

çok arkadaşlarının şehit olduğunu ve yardım istediklerini bağıyordu.

Tugayın ön sallerdaki siperlerinin

hepsinden yardım çağrısı yapılıyordu.

"Ne yapalım Pasam, gelem mi?" Genelkurmay Başkanı, askerlerin yardım çağrısı karşısında bir şey yapmadan duramazdı. Az önce konuşulan diplomatik hesaplara bos vermeye hazırды.

"Komutanım, bilemiyorum. Dayanmayı deneyeceğiz ama çok ağır silahlarla saldırıyorlar. Bu geceyi çıkartırız ama yarını bilemem Komutanım."

"Pasam, istersen yakalım onları."

"Komutanım, savaş mı başladı?"

"Bilemiyorum İhsan Pasa, bilemiyorum, öyle görünüyor."

"Komutanım, yarını bekleyin, ben bu saldırıyı savuşturayım.

Diğerlerinin durumu nasıl?"

"Sorma İhsan Pasa. Sorma..."

Diğerlerinin durumu da hiç iyi değildi. Hakkari Dag Komando Tugayına yapılan tank saldırısı sonrasında Tugaya bağlı komando taburları önce bölüklere, sonra da takımlara kadar bölünerek

araziye

25

dağılmıstı. Bir kısmı düzlük arazide kalan askerlerle Amerikan zırhlıları arasında dramatik bir çatışma

meydana gelmişti. Askerlerin bir bölümü ise dağlık araziye kaçarak saldırının ölümcül etkisinden kurtulmayı basarmıstı ama aralarındaki iletisim kopmıstı artık. Her takım kendi imkânlarıyla ve sansıyla

hayatta kalabilirdi. Her türlü silahlı çetenin kol gezdiği Kuzey Irak'ta onar kişilik Türk komando timleri

hayatlarının en zor savaşıyla karşı karşıya kalmıslardı. 20. Zırhlı

Tugaydan ise haber alınamıyordu.

Komutanlarının tankı vurulmuş olmalıydı ve telsiz konuşmalarına sonsuz bir umutsuzluk hakimdi.

Genelkurmay ile Deniz Piyade Tugayı arasındaki bağlantı kesildi. Ihsan Pasa bu saldırıyı püskürtmeliydi

ki yarın belki işleri siyaseten halledebilirlerdi. Ordu, Amerika'nın savaşa girdiğine inanmak istemiyordu.

Böylesine bir mantıksızlığı yapmalarına imkân yoktu.

Amerikan atesi sürekli olarak merkez değıstiriyordu. Sanki sanslarını

deniyor gibiydiler. Tugayın

hatlarının çok gerisine ates etmeye başlamıslardı. Belki de karargâhı

vurmak istiyorlardı ya da topçuları

susturmak.

Tank salvolarından birisi havayı yarararak tugayın siperlerinden içeri girdi ve karargâhın yüz metre kadar

ötesine düstü. Hemen pesinden baska salvolar geldi. Topçuların yerini tespit etmiş gibiydiler, Ihsan Pasa

durumu anladı hemen. Obüsleri susturdu:

"Havan toplan yer değıstirip atese baslasın," diye emretti. Havan topçusu askerler, barutun ısısı ile

ates

gibi yanan havan toplarını parkalarına sardıktan sonra, başka yere taşıyıp tekrar kurarak atese devam ettiler. Tam o anda, bir tank salvosu topçu bataryasının tam ortasına düştü. Korkunç bir patlama meydana

geldi. Metal parçaları etrafa dağılırken askerlerin çığlıkları sardı

her yeri. Siperlerdeki erler kosarak,

yaralanan askerlere yardıma gitmek isterken topçu taburunun içinde arka arkaya patlamalar meydana

geldi. Mühimmat ates almıstı. Binlerce sarapnel parçası etrafa mermi hızıyla saçıldı. Siperlerinden çıkıp

top bataryasına yaklaşılan erlerin hepsi sarapnellesle vuruldu, düştü.

Amerikalılar vurdukları yerin önemli

bir yer olduğunu anlamışlardı, arka arkaya gelen patlamalar bunu gösteriyordu. Tank atesi o bölgeye yoğunlaştı ve bataryanın olduğu siperler ates çukuruna dönüştü.

Bataryaya yakın siperlerdeki askerler

sarapnel parçalarından dolayı baslarını

çıkaramıyorlardı. Ortalığı koyu bir duman, barut ve kan kokusu kaplamıştı. Yaralılar nereye

gideceklerini şaşırms gibiydiler. Gecenin siyahı iç parçalayan çığlıklarla doldu, ayakta durmaya çalışsan

bir gölgenin iç organları bosalmıştı, kimse yaralılara yaklaşamıyordu.

Uç siperlerdeki çatışma tekrar alevlenmişti bu arada. Apache helikopterleri daha cesurca saldırmaya

başlamışlardı ama bunun bedeli hemen geldi. Apache'lerden birisi hızlı

bir dalış yapmış ve tugayın

üzerinde uçup bir süre kosturan askerleri roket yağmuruna tutmuştu. Pek çok asker o ates ile şehit oldu,

Apache ise nereden geldiği belli olmayan bir roket vurusu ile havada parçalandı, intihar saldırısı gibiydi

ama zayıat verdirmisti.

Ön sallardaki siperlerden bir telsiz anonsu duyuldu. Herhangi bir isim belirtilmemisti telsiz

konusmasında:

"Tanklar yaklasmaya çalısiyor. Takımımila yakın dövüise girecegiz."

Bir süre sonra o siperin yakınlarından büyük patlamalar duyuldu. Takım komutanı Astegmen, bütün askerlere tanksavar roketleri dagıtmıstı ve askerler engebelerden yararlanıp, yaklasan tanklara karsı siper

alabilmişlerdi. Askerler roketleri arka arkaya ateslediler ve en öndeki dev M1A2 tankını birkaç isabet ile

yakmayı basarabildiler ama yerleri belli olmustu. Tankların 12. 7

mm'lik makineli tüfekleri, inanılmaz bir

yogunlukla mermi yagmuruna tuttu takımı. Hepsi birkaç saniyede sehit oldu. Tanklar geri çekilmisti, daha fazla ilerlemeyi göze alamamışlardı. Eger ilerleselerdi önlerinde pek bir engel olmayacaktı.

26

Ihsan Pasanın çevresinde simdi en azından on asker vardı. Hepsi de birer cephaneligi andırıyordu, karanlıkta etkileyici görünüyorlardı. Tümgeneral siperden sipere giderek bütün askerin moralini yüksek

tutmaya çalısiyordu, ön siperlerdeki askerler dagılmamıstı ama çok ciddi bir hat tutamıyorlardı. Ates, tahmin etmedikleri kadar yogun ve isabetliydi. Zaman zaman telsize Amerikalı askerlerin sesleri karısıyordu. Konusmalar çok heyecanlıydı ve en az Türk tarafındaki kadar atesli konusmalar geçiyordu.

Tugayın siperleri bir hayli dagılmıstı, askerler patlamaların olusturdugu kraterleri siper haline getirmisti hemen. Amerikan 101. Hava indirme Tümenine eklenmiş olan topçu taburu, top atesi ile çatışmayı sıcak

tutmaya çalısiyordu ama ilk andaki yogunluk azalmış ve tek tuk patlama sesleri gelir olmustu.

"Komutanım, duruyorlar." Yüzbası umut dolu bir tonda söylemisti bunu.

Ihsan Pasa basını salladı. Bu

simdilik iyiydi. Demek ki ilk saldın püskürtülmüştü ama sonuçta kazanılan bir sey yoktu. Sadece bir tank

vurup bir de helikopter dsrmslerdi. Oysa Ihsan Pasa'nın karısı

tarafından haberi yoktu. Onlarca Apache

helikopteri, makineli tüfek ve uçaksavar atesi ile yaralanmıtı ve tamir edilmeleri gerekiyordu. Kimse uatısmanın ne kadar kızıtıını fark edememiti. Sehitler ve yaralıları dısında...

"Yine gelirler.." diye mırıldandı Ihsan Pasa. "n siperlere mayın dsesek..." Sesi kararsızdı.

"Komutanım, hareket alanımız daralır. Mayınlar bizi de durdurur," diye atıldı, tabur komutanlarından birisi.

Haklısın, der gibi basını salladı Ihsan Pasa. Gün ısıyınca siperleri tekrar toparlayıp sıkı bir karsılık vermek için hazırlık yapılmalıydı.

"Komutanım, izin verin bana." Tabur komutanlarından Deniz Binbaşı Hasim Eralp'ti söze giren.

"Ne için evladım?"

"Su anda yirmi bes zırlımız var Komutanım, dokuz tane de tank. Karsı saldırı yapalım."

"Oglum, bu intihar olur." Sasırmıtı Ihsan Pasa ama bu türlü

kahramanlıklar savaş sırasında gerekliydi

bazen.

"Komutanım, yapmazsak bu araçlar sonraki saldırıda vurulacak. Hiç olmazsa..."

Ihsan Pasa dnd biraz. Binbaşı doğru söylüyordu, ellerindeki silahları kullanmadıkları her dakika o

silahların bir daha kullanılabilme sansı azalıyordu. Amerikan Ordusunu iyi tanıyordu. Adamlar o tankları

tespit etmişlerdi mutlaka ve bir hava saldırısı ile onları hemen orada imha ederlerdi.

"Peki oglum, bu rahatlıktan faydalanın. Hemen baslat saldırıyı. Bu çok kahramanca bir hareket. Allah hepimizden razı olsun!"

Binbaşının gözleri doldu, selam verip karargâhı terk etti.

"Peki öyleyse biz de bu saldırıya destek verelim ki etkisi artsın.

Havan toplarını ön saflara getirin. Tanklar

ilerlemeye başladığında uçaksavar ve havan topları ile karsı siperleri dövmeye başlayacağız."

Subaylar, "Emredersin Komutanım!" diye haykırıp hemen birliklerinin başına gittiler. Askerlerin hepsi

siperlere gömülmüştü, o karanlıkta onları görmenin imkânı yoktu.

Zırhlılar yavas yavas ön saflara

27

ilerlediler. Önlerinde az engebeli bir arazi vardı ve zırhlı araçlar için düz bile sayılabılırdı. Dağınık olarak

saldıracaklardı ve mümkün olduğunca ön hattı geriye atmayı

deneyeceklerdi.

Harekete geçen zırhlılarsa çok uzaklarda Amerikan JSTAR gözetleme uçakları tarafından anında tespit

edilmisti. Mobil araçları bulan radarı nedeniyle ondan kurtulmaları

imkânsızdı. Tankların bundan haberi

yoktu, olsa bile bir şey yapamazlardı. JSTAR'dan, bilgiler aynı anda yerdeki ve havadaki unsurlara

aktarılıyordu. Amerikalılar saldırıyı heyecanla birbirlerine haber veriyordu. Buna benzer direnis

hareketlerini Irak savaşında görmüşlerdi. Zor durumdaki askerler kendilerine öğretileni bazen ezbere

yapıyordu ve sonuçları dramatik oluyordu.

En bastaki zırhlıda Binbaş Hasim Eralp vardı. Telsizden emir verdi, zırhlılar hızla harekete geçtiler ve

öndeki bombalanmış siperlerin üzerinden birer kısrak gibi sıçradılar, tanklar da peslerinden gitti. Elli, yüz

metre kadar hiçbir şey olmadan ilerlediler. Zırhlılar belli bir mesafe ilerleyince, havan topları ve uçaksavar

silahları atese başladı. Onların atesine zırlıların ve tankların atesi eklendi. Karsı tepeler ısı ısı oldu.

Türk Deniz Piyadeleri hedef gözetmeksizin gördükleri bütün yükseltilere ates ediyorlardı. Zırlılardan da

mermi yağıyordu ama ates açılan siperlerden hiç karsılık gelmemisti.

Sonra birden düz bir çizgi seklindeki bir ısı, uzaklardan kopup geldi ve Binbasının içinde bulunduğu zırlıya çarptı. Zırlı araç paramparça oldu. Diğer araçların telsizlerinden üzüntü dolu bağırışlar geldi.

Tugay Komutanı İhsan Pasa en ön saftaydı, elinde otomatik tüfegi ile oradaki askerlerden bir farkı yoktu.

Askerler onun çevresini sardılar hemen ama o bir isaret ile hepsini dağıttı. Hedef haline gelmenin bir anlamı yoktu doğrusu. Zırlı araçların karsı tarafı hedef alarak açtığı yoğun ates izlenebiliyordu. ZMA'lar

çok hızlı hareket ederek ve zikzaklar çizerek karsı tarafa yaklaşmaya çalışıyordu, M-60 tankları ise ates

ederken yavaşlıyor ve birkaç salvo atesleyip ilerliyordu. Bu çok klasik bir karsı saldırıydı ama tugaya

zaman kazandırmak için yapacak başka bir şey de yoktu. Havan desteği etkili olmuş gibiydi. İlerleyen araçlara açılan karsı ates çok zayıftı, ağır makineli atesi ile sınırlıydı, İhsan Pasa umutlandı birden savaşın atmosferi içinde:

"Onlara piyade desteği verirsek bir geri püskürtme olur mu acaba?" diye bağırды tabur komutanlarına.

Subaylar birbirlerine baktılar, hepsinin gözleri yorgunluktan ve soguktan kan çanagına dönmüştü.

Bilmiyorlardı, o genç yasta savaş okumak çok zordu. Karsılarında basit bir düşman olsa belki, ama Amerikalılar taktik gereği geri çekilmeyi düşünmüyorlarsa, tek başına zırlıların onları bu konuda ikna

etmesi zordu.

"Komutanım, izin verin bölüğüme..." Yüzbası Fevzi girdi konuya, diğerlerinden önce davranmıştı,

"izinizle bölük seviyesinde saldıralım onlara. Tanklara yetirsek sansımızı artırırız."

Ihsan Pasa dönüp tekrar karsı taraf baktı, zırhlılar Amerikan birliklerinin olduğu hatta çok yaklaştı ve

hâlâ ciddi bir karsı ates yoktu görünürde.

"Tamam oğlum, dikkatli olun."

Bes dakika içinde bölüğün tamamı, iki yüz kırk üç asker ön siperlerin hemen arkasında toplanmıştı.

Hepsi de birbirine benziyor gibiydi. Karanlıkta birer gölgeden ibarettiler, gün ısıgı da olsa fark etmezdi.

Tuzacı hissediyorlardı şimdi. Buradan ellerini kollarını sallayarak gidemeyeceklerini anlamışlardı.

Patlamaların oluşturduğu alev adacıklarından yükselen dumanlar burayı

cehennemden bir parçaya

çevirmisti. Belki de bunun için hepsi kızgındı, günleri mahvolduğu için ve bunun acısını çıkarmak için

hazır gibiydiler.

28

Taburun komutanı Yüzbaşı Fevzi, en ön safa geçti. Çok hızlı ilerlemek durumundaydılar, mangalar

birbirinden ayrı durmalıydı. Takım komutanlarına talimatlar verildi, ileri atılmak için hazırlandılar.

Bu

arada zırhlı araçlara daha çok ates edilir olmuştü.

Zırhlıların düzeninde bir gariplik vardı. İlk baslardaki gibi nisan alınıyorlardı sanki. Attıkları mermiler

havaya savruluyordu. Bunun nedeni bir dakika sonra anlaşılabilirdi ancak.

Yüzbaşı Fevzi hiçbir şey söylemeden ileri gitti, takımı da hemen arkasından siperlerin ardına sıçradı ve

gözden kayboldu. Yüzlerce Deniz Piyadesi de aynı hızla yerlerini terk edip yarı engebeli arazinin karanlık

kollarına bıraktı kendini.

Ihsan Pasa, askerlerin karanlık denizine atlayışını gözleri dolarak izledi. Havancılara emretti, tekrar atese

başladılar. Ellerindeki mermileri hiç hesap etmeden atıyorlardı.

Düşünecek fazla bir şeyleri yoktu. Havan

mermileri yine karşı tepelerin üzerinde ısıldamaya başladı.

Patlamaların ısıklarından yansıyan gölgeleri

görebiliyorlardı. Amerikalılar oradaydı ama fazla bir karşılık vermiyorlardı. Ne yapacaklardı acaba?

Bu soru kafaları kurcalarken cevabı çok hızlı geldi. Az önce zırlıların açtığı savruk atesin nedeni ortaya

çıkıyordu. Onlar aslında kendilerine saldıran helikopterleri fark etmiş ve savunma atesine başlamışlardı.

Zırlıların izlediği yolun batısında, üç kilometre kadar ileride, yerin biraz üzerindeki görünmez

kaynaklardan saçılan ısıltılar zırlıların üzerine yagmaya başladı.

Daha ilk birkaç saniye içinde birkaç

zırlı ve tank, büyük bir patlamanın ardından yanmaya başladı, İhsan Pasa'nın telsizine dolmaya başlayan

sesler dayanılmazdı. Yanan zırlı araçların içinde yavaş yavaş şehit olan Deniz Piyadelerinin sesleri

yüregine işlemeye başlamıştı İhsan Pasa'nın. Zırlı araçlar oldukları

yere çakılmıştı, ates de etmiyorlardı

artık.

Zırlı araçların hedefleme kamerasından görünen yeşil tondaki manzara felç ediciydi. Uzaklarda,

yüksekte dev bir armadanın ölüm kusan silahları hiç durmadan atesleniyordu. Gökyüzünde pek çok

büyük karaltı seçilebiliyordu ve bu manzarayı sadece zırlı

araçlardakiler görebiliyordu. Onlarca Apache

helikopteri belirli bir mesafeden ates ederek kolayca avlıyordu onları.

Her dakika içinde birkaç araç

vurulmaya başlamıştı. Karşı saldırı çoktan sona ermişti. Askerler araçları terk etmeye başladılar, yapılacak

bir sey yoktu. Bir an önce araçları bırakıp siperlere geri dönmeliydiler. Araçlardan atlayan askerler biraz ötelerindeki açıkta duran piyadeleri görünce sasırıp kaldılar.

Yüzlerce Türk Deniz Piyadesi, tam olarak iki yüz kırk üç asker, araziye dagılmış bir halde onlara dogru

yaklaşıyordu. Önce bu görüntüye inanamadılar, ancak askerler yanlarına geldiginde bunun dogru olduguna inanabildiler.

"Ne yapıyorsunuz burada, delirdiniz mi?"

Askerlerin içinden bir tegmen, tankçı askere dogru kostu:

"Ne yapıyorsunuz siz, çabuk binin o tanklara. Bu bir karsı saldırı."

"Ne diyorsun sen Komutanım, karsı tepenin üzeri helikopter kaynıyor.

Kötü geliyorlar, neredeyse burada

olurlar. " Sesi heyecanlı ve boguktu askerin.

Bu konuşma bitmeden etraf kıvılcımlarla doldu. Tanka çarpan 30 mm'lik mermiler aracın içine dolmuş ve

ates almasına neden olmuştü. Askerler endise ile baktı tanka. Bir sey yapmayı akıllarına getirmeden tank

büyük bir gürültü ile patladı. Etrafa saçılan sarapneller, askerleri yaraladı. Patlayan tankın etrafından

kaçısıyordu Deniz Piyadeleri. Baslarını kaldırdıklarında ilk olarak birkaç metre yukarıda uçusan alev

29

parçalarını gördüler ve bir saniye sonra bu alev parçaları Mehmetçigin üzerine yagmaya başladı.

Helikopterler alanın etrafında geniş bir çember çiziyordu ve bu çemberi çizerken sürekli olarak alandaki

hedeflere ates ediyorlardı. Türk askerleri korunmasız bir sekilde iki cephe hattının ortasında kalmıstı.

Umutsuzca G-3'lerini kaldırıp helikopterlere ates ettiler. Amerikan askerlerinin bulunduğu hatlardan da

tank atesi başladı ve M1A2 tankları hızla hareket ederek karsı saldırı

yapan birliğin üzerine dogru hücum

etti. Tanklar ardı ardına yaptıkları salvolarla helikopterlerin gözden kaçırdığı zırhlıları avlamaya başlamıştı.

Ortalık tam anlamıyla cehenneme

dönmüştü.

Türk hatlarından çatışmayı izleyen İhsan Paşa, "Allah'ım, ne yaptık biz?" diye bağırdı, yanındaki askerlere. Tonlarca ağırlığındaki M1 tanklarının gök gürültüsünü

andıran palet sesleri kulaklarında

çınılıyordu. Türk askerleri bir an yere çöktü, etraflarına bakıyorlardı.

Karanlıktan, patlamaların ani

aydınlığından ve birer birer şehit olan arkadaşlarının silüetlerinden başka bir şey göremiyorlardı.

Zırhlıların hepsi vurulmuştu ve alanın bir yerinde yanıyordu.

Deniz Piyadeleri kosarak kendi hatlarına gitmeye çalıştılar. Bu arada helikopterler, alanın çok yakınına

gelmişti. Deniz Piyade Tugayının hatlarında tam bir karmaşa yaşıyordu. Ellerindeki bütün silahlarla

helikopterlere ve tanklara ateş ediyorlardı ama bu bir işe yaramıyordu doğrusu. Nihayetinde bu, hafif bir

piyade tugayıydı. Ağır saldırı unsurları ile desteklenen bir tümene karşı başarı şansı olduğunu kimse düşünemezdi.

İhsan Paşa durumun gittikçe kötüleştiğini görebiliyordu. Ön siperlerde durmak iyice tehlikeli hale

gelmişti. Türk tugayının ön hatları delik desikti zaten, belli bir hattan söz etmek mümkün değildi. Bütün

siperler yoğun ateş nedeniyle yıkılmış ve birbirine karışmıştı. Daha gerilerde durmak istiyordu yanındaki

subaylar ama İhsan Paşayı oradan söküp almak mümkün görünmüyordu.

Kendisini kaybetmiş gibiydi,

emir subayları onun bir anda fırlayıp savaş alanına atılmasından korkuyorlardı.

Bunda haksız degillerdi dogrusu. Tümgeneral Ihsan Pasanın içi sızlıyordu, aklını yitirmek üzereydi.

Kendi verdiği emirle savas alanına atılan askerler ölümcül bir saldırının pençesine düsmüstü. Kendisine

dogru kosan askerlere baktı. Büyük kalibreli mermilerin Deniz Piyadelerinin bedenine çarpıp, siluetlerini

parçalamasını seyrediyordu ve yapabilecegi fazla bir sey yoktu. Tugay hatlarından açılan bütün ağır silah

atesine karsın saldırıyı püskürtmenin ya da düsmana zayıat verdirmenin imkânı yok gibiydi. Yardım gelmeyecekti, Irak'ta bulunan diger iki tugayla bağlantıları kesikti ve onların ne durumda olduklarını bilmiyordu.

Allah'ım, yavas yavas ölüyoruz hepimiz, diye düsündü Ihsan Pasa.

Tüyleri diken diken oldu ama bu

hislerini askerlerine belli ederse birliği bir arada tutmak mümkün olmazdı. Karsı saldırı gerçeklestiren

birliğin görüntüsüne bakamıyordu, alanın her yanı şehitlerin bedenleri ile kaplanmıştı. Soguk bir rüzgârın

esintisi onların bagırılarını ve yaralananların inlemelerini kulaklarına getiriyordu. Karsı saldırı bölüğü

neredeyse yarım saattir alanın pek çok noktasında olusturduğu küçük ceplerde düsmana ates

edebiliyordu. Ihsan Pasa bunu düşünmek istemiyordu ama gerçekten karsı

saldırı yapan askerler

hayatları pahasına tugaya zaman kazandırıyordu. Orada ne kahramanlıkların yapıldığını biliyordu.

Askerler, komutan emri altında olmadan, üstlerine gelen tanklara ve helikopterlere ölümüne karsı koyuyordu.

Bu sırada alanın orta yerinde bir M1A2 tankı inanılmaz bir gürültü ile patladı, Ihsan Pasa bunu görünce

gözyaşlarını tutamadı, askerlerin canla basla direndiginin kanıtıydı

bu.

"Sabahattin, yarayı tut, yarayı tut. Çok kanıyor.... " "Dur, dur sakin ol. Merak etme Ibrahim Çavusum, geçecek. " Sabahattin, çavusun karnından oluk oluk akan kana baktı, ayagını bastığı yer, kan çamuruna

30
dönüsmüştü. Büyük bir mermi, karnını yarısından alıp götürmüs gibiydi, Ibrahim Çavus soktaydı.
Asırı

kan kaybından ölmesi an meselesiydi. İki büyük kaya parçasının gömülü
oldugu bir çukurun içinde

olusturdukları cepte direnmeye çalışıyordu bes asker. Kendi hatlarına uzaktaydılar. Geri

dönemeyeceklerini biliyorlardı. Alanda dolasan tanklar tespit ettikleri direnis ceplerini kimi zaman
120

mm toplarıyla havaya uçuruyor, kimi zaman da üzerinden geçiyordu.

Tanklar üzerinden geçerken direnis

ceplerindeki askerler hâlâ ates ediyor oluyordu ve mermiler tankın kalın zırhına çarpıp kendilerini
yaralıyordu. Sonrasında insanın tahammül edemeyeceği kemik sesleri ve sessizlik...

Sabahattin RPG roketlerini bitirmek üzereydi Bir yandan Ibrahim Çavusun yarasına bastırmaya
çalışıyor,

bir yandan da elinde kalan mermileri saymaya uğrasıyordu. Dört tane roketi vardı, G-3'ün mermileri
de

bitmisti neredeyse. Belindeki tabanca doluydu, onu sona saklamıstı ve nasıl kullanacağına henüz
karar

vermemisti. Düşmanın eline geçmeye niyeti yoktu. Kendisini simdiden şehit olarak görmeye
başlamıstı.

Cepteki diğer askerler hep birden susup ona ve çavusa döndüler.

Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Bitti!" dedi birisi. Duygularını anlamanın imkânı yoktu.

Sabahattin basını salladı. Mermiler tükenmisti. Orada bir tankın onları

bulup öldürmesini

bekleyeceklerdi. Teslim olmak kimsenin aklına gelmiyordu. Ne zaman?

Mallarındaki tek soru buydu.

Daha ne kadar bu manzaraya tahammül etmek zorundaydılar ve ne zaman şehit olacaklardı? Ölümün kesinlestigi anlarda insan farklı bir varlığa dönüşüyordu demek ki.

Sonsuz bir mutluluk kaplıyordu içini.

Varolusun en derin yarası olan ölüm korkusu terk ediyordu bedeni ve kendisini bir geçiş alanında buluyordu insan. O alanda neyin olacağını bir önemi yoktu. Ölümün seklinin de bir önemi yoktu.

Askerler birbirlerine bakakaldılar. İbrahim Çavusun gözleri yukarıda belirsiz bir noktaya bakıyordu.

Titreyen dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyordu ilk basta, sonra düzene girmeye başladı. Çavus,

kelime-i sahadet getiriyordu. Bir anda yüzünde bir aydınlık oluştu.

Gökyüzüne bakmaya başladı, bedeni

gerildi, sanki yattığı yerden kalkmak istiyor gibiydi. Sabahattin ona neler olduğunu anlayamadı, ölmekte

olan birisinin vereceği anlamsız bir tepki olarak gördü bunu.

Buldukları mevziye yaklasan tank, makineli tüfek yağmuruna tutuyordu etrafı. Baslarını çıkarmalarına

dahi imkân yoktu. Tank istese, bir tek top atesi ile onları ortadan kaldırabilirdi ama yapmıyordu. Siperin

üzerinden geçeceğini anladılar. Neseyle baktılar birbirlerine. İbrahim Çavus kollarını gökyüzüne doğru

kaldırmıstı, son gücünü harcıyordu. Kimse onun neye ulaşmak için bu kadar çaba harcadığını

anlamamıstı. Çavus birilerine elini uzatıyor gibiydi, gözyaşları

yüzündeki isin üzerinde izler oluşturmaya

başlamıstı. Sabahattin, eliyle Çavusun yüzündeki çamuru sildi. Çavus ona doğru bakmıyordu, dünya ile

bağlantısını kesmiş gibiydi. Saniyeler geçti, yüzünde mutlu ve gururlu bir ifade ile kendini bıraktı.

Sabahattin yanındaki askerlere baktı, öylece bekliyordular.

Dudaklarından dökülen dualar sayesinde

kendilerini yitirmedikleri-ni anladı, yoksa orada durabilmelerine imkân yoktu. Tankın gürültüsünden başka bir şey duyamaz haldeydiler. Sabahattin tank paletinin sesine karışan başka bir sesle irkildi.

Uzaktan gelen bir uğultu yükselmeye başladı. Garip bir ısıklık, savaş alanının üzerinde sallanır hale gelmişti. RPG roketlerini beline bağladı ve hepsinin tapasını patlamaya hazır duruma getirdi.

Askerler

onun ne yapmak istediğini anlamışlardı. Onlar da el bombalarını

üzerlerine bağladılar aceleyle.

Tuzaklanmışlardı artık, parmaklarını el bombalarının pimlerine geçirdiler. Kendilerine yaklaşmakta olan

tanka acıyarak baktılar. Dört roket ve neredeyse yirmi el bombasından oluşan bir Anti-Tank mayınına dönüşmüşlerdi.

Sabahattin bir yaklaşan savaş aracına, bir havaya bakıyordu; diğer askerler de aynı durumdaydılar. Bunu

anladıkları an hepsi sıkıca ellerini tuttu birbirinin. Kulaklarında aynı sesin olduğunu ve aynı ısıyı gördüklerini biliyorlardı. Uğultu gittikçe arttı. Tank paletlerinin sesini bastırıyordu artık. Çukurun içine

31

yattılar, nefesleri sakinleşmişti, geçmişleri gözlerinin önünden geçmiyordu ama gözlerinin önünden geçen

görüntü karşısında bütün kaslarının çözülmemesine imkân yoktu. Bir süvari denizi akıyordu yukarıdan,

"Allah" diye fısıldadı askerlerden biri, ellerini sıkıca kenetlediler.

Tank siperin önündeki çıkıntıya hızla

daldı ve bir anda sahlandı, askerlerin üzerine bütün ağırlığı ile düşmesiyle siddetli bir patlama oldu.

Tankın alt zırhında meydana gelen siddetli patlama nedeniyle araç bir anda alevler içinde kaldı, İhsan

Pasanın gördüğü patlama, buydu iste.

Gün ısımak üzereydi. Çatışma bütün hızıyla sürüyordu. Alandaki Türk askerlerinin neredeyse hepsi şehit

olmuştu. Tugayın ön hatlarından tek tük silah atıldığı görülüyordu.

101. Hava indirme, yaptığı manevrayı

genisletmeye başladı. Tugayın yayıldığı alanın güneyine helikopterle asker sevk ediyorlardı. Çok rahat

hareket ediyorlardı. Karsılarındaki birliğin, onların manevralarını

durduracak güçte olmadığı anlaşılmıştı.

Zaten bütün bir bölüklerini ve ellerindeki zırhlıların hepsini kaybetmişlerdi. Ancak hâlâ çok

tehlikeliydiler. Binlerce asker vardı karsılarında ve çok kısa süre içinde bu birliğin yok edilmesi

gerekliyordu. Gün ısımasından hemen sonra bu işi bitirmek istiyorlardı.

Türklerin, tamamen kısıtlanırlarsa

büyük bir tepki vererek kendilerini ağır bir kayba uğratacağından endişe ediyorlardı.

Amerikalıların yaptığı son çevirme hareketi tugayı rahatsız etmişti.

Mehmetçik, hatlarını daha sıkı hale

getirmek için yayıldığı alanı daralttı. Amerikalılar bu manevrayı

görünce küçük bir zırhlı saldırısı yapıp

bu hareketi hızlandırdılar. Aslında istedikleri tam olarak da buydu.

Türk tugayının daha dar bir alana

sıkışmasını istiyorlardı, istedikleri neredeyse olmuştu. Tıpkı

Irak'taki diğer birliklerde uyguladıkları

stratejiyi uyguluyorlardı. Savaşı başlatan birlik olarak hemen ilk başarı da onların olmalıydı. Demir At

lakaplı, Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni, Hakkari Dag Komando Tugayına büyük bir saldırı

düzenlemişti ve Türk komandoları bir süre savastıktan sonra dayanmanın mümkün olmadığını görüp

yüksek alanlara çekilmisti. 4. Mekanize, bu saldırı sırasında beklemediği taktik direnisler nedeniyle

dokuz tankını ve on bes kadar zırhlı savas aracını kaybetmisti.

Amerikalı komutanların öfkeleri, telsiz

konusmalarından anlasılabiliyordu. Bu kadar basit görünen bir saldırıda bunca kayba ugramalarına bir anlam verememislerdi. Komandoların doga ile neredeyse birebir

bütünleserek kurdugu patlayıcı tuzakları kaybın esas sorumlusuydu. Bu arada Türk komandoları sürekli

olarak helikopter saldırısı altındaydılar ama fazla zayıatları yoktu.

Ancak hareket kapasiteleri sıfıra

inmisti çünkü manevra yapmak istedikleri anda havadan tespit edilip roket yağmuruna tutuluyorlardı. Bu

nedenle binlerce komando hayli kısıtlı bir alan içinde, neredeyse kayaların içine oydukları siperlerde,

yaklaşmaya çalısan düşmana ates yağdırıyordu. Bunun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu dogrusu.

Irak Tümeni içinde en kötü durumda olan Türk Mekanize Tugayıydı. Tank ve zırhlı araçların yanı sıra bir

piyade taburundan olusan birlik Amerikan 3. Zırhlı Süvari Alayının saldırısına ugramıs ve tank savasına

girmek zorunda kalmıstı. Gelen haberler çok karışıktı ama tank tugayının hemen hemen bütün gücünü kaybettiği ve tugay komutanının sehit olduğu söylentileri dolasıyordu.

Bu ancak gün içinde

anlasılabilirdi. Zırhlı birliğin kaçacak bir alanının olmaması ve manevra yeteneginin düşüklüğü onun

sonunu hazırlamıstı. Gece boyunca Amerikan Kara Kuvvetlerinin yeni kullanıma soktuğu AH-64 E

Apache'lerin saldırısına maruz kalmıslardı. Tankların gece vurulması

kadar kolay bir sey yoktu. 3. Zırhlı

Süvari Alayının tanklarına yapacak fazla bir sey bırakmamıstı

helikopterler. Ancak Türk tanklarının

hemen hepsinin eski model M-60 tankları olması da işleri daha kolaylaştırmıştı. Eski nesil tankların ileri

seviyede üçüncü nesil tanklarla basa çıkması imkânsız gibiydi. Amerikan tanklarının uranyumlu mermileri Türk tanklarını delip geçmiş ve çoğu zaman bu nedenle birden çok kez vurulmak zorunda kalmıştı.

Tümgeneral İhsan Paşa subaylarını etrafında topladı. Güneş iyiden iyiye kendisini göstermeye başlamıştı.

Ortalık sessizdi ama karsılarındaki 101. Hava İndirme'nin askerlerini rahatlıkla görebiliyorlardı.

Yüzlerindeki ifade henüz zafer ifadesi değildi. İşlerinin kolay olmadığını biliyor olmalılar, diye düşündü

İhsan Paşa. Direnmeye kararlıydı. En son asker ölene kadar bu direnis devam edecekti ve düşmana

32

ellerinden geldiği kadar zayıf verilmeyi planlıyorlardı. Askerler yok olmadan önce bütün güçleri ile

düşman öldürmeye çalışacaklardı.

"Bu kararım kesindir çocuklar. Eğer düşman karşı koyulmaz biçimde üzerimize gelirse, elimizdeki bütün

patlayıcıları bedenimize bağlayacağız ve her kavuğun içine saklanıp sonuna kadar onlara kayıp

verdireceğiz. Dünyanın bunun kolay bir zafer olduğunu düşünmesine izin veremeyiz değil mi? Türk

ulusunun yüzyıllardır kanla yazdığı kahramanlık destanlarına ihanet edemeyiz."

"Haklısınız komutanım, en az bir düşman öldürmeden ölmek bize haram olsun. Bu tuzaktan kurtulmak da bize haram olsun. "

"Amin," diye katıldı diğer subaylar.

Haberleşme erlerinden birisi koşarak çadırın önüne geldi ve nöbetçinin açtığı perdeden içeriye daldı. Çok

heyecanlıydı, önemli bir şeyler söyleyecek gibi duruyordu:

"Komutanım, çekiliyorlar."

Askerlerin gözleri saskınlıkla açıldı. Habercinin söylediğine inanmanın imkânı yoktu. Düşman bir birlik,

yok etmek üzere olduğu bir tugayı neden öylece bırakıp geri çekilirdi ki? İhsan Pasa heyecanla çadırı terk

edip Amerikan askerlerini gözlemleyebileceği bir nokta arayarak kosmaya başladı. Subayları da onu takip

ettiler. O an savaşın etkisini ilk kez gündüz gözüyle gerçek anlamda görebildiler. Kendi hatlarındaki Türk

askerlerinin hepsinin yüzü toz ve çamur içindeydi. Bazılarının elbisesi tamamen arkadasının kanı ile kaplanmıştı. Siperlerin durumu çok kötüydü, siper denebilecek fazla bir sey kalmamıştı ortada. Gece karşı

saldırının yapıldığı alan tam bir mezarlığı andırıyordu. Yanmış tanklar, zırhlılar ve askerler, alanın her

tarafını kaplamıştı. Saatler süren bir direnis olmuştu alanda, bölük son nefesine kadar savasmıştı ve geri

dönme imkânı bulamadan tamamen yok edilmisti.

İhsan Pasa, yas dolan gözlerini kısarak kendisini tutmaya çalışıyordu.

Etrafta siper almış haldeki yorgun

ve bitkin askerlerinin yüzüne bakmak istemiyordu. Yüzündeki ifadenin onlara moral verecek gibi

olmadığını hissedebiliyordu, bunu bilmek için aynaya bakmasına gerek yoktu. Tek bir emir vermisti ve o

emir sonucu, iki yüz kırk üç asker biraz ilerisinde yanmış ve parçalanmış bir halde yerde yatıyordu.

Onları elleri ile göndermisti oraya, buna nasıl dayanacağım bilemiyordu. Acı da olsa görevlerini

yaptıklarını düşünüyordu. Bölük, saldırının hatları yarmasını

engellemisti ve güneşi onlar sayesinde

görebilmislerdi. Simdi gelen haber dogru ise şehit bölüğün heykeli dikilmeliydi. Eger bir kurtulus

mümkün olursa bu, o alanda yatan şehitler sayesinde gerçekleşmiş olacaktı.

İhsan Pasa ve subaylar oldukça ileri bir noktada siper alarak dürbünle karşı hatları gözlemlemeye

basladılar. Sabah saatlerinde güney taraflarına indirilen Amerikan askerleri helikopterlerle hızla geri gidiyorlardı. Güney istikameti tamamen açılmıştı neredeyse, eger buradan kaçmak isteselerdi, askerlerin

bir bölümü bunu rahatlıkla basarabilirdi. Kuzeybatıdaki esas gücün de hareket etmekte olduğu görülebiliyordu. Tanklar geride tozlu bir iz bırakarak geri çekiliyordu. Birkaç Amerikan zırhlısı ise gece savaşının geçtiği alandaki vurulmuş halde yanan tankların içinden ölülerini almak için acele ediyordu.

Birkaç Amerikan askeri de vurularak düşen iki helikopterin içindeki pilotları zırhlı ambulans araçlarına

tasımak için kosuyordu.

"Allah'ım, neler oluyor böyle?" Tümgeneral Ihsan Pasa, buna bir anlam verememisti. Bütün bu savaş neden yapmışlardı? Yoksa politikacılar bu savaş durdurmayı basarmış mıydı? Bu çok küçük bir ihtimal

olarak göründü gözüne. Bunun tersi olsaydı hemen inanırdı ama politikacıların atesli bir savaş durdurabileceğine hiç ihtimal vermemisti hayatında. Amerikalıların direnis nedeniyle çekilmesi biraz

33

fazla iyimserlik olurdu doğrusu. Peki öyleyse neden? Bu işi sevmemisti Ihsan Pasa. Sevmemisti, hem de

hiç. Askerî mantığa göre bir hava saldırısı başlamalı ve kara unsurları

da bu hava desteği esliğinde

kendilerini yok etmek üzere harekete geçmeliydi, Ihsan Pasa haklıydı

belki de. Ama onun bilmediği bazı

silahlar, belki de askerî mantığın değişmesine neden olmuştı. Bunu zaman gösterecekti.

23 Mayıs 2007 - Saat: 08.00

GENELKURMAY BASKANLIĞI

Genelkurmay Başkanlığı Harekât Merkezi ana baba günüydü. Etrafta kosturan askerler sürekli olarak üstlerine rapor ulaştırıyor, bilgisayar operatörleri ekranları

basındaki verileri birbirleri ile paylaşıyordu.

Telsiz konuşmalarının dökümleri rapor haline getiriliyor ve bunlar düzenli olarak üst düzey

komutanların bilgisine sunuluyordu. Hükümet üyelerinden bazıları da Harekât Merkezindeki bir odada

toplanmış, durmaksızın telefonla konuşuyorlardı.

Basın, Basbakanın pesindeydi ve CNN'de çıkan haberin iç yüzünü

aydınlatmak için sormak istedikleri

binlerce soru vardı. Henüz Irak'ta başlayan kasırganın farkında değildi insanlar. Oradaki kaynaklardan

garip bilgiler geliyordu ama bunları bir araya getirerek gerçek sonuca ulaşmalarına imkân yoktu.

Türkiye'deki ABD elçiliği tam bir sessizlik içindeydi. Irak'taki birkaç

sivilden duydukları, bölgede çok

büyük çatışmaların yaşandığı yolundaki haberlerin aslı astarı olup olmadığını ancak Basbakandan öğrenebilirlerdi. Tabii bunun için önce onu bulmalıydılar ama bu imkânsız görünüyordu, sanki yer

yarılıp içine girmisti. Gazeteciler böyle durumlara karşı hazırlıklıydı

her zaman. Eger Basbakanı

konuşturmak isterlerse tek yapmaları gereken, onu zorda bırakacak biçimde maset atmaktı, sonrası kolaydı. Basbakan kendisi gazetecileri çağırır ve elindeki bilgileri söylerdi.

Saat dokuzda doğru gazetecilerin Basbakana ihtiyaçları kalmamıstı. El-Cezire televizyonu geçtiği bir

haberde Türk Ordusu ile Amerikan Ordusunun kıyasıya savastığını

bildirmisti. Bu haber önce haber

servislerinde tam olarak anlaşılamadı ve Türk Amerikan ortak operasyonlarının yapıldığı yolunda yorumlandı. Gelen bilgileri mantıklı bir çerçeveye oturtmak gerçekten zordu. Zaman geçtikçe haber

servislerindeki muhabirler saskınlıktan ve heyecandan ne yapacaklarını

sasırmıs halde haberin gerçek

olabilme olasılığının saniye saniye güçlenmesini izlemekteydi. Amerikan kaynaklarından sızan bilgiler

El-Cezire televizyonunu haklı çıkarabilecek nitelikteydi. Gerçekten de Irak'ta ciddi şeyler oluyordu ve

bunun sıcak bir çatışma olma ihtimali dakikalar geçtikçe artıyordu.

Türk gazeteleri ise bu haberleri halka duyurmadan önce mutlaka resmî

bir şeyler duymak istiyordu ama

kısa süre sonra bu haberlerin yurda ulaşmamasına imkân yoktu.

Yurtdışından gelen bilgiler ısık hızıyla

kulaktan kulaga yayılacaktı. Telekom Müdürlüğü hatların normalden fazla kullanılmaya başlandığını

söylüyordu. Bu, fısıltı gazetesinin çalışmaya başladığının bir göstergesiydi ve televizyonlar bu haberi

vermek zorundaydı. Yoksa büyük bir panik baslardı ve bu, haber vermemekten çok daha kötü sonuçlar

dogurabilirdi.

Basbakan ayrıldığı Harekât Merkezine, çatışmalar üzerine geri dönmüştü.

İçeri girer girmez üzerindeki

ceketi ve kravatı çıkarıp bir köseye fırlattı. Komutanlar bir masanın üzerinde toplanmış, kabartma

Ortadoğu haritası üzerinde hararetle tartışıyorlardı. Basbakan ve bakanlar yanlarına gitti. Hikmet Pasa ve

komutanlar, hükümet üyelerini selamlayıp işlerine devam etti. Dogal olarak Basbakan da toplantının bir

parçası haline gelmişti. Hikmet Pasa, Basbakana Irak'taki çatışma noktalarını kısaca gösterdi:

"Bu nokta, bu nokta ve bu nokta. Bunlar çatışma bölgeleri. Dün bütün gece boyunca çatışmalar devam

etti. Durum, sandığımızdan daha kötü olabilir. Bize gelen bilgiler tam güvenilir değil. Tugaylarımızla

kurulan iletişim zayıf ve bu nedenle sürekli bilgi akışı

saglayamıyoruz."

Tayyip Erdogan haritadan çok Hikmet Pasanın yüzüne bakıyordu.

Bakışlarında, olanlara inanmadığını

belirtir bir ifade vardı.

"Pasam, savasta mıyız?" diyebilirdi ancak. Hikmet Pasanın yüzünde karanlık bir ifade oluştu. O bir askerdi, bugünler için yetistirilmisti. Hayatının hiçbir önemi yoktu dogrusu ama üzerindeki ağır sorumluluğu hissedebiliyordu.

Hikmet Pars etrafındaki komutanlara ve hükümet üyelerine döndü. Masadan birkaç adım uzaklaşmıştı:

"Eger dün gece şehit edilen binlerce evladımıza karşı bir sorumluluğumuz varsa savastayız."

Bu sözler üzerine hükümet üyeleri neye uğradıklarını şaşırıyorlar, suratlarına balyozla vurulmuş gibi hissettiler. Bazılarının yüzünde uyuşukluk oldu, kalpleri deli gibi atmaya başladı, soğuk terler boşaldı sırtlarından. Hiçbirisinin, durumun bu kadar vahim olabileceğini düşünmediği açıktı. Birbirlerine bakarken yüzleri acıyla buruştu.

Basbakan içindeki sızıyı bastırmaya çalışarak: "Binlerce mi? Pasam, Allah askına söyleyin, neler oldu orada?" diye sordu.

Hikmet Pasa, derin bir nefes aldı: "Zırhlı Tugayımıza saldırdılar, tankların neredeyse hepsi gitti. Bütün

gece helikopterler saldırmış. Buna dayanmalarına imkân yoktu zaten.

Tugay, hemen hemen tamamen yok

edilmiş. Ne kadar kurtulan asker var, bilmiyoruz. Ancak kimseyle bağlantı kurulamıyor şimdilik. "

"Kimseyle mi?" Basbakan felaketi beyninde duyumsamaya başlamıştı şimdi.

Kanının çekildiğini hissetti.

"Diğerleri de öyle..."

"Hepsi mi Pasam?"

"Hayır. Deniz Piyade Tugayı gece boyunca çarpıştı ve direndi. Çok şehit var ama hatlarında

tutundular.

Amerikan birliklerinin çekildiğini belirtiyorlar. Bunu neden yaptıkları

belli değil. Hakkari Dağ Komando

Tugayı ise bir süre çatışıp engebeli bir arazide savunma oluşturmuş.

Dar bir alanda yoğun biçimde

saklanmaya çalışıyorlar. Bu tehlikeli olabilir."

"Pasam, duramayız artık."

"Durmuyoruz zaten, ordu alarında. Ancak şimdi atacığımız her adımı iyi hesaplamalıyız. Yoksa felaket

olur." Hikmet Pasa, içi parçalanmasına rağmen kaya gibi sert olmalıydı

hislerinde. Binlerce şehit

verilmisti ama şimdi koca bir ulusun kaderini düşünmek zorundaydı.

"Dışişleri Bakanı Washington'a vardı. Bugün Başkan Yardımcısı Dick Cheney'le görüşmesi var. Umarım,

bu işi masada çözeriz," dedi Tayyip Erdoğan. Söylediklerine inanıp inanmadığını bilmiyordu.

"Basbakanım!" Hikmet Pars'ın alnındaki damarlar sertleşmiş ve dışarıya fırlamıştı.

"Buyurun," dedi Tayyip Bey, ne olduğunu anlamadı.

"Dışişleri Bakanını hemen geri çağırın."

35

Hükümet üyeleri bu sözlerle ne demek istendiğini anladı hemen. Bu gerçekten olabilir miydi? Türkiye

Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanı, Amerikan topraklarında kötü bir muamele ile karşılaşabilir miydi? Su

son gerçekleşenlerden sonra her şey olasıydı.

"Bu arada Basbakanım, Kıbrıs'ta sivil Rumların sınırda gerginlik başlattığı haberleri geldi. Çok sayıda

Rum, sınırdaki askerleri taş yağmuruna tuttu. Askerlerimize dikkatli olmalarını ve ateş açmamaları

emrini

verdik. Bizim oradaki sagcı solcu gençleri yolladık sınıra. Biraz durum idare edilebilir böylece. En ufak

bir çatışma oradaki kazanı atesleyebilir ve Amerikalıların ne yapmak istediği konusundaki süphelerimiz

gittikçe dogrulaniyor."

"Pasam, Kıbrıs'ta altmış bin asker var. Eger bir seyler olursa...."

"Merak etmeyin, o birlikler hayli dagınık ve Amerikan saldırısı olursa uzun süre dayanabilir. Üstelik

Rumların saldırısına karşı da hazırlıklılar."

"Ne kadar?" diye sordu İçişleri Bakanı. Mantıklı bir soruydu bu. Çok küçük bir ada parçasında, bunca

askerin nasıl savunma yapacağı iyi düşünölmeliydi. Ada savaşlarında adadaki birliklerin dışarıdan

saldıran kuvvetlere karşı kazanma sansı sıfıra yakındı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Hikmet Pasa. Bu sorunun cevabı yoktu gerçekten de.

Tam bu sırada Basbakanın telefonu çaldı, bir süre dinledi. "Tamamen mi?" diye sordu. Odadakiler merakla ona bakıyordu. Kapattığında yüzündeki endiseli ifade okunuyordu. "Elçilikler," dedi. "Tüm ABD

temsilcilikleri, büyükelçilik de dahil, bir operasyonla bosaltılmış.

Birer temsilci dışında sadece Türk

hizmetliler kalmıs."

Basbakan ellerini kaldırıp içindeki çaresizliği dışa vurdu. Saklayacak bir sey yoktu:

"Sanırım, basına açıklama yapma zamanı geldi."

"Evet, ama üslubumuza dikkat etmeliyiz. Savaşı baslatan taraf bizmisiz gibi görünmemeliyiz."

Basbakan hiçbir söylemeden dışarı çıktı, bakanları da pesinden kostu.

Ter içinde kalmıstı Tayyip Bey.

Kafasında binlerce sey vardı. Nasıl konuşmalıydı, şimdi neler yapmalıydı? Bu soruların cevapları kafasını

burgaç gibi sıkılmaya başlamıstı. Hikmet Pasa, o giderken ardından seslendi:

"Efendim, artık savastaymısz gibi hareket ediyoruz. Milli Güvenlik Kurulu bugün aksamüstü dört gibi

Harekât Merkezinde toplanacak."

Basbakan basını salladı. Kafası çok karıştı. Saat dörde daha vardı.

Hemen gidip hükümeti toplamalı ve

MGK toplantısı sonrası acil olarak Meclise bilgi vermeliydi.

Basbakan, Genelkurmay Başkanlığının kapısından çıkınca gazeteciler üzerine hücum ettiler. Ancak onun

kendileri ile konuşacağını anladıkları zaman yavasladılar ve kendi aralarında itiserek ön sıralarda yer

tutma çabası içine girdiler.

"Sayın basın mensupları, çok fazla bir sey söylemeyeceğim. Ancak sunu söyleyebilirim ki, dün gece

Irak'taki birliklerimiz ile Amerikan birlikleri arasında siddetli çatışmalar meydana gelmiştir. Bunun sebepleri araştırılıyor. Olayın bir yanlış anlamadan kaynaklandığını

düşünmek istiyoruz. Dışisleri

Bakanımız su anda Washington'da ve Baskan Yardımcısı ile görüşecek.

Umarım bu toplantı, durumun

36

kontrol altına alınmasını sağlayacaktır. Halkımızın sagduyulu olmasını, panik yapmamasını ve tarihine

yakısır biçimde vakur olmasını diliyorum. Söyleyeceklerim simdilik bunlar..."

Basbakan ileri atılmak istedi ama gazetecilerin kurduğu barajı geçmek o kadar da kolay degildi.

"Sayın Basbakan, kayıp var mı?"

"İki taraftan da kayıp olduğu söyleniyor ancak detaylı bir bilgi vermek için henüz zaman erken."

"ABD Büyükelçisinin ülkesine gittiği söyleniyor efendim. Doğru mu bu?"

"Yorum yok."

"Efendim, savasa mı girdik?"

"Hayır. Savasta degiliz. Meclis bugün kapalı oturum yapacak ve Amerika'ya verilecek karşılığın boyutlarını belirleyecek."

"Sayın Basbakan, bu karşılık askerî mi olacak?"

"Arkadaslar, simdilik bu olay üzerinde fazla konuşmanın bir anlamı yok.

Lütfen sorumluluk içinde

hareket ederek halkı gereksiz panige sevk edecek davranışlarda bulunmayın."

Tayyip Bey önündeki barajı sertçe iterek astı ve merdivenlerden hızla inmeye başladı. Kulaklarını sorulara tıkamıstı. Yüzüne rahat bir ifade vermeye çalışıyordu ama gerçekten zordu bu. Gazetecilerin de

yüzünü düşünceli bir ifade almıstı. İnsanlar sessizlesmisti. Hızla telefonları basına geçip haber merkezlerine haber ve yorum geçiyorlardı.

Etki korkunç olmustu. Basbakanın haberleri doğrulamasıyla bütün dünyadaki Türkleri bir heyecan dalgası sardı. Kimse yerinde duramıyordu, henüz olayın gerçek boyutlarını kimse öğrenmemisti. Eger çatışmanın boyutlarını bilselerdi, neler olacağını, Türk toplumunun buna nasıl tepki vereceğini kimse kestiremezdi. Yurtdısındaki insanlar, Türkiye'deki yakınlarını aramak için telefon hatlarını kilitlemisti.

Almanya'nın telefon sistemi tamamen çökmek üzereydi. Acil aramalar dışında hiçbir telefon görüşmesini

yapmak mümkün olmuyordu.

Ülkede herkesin aklı karışmıstı. Ne zamandır Amerika'nın Türkiye üzerine oynadığı oyunlarla ilgili spekülâtif haberler dolasıp duruyordu, insanlar bu düşünceleri bir roman kurgusu gibi dinleyip hafızalarından silmisti. Simdi bu hafızaların derinliklerine giren seyler gün ısıgına çıkmıstı ve gerçek bir

korkunun temellerini atmaya başlıyordu. Garip bir heyecan dalgası sardı

insanları, isyerlerindeki canı

çalışmak istemiyordu, bir seyleri hissediyor gibiydiler. Evlerine gitmek ve ailelerinin yanında olmak istiyorlardı. Henüz marketlere bir saldırı baslamamıstı ama ufak çaplı

alışverişlerde insanlar daha çok

gıda maddesi almaya eğilimli hale gelmiş gibi görünüyordu. Kimse panik içinde olduğunu belli etmek istemiyordu dışarıya karşı.

23 Mayıs 2007 - Saat: 16.00

KUZEY IRAK

Sessizliği bozan, kilometrelerce uzaktan atılan topların havayı yaran sesleri oldu. Deniz Piyade Tugayının

sıkışıp kaldığı siperlere yakın bölgelere düşmeye başlayan 155 mm'lik top mermilerinin sarapnel parçalan

37

siperlerin üzerlerine yağmaya başlamıstı. Patlamalar nedeniyle alandaki şehit askerlerin bedenleri tekrar

ortaya çıkıyor ve siperlere kadar ulaşıyordu. Deniz Piyade Tugayının direnisi gerçekten çarpıcıydı. Bu

kadar süre dayanmalarını, dağınık düzende siper almış olmalarına ve karşı saldırıyı yapan taburun anlaşılmaz başarısına borçluydular.

Rüzgâr gitgide gücünü artırıyordu. Uzak ufuklarda bulutların toplandığı

görülebiliyordu. Deniz piyade

komandoları siperlerden çıkıp dolasıyorlardı artık. Üzerlerindeki parkalara sıkı sıkıya sarılmış halde kosar adım bir yerden bir yere giden askerler görülebiliyordu.

Tümgeneral İhsan Pasa da bunlardan

birisiydi. Üzerinde, rütbesini belirtir hiçbir isaret kalmamıstı şimdi.

Çıkarıp atmıstı onları. Otomatik tüfegi

omzunda, siperler arasında dolasıp askerinin moralini düzeltmeye çalışıyordu. Buna ihtiyaç vardı doğrusu,

siperlerinin girişinde Generali gören askerler toparlanıyor, üstlerine baslarına çekidüzen veriyorlardı ve

yüzleri gülmeye başlıyordu. Herkesin üzeri çamur kaplıydı. Askerlerin neredeyse tamamı çarpışmanın

içinde yer almıştı.

Top mermileri korkutmuyordu İhsan Pasayı, zaten siperlerin içine düşmüyordu mermiler. Bu iste bir gariplik var, diye düşünüyordu sürekli. Çok dar bir alanda sıkışık düzende savunma oluşturmamıştı.

Yapılacak fazla bir şey de yoktu doğrusu. Ağır silahların ön siperlere yerleştirilmesini istemiyordu. Bir 35 mm

uçaksavar vardı ellerinde ve önceki geceki çatışmada mermilerinin çoğunu kullanmışlardı, zırhlıların

hepsi imha edilmemişti, tanksavar roketleri tükenmiş vaziyetteydi. Tekrar saldırı olursa kurtulmaları mucize

olurdu. Eliyle belindeki silahı tuttu. En son onu alacaktı eline, son mermiyi kendisine saklamıştı. Teslim

olmayacaktı, Amerikalı askerlere böyle bir şeref bahsetmeyecekti.

İhsan Pasa, yanındaki korumaları uzaklaştırıp bir kayanın üzerine oturdu. Soğuk ve ıslak bir tas

parçasının üzerindeydi. Bir sigara yaktı, sigaranın ucundaki ateş içini ısıtmıştı. Akli karışıkta, neden böyle

bir çatışmanın içinde yer almışlardı, Amerikalılar ne istiyordu Türkiye'den? Anavatanı düşündü, kim bilir

oradaki insanlar neler hissediyordu? Duymuslardır her şeyi herhalde, kahretsin! diye düşündü. Ordu

teyakkuzdadır ve belki de kendilerini kurtarma planları yapıyordur diye bir umut ışığı belirdi kalbinde

ama hızla uzaklaştırdı bu duyguyu. Çölde serap görmeye benziyordu bu düşünce, yardım

gönderilmemesini kendisi istemiyordu.

Düdünceli haldeydi, basını kaldırdı. Karşısında askerler vardı, subaylar, erler... Gözleri ateş gibi

parıldıyordu, bir şeyler yapacakmış gibiydiler.

"Komutanım!" diye atıldı subaylardan birisi. "Biz arkadaşlarımızla konuştuk ve sizi bu cehennemden çıkartmak istiyoruz."

Ihsan Pasa daha fazla kendisini tutamadı, gözleri doldu. Elini yumruk yapıp kendisine hakim olmaya çalıştı. Konusamıyordu, basını hayır anlamında salladı.

"Komutanım, siz bu ülke için önemlisiniz. Eger bu çatışma bir savaşa dönüşürse Türkiye'nin size ihtiyacı olacak."

"Oglum, sen ne dediginin farkında mısın? Ben sizi burada bırakır gidersem bir daha kimsenin yüzüne bakamam."

"Komutanım..."

Ihsan Pasa eliyle susturdu subayı:

"Ya hep ya hiç çocuklar. Ölürsek beraber öleceğiz Allah'ın izniyle."

38

Askerler baslarını öne eğdi ve sessizce dağıldı. Top mermileri artık düsmüyordu. Amerikalıların, Türk

Tugayının sınırlarını girmek ve siperlerini delmek için yaptığı bir baraj atesiydi bu. Çok hareketli saatler

başlamak üzereydi.

Askerlerden bazıları, ellerini gözlerine siper etmiş, uzaklara bakıyorlardı. Ihsan Pasanın dikkatini çekti bu ve hemen onların yanına gitti. Uzakta, havada küçük bir nokta vardı.

Kendilerine doğru yaklaşıyordu.

Ihsan Pasa dürbünü ile dikkatle o noktayı incelemeye koyuldu. Bu bir uçaktı ama saldırı uçağı değildi.

C-130 oldukça yüksek bir irtifadan Tugayın bulunduğu bölgeye yaklaşıyordu. Ihsan Pasa bunu pek önemsemedi. Küçük bir ulaştırma uçağıydı, büyük ihtimalle kendileri ile ilgili bile değildi. Ancak yine de

uçaksavara hazır olması emrini verdi.

Ihsan Pasanın içini bir huzursuzluk kapladı. Uçak gitgide ufukta büyüyordu ve nedense bu zararsız

görünen uçağın görüntüsünden hoslanmamıstı. Yaklaşıkça sıradan C-130'lardan farklı bir görüntüsü olduğunu fark etti. Bu modifiye edilmiş bir uçağı, bunu biliyordu İhsan Pasa. C-130 uçakları yerdeki birliklere saldırmak için ağır silahlarla donatılmıştı. Ancak bilinen bir modifiye edilmiş C-1301'nin bir tugaya saldırması saçma olurdu. Nispeten düşük irtifayı kullanması gerektiği için kolaylıkla vurulurdu.

Ufukta görünen uçak da bunun bilincinde olarak çok yüksek sayılabilecek bir irtifada, uçaksavar silahlarının menzili dışında uçuyordu.

İhsan Pasa ve yanındaki subaylar dikkatli bir şekilde uçağı takip etmeye başladılar. Uçak belli bir mesafede burnunu iyice aşağı çekip değişik bir manevra yaptı. Bu dalışın hemen ardından büyük siyah

bir kütle uçağtan ayrıldığını fark ettiler. Uçak siyah kütle uçağın ayrılmasının hemen ardından sağa kırarak

geldiği yöne doğru sert bir manevra yaptı. Tam bu sırada daha uzaklarda başka uçakları fark ettiler. Yavaş

yavaş havada süzülerek siperlerinin üzerine doğru yaklaşıyorlardı, İhsan Pasa az önce hissettiği kötü duyguların gerçeğe dönüştüğünü görebiliyordu. Bunu ondan başka gören var mıydı gerçekten, emin değildi.

Generalin tüyleri diken diken oldu. Uçağtan ayrılan kütle gökyüzünü yarararken korkunç bir ses

çıkartıyordu. Birliğin bulunduğu alana hızla yaklaştığını fark etti.

Siyah kütle kontrol ediliyor gibiydi; düz

bir yol takip etmeden, hareket açısını zaman zaman değiştirerek ilerliyordu. Havada kayarak Tugayın üzerine doğru geldi, bir anda arka kanatları açıldı. Cisim gittikçe korkunç bir hal alıyordu, yavaşlamasıyla

beraber hareket kabiliyeti arttı ve uzaktan kontrol edildiğini belli eder şekilde sert bir açı ile dönerek yere

dogru bıraktı kendisini.

Yerin yaklaşık yirmi metre üzerine geldiğinde artık gerçek ağırlığı ve hacmi herkes tarafından anlaşılmıstı

ancak bu, onun etrafında düşünebilen insanların aklından geçen son düşünceler olmustu. Neredeyse bir

otobüs büyüklüğündeki, siyah, koni benzeri kütle bütün duyulan çalısma hale getiren bir siddetle patladı, ortaya çıkarttığı ses dalgaları tugaydaki herkesi sağır edecek kadar yogundu. Bombanın düstüğü

yerin çevresindeki siperlerde bulunan Türk Deniz Piyadeleri ortaya çıkan alev yumagının içinde ses bile

çıkaramadan sonsuzluga dogru kanat açtı. Patlamanın basınç etkisi dışında kalan bölgedeki askerlerin çoğu bombanın saçtığı parçacıklar nedeniyle şehit oldu ya da ağır yaralandı. Patlama bölgesindeki siperlerin tamamı çökmüştü. Metrelerce genişliğindeki krater, siperlerle ve askerlerin cesetleri ile bütünleşmişti.

Ihsan Pasa ve çevresindeki subaylar, hepsi yerdeydi. Sersemlemiş haldeydiler. Kimse hareket edecek durumda degildi. Bu patlamaya sebep olan silah, tek kelimeyle savas kurallarını ihlaldi. Bunu düşünecek

durumda degildi kimse. Patlamanın siddeti kurtulan askerlerin psikolojisini bozmuş olmalıydı. Ihsan Pasa kendisini toparlamaya çalıştı. Gözlerini açtı ve ayaga kalktı.

Hiçbir şey göremiyordu. Bomba yedi

yüz metre kadar ilerilerine düsmüştü ve saçtığı parçacıklar buldukları bölgenin yakınındaki pek çok

39

askerin de yaralanmasına neden olmustu. Ihsan Pasa yaralılara yardım edilmesi için etrafındaki askerlere

emir verdi. Kimse tam olarak mantıklı hareket edemiyordu. Bu bombanın sadece fiziksel tahrip amaçlı

olarak yapılmadığı belliydi. Havada çıkarttığı ses insanı sok ediyor, dikkatini bir tek noktada

toplmasına

neden oluyor ve patlama anında olusan siddetin, hedef askerler tarafından tam olarak algılanmasını saglıyordu. Bu siddetin tam olarak algılanabilmesi de hiçbir insanın dayanamayacağı psikolojik çöküntü olusturuyordu.

Ihsan Pasa kendisini toparlamak için ugrasıyor ama basarılı olamıyordu.

Soguk terler bosalmıstı, bası

dönüyor ve midesi bula-nıyordu. Bir an hafızası yerine geldi, az önce gördüğü siyah noktaları hatırladı.

Hemen uçakların geldiği yöne dogru baktı, en asagı altı tane siyah nokta görüyordu ve iki tanesi az önce

bombayı atan uçağın yaklastığı noktaya gelmek üzereydi.

Bir megafon bulmalıydı, eger burada dururlarsa savasamadan yok olacaktardı. Bunu anlayınca adrenalin

bedenine saldırdı, gerilen vücudu ok gibi fırladı ve askerlere bağırmaaya basladı:

"Dagılın, gidin buradan, gidin!!!"

Askerler onun ne demek istedigini anlayamıyor gibiydiler. Ellerindeki silahları amaçsızca etrafa dogrultuyorlardı ancak ates etmiyorlardı, eger ates etmeye baslasalar birbirlerini vurabilirdiler.

Ihsan Pasanın gözleri korkuyla açıldı. Az önce yaklastığını fark ettigi iki uçak yine aynı mesafelerden kara

kütleleri bırakmışlardı, insanlık dışı bir silahla karsı karsıya olduklarını anladı. Amerikan askerleri, atom

bombasından sonra ürettikleri en vahsî savas alanı silahını Türk Ordusu üzerinde kullanıyordu. Bu gerçeyle yüz yüze kaldığında kanı çekildi. Bir asker olarak siyasetle çok içli dışlı olmustu ve bu nedenle

reel politik mantığı çok ama çok iyi kavramıstı. Amerikan askerleri ile aralarındaki çatışmayı bu açıdan ele

aldığı için ne kadar saçmaladığını anladı. Hata yapmıştı, Amerikalılara karsı asker gibi degil politikacı

gibi yaklasmıstı. Birliĝinin sıkısmasına göz yummamalıydı. Kendisini kötü hissetti, bir deniz piyade birliĝinin başına atanan ilk kara askeri olarak bu onuru koruyamadıĝım düsündü. Beyninde başlayan sancı artarak bedenine saplanıyordu. Kulakları uguldamaya başladı

birden, ne olduğunu anlayamadıĝı

bir titresim başlamıstı yerde. Yer sallanıyor gibi geldi, artan ugultular kulaklarını doldurdu ve dizleri üstüne düstü.

Tam o anda, az önceki patlamanın

aynısı arka arkaya iki kez meydana geldi, Ihsan Pasa, dizleri üzerine çöktükten birkaç saniye sonra patlayan bombaların parçaları, basının birkaç santim üstünden geçti.

Bunu hissetti ama beyni durmuş

gibiydi. Dıs dünyadan ayrılmıs ve kapalı bir odanın içinde olduğunu düşünür hale gelmişti. Etrafta kosturan askerler, bağıran yaralıların yüzlerindeki ifade, yerde yatan şehitlerin görüntüsü...

Her şey anlamını yitirmis gibiydi, ölüme ne kadar da yakın olduğunu düsündü. Kulakları neredeyse tamamen sağır olmuştı. Emrindeki askerlerin de aynı durumda olduğunu düşünüyordu, şimdiye kadar

üç patlama olmuştı ve bu patlamaların etki çapının, tugayın kalan bölümünün sıkıstıĝı alanın tamamını

kapsayacak kadar geniş olduğunu içgüdüsel olarak tahmin edebiliyordu.

O anda bir patlama daha oldu. Bu sefer yakınlarda olmalıydı, Ihsan Pasa birkaç metre ileriye savruldu.

Bedenine saplanan sarapnelleri hissediyordu. Emir ve koruma subaylarını

gördü. Az ötesinde kanlar

içinde yatıyorlardı. Uzaklardan gelen seslerle irkildi, kulağı sağır olmasına rağmen bu kadar net sesler

duyması nasıl mümkün oluyordu? Uzakta, uçakların geldiĝi yönde şimdi garip ısıklar belirmisti. Ona doğru yaklaşıyorlardı.

"Bizimkiler geliyor!" kelimeleri döküldü dudaklarından. Onları

görüyordu, yardımlarına geliyorlardı.

Bedenine yayılan sıcaklık içini ısıttı. Her taraf siyah dumanlarla kaplanmıştı, hiçbir şey görmek mümkün

40

degilken onları görebiliyordu. Artık etrafta ne siper vardı ne de baska bir şey. Tam onu gördüğü anda bir

ses duyuldu, dev bir patlama daha meydana geldi. Patlamanın siddet ve ölüm dolu dalgaları Ihsan

Pasaya yaklasamadan, o da katılmıştı süvari alaylarına. Nereden gelip nereye gittikleri belirsiz atlılar. Nal

sesleriyle, toprağı titreten özgürlük savaşçıları... Hiç gitmemislerdi belki de, Türk ulusunun özgürlüğünü

savunmak ölümle sona eren bir görev degildi belli ki.

Karsı tepelerin üzerinde, sanki bir nükleer bomba denemesini izlemek üzere derin bir biçimde siper alan

az sayıdaki Amerikan askeri, gördükleri manzara karşısında büyük bir parti veriliyormuscasına coskuya

kapılmıştı. Hiçbiri askerlik hayatında böyle patlamalarla karşılaşmamıştı. Üstelik bu patlamalar gözlerinin önünde, binlerce askerin tam üzerinde gerçekleşiyordu. Birkaç

kilometrekarelik alan siyah dumanlarla ve

alevlerle kaplanmıştı. Hiçbir şekil belirli degildi, tas toprak birbirine karışmıştı. Ortada hedef falan yoktu.

Tam o sırada askerlerin gözüne bir şey takıldı. Garip ısıık huzmeleri gökten inip alanın üzerine dogru

akmış ve sonrasında süzülerek uzaklaşmıştı. Amerikan askerleri neye ugradıklarını sasırdılar. Bedenleri

titremeye başladı. Sesler duyuyorlardı, bunun ne olduğunu anlayamadılar. Sanki koca bir atlı ordusu

üzerlerine geliyordu. Isık huzmeleri bir anda yön degistirip askerlerin üzerine dogru gelmeye başladı.

Isık huzmelerine eslik eden nal sesleri hepsini korkutmustu. Ne yapacaklarını sasırdıkları için sadece havaya ates edebildiler. Bir an için gözleri korkunç

bir ısıık parlaması ile kör oldu ve sonra tekrar görebildiler.

Dizlerinde derman kalmamıstı, hemen kosarak

geri hatlara dogru kosmaya basladılar. Ne oldugunu bilmiyorlardı ama garip bir seyler olduguna süphe

yoktu, insanüstü seyler.

Kısa bir süre geçtikten sonra, M2 Bradley zırhlı aracı Türk siperlerine dogru hareket etti. Siperlerin içinden yavas yavas merkez noktasına dogru ilerlemeye basladı. O sırada tankın periskopundan görünen

manzara askerin dilinin tutulmasına neden olmuştı; konuşamıyor, sorulara cevap veremiyordu. Midesi bulanık asker periskoptan bakmayı durdurmuştu. Silahın etkisi bekleediklerinden daha fazlaydı. Çok fazla

bomba atılmıştı buraya. Araç bir yerde durdu ve içinden çıkan birkaç

asker etrafta yürüyerek canlı kalıp

kalmadığını anlamaya çalıştı. Nedense herhangi bir canlının hayatta kalmış olduğuna dair his yoktu içlerinde. Etrafa göz attıktan sonra yüzlerindeki koyu karanlık ifade ile araçlarına bindiler ve cesetlerin

üzerinden geçerek kendi hatlarına dogru ilerlemeye basladılar. Aracın telsizinden gelen konuşmalar benzer seylerin diğerk çatışma noktalarında da meydana geldiğini ve çatışmaların birkaç ufak tefek olay

dışında tamamen sona erdiğini belirtiyordu. Irak'ın kuzey bölgesinde konuşlanmış bulunan üç Türk Tugayı artık yoktu, geriye pek az asker kalmıştı ve bu askerlerin nerede olduğunu kimse bilemezdi. Geri dönülmez noktaya gelinmişti artık.

Bundan sonra ne olacağını kimse tam

olarak kestiremiyordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00

TÜRKİYE

Kuzey Irak'taki katliamın haberi çoktan yurda ulaşmıştı. Tüm dünya Türkiye'den gelecek açıklamayı bekliyordu. Genci, yaşlısı, kadını, erkeği, çocuğu tüm Türk ulusu olan biteni öğrenmek için televizyon

basına geçmişti. Bazı gruplar çoktan bosaltılmış Amerikan temsilcilikleri çevresinde protesto gösterileri yapıyordu.

Yurtdısındaki Türkler arasında bir hareketlenme vardı.

Basbakan, Meclisin merdivenlerinde görüldüğünde tüm televizyonlar canlı

yayına geçtiler:

"Sayın yurttaşlarım, hepiniz mutlaka kulaktan kulaga gezen bilgilere bir anlam verme çabasındasınız.

Öyle görünüyor ki, Amerika Birlesik Devletleri bu bölgede ve ülkemiz üzerinde hain emellere sahiptir.

41

Bir süredir bilinçli olarak saldırgan bir tavır geliştirmiştir ve nihayet bunu alçakça bir saldırıyla neticelendirmiştir. Irak'ta bulunan üç tugayımıza yapılan insanlık ve askerlik kuralları dısı saldırılar nedeniyle tugaylarımızın hemen hepsi şehit olmuştur."

Tayyip Erdogan, açıklamanın burasında sanki bogazına bir sey takılmış gibi yutkundu, gözleri nemlenmişti. Hislerini saklayamıyor, kendisine gösterilen fotoğrafları

hatırlıyor ve beyinde olusan

kareler fırtınalar yaratıyordu içinde:

"Biz Türk milleti olarak her zaman büyük badireleri defettik."

Sesindeki heyecan tonu artmaya başlamıstı.

Arkasında duran hükümet yetkililerinin bazılarının gözlerinde yaslar görülebiliyordu. Yaslı gazetecilerden kendini tutamayıp aglamaya baslayanlar olmuştı.

"Bu sefer de bu felaketi defedeceğiz. Ordumuz simdi tam teyakkuzdadır ve hain düsman ordusuna gereken cevabı vermek için hazırlanmaktadır. Bu topraklar nicelerine mezar oldu, Amerikan Ordusuna da

mezar olacaktır. Sizden ricam, her ne olursa olsun... "

Siren sesleri duyulmaya başladı, tüm Türkiye'deki merkezlerde hava saldırısı haberi veren sirenler çalıyordu. Konusmayı takip eden gazetecilerin içinde bir kıpırdanma oldu. Herkes havaya bakmaya

baslamıstı. Basbakan ise hiçbir sey olmamıs gibi konusmasına devam etti:

"Aldığımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtiği ve ülkemize saldırmak üzere olduğu yönünde. Metin olun ve Allah'ın izinden ayrılmayın. Biz yasadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düşman

askeri sag kalmayacaktır."

Büyük bir hareketlilik oluştustu etrafta, Basbakan ellerini kaldırdı ve insanların hafızasına kazınan açıklamayı yaptı:

"Amerika Birlesik Devletleri ve Türkiye savasa girmistir. Amerika, Türkiye'yi isgal edebilir ama bizim

kolay yutulur bir lokma olmadığımızı anlayacaktır!"

Açıklamalar sonrasında Basbakanlığın merdivenlerinde tam bir kaos yasanıyordu. Basbakan zırhlı makam otosuna bindiğinde MIT Müstesarı Çetin Kutlu'yu koltukta buldu.

"Hayrola Çetin Bey," dedi acı acı gülerek. "Yoksa ABD'nin Türkiye'ye saldıracağını mı söyleyeceksiniz?"

Çetin Kutlu Büyükelçi iken MIT Müstesarlığına atanalı fazla olmamıstı.

Serzenisinizde haklısınız Basbakanım, ama biliyorsunuz teskilatı henüz tam olarak kontrolüm altına almamıstım. Nitekim hasır altı edilen çok önemli bir dosya buldum.

Buyurun."

Basbakan üzerinde çok gizli yazan krem rengi dosyayı elinde tarttı:

"Nedir bu?"

Çetin Kutlu içini çekerek:

"Çok önemli efendim," dedi. "Lütfen iyice okuyunuz. "

Basbakan Tayyip Erdogan dosyayı açıp, ilk satırları okudugunda yüzü

kızardı. ABD'nin Türkiye'ye

saldıracağına ilişkin bir rapordu bu.

Esasında dobra bir insan olarak bilinmesine ragmen çok nadir kontrolünü

kaybederdi. Çetin Kutlu onun

kendisini nasıl tuttuğunu sıkıllı yumruklarında bembeyaz kesilen eklem yerlerinden anlıyordu.

Zırlı makam arabasının içinde gerilimli sessizlik sürüyordu. Basbakan dosyayı bir an kapatıp,

camlarının ardındaki gökyüzüne baktı:

"Dosyayı inceleyeceğim Çetin Bey," dedi. "Sizden ricam, bu dosyanın hasır altı edilmesinden kim veya

kimler sorumluysa bir an önce bulmanız."

Çetin Kutlu sadece, "Emredersiniz Basbakanım, " dedi.

2. Bölüm: GRI TAKIM

Dört ay önce...

23 Ocak 2007 Salı

VOISY PARIS YAKINLARI FRANSA

Frank Consal için gün iyi başlamamıstı. Çalar saatin sesiyle uyandığında yatak odası penceresinden

bahçeyi kaplamıs beyaz örtü ile karşılastı. Bu, garaj yolunun da örtülü

oldugunu gösteriyordu.

Karısı Helen'in günden güne irilesen bedenine baktı. Banliyödeki küçük evlerinde yaşam, onun ardı

ardına gelen diyet kesifleriyle iskenceye dönüşüyordu. Yıllardır kahvaltı hazırlamayı bırakmıstı kadın.

Simdi de o kalın boynu horlamasıyla birlikte titresiyordu.

Isveçliydi Helen. Frank onunla Nepal'de tanışmıstı. Gençken çok gezerdi. Karısının su damlası gibi

renksiz gözleri ona tutkuyla bağlanmasına neden olmuştı. Simdi o gözler deniz analarının iğrençliğini

anımsatıyordu. Neredeyse on bes yıldır Voisy'de yasadıkları halde Fransızca'yı bir türlü doğru dürüst

öğrenememisti. Frank nadiren davet edildikleri partilerde, "Helen benim de aksanımı bozdu," diye espri

yapardı.

Karısı, seyredildiğinden habersiz yan döndü. Frank içini çekerek, bir çocuk sahibi olmadıklarına bir kez

daha sevindi.

Giyinirken, sabahın bu soguk ve alacakaranlık saatinin varoluşçu düşünceler için uygun olmadığını bilse

bile istemediği bir hayata sahip olduğunu düşündü, istemediği bir ev, istemediği bir aile, istemediği bir

is... Bu vücudun içine ve bu yasa hapsedilmiş bir başka insan vardı.

Son zamanlarda dakikalarca

hareketsiz oturup, bombos bir noktaya bakarken yakalıyordu kendini.

Zaman bile ondan kaçmak

istiyordu.

Dus almadan giyinip garaj yolunu küremeye çıktı. Bugün özellikle geç

kalmamalıydı, yatılı Voisy

kolejindeki ilk ders saatinde sınav yapacaktı.

Kolej küçüktü ama Paris'te oturan birçok politikacı ve bürokratin çocuklarını barındırıyordu. Hepsi

sımarık, küçük birer seytandı bu çocukların... Müdür Varace velilerden gelen baskılara karşı

öğretmenlerini korumazdı, bu nedenle yedi yıldan daha eski bir çalışan yoktu. Frank'ın pısrılık tavırları ise

43

yarıyor olmalıydı, genellikle öğrencilerini memnun etmeye önem verirdi.

Arabasını okulun bahçesine bıraktığında, daha yarım saat vakti olduğunu sevinçle fark etti. Kantinden,

yeni çıkmış sıcak pogaça ve ay çöregi alıp, kahve fincanıyla odasına yürüdü.

Birçok öğretmenin aksine Frank Consal'ın odasında estetik bir güzellik oluşturacak hiçbir aksesuar yoktu.

Ne bir resim, ne de kişisel esyalar... Hatta bir önceki sahibinin resim asmak için duvara çaktığı çivi

ve artık

orada olmayan çerçevenin yarattığı ton farkı olduğu gibi duruyordu.

Odada, Frank'ın koltuğu haricinde

bir tek sandalye vardı ve onun da bir ayagı kırılmak üzereydi. Çocuklar pek misafir sevmediğini

bilirlerdi. Bos vakitlerinde diğer öğretmenlerin odaları gibi dolmazdı

burası...

Pogaçasını ısıtırken mail adresini kontrol etti. Bir e-card gelmişti.

Bonn'daki arkadaşı Otto, Hollanda

Rotterdam'ın güzel bir resmini göndermişti. "Sevgili Frank, umarım dostun Thomas'ın 26 Ocak'taki doğum

gününu unutmazsın. Hazırladığımız sürprizle ilgili bilgileri her zamanki yerden alabilirsin."

Tam mesajın çıkışını alacaktı ki odasının kapısı vurulmadan açıldı ve Müdür Anton Varace kızgın bir

tavırla "Günaydın" bile demeden "Gelmis olduğunuzu görüyorum Mösyö

Consal" dedi. "Sizinle acil bir

görüşme yapmamız gerekiyor. Odama kadar gelebilir misiniz?"

Müdürün böyle zamansız görüşmeye çağırması genellikle iyi bir gelişmeye işaret etmezdi, üstelik

kızgınken bile sekreteri Madam Maria'ya arattırırdı. Kendisinin gelmesi sorunun daha da önemli

olduğunu gösteriyordu.

Frank telaslanmadı. Burnunun ucuna düşen kalın camlı plastik çerçeveli gözlüklerini otomatik bir jestle

iterken, "İlk derste sınav yapacağım Mösyö Varace, ondan sonra hemen gelebilirim, " dedi.

Müdür bir an düşündü, olduğu yerde kararsız bir şekilde hafifçe döndü.

Frank Consal, kambur durusu

ve artık espri konusu olan o eski takım elbiseleriyle insana tozlu bir seye dokunuyormus hissi uyandırırđı. O yüzden konuşurken ondan tarafa pek bakmazlardı. "İyi o zaman, sınavdan sonra hemen geliniz. Bekleyeceğim. Konu çok önemli, öğrenciniz Chantal Prevost'un Adalet Bakanlığı Bas Müstesarı

babası Rafarin Prevost da o zamana dek gelmiş olur. Sizin hakkınızda önemli bir şikâyet var Mösyö Consal. "

Müdür kapıyı yavaşça kapayıp çıktığında Frank pogaçasını yavaşça bitirip, kahvesinin son yudumlarını

aldı. Bilgisayar ekranı hâlâ açıktı. Kaslarını çatıp bir süre havaya baktı, sonra ani bir karar vererek Fouineur* adlı klasörü tıkladı.

* Fr. Her ise burnunu sokan Chantal adlı klasörde üç satır vardı.

Sonuncu satırda 18 Ocak saat 12. 45 CC3A

yazılıydı. Dosya dolabına yöneldi ve C yazılı sıradan C3A yazılı zarfi

alıp ceketinin cebine sıkıstırdıktan

sonra sınıfa yöneldi.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra müdürün odasındaki koltukta rahat bir şekilde oturuyordu Frank. Müdür

Varace odaya girdikten sonra oturması için işaret etmiş, gece kursları

için çizelgeyi düzenlerken, "Birkaç

dakika içinde Mösyö Rafarin ve Chantal gelecekler, bekleyelim" demisti.

Bu son konuşmanın ardından yirmi dakika kadar geçmişti, sessizliği sadece saatin tik takları ve Frank ile

Varace'in soluk alışları bozuyordu. Arada bir Madam Maria, imzalanması

için bazı dosyalar getiriyor, bu

arada Frank'a bir tür acıma ve sempati barındıran gülümseme ile bakıyordu.

Nihayet dışarıda bir gürültü duyulduğunda Frank, müstesarın geldiğini anladı. Müdürün odasının

44

kapısını Madam Maria'nın açmasına fırsat kalmadan içeriye uzun, iri yarı bir adam girdi. Müdür Varace

hemen ellerini ovuşturarak müstesarı gülümseyerek karşıladı. Adam onunla ilgilenmemisti. Frank, kendisini gördüğünde elini gergin bir şekilde yumruk yaptığını, ceketinin cebine soktuğunu fark etti. Sırtını iyice kamburlastırıp, burnunun ucuna kaymış kalın bağ gözlüklerini parmağıyla itti. Suçlamayı az

çok tahmin edebiliyor gibiydi. Chantal, disiplininin olumlu veya olumsuz silahlarını vaktinden önce keşfetmiş kızlardan biriydi.

Nitekim Chantal sürmekte olan dersinden çıkarılıp geldiğinde masum bir kız gibi önüne bakıyor, utanıp

sıkılarak, Mösyö Frank'in isteklerini yerine getirmese kendisine düşük not vereceğini söylediğini açıklıyordu.

Müdür Varace, "Bunlar nasıl isteklerdi kızım?" diye sordu.

Yüzü heyecandan kızarmıstı, önemli bürokratin yanında ondan daha kızgın ve sert görünerek okulu bu skandaldan kurtarmayı amaçlıyordu. Chantal'ın çekingen bir tavırla Frank'tan yana baktığını ve titrediğini

görünce yanına gidip babacanca elini omzuna koydu:

"Korkma Chantal biz buradayız, kimse sana zarar veremez. Olanları bize açık seçik anlat."

Frank kızın oyunculuğunu takdir etti. İrlandalı anne tarafından gelen kızıl dalgalı saçlarının çevrelediği

yesil gözleri vardı. Kırmızı yanaklarındaki hafif çiller ayrı bir çekicilik yaratıyordu. Chantal ellerini dizlerini birleştirdiği noktaya koyup anlatmaya başladı:

"Mösyö Frank, geçtiğimiz Cuma günkü sabah dersinde bana öğle yemeginden sonra gelip 'Beni odamda

gör, ' dedi. Odasına gittimde notlarımın düşük veya yüksek olmasının yapacaklarıma bağlı olduğunu

söyledi. Anlayamamıştım, derslerime hep iyi çalışıyordum ve sınavlarımın iyi olduğunu düşünüyordum.

'Nasıl?' yani diye sordugumda ayaga kalktı ve fermuarını indirip... Oh anlatamayacağım!... Hiç böyle bir

sey aklıma gelmemisti!!!"

Kız burada titreyerek babasına sarıldı. Mösyö Rafarin bir yandan kızını

teselli ederken bir yandan

müdürle konuşuyordu:

"Bundan ötesine gerek var mı Müdür Bey? Kızım zaten sarsılmış."

Sonra Frank'a döndü:

"Size gelince, dua edin ki insanlara adaleti kanunlar sayesinde elde etmeye örnek olmam gereken bir yerde çalışıyorum. Yoksa ne yapacağımı bilirdim. Yine de sunu kesin söylüyorum, bundan sonra başka

bir okulda çalışmayı unutun!"

Frank bu komediye yeteri kadar katlandığını düşünüyordu. Yavaşça ayaga kalkıp cebinden çıkardığı zarfi masaya koydu. Durusundaki bir sey Müdür Varace'i sanki Frank'ı ilk kez görüyormuşçasına sasırttı.

Sanki odada bir yabancı vardı. Sürekli önüne bakan, kambur duran Frank gitmiş, başka biri gelmişti.

Müdür Varace zarfi açtığında içinden bir disk düştü.

Frank bilgisayarı isaret etti:

"Lütfen takip çalıştırın. Ekranı çevirirseniz... Mösyö Rafarin ve Chantal da seyretsin."

45

Görüntü programı çalıştığında koltukta oturan bir adamın arkasından bir kapı görünüyordu. Görüntünün

üzerinde 19 Jan 2007 timer 12: 50 sayacı okunuyordu. Kapı çalındı ve Frank'ın sesi, "Girin," dedi.

Chantal sırtıtarak içeri girdi, kapıyı yavaşça kapattı. Tavırlarının babasına sarılıp, öğretmeninden korkan

masum kızla alakası yoktu. Son derece cüretkâr bir şekilde Frank'ın masasının üzerine oturup bacaklarını

açtı.

"Mösyö Frank, notumu düzeltmenizi rica etmeye geldim."

Frank'ın koltuğuyla biraz gerilediği fark edildi:

"Chantal, bu tavırlarınla bir şey elde edemezsin. Aklın derslerden başka her yerde. Ne yazık ki düşük not

vereceğim, umarım sonraki sınavlara çalışıp ortalamanı düzeltirsin."

Chantal birden öğretmenin kucagına atladı.

"Hadi Mösyö Frank, siz de bir erkeksiniz. Hiçbir erkek böyle bir seye hayır diyemez. Hem de bu yasta..."

Yapacağınız, ufak bir not yükseltmek."

"Teklifini hâlâ iyi niyetle alıyorum Chantal. Ama benim için ders çalışması gereken küçük bir kız öğrencimden başka bir şey değilsin."

Frank cümlelerinin çok aptalca, hatta komik olduğunun farkındaydı ama kaydın bilincinde olarak konuşmuydu zaten. Müstesar ve müdür koltuklarında rahatsız bir şekilde dikleşmişlerdi, Chantal ise maskesinin düşmesini nedeniyle Frank'a öldürücü bakışlar atıyordu.

Kayıttaki Chantal, bu kez hiddetle yumruklarını beline koydu.

"Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Sizi mahvedebilirim. Eger beni taciz ettiğinizi söylersem babam anında

buradan kovulmanızı sağlar." Kızgın yüzü birden yine isveli küçük bir kadına dönüştü. "Ama kötü olmaya ne gerek var. İkimiz de mutlu olabiliriz."

Frank'ın mesafeli tavrını koruduğu görüldü:

"Lütfen Chantal, çık git. Bu görüşmeyi unutacağım. Notun değişmeyecek, ikinci yarı çalış ve düzelt."

Şimdi kız kapıya doğru itiyordu. Chantal ağza alınmayacak küfürler edip, odadan çıktı.

Görüntü bittiginde tam bir sessizlik hakimdi odaya. Chantal, "Bu... bu bir tuzak. Bu sahte!..." diye bir son

deneme yaptı ama babası susmasını isaret etti.

Frank, artık yapılan suçlamaların anlamının kalmadığını biliyordu:

"Ben artık gitsem iyi olacak Mösyö Varace. Sanırım sizin, Mösyö Rafarin ve Chantal ile konuşacaklarınız

vardır, " dedi. Tam kapıdan çıkarken dönüp, donmuş görüntüyü isaret etti: "Sizde kalabilir, bende kopyası mevcut."

Büyük bir ihtimalle olayın üstünün kapatılacağını tahmin ediyordu. Ama bu durumda müdüre karşı bir kozu olacaktı artık. Müdür Varace daha sonra tabii ki sıradan bir öğretmenin neden görüşmelerini kaydettiğini merak edecekti ama bunu pısrılık ve korkak tavrına yoracağını umuyordu Frank. Odasına

döndüğünde Otto'dan gelen mesajın çıkışını aldı.

26 Ocak 2007 Cuma

ROTTERDAM HOLLANDA

Fransız plakalı mavi Renault Megane pek dikkat çekmeden hafta sonu artan trafiğin içinde yol alıyordu.

Bir cadde kenarında uygun bir boşluk bulduğunda park etti.

Frank sağındaki boş koltuğun üzerindeki açılmış zarfı aldı. Hedef ve görev tanımını bir kez daha incelemek istiyordu. Her zamanki gibi Jean-Paul Bevay isimli sahte bir kimlik üzerine açılmış posta kutusuna gelmişti zarf. Rotterdam'a gelmeden önce Paris'e ugramıstı

bunu alabilmek için. Sabahtan beri

yoldaydı. Okula hasta olduğunu belirtmişti.

Frank dikiz aynasındaki gözlerine baktı. Kalın camlı gözlükleri yoktu.

Zira zaten gözlerini bozuk

göstermek için lens takıyordu. Simdi lens de yoktu, gözlük de... Ve gayet iyi görüyordu.

Takım elbiseyi çıkarmış, rahat bir kot pantolon, kasmir kazak ve deri mont giymişti. Kambur

durmuyordu. Hafif sarsak yürümesini sağlayan özel imal ayakkabılarını

da giymemisti. Saçlarını her

zamanki gibi yandan taramamıs, geriye doğru yatırmıstı.

Zarfi açtıgında birkaç fotoğraf kucagına döküldü. Sisman, basının sadece kenarlarında saç kalmıs yaslı bir

adamın uzaktan çekilmis fotoğrafları vardı. Evden çıkarken, bürosunun bulunduğu apartmanın önünde, bürosunda otururken, her gün yemek yediğı restoran ve masasında pozlar... Göz altlarında bir koyuluk vardı adamın, yüzünde de kırmızı noktalar...

Frank, "Karaciger ve kalp rahatsızlığı," diye düşündü.

Fotoğrafların yanındaki krem rengi bir kâğıtta, adamın Arman Bogosian isimli Ermeni asıllı bir silah tüccarı olduğu belirtiliyordu, ama onun yanında uyusturucu, teknoloji ve nadiren beyaz kadın ticareti de

yapıyordu. Görünüsteki isi petrol komisyonculuguydu.

Rotterdam zaten petrol ticareti ile ünlüydü. Avrupa'ya giren petrolün üçte ikisi, deniz yoluyla gelen tarım

ürünlerinin yarısı bu limana gelirdi. Bir telefon ve masadan ibaret küçük bürolarda birçok ülkenin bütçesinden büyük bir para el degistirirdi.

Isi tam dörtte, her gün bürosunu kapadığı saatte yapmasını, son günlerin tarihlerini taşıyan dosyalara göz

atmasını istiyorlardı.

Arabadan inip Erasmus köprüsüne doğru yürüdü. Adamın bürosu köprü ile yüz seksen bes metrelik yüksekligiyle ünlü Euro-mast kulesi arasındaydı.

Rotterdam'ın büyük kısmı savaş sırasında Alman bombardımanı ile yıkıldığı için yeniden inşa edilmiş ve

bu sırada deneysel mimari ilginç yapılar ortaya koymustu. Frank daha önce karısı Helen'le geldiginde

Küp evleri, Rubens, Bruegel gibi ünlü ressamların tablolarının bulunduğu Boijmans van Beuningen

müzesini gezmiş, Euromast'a çıkıp iki restoranın birinde yemek yemisti.

Adreste yazılı Jan Zoet apartmanının önüne geldiğinde kolundaki saat üç

kırkı gösteriyordu. Yirmi

dakikası vardı.

47

On dakika oyalanıp daha sonra içeri girmeye karar verdi. Bu arada köprünün parmaklıklarına dayanmış,

kır saçlı bir Alman turistin dürbünle kendisini izlediği fark etmedi.

Alman, cep telefonunu kaldırdı ve, "Baslayın, " dedi.

Frank, vitrinlere bakarken turuncu ve yeşil renkli önlük giymis dört kent görevlisi mavi Renault Megane'a

yaklaştı, ikisi etrafı gözlerken biri arabanın kaputunu açmış arkadaşına yardım ediyordu.

Frank nihayet apartmana girerken arabasına uzaktan kumandalı C4

patlayıcı yerlestirilmisti. Kaldırımdan

akan yaya trafiğini kuskulandıracak hiçbir şey yoktu.

Adamlardan biri beyaz saçlı Alman'ı arayıp görevin ilk kısmının sorunsuz halledildiğini, ikinci kısım için

talimat beklediklerini söyledi.

Frank dörde on kala büronun bulunduğu Jan Zoet Apartmanına girdi. Arman Bogosian dört katlı

apartmanın en üst katındaydı. Karsı dairesi bostu, bir alt katındaki bürolar ise Frank'in sansına o gün

erken kapanmıştı.

Frank yukarı çıkarken deri eldivenlerini giydi. Eger biri ona orada ne aradığını sorarsa uyduracağı yalanı

çoktan hazırlamıştı. Deneyimli gözleri en ufak ayrıntıyı belleğine kazıyordu. Üçüncü ve dördüncü katın

otomat lambasını gevsetip dar, tas merdivenin siperliğinin altına çömeldi.

Arman Bogosian'ın büro kapısından sonra küçük bir sahanlık vardı, sonra merdiven sola dönüyordu.

Asansör bosluğu yoktu. Frank bir ölü hareketsizliğiyle Arman Bogosian'ın çıkışını beklemeye

başladı.

Yanında herhangi bir silah yoktu. Adam ile ilgili bilgileri okurken ne yapacağına çoktan karar vermişti.

Saat tam dörtte Bogosian'ın kapısı açıldı; sahanlık, büronun içinden gelen gün ışığıyla aydınlandı. Adam

beklediği gibi yalnızdı. Hırıltılı nefes alıyordu. Frank onun kapıyı

kapatmadan önce el alışkanlığıyla

otomata bastığını hayal ediyordu. Küfre benzeyen bir söylenme duydu.

Yanmayan otomata ve eski

binayaydı bu küfür.

Kapı kapandı. Kapının alt boşluğundan giren çok az ısıık ince bir hat oluşturuyordu. Arman Bogosian sol

eliyle merdiveni yoklayarak kör bir adam gibi ilerledi.

Frank birden çömeldiği yerden fırladı. Arman Bogosian, önünde yükselen karanlık gölgeden korkup

küçük bir çığlık attı. Aynı anda Frank, avuç içiyle göğsüne doğru sert ve kesin darbeler vuruyordu.

Nihayet adamın göğsünün sıkıştığını hissedince ceketinin yakasından tutup merdivene doğru savurdu.

Bütün bu olan iki üç saniye kadar sürmüştü. Frank hareketsiz durdu.

Sadece kendi düzenli nefes alıs

verisini duyuyordu. Arman Bogosian'ın merdivenin biraz aşağısındaki bedeninin yanına gidip alışkın bir

hareketle boynunu buldu. Adam ölmüştü. Kayıtlara kalp krizi olarak geçecek bir ölüm.

Adamın cebinden anahtarını alıp büronun kapısı açtı.

Tıpkı Frank'ın okuldaki odası gibi silah tüccarının bürosunda da sadelik hakimdi. Bir masa, yeşil başlıklı

bir okuma lambası, tahta dolaplar ve üç sandalye.

Hemen dosyalara göz atmak için dolaplara yöneldi.

Dolaplar görünüşte masum anlaşımlarla doluydu. Ne uzun uzun incelemeye, ne de fotoğraflarını

çekmeye vakti vardı. Ama direkt olarak patronlarını ilgilendirecek bir anasmaya rastlamadı.

Birden Arman'ın kolunun altındaki çanta aklına geldi. Hemen merdivene kosup, cesedin altında kalmıs

eski siyah çantayı alıp büroya döndü. Eger su sıralar bağlanan bir anasma veya sevkiyat varsa adam, bunu yanında taşıyor olabilirdi.

Çantadan sadece bir dosya çıktı. Birkaç ingilizce anasma metninin aydınır kopyası vardı. Bazı maden

isimleri geçiyordu. "Turkey" kelimesini görünce kastedilen dosyanın bu olacağını düşünüp almaya karar

verdi. Dolaptaki tarih indeksinde en yakın anlasmanın dosyasını alıp çantaya, aldığı dosyanın yerine koydu.

Büronun kapısını kaparken iz bırakmadığına emindi. Dördüncü kat otomat lambasını tekrar sıkıstırdı.

Yanıp yanmadığını kontrol etti.

Merdivenden inerken çantayı aldığı yere, cesedin altına, büronun anahtarını da bulduğu gibi pantolon cebine koydu.

Üçüncü katın otomatını da sıkıstırdıktan sonra sakin bir şekilde apartmandan çıktı. Eger apartmandaki

bürolarda hafta sonları çalışan yoksa Arman Bogosian'ın cesedi ancak iki gün sonra bulunurdu.

Frank herhangi bir kamera kaydına karşı yüzünü belirsiz bir şekilde kapayarak on metre kadar ilerledi.

Köprüdeki yaşlı Alman turist hâlâ bekliyordu. Frank'in çıktığını

görünce bağlantısı süren cep telefonunu

kaldırdı. "Adamımız çıktı. Bes dakikaya kadar görürsünüz, " dedi.

Karşı taraftan "Anlasıldı" cevabını alınca telefonu kapatıp Frank'in yürüyeceği tarafa doğru ilerlemeye

başladı.

Erasmus köprüsü üzerinde iki tarafa doğru da yürüyen insanlar vardı.

Alman, Beatles parçaları çalan iki

gencin önünden geçerken açık gitar kutusuna biraz bozukluk attı.

Frank, Rotterdam'a kendi arabasıyla gelmekte bir sakınca görmemisti.

Hollanda'da cuma günlerinden

baslayarak Fransız plakalı arabaları görmek alışıl gelmiş bir durumdu.

Genellikle Amsterdam'ın

uyusturucu ve eglence özgürlüğü nedeniyle gelen Fransızlara "hafta sonu turistleri" denirdi. Ama bu durumdan hoslanmayan Hollandalılar da vardı.

Rotterdam'da sagcı politika yükselise geceli birkaç sene olmustu. 2002

seçimlerini sagcı söylemleriyle

Lijst Pim Fortuyn kazanmıstı. Bu parti Pim Fortuyn'un karizması

etrafında toplanmış, öldürülmesinden

sonra dağılacak diye bakılmış bir hareketti. Ama hâlâ Hollanda'nın ikinci büyük siyasî gücü

durumundaydı. 2004 yılından itibaren Hollanda'da Müslüman okullarının ve camilerin

kundaklanmasında da bu hareket vardı. Ve bu partinin yandaşları bazen uyusturucu ve seks için

Hollanda'ya gelen Fransız plakalı araçlara da saldırıyorlardı.

Frank, Erasmus köprüsünün ortasındaiken, Pim Fortuyn sempatzanı bir grup genç, arabasına

yaklaşmaktaydı. Plakayı ilk önce, kafası kazınmış, burnundaki halka zincirle kulagındakine bağlı Rene

van der Elshout gördü. Marit van der Carels ve Hester Ber-key'in deri ceketlerinin içinde ipele omuzlarına

geçirdikleri kısa sopalar vardı. Bunları sokak dövüslerinde ve arabalara saldırırken kullanıyorlardı.

Onlar Frank'ın arabasına esaslı bir hasar vermeye niyetlenirken, Marit'in sarhos kız arkadası Jolinde den

Haas, Maekel Oumaans'a dayanmış biraz geride duruyorlardı.

Elinde, arabadaki bombayı uzaktan patlatacak kumandayı tutan Elk Schmith, gençlerin ne yapacağını anlayınca hemen Gerard Werchtmann isimli yaşlı Alman'ı aradı.

Gerard Werchtmann tam bu sırada arabayı görebileceği köseyi dönmüştü.

Karsı tarafın konuşmasına

fırsat vermeden "Bu gençler ne yapıyor?" diye sordu.

Elk, "Bunlar Pim Fortuyn yandası bir grup Hollandalı dazlak efendim, ne yapalım?" diye cevap verdi.

Gerard Werchtmann sadece iki saniye düşündü. "Adamımız köseyi döndükten sonra olayı görmesi için

birkaç saniye bekle ve bombayı patlat," emrini verdikten sonra durmadan caddenin karsısına geçip olanları açıkça görebileceği bir konuma doğru yürüdü.

Frank arabasını park ettiği sokaga girdiğinde Marit van der Elshout ön cama ilk darbeyi indiriyordu. Ne

olduğunu anlamaya çalışırken kaputa ve diğer camlara da darbeler indi.

Bir an ne yapması gerektiğine

karar veremedi. Gençleri engellemeye mi kosmalıydı, yoksa caddenin karsısına mı geçmeliydi?

Sigorta zararını karsılardı büyük ihtimalle ama hasta olduğu mazeretiyle okula gitmediği gün arabasının

Rotterdam'da parçalandığının öğrenilmesi bir sorun yaratırdı.

Tam bu sırada arabanın patlaması kararsızlığını sona erdirdi.

Frank bunun bir bomba is olduğunu anlayabilecek bilgiye sahipti.

Anında dönüp caddenin ters yönüne

yürümeye başladı.

Artık okulu da, sigortayı da dert etmiyordu. Aslında Frank Consal'ın dertlerinin hiçbirinin önemi kalmamıştı. Derinlerde uyuyan bir kimlik yeniden doğmuştu ve bu bomba onun dertlerini taşıyordu.

Gökhan Birdag, açığa çıktığını düşünüyordu. Bu bomba o gençler için değil, kendisi için hazırlanmıştı.

Gençler arabaya saldırarak mekanizmayı harekete geçirmiş olmalıydı.

Gri Takım'dan birinin kimliğinin tespit edilerek öldürülmeye çalışılması çok büyük bir sorundu.

Talimatlara göre hemen Bonn'a hareket edip, oradaki banka kasasında bulunan para ve sahte kimliği alıp

Türkiye'ye hareket etmeliydi.

Tam on altı yıldır Frank Consal ismiyle yaşamış, evlenmiş, çalışmış ve gelen talimatlar doğrultusunda

örgütün belirlediği Türkiye'nin düşmanı ve çıkarlarına zararlı olduğu tespit edilen kişileri temizlemisti.

İlk gördüğü bos taksiyi durdurdu.

"Beni Bonn'a götürmek için ne kadar istersin?" diye sordu.

Taksi şöförü bu çılgın müsterinin inmesini söylemek için geri döndüğünde, adamın gözlerindeki ifadeden çekindi. O sırada aklına gelen ilk rakamı söyledi.

"Üç yüz euro."

Gökhan cebinden kalın bir tomar para çıkardı.

"Üç yüz euro burada, al," dedi. "Yol boyunca sessiz olursan Bonn'a vardığımızda bir üç yüz daha senin

olacak. Hadi gidelim."

50

Taksi şöförünün adı Joos Maskant'tı. Araç telefonundan bağlı olduğu durayı arayıp bir müsteriyi Bonn'a

götüreceğini söyledi ve aksam onu beklememesi için karısına haber verilmesini istedi.

Gerard Werchtmann, Gökhan'ın taksiye binene kadar yaptıklarının hepsini izlemisti. Onu öldürmek gibi

bir planı hiç olmamıstı. O dazlaklar saldırmasa da bomba zaten Gökhan arabaya varmadan patlatılacaktı.

Tek istediği, kimliğinin açığa çıktığını düşünüp Türkiye'ye gitmesiydi.

Ve daha da önemlisi, Alman Gizli

Servisi (BND) Amerika Masası Sefi Gerard Werthmann, Arman Bogosian'ın çantasındaki dosyanın

Türkiye'ye gitmesini istiyordu.

Bu harekâtı üslerinin bilgisi dışında planlamıştı. Haberleri olsaydı

büyük ihtimalle karsı çıkarlardı. Ama

o yaşlı bir adamdı ve basına gelebileceklerden o kadar çok korkmuyordu.

Almanya'nın iyiliği için,

harekete geçmekten korkan amirlerinden daha iyi karar verdiğini düşünüyordu. ABD, Türkiye'yi işgal

etmeyi planlıyorsa Türkler bunu öğrenmeliydi.

Rotterdam'dan Bonn'a yolculuk son derece iyi aydınlatılmış otobanda sarsıntısız sürüyordu. Zaten

Almanya'nın en ünlü özelliklerinden biri bu otobanlar değil miydi!

Gökhan kafasını koltuğa dayamış bambaska bir yolculuk yapıyordu.

Geçmişe...

Zonguldak'ta, küçük bir sahil kasabasında büyümüştü. Her yaz Ankara'dan gelenlerin tatil mekânıydı

burası. Burada bir de askerî deniz üssü bulunuyordu. Astsubay olan babası bu üsten emekli olduktan

sonra küçük bir lokanta açmıştı. Gökhan okullar tatil olduğunda babasına yardım ediyordu. Teoman

Amcasıyla orada tanışmıştı...

Gökhan'ın onun hakkında bildiği, Ankara'da önemli bir avukatken birden işlerini ortasına devredip

yıllardır tatil için geldiği bu küçük tatil kasabasına yerleşmiş olduğuydu. Ama inanılmaz geniş kültürü ve

önemli tanıdıkları olan bir adamdı. Sık sık lokantadaki masasında baskentten gelen kodamanlar misafir

olurdu.

Evlenmemişti. Bazen çok sarhos olduğunda, gençliğinde yaşadığı sonu hüznü bir askın bölük pörçük

sayıklamasını yapardı. Küçük Gökhan'ı hiç dogmamış oğlu yerine koymuştu. Saatler boyu sohbetler eder;

ona dünyayı, tarihi, politikayı, ideolojileri anlatırdı. Henüz ortaokula giden Gökhan'ın yasıtları Sovyetler

Birliği'nin komünist olduğunu bilmezken o Küba Krizini, Macaristan'daki ayaklanmayı, Prag Baharını,

dünya üzerindeki iki büyük gücün karşılıklı sürdükleri piyonları

öğreniyordu.

Ortaokulu bitirip, takdirli karnesini lokantaya getirdiği gün Teoman Amcanın, babasını bir kenara çekip

hararetli bir şekilde konuştuğunu gördü. Gökhan bu konuşmanın onun hakkında olduğunu sezmişti. Ama

onu görünce tartışmayı kestiler.

Bir hafta sonra lokantaya giren siyah takım elbiseli bir adam Teoman Amcanın masasına oturdu.

Ankara'dan gelen önemli biri olduğu belliydi. Dışarıda koltuk altlarında silah olan iki koruma bekliyordu.

Gökhan diğer masalara servis yaparken onun bakışlarını üzerinde hissetti.

Nihayet Teoman Amca çağırdığında kalbi heyecandan kus gibi çarparken yanlarına gitti Gökhan:

"Bu Salih Amcan Gökhan, senin için çağırdım onu Ankara'dan..."

Gökhan ne diyeceğini bilmiyordu. Pos bıyıklı adamın, uzun, ciddi bir yüzü vardı, siyah camlı gözlükleri

küçük çocuğu korkutmustu.

51

"Teoman Bey senin çok zeki bir çocuk olduğunu söylüyor. Tarihe ve politikaya meraklıymısın," dedi

adam süregiden sessizliği bozarak. Bu bir soru değildi ve Gökhan yine konuşmadı. Teoman Amcanın

tavsiyelerinden biriydi bu.

Salih Bey, ardı ardına Gökhan'ın bilgisini sınavan sorular sormaya başladı, önce basitti sorular. Angola

hangi kıtadadır, Vietnam savaşında Kuzey'in lideri kimdi gibi...

Daha sonra bilinenden yola çıkan yorum soruları gelmeye başladı...

Japonya'yı yendikten sonra Truman,

Mac Arthur'u niye kovmustu? Nasır Süveys Kanalı'nı millilestirdiğinde müdahale etmek isteyen

ingiltere'yi ABD nasıl ve niye durdurmustu, Küba Krizi'nde Türkiye pazarlık masasında nasıl anılmıştı

gibi...

Gökhan elinden geldigince kısa ve net cevap vermeye çalışmıştı. Salih Beyin tepkilerinden yanıtları begenip begenmediği anlaşılmıyordu ama Teoman Amcanın yüzü gülüyordu.

Bir saat sonra Salih Bey bardağından son yudumu aldığında Teoman Amca, Gökhan'ı masadan uzaklaştırarak babasını çağırdı. Bu kez masaya oturan babasıydı.

Babasını bir konuda ikna etmeye çalışıyorlardı.

O akşam annesinin hazırladığı küçük bir bavulla birlikte Gökhan, Salih Beyin arabasına bindi.

Ertesi gün de Bolu, Abant'ta kurulu bir kampa katıldı.

Kampta ülkenin her yerinden gelen on iki ile on altı yaşları arasında yüz çocuk bulunuyordu. Sartlar zor,

egitmenler sertti... İlk hafta sonunda sadece yirmi altı çocuk kalmıştı.

Kampın komutanı ilk kez onlara hitap edecekti. Onun adı Kürt'tü. Bas egitmen ise kendini Tilki diye tanıtmıştı. Kalan çocuklara tek sıra olmalarını söyledi. Rahat komutunda ellerini arkada birleştirip, bacaklarını hafif açmışlar, dik bir şekilde komutana bakıyorlardı.

Kurt, "Bu kadar kaldınız. Tam sayınız yirmi altı... Bu... Bu rakam da bizim için çok," diyerek başladı konuşmasına. "Ama üç haftalık eğitim süresinden önce bırakmayacağız sizleri. Eger ilk hafta içinizden

zorlanan, dayanamayacağım düşünen varsa bir adım öne çıkıp hemen terk etsin burayı. Zira önümüzdeki

üç haftanın yanında ilk hafta, ananızın kucagı gibi kalacak. Evet, gitmek isteyen varsa bir adım öne çıksın.

Bakın, ondan sonra 'Pes, ' diyenin sonu bok çukuru olur."

Bir an karsısındaki gözlerde endiseyi aradı. Bir pipo çıkarıp yakana dek konuşmadı.

"Evet... Son kez soruyorum, gitmek isteyen?"

Öne çıkan yoktu.

Kurt, Tilki'ye bakıp gülümsedi.

"Sen ne diyorsun? Gitmek isteyen yok."

Tilki sadece omuz silkmekle yetindi. Gökhan onun gülümsediğini kamp müddetince hiç görmemisti, ince, uzun bir adamdı. Kurt ise diğer egitmenlerin hepsinden kısa ama çok enli bir adamdı.

52

"Peki o zaman burada bir aileyiz. Aile içinde nasıl bir sır olmazsa bizde de olmayacak," diye devam etti

konusmasına, "ilk bilmemiz gereken su: Artık size ait bir şey yok.

Sizin etiniz, kemiginiz, kalbiniz,

cigeriniz, beyniniz, karakteriniz, bağırsaklarınız bile... Eger varsa ruhunuz bile bizim. Biz dedigim

Türkiye. Ben onun kanlı canlı, vücut bulmuş sekliyim önünüzde!"

Gökhan sözlerin içeriğini yavaş yavaş kavırıyor ve kavradıkça içini bir ürperti kaplıyordu. Yanındaki

kampın en güçlü çocuklarından Cemil'in bile sarsıldığını, olduğu yerde sallandığını fark etti. Kurt

korkutucu söylevine devam ediyordu:

"Bu kamptan ya söylediğim gibi, bizim sizi yapmak istediğimiz gibi çıkacaksınız, ya da en yakın tarlada

gübre olarak! İlk haftanız, bedeninizin zorlu fiziksel eğitime dayanıklı olmanız için kondisyon çalışmaları

ile geçti. Artık silah kullanmayı, patlayıcıları, bomba yapmayı, çıplak elle insan öldürmeyi, elektronik

tertibatları öğreneceksiniz. Lisan eğitiminiz başlayacak ve başarılı

olanlarla bu devam edecek. Beni ve

eğitmenlerinizi marangoz addedebilirsiniz, sizler de yontmamız gereken kalaslar! Şimdi sıra geldi..."

Bir el hareketiyle Fare ve Kunduz adlı egitmenler iri bir sandık getirdiler.

Kurt, "Hepiniz bir tane seçin," dedi. Çocuklar hâlâ yerlerinden kıınıldamayınca, "Hadi!" diye ortalığı inetti.

Gökhan üst kapagı kaldırılmıs sandığın yanına gidince küçük köpek yavrularıyla karsılastı. Hepsi çok sevimliydi. Sadece kuyrugunun ucunda siyah olan sapsarı bir kangal yavrusu seçti.

Kısa sürede kucaklarında seçtikleri köpeklerle sıraya girmislerdi yine çocuklar.

Kurt, "Bir Gri, emir dinlemek kadar, emretmeyi de, etrafındakileri kendine bağlamayı da bilir," diye bağırdı, ilk kez "Gri" olduklarını o an duydu Gökhan. Onlar Gri Takım'dı.

"Eğitim süresi sonunda bu köpekleri eğitmiş olacaksınız. Bizim öğrettiklerimizi ne kadar iyi basardığınız

kadar bu köpeklere sözünüzü dinletmeniz de önemli! Bunu unutmayın!"

Bu konuşma sonrası Kurt, eğitimin bitisine kadar karsılarına çıkmadı

bir daha. O günü ise hiçbir zaman

unutmayacaktı Gökhan.

Eğitim süresince fiziksel, kültürel ve psikolojik diye üçe bölünmüştü

program. Gökhan için fiziksel

eğitim; yani silah kullanmak, savunma sporları, patlayıcılar, jimnastik, kondisyon çalışmaları sadece

birkaç gün zorlu olmuştı. Ondan sonra alıstı.

Kültürel eğitimde ise ağırlıklı olarak lisan eğitimi olmak üzere bir okulda öğrenebilecek coğrafya, tarih,

matematik, fizik, kimya gibi dersler veriliyordu. Müzik dersi en zevkliydi. Mutlaka bir alet çalmalarını

istiyordu Kanarya. Eğitimciler içinde tek bayandı ama dersi kaynatmaya izin vermeyecek kadar sertti.

"Yasamınızdaki her şeyi müzikle bağdaştırmayı bilin. Müzik ile damgalayın onları. Ritim ile, melodi ile

hareket edin. içinizdeki müziği unutursanız ölürsünüz çocuklar,"

diyordu.

En zor saatler psikolojik eğitimde geçiyordu. Yarasa ve Çıyan, korkularıyla, zaaflarıyla yüzleştiriyorlardı

onları, istedikleri zaman güldürüyorlar, istediklerinde ağlatıyorlar, sinirden yumruklarını, dislerini sıkana

dek hakaret ediyorlardı.

53

Onların önünde tamamen çırılçıplaktılar. Sadece bedenen değil, ruhen de... O delici gözlerinden kaçan

hiçbir şey olmuyordu. Kendilerine sakladıkları en ufak şeyi çıkarıp parçalıyorlar, sergiliyorlardı.

"Zaaflarınız, kompleksleriniz, ortaya çıktığında sıkıntı duyacağınız her şey, tutkularınız, eğilimleriniz zayıflıklarınızdır" diyordu Yarasa.

"Bizim isimiz sizdeki bu zayıflıklara nasır bağlatmak. Hatta onları

gücünüz haline dönüştürmek" diye

ekliyordu Çıyan.

Gökhan'ın kamptan aklında kalan, yıllar sonra bile kabuslarına sızan anılardan biri psikolojik eğitimdeki

sınavlardan biriydi. Yarasa ve Çıyan, George Orwell'in 1984 adlı

kitabını ders olarak okutmuşlardı. Ona

atfen sınava, "101 No'lu Oda" diyorlardı.

Herkes korkusuyla yüzlesiyordu. Onun korkusu karanlık ve kapalı alandı.

Yarasa bir çukurun basına getirdi Gökhan'ı:

"Buraya gireceksin," dedi.

Çıyan yüz metre kadar ilerideki bir bayrağı isaret etti.

"Çıkış orada. Yarım saatin var. Eger çıkmazsan beton dökeceğiz girise de, çıkısa da," dedi.

Gökhan'ın dizleri titremeye başladı. Neredeyse yalvaracak, onu eve göndermeleri için ağlayacaktı. Sadece

küçük bir çocuğu; annesini, babasını özlemisti. Ama karsısındaki Yarasa ve Çıyan'dı. Böyle bir şeyi

yaparsa tek görecegi karsılık alay edilmek olurdu.

Çıyan, "Hadi ama... Süren başladı bile, üç dakika kaybettin" der demez kendini çukura attı.

Sadece sürünerek ilerlenebilecek, bedeni genişliğinde karanlık bir tüneldi bu. Karanlık, nemli bogucu tünelde ilerlemeye başladı.

Sıcaktı. Eger bir kere paniklerse, kontrolünü bir daha sağlayamayacağını biliyordu. O nedenle sadece ileri gitmeyi düşünüyordu. Etrafında hareket eden, yüzüne sürünen, giysilerine giren böcekleri hissediyordu.

Hesabına göre yolun yarısında, karanlıkta bir gariplik olduğunu hissetti. Önünde iki tünel vardı. Bir yol ayrımı.

Bunlardan birinin çıkmaz olduğunu adı gibi biliyordu!

Korkuyla inil dedi. Yanlıs tarafa girerse geri geri hareket etmesi imkânsızdı. Bir an olduğu yere çöktü ve

duyguları yerine beyninin hakimiyeti ele almasını sağladı. İki elinin işaret parmağını ağzına sokup çıkardı. İki tarafa da tuttu. Sağındaki tünelde çok hafif bir esinti geliyordu. Hava akımı.

Bunu akıl etmesi ona ayrı bir güç kazandırmıstı. Kurtulacağını, basardığını düşünerek geri kalan yolu kısa sürede bitirdi. Çukurdan çıktığında Yarasa ayagıyla sırtından itti.

"Biraz daha sürün, alıstın nasıl olsa," diye gülüyordu.

Çıyan ise, "İki dakikan kalmıstı, yolda mola verip solucan mı yedin pis velet!" dedi. "Harç bosa gitmesin

54

bari. " Gökhan çıktığı tünelin kapatılmasını izledi. Eger biraz geç

kalsaydı o toprağın içinde diri diri

gömülecekti. O gece Kasar'a sarılıp uyuyabildi. Kasar köpegiydi.

Renginden dolayı bu ismi vermisti. Çok

baglanmıslardı birbirlerine. Gökhan'ın en büyük dayanagı, ona güç veren bu köpek olmustu.

Kampın son günü on dokuz çocuk kalmıslardı. Yedisi ortadan yok olmustu.

Gökhan onlara ne

yapıldığını bilmiyordu. Artık öyle bir değişim geçirmisti ki, bu umurunda da değildi. Bütün bu zorlu süreç içinde en büyük dayanağı, en büyük güç veren küçük köpek yavrusu olmuştü.

Kurt, piposunu yakarak geldi yanlarına. Sessiz bir şekilde birkaç kere önlerinden geçip, tek tek gözlerinin

içine baktı:

"Olmussunuz!" diye bağırdı. "Simdi evlerinize gideceksiniz. Artık bizim için görev almaya hazır sayılırsınız. Ve bunu, istedigimiz zaman yapacağız. Göreve kadar eğitimleriniz sürecekt ama... Ara vermek

yok. Okulunuzdan kaytarmayacaksınız, önümüzdeki iki yaz yine bu kampa geleceksiniz. Siz artık Gri Takımsınız!"

Tilki elindeki gri bereleri dağıtmaya başladı. Hepsi o gri bereyi gururla giyiyordu.

Kurt birden ortama hakim olan neseyi, birbirlerine bakıp gülüsen çocukları izliyordu. Ama o gülmüyordu, iki elini kaldırdı:

"Yeter, susun. Hazır ol!" diye bağırdı. Çocuklar birden sırayı düzgün hale getirip, hazır ola geçtiler.

"Tilki'yi dinleyin!"

Tilki sıra olmuş çocukların karşısında, kazıklara bağlanmış köpekleri isaret etti. Küçük disleriyle önlerine

atılmış kemiklerle didisiyorlardı.

"Biliyorsunuz bir sınavınız daha kaldı," dedi. "Hepiniz Gri'siniz ama alacağınız görevin dereceleri olacak.

Köpekleri bırakacağız simdi, yanınıza çağıracaksınız, komutlarınızı

dinleteceksiniz. Dediklerinizi

yapacaklar."

Eğitmenlerden Fare ve Kunduz köpeklerin iplerini çözdü. Çocuklar haftalardır beraber oldukları,

doyurdukları, sevdikleri köpekleri yanlarına çağırdılar. Sadece bir köpek kemigi bırakıp sahibine gitmedi.

Sınav sonunda Gökhan'ın da aralarında olduğu altı çocuk köpeklere verdikleri tüm komutlarını yaptırabilmişti.

Tilki bunları not ediyordu.

Sınav bittiginde Kunduz, elinde 45'liklerle belirdi.

Kurt, "Herkes bir tane alsın," dedi. "Biraz sonra bavulunuzu alıp otobüse bineceksiniz. Ailenize, sevdiklerinize kavusacaksınız. Ama son bir şey kaldı."

Gökhan'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Sanki çok kötü bir şey olacaktı. Kurt piposunu agzından çıkarıp

köpekleri isaret ederken bası dönmeye başlamıştı.

"Herkes köpegini vursun!"

Sanki suyun altından gelmişti kelimeler. Boguk boguk. Bütün çocuklar inil dedi. Kulaklarına

55

inanamıyorlardı.

Bu köpekleri sevmişler, kamptaki en zor anlarında onlara sarılarak, onları oksayarak teselli bulmuşlardı.

Aglarken, gözyaşları tüylerine akmıştı. Onları beslemiş, beraber yatmışlardı. Öylesine küçük, öylesine

sevimliydiler ki!

Kurt'a, söylediğine inanmaz gözlerle bakıyorlardı. Saka yaptığını

duymak istiyorlardı. Ama böyle bir şey

imkânsızdı, bunu da biliyorlardı.

"Ne oldu birden mızımız bebeklere döndünüz!!!" diye sert çıkıstı Kurt.

"Size Gri Takım dedik, şimdi size

kamptan mezun olmusken ilk emrimizi veriyoruz, tereddüt ediyorsunuz.

Böyle mi yapacaksınız

görevlerinizi!!!" Köpeklerin yanına yürüdü. "Evet, sevimliler değil mi?"

Ama yeri gelince ülkeniz için bir

bebegi öldürmek zorunda kalmayacak mısınız? Belki de tümünden bir aileyi, sevdiğiniz kızı. Köpeklerinize

bağlandınız ama bilin ki ülkeniz kıskançtır. Kendisinden başka bağ istemiyor, kendisinden başka bir sevgi

istemiyor. Sizin kalbinizdeki yerini paylaşmak istemiyor. "

Gökhan, Kurt'un ne demek istediğini anlamaya başlıyordu.

"Bu köpeği öldürerek," diye devam etti Kurt, "sizi ülkenizden başka sevgiye bağlayan her şeyi

öldüreceksiniz. Bundan sonra bir şeyi severken veya bağlanırken korkacaksınız, çünkü o şeyi emir gereği

terk etmek, yok etmek zorunda kalabilirsiniz. Bu köpeği öldürerek ülkenizden başka bir şeyi sevmeyecek,

bağlanmayacaksınız!"

Bütün bunlar çocuk oyunu değildi, her şey ciddiye, ilk hareket eden Gökhan oldu. Kasar, efendisine bakıyordu. Öylesine bir bakıstı ki bu Gökhan unutmak için yıllarını

verebilirdi. Ne zaman birini

sevecek gibi olsa o bakış gözünün önüne geldi.

Silahın emniyetini açtı ve tek bir kursunla işi bitirebilmek için gözyaşlarını sildi.

"Bayım geldik," diye Fransızca tekrarladı Gökhan'ı Rotterdam'dan Bonn'a getiren taksi şoförü Joos

Maskant. Gökhan hafifçe uyuklamıştı. Bir an nerede ve kim olduğunu bilemedi. Frank Consal'ken taktığı

gözlüğü alışkanlıkla aramaya başladı. Neden sonra kendine geldi.

Soföre söz verdiği parayı sayıp ağzını bile açmadan ıssız caddede yürümeye başladı. Gece yarısına az

kalmıştı... Bonn; Berlin ve Hamburg'un aksine gece yasantısı hareketsiz sehirlerden biriydi. Özellikle

birleşmeden sonra hükümet Berlin'e taşınınca, eski baskentte yaşam aksam yedi, sekiz gibi duruyordu.

Örgüt tarafından ajan transferlerinde kullanılan üçüncü sınıf otellerden birine gitti. Gözlerini açmakta

zorlanan katibe yüklü bir bahsis verip kayıt yaptırmaktan kurtuldu.

Zaten sabaha dek kalacaktı.

Katipten otelin önündeki telefon için kart alıp aklının derinliklerine kazınmış numarayı çevirdi.
Uykulu

bir ses "Ja," dedi.

"Robus, ben G-9." Türkçe konuşmuştu.

"G-9 mu? Nereden arıyorsun, ne oldu?"

Gökhan tiz ses tonundan karsısındakinin en son dört yıl önce aradığı

Robus olmadığını anlamıştı.

"Açıga çıktım," dedi. "Arabama bomba konmuştu. Sans eseri kurtuldum.

Bonn'dan arıyorum. Yarın evde

56

olacağım."

Ardı ardına söyledikleri karsı tarafta panik nidalarına sebep oluyordu.

"Ne demek açıga çıkmak?! Belki

de baskasıyla karıştırmışlardır!"

Gökhan içinden "Ya sabır" çekip durumu sakın bir şekilde açıklamaya başladı. Eski Robus olsa şimdiye

kadar Gökhan'ı da sakinleştirmeye çalışıp durumu kontrol altına alırdı.

Karıştırmaya imkân yok. Bugün sizin verdiğiniz, Rotterdam'daki son işi yapmıştım ki arabam orada patlatıldı. Talimatlara göre hemen Bonn'a geldim."

Robus bu kez uyanmış gibiydi ve sesi sakın geliyordu. "Evet açıga çıkmışsın. Daha kötüsü, sisteme girmişler. Çünkü biz sana görev vermedik. Rotterdam'daki görevi baskasından almışsın. Kimdi?"

"Arman Bogosian..."

"Ah tamam, biliyorum onu. Gözlem listesindeydi. En azından o açıdan bir sorun yok. Simdi bütün

sistemin sıfırlanması gerekecek. Bir süre beklemede kalırız; bakalım bir tek sen mi açıktasın, yoksa tüm

Gri Takımı mı yuvaya çağırarak gerekir."

"Onlar senin isin... Bu arada birilerinin Voisy'deki okuluma gitmesi gerekecek. Oradaki bilgisayarım temizlensin, ayrıca dolaplarda bazı görüntü kayıtlarım var, onlar da yok edilmeli. "

"Tamam halledilir. Evde bir şey var mı?"

"Hayır, orası temiz."

Robus'la konuşacağı başka bir şey yoktu. Veda edip kapattı. Fransız polisinin ne düşüneceğini merak ediyordu. Frank Consal'ın arabasının patlaması ve kaybolusuyla Arman Bogosian'ın ölümü arasında bağlantı kurulmamasını umuyordu. Ama belki de zaten her şeyi biliyorlardı. Uluslararası istihbarat savaşları bazen açık pokere benzerdi. Dört kâğıt açıkta olur ama bir tanesi bütün eli kazandırır. Otele döndüğünde bir türlü uyku tutmadı. Sanki vücudu Frank Consal'dan geriye kalanı atmaya çalışıyordu. Ve bu süreç garip bir enerji ile doldurmuştu onu. Bir süre Alman kanallarının sıkıcı ve renksiz yayınına baktıktan sonra aklına Ermeni'nin çantasından aldığı dosya geldi.

İlk olarak İngilizce anlaşmaların aydınlatıcılarını okudu. On dakika sonra saskınlıktan gözleri dört açılmıştı. Amerikan hükümeti Türkiye'deki Bor, Toryum ve Uranyum madenlerinin işletim hakkını, 99 yıllığına Ornicron adlı Teksas'taki bir madencilik ve enerji şirketine satıyordu. Anlaşma 2007 Aralık ayından itibaren geçerliydi.

Gökhan, Amerikan hükümetinin kendine ait olmayan madenleri bir şirkete nasıl sattığını merak etti.

Bildiği kadarıyla devlet, kamuoyunca bilinmese de özellikle Bor ve Toryum konusunda hassastı.

Nitekim dosyada bulunan 23 Mart 2003 tarihli bir gazete haberinde Türk hükümetinin Bor madenlerinin

işletim hakkını 99 yıllığına almak isteyen Altaium adlı bir şirketin teklifini reddettiği yazılıydı. Belgelere

göre Altaium da Ornicron'a bağlı göstermelik bir sirketti. Gazete parçası çeviriye zımbalanmıstı.

Dosyanın geri kalanında Bor ve Toryum'un basta uzay ve silah teknolojisinde olmak üzere kullanım amaçlarını ve stratejik önemlerini belirten bilim adamlarının raporları

vardı. Bor reaktörlerinin verimliliği

57

anlatılıyordu.

Rezervler kısmına geldiğinde dünyadaki kaliteli Bor'un neredeyse yüzde 80'inin, Toryum'un ise yüzde

50'sinin Türkiye'de olduğu yazılıyordu. Türkiye, Uranyum kaynakları

bakımından da en zengin

ülkelerden biriydi.

Gökhan elbette verilerden yola çıkıp denklemi kuran ve sonuca varabilen bir stratejik analiz

yapabiliyordu... Baskanın birkaç ay önce halka hitaben yaptığı

konusmalarda vurguladığı konulardan bir

tanesi de ABD'nin enerji ihtiyaçlarının karşılanması Ortadoğu petrollerine bağımlılığın azaltılarak yeni

enerji kaynaklarının geliştirilmesiydi. Yeni enerji kaynaklarının geliştirilmesi, bunlarla ilgili yeni siyasî

haritaların olusması anlamına gelirdi, bu hep böyle olmuştı.

Altaium'un anlasma teklifinin reddinden sonra, Irak'taki savas öncesi ABD'nin Türkiye'ye asker yerleştirme istegini reddeden birinci meclis kararı çıkmıstı.

Pentagon'a bağlı düşünce kuruluşları,

planlarını o tarihte baslatmış olmalıydı.

ABD, Türkiye'deki madenleri istiyordu. Petrol stratejik bir madendi ama birçok ülkede zengin rezervler

halinde bulunuyordu.

Oysa Bor ve Toryum geleceğin gücüydü ve Türkiye bu açıdan çok önemli bir kaynaga sahipti.

Bu toprakları istiyorlardı. Kendilerine ait bir yönetim veya birçok açıdan içine nüfuz ettikleri bir Türkiye

değil... ABD'ye, daha doğrusu Ornicron adlı şirkete ait bir Anadolu olacaktı. Aslında bu toprakları istemek

için daha pek çok nedenleri vardı. Çin yüzünden gitgide artan stratejik gerilim, Amerikan Ordusunun daha uygun stratejik noktalara yerleşmesini gerektiriyordu.

Madencilerin çıkarları, daha pek çok noktada

politik çıkarlarla kesisebilirdi. Bu dosyada okuduklarının sadece madenlerle ilgili olmadığını düşündü,

pek çok neden bir araya gelmek için bu tarihi beklemisti.

Bu dosyanın Arman Bogosian'ın eline geçmesinin sebebi, bu planın içine Ermenilerin de dahil edildiği,

belki de ABD'nin, isine yarayan toprakları aldıktan sonra geri kalanını

paylaştıracığı anlamına gelebilirdi.

Ne de olsa Amerika kurulduğu ilk zamanlardan beri ve özellikle dünyada Protestanlığı yaymak için örgütlenen American Board of Commissioners for Foreign Missions adlı

kuruluşun 1818 yılında yapılan

senelik olagan toplantısında aldığı, bölgenin Protestanlaştırılması

kararının hayata geçmesinin ardından

her zaman Ermeniler nezdinde misyonerlik faaliyetlerinin ana üssü

olmuştu. Ve sonrasında geri kalan

bölgelerin bir kısmı belki kurulacak Kürt devletine, bir kısmı

Ermenistan'a, bir kısmı Yunanistan'a...

Dosyayı inceledikçe vardığı sonucu daha da destekleyecek birçok küçük ayrıntı buldu...

Parasını büyük ihtimalle Ornicron'dan alan Sentinel adlı bir düşünce kuruluşu Güney Kıbrıs'ta yapılan

bir toplantıda Türkiye karsıtı örgütleri bulusturmustu.

Vatikan'da yapılan gizli bir toplantıda, Hıristiyanların kutsal hac mekanlarıyla dolu Anadolu'nun isgal

sonrası tekrar bir Hıristiyan yurdu haline gelmesi planlanmıstı. Gökhan bunu Endülüs Emevî devletinin

dört yüz yılı askın varlığından sonra Iber'in Hıristiyanlık dışı

unsurlardan temizlenmesine ilişkin bir

rapordan ve Vatikan'da yapılan Yeni Bizans adlı toplantılardan çıkarıyordu. Bu karara varılmasının nedenlerinden biri de American Board of Commissioners for Foreign Missions'ın yüzyıldan fazla zamandır süren, Müslümanları ve bu bölgedeki Protestan olmayan Hıristiyanları Protestanlaştırma çabalarının sonuçsuz kalmasıydı.

Dosyada alt alta dizilmiş uzun bir liste degisik unsurların yaptığı

toplantı başlıklarıyla doluydu.

58

Isin içinde devletler, dinsel kurumlar, lobiler vardı... Sok bir baskından sonra kısa sürede Anadolu

"barbar" Türklerin elinden alınması gereken bir Hıristiyan yurdu seklinde sunulacak ve Amerikan Ordusu

gecikmiş bir Haçlı Seferinin kahramanı olacaktı. Zaten 11 Eylül saldırılarından sonra Başkan Bush, "Bir

Haçlı Seferine başladık" dememis miydi?

Afganistan, Irak ve nihayet Türkiye!

Yalnız Türkiye'nin digerlerinden farkı dogrudan Amerika'ya bağlanacak olmasıydı.

Gökhan sabaha dek endiseyle dolandı durdu. Nihayet ayaklan yorulduğunda birkaç saatlik huzursuz bir

uykuya dalabildi.

Uyandıktan bir süre sonra çok uzun yıllardır ayak basmadığı ülkesinde olacağını biliyordu ama dehsetli

zamanların da habercisi olacaktı.

27 Ocak 2007 Cumartesi

ANKARA

Bonn'dan havalanan uçak Esenboga Havalimanı'na öğleden sonra besi çeyrek geçe indi. Diğer yolcular

bekletilirken Gökhan arka kapıdan indirilip kontrolden geçirilmeden dışarı çıkarıldı.

Siyah bir Mercedes'e bindirmişlerdi onu. Saçları Amerikan traslı, iri yapılı, sivil giyimli iki görevlinin

arasına sıkışmıştı. Elbette Frank Consal olarak geçirdiği yıllar vücudunu biraz hamlastırmıştı ama bildiği

tekniklerle bu ikisiyle de basa çıkabileceğini düşündü. Basardığı yüzü

askın görev bunun kanıtıydı.

Hiç de beklediği gibi güler yüzlü bir karsılama değildi bu.

Refakatçileri hiç konuşmuyor, araba Ankara

yönüne değil Eskisehir istikametine gidiyordu.

Nihayet Mercedes ana yoldan ayrılıp toprak yola girdiğinde Gökhan bir terslik olduğuna daha fazla

inandı. Acaba açığa çıktığı için önce bir sorguya mı alacaklardı? Gri Takım'da geçirdiği yıllar içinde

devletin özellikle ajanlarına karşı vefa diye bir duygusu olmadığını

iyi görmüştü. Yurtdışındaki köstebek

kimliklere yerleştirilen ajanlar zaten ülkeleri için ölümü bastan kabullenmiş değiller miydi?

Bir müddet gittikten sonra düzlüğün ortasında uzaktan bugday silosu görünümünde bir binanın önünde

durdular... Gökhan arabadan indirilip kapıya doğru iteklendi. Tam kapıdan girecekti ki kafasının arkasına

sert bir cisimle vuruldu... Son hatırladığı, huzur içinde ve kafatasındaki acıyla beraber derin bir karanlığa doğru yuvarlanıyor olduğuydu.

Ayıldığında paslanmış makinelerle dolu geniş bir odada olduğunu fark etti. Elleri ve ayakları bir

sandalyeye kelepçelenmişti. Yüksek tavanlı odanın içi sarı ampullerle aydınlatılmıştı. Odanın duvarları

nemliydi, küf kokusu her yeri kaplamıştı. Bu iklimde yere yakın bir yerde bu kadar nem olmazdı, yerin

birkaç kat altında olmalıydılar.

Refakatçileri gözlerindeki siyah gözlükleriyle karsısına dikilmişlerdi.

Onun kendine geldiğini

anladıklarında yaklaşıp, sandalyesiyle birlikte kaldırıp ters çevirdiler. Gökhan böylece tahta bir masa ve

karsısında çiçek bozugu suratlı bir görevliyle karşı karşıya geldi.

Adam ona bakmıyordu, önündeki dosyayı mırıldanarak okudu: 59

"Gökhan Birdag... Türkiye'den geçip Tibet'e gitmekte olan Frank Consal adlı Fransız'ın yerine geçirileli on

altı yıl olmuş. Otuz altı yaşında. Gri Takım üyesi..." Nihayet kafasını

kaldırdı. "Sizlerden fazla kalmadı

biliyor musun?" Tükürür gibi konuşuyordu. "Gri Takımmıs..."

Yüzünde küçümseyen ve nefret dolu bir ifade vardı. "Sizi üreten zihniyet saçmalıktı zaten. Düşmanla

mücadelenin böylesi mi kalmış! Orada burada bir iki tane güya zararlı

yabancıyı temizle! Yakalanırsanız

ne olacak?! Böyle bir skandalın Türkiye'ye vereceği zararı hayal edebiliyor musun? Ki zaten senin sefil

kimliğin açığa çıkmış. Ama sana teşekkür etmeliyim. Senin sayende Gri Takım operasyonunun silinmesi

gereken hatalı bir denklem olduğuna ikna edebildim amirlerimi. Şimdi kalanınızı geri çağırıp gerekeni

yapmak kaldı sadece."

Gökhan boğazını temizledi:

"Galiba ülkem için yaptıklarına karşılık teşekkür yerine bir kursun alacağım ha!"

Adam güldü:

"En azından gerçekçisin."

Gökhan omuz silkti:

"Ne yaparsan yap, ama önce beni bir dinle. Bu aslanların sefi sen olmalısın. Buraya gelip karsıma geçmeden önce de beni temizletebilirdin. Madem buraya kadar geldin önemli bir bilgiyi amirlerine ilet."

Adam bir an sandalyesini geriye itip bir dirseğini masaya dayayarak sigarasını yakana dek sustu.
Dumanı

üflerken, "Beni düşündüğün için sag ol," dedi. "Buyur konuş."

Gökhan kafasına vurulan yer zonkladığı için yüzünü burustururken,

"Ülkemi ve halkımı düşünüyorum,"

dedi. "Yanımda getirdiğim bir dosya var. İncelenirse benimle aynı

sonuca varılacaktır. Amerika yakın

zamanda Türkiye'ye saldıracak."

Adam bir an Gökhan'ın suratına ciddi ciddi baktı. Gökhan o kısacık sürede söylediğinin ciddiye alınacağı

konusunda bir umuda kapıldı ama ardından bir kahkaha patladı:

"Ne martaval atacagını merak ediyordum ama bu kadarını beklemiyordum dogrusu! Pes yani!" diyerek

güldü, güldükçe kendini tutamıyordu. Ayaga kalkıp, hâlâ tebessüm bile etmemis adamlarının iri göğüslerine elini vuruyordu.

Gökhan, "Bunu kurtulmak veya süre kazanmak için söylemiyorum. İstersen hemen şimdi vur beni ama

dosyayı incele, " dedi. "Türkiye'deki Bor, Toryum ve Uranyum rezervleriyle ilgili planları var

Amerika'nın. İngilizce anlamaya bakarsan Ornicron adlı bir şirkete satmış bile. Anlaşmanın geçerli olacağı tarih Aralık."

"Bos versene be!" dedi adam hâlâ gülerken. "Yine de için rahat olacaksa dosyayı amirlerime veririm ama

ABD ile müttefik olduğumuzu unutmussun sen. Yıllardır yurtdışında başka kimlikle yasarken beynini yemisin. Adamlar bir madeni almak isteseler birkaç rüşvet verip halletmezler mi?"

Sonra birden ciddilesti, adamlarına eliyle bir isaret verdi: 60

"Neyse artık bu komediye son verelim. Ülken için yaptıklarına tesekkür bekliyordun, al edeyim.

Tesekkürler aslanım. "

Adamlardan biri Ruger marka bir tabanca çıkardı koltuk altından ve Gökhan'ın sakagina tuttu. Diğer ikisi

kan sıçramasın diye biraz geriledi.

Gökhan kelime-i sahadet getirip gözlerini kapadı, ilk olarak silahın patlama sesi gelecekti. Anında ölebilecek miydi acaba?

Ama kafatasını parçalayacak silahtan önce kapının kırılma sesi duyuldu.

Gökhan gözünü açıp, kafasını

çevirdiginde yaşlı bir adam olmasına ve elindeki bastona ragmen Kurt'u tanıdı.

Kurt, "Az daha geç kalıyorduk," diye gülümsedi. Arkasında Israil yapımı

Uzi makineliileriyle siyah

giyinmiş üç genç vardı, yüzlerinde siyah maskeler takılıydı.

Gökhan'ın basına silahını dayamış olan adam silahı yere koyup, ellerini ensesinde bulusturdu hemen.

Diğerleri de kısa bir tereddütten sonra aynısını yaptılar ama sefleri çok kısa bir an belindeki silahı çekecekmiş. gibi düşünceli kaldı.

Kurt bastonuyla silahını isaret etti:

"Cengiz, su anda en çok istedigim, o silahı çekip bize karsı koymandır.

Böylece o zehir dolu vücudunu

kalbura çevirmemiz için neden vermiş olursun bize!"

Gökhan adamın adını ilk defa duyuyordu. Adam Kurt'un sözleri bitince sıırıttı ve silahını iki parmagıyla

kabzasından tutup yere koydu. "Baska bir sefere efendim."

Kurt, "Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın, " diye devam etti. "Seni o gün öldürmeli, vücudunu parçalayıp domuzlara yedirmeliydim."

Kurt'un takımındakilerden ikisi Gökhan'ın yanına gelip kelepçelerini açtı. Ayaga kaldırdıklarında yürüebilmesi için destek oldular. Hep beraber merdivenlerden çıkıp binanın dışına attılar kendilerini.

Lüks jipe bindiklerinde Kurt isaret diliyle soförün kendilerinden olmadığını söyleyip sessiz olmasını ima etti.

Grup ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Mamak'taki çift katlı bir evin kapısından girebildi. İki araç degistirmislerdi.

Gökhan tuvaletten geri döndüğünde yaşlı adam ile yalnız kaldıklarını gördü.

"Gençleri gönderdim. Merak etme güvendeyiz," dedi Kurt, mutfaktaki masayı yemek için hazırlarken. Bir

yandan bastonuna dayanıyor, bir taraftan da tabak, çatal, peynir, zeytin koyuyordu masaya.

Bir an kafasını kaldırıp düşünceli gözlerle Gökhan'a baktı:

"Acıkmissındır diye kahvaltı hazırlıyorum ama sever misin diye aklıma gelmedi, istiyor musun?"

Gökhan gülümsedi, yıllar vardı ki söyle Türk usulü bir kahvaltı

etmemisti. "Hayır demem imkânsız

Komutanım, " dedi.

61

Çay tam kıvamında demlenmişti. Zeytin ve peynir tam damak tadına uygundu.

Gökhan artık konuyu açmanın zamanı geldiğini düşünüyordu. Çayını

yudumlarırken, "Neler oluyor

komutanım Ankara'da? Bu olanlar neydi?" diye sorarak başladı.

"Her zamankinden degisik bir sey olmuyor Gökhan, " dedi Kurt. "Sen yıllarca yurtdısında görev aldığın

için bilmezsin, bu ülkede tek bir derin devlet ve tek bir istihbarat yoktur. Kendi aralarında sürekli mücadele ederler. Su çiçekbozugu suratlı herif, yani Cengiz, Amerikalıları arkasına aldı ve gücünü arttırıyor. Hükümete, istihbarat içinden muhbirlik yapıyor. Her

devirde çıkar böyle birileri."

"Sizin basınız belaya girmesin, beni kurtardınız diye."

Kurt güldü. Güldüğünde o kamptaki adamı hatırlatıyordu, "istihbarat, kralların büyücülerine benzer," dedi. "Kral büyüden anlamaz o yüzden büyücüler aralarında mücadele ederken kim galip gelirse onu dinler, istihbarat içindeki mücadelelerde de haklı olan degil, oldu bittiye getirip diger tarafı saha dısına

süren dinlenir."

Gökhan elindeki raporu ve ABD tehlikesini nasıl açacağını düşünüyordu.

Birden yaşlı adamın cep

telefonu çaldı. Kurt numaraya baktı. Bastona dayanıp ayaga kalkarken telefonu açıp, "Alo, bir dakika bekle," diyerek Gökhan'a döndü. "Yemegin bitince al keyif çayını, oturma odasına gel. Sofrayı olduğu gibi

bırak, yarın temizlikçi kadın gelecek." Kafasıyla telefonu isaret etti,

"Önemli bir konu, acil konuşmam

lazım."

Gökhan elinde çay oturma odasına geçtiginde Kurt piposunu yakmış, gözlerini bosluga dikmişti. Onu fark edince gülümsedi:

"Nerede kaldın sen? Bu kadar aç olduğunu sanmıyorum. "

"Yılların hasreti komutanım, öyle bir yaratıkla evliydim ki uzun süredir bir kahvaltıya hasretim. Hele ki

böyle Türk isi."

"Bırak dedigim halde topladın degil mi öte beriyi? Geç suraya ve anlat bakalım su meseleyi."

Gökhan, Kurt'u son kez Frank Consal'ın hapsedildiği hücrenin dışında görmüştü. O gün yüzü gülmüyordu. "Bu hücreden üç ay çıkmayacaksın, içerideki adam bir Fransız. Hakkında ne varsa öğreneceksin, ezberleyeceksin."

"Emredersiniz efendim. Öğrenmem istenilen özel bir şey var mı?"

"Hey salak mısın sen?! Her şeyi dedim di mi! Seni o adamın yerine geçireceğiz oğlum. Hadi göreyim seni."

Öğrenmişti Gökhan. Yerine geçeceği adamın ailesi geçen yıl araba kazasında ölmüştü. Çok olmasa da iyi

bir miras kalmıştı adama.

Öğrenimine bir yıl ara verip Tibet'e gitmeye karar vermiş ama Türkiye'ye geldiğinin ikinci gecesinde sokaktaki bir kavgaya karışmıştı. Kendini burada bulmuştu. Bir yanlışlık olduğunu sanıyordu.

Üç ay sonra yerine geçeceği adamı Gökhan'a öldürtmüşlerdi.

62

Uzun zamandır aklına gelmemisti gerçek Frank Consal, birden beraber geçirdikleri vakitleri hatırladı.

Esprili, zeki bir gençti.

"Komutanım, Frank Consal'dan mı başlayayım, son olaydan mı?" dedi.

Kurt piposundan çektiği mavi dumanı saldı. Sadece gözlerindeki ısıltı

fark ediliyordu o dumanın

ardından. "Gerek yok ona. Sen son görevi anlat. Açığa çıktığın..."

Gökhan, Otto'dan gelen haber ile başladı, dosya konusuna -daha sonra tekrar açmak üzere- söyle bir dokunup Robus'la yaptığı telefon konuşmasına dek her şeyi anlattı.

Kurt bir süre sessiz kaldı. "Garip," dedi sonunda. "Belki de dışarıdan bir güç değil. Yeni Robus, Cengiz'in

grubuna yakın. Öldürülen adam ise gözleme listesinde... Acaba bütün bu olay Gri Takımı bertaraf etmek

için yapılmış olabilir mi?"

Gökhan bir iç mücadeledenin hedefi olabileceğini ilk kez görebiliyordu:

"Vay canına olabilir! iyi ama Gri

Takım'dan ne istiyorlar?"

"Gri Takım değil hedefleri, biziz. Bu projeyi, takımı kuran ekip! Bu proje bir skandalla neticelenirse veya

skandalın gölgesi düşerse hiç kimse bize arka çıkmaz!"

"Komutanım, eğer öyleyse istediklerini elde ettiler... Cengiz denilen adam zaten üstlerini ikna ettiklerinden, Gri Takımı geri çağırıp denklemi sileceklerinden bahsetmişti. Yani benim arabamı patlatmaları ve benim açığa çıktığımı düşünüp Türkiye'ye gelmem planlarını gerçekleştirmiş oldu."

Kurt güldü. "Doğru düşünüyorsun ama artık oyunlarını açık ettik. Onlar bize bir tuzak kurdu ama biz bunu suratlarına vuracağız. Eger ki yurtdışında çalışan ajanlara kendi planları için bir tuzak kurmuşlarsa

bu onların bertaraf edilmesine yol açar. Yine de bir soru var..."

Gökhan sessiz kalıp Kurt'un devam etmesini bekledi.

"Bunlar niye panikle senden kurtulmaya çalıştı?" Kafası zehir gibi çalışıyordu, ayaga kalkıp bastonu savura savura yürümeye başladı. "Sende onların bu isin arkasında olduğunu belirten bir kanıt olmalı?..."

Dur, buldum! Mesaj! Sana emri veren mesaj: Otto'dan geldi demedin mi?"

Gökhan bağlantıyı anlayabiliyordu: "Evet. Robus sisteme sızmadan bahsetmişti."

"Bos ver sızmayı. O kadar kolay değil o! Otto'dan gelen mesajın çıkışını almış mıydın?"

"Evet, normal prosedür, görev bitene dek saklayıp yok ediyoruz. Ama bu kez yanımdaki dosyanın içinde

kaldı."

"İste kozumuz o! Sahte görev sana Robus'un emrindeki sistem kanalıyla geldi. Eger ölseydin bu açığa çıkmayacaktı. Tamamdır oğlum, bu iş tamamdır!"

Kurt saatin gecenin biri olduğunu önemsemeden telefonlara başladı.

Heyecanlı ve yüksek sesle durumu

anlatıyordu. İki saat boyunca konuşmasını sürdürdü.

Geri döndüğünde Gökhan, "Efendim daha önemli bir konu var," dedi.

"Bütün bunlardan çok daha

63

önemli."

Kurt merakla ona bakıyordu.

Bu kez Gökhan'ın konuşması çok daha uzun sürdü ve yaşlı adam sözünü hiç

kesmedi.

3 Subat 2007

ANKARA - BİLİNMEYEN BİR EV

Çöplüğün kıyısında, bos alana kurulu tahta barakanın camına araba farı

vurduğunda Gökhan, Uzi'yi

çıkartıp emniyetini açtı. Araba çok kısa bir süre durdu. Ön kapı açıldı, biri indi ve soför hemen hareket etti.

Bastonuna dayanan gölgeden, gelenin Kurt olduğu anlaşıyordu.

Yaşlı adamın birkaç gün önceki kendinden emin tavırlarından eser kalmamıştı. Kapıyı kapatırken

endiseyle karanlığa bakıyordu:

"Vebalı gibi olduk Gökhan," dedi.

"Dosya elimizde, görmüyorlar mı?"

"Evet, bakıyorlar ama görmüyorlar. Esas olarak okumuyorlar. Bizim apaçık gördüğümüz şeyi

anlamıyorlar. Amerikalılar her yerde bastırıyor, büyük rüşvetler dönüyor. Daire başkanına bes milyon

dolar verildiği, çocuklarının Amerika'da okuması için tüm masraflarının karşılandığı söyleniyor. Rüşvet

veriyorlar, olmadı korkutuyorlar. Dosya sumen altı edilecek. Hükümetin müstesarı degistirecegi

konusuluyor."

Gökhan pis sedire oturdu, dün gece gelen ani bir telefonla, konakladıkları evden kaçıp buraya gelmişlerdi. Yenilmiş gibi omuzları düştü.

Kurt, "Bizim ekibe bağlı arkadaşlara isten el çektirildi, kızaga alındılar veya emekli edildiler iki günde, "

dedi.

Gökhan, "Evet, anlaşılan meramımız dinlenmeyecek, " diye söylendi.

"Çaresiziz!"

Kurt, "Aslına bakılırsa bana da bir rüşvet teklif edildi," diye bastonuna dayandı. "Güneyde rahat bir emeklilik. Gözümü de korkuttular, kızımı ve torunumu öldürmekle..."

Gökhan sasırmıstı, Kurt'un bir ailesi olabileceğini hiç düşünmemisti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu sesi titreyerek.

Kurt güldü. "Merak etme, seni satmam. Hatırlıyor musun, kampın son günü ne olmuştü?"

"Köpekler mi?"

"Evet. Beni yanlıs tanıyorlar. Onların santajına boyun egecegime, ülkemi satacağıma kızımınla torunumu

kendi ellerimle öldürürüm. Ama çözüm bulmak lazım. Çözumsuz direnmenin manası yok. "

"Sorunumuz önemli," dedi Gökhan. "Amerika Türkiye'ye saldıracak, hem de kısa süre içinde. Ama çözüm

64

bulamıyoruz."

"Aslına bakarsan buna inandırabilsek bile Türkiye ABD'ye karşı ne yapabilir? Konvansiyonel savasta

ordumuzun dayanması imkansız, istihbarat alanında zaten içimizdeler.

Medya, hükümet, ordu, ekonomi...

Her yere sızmış vaziyetler. "

Gökhan üzerine düşüncelerini karaladığı defteri eline aldı. "Esasında düşündüğüm bir şey var komutanım. Riskli bir şey. Bir devletin yapabileceği bir şey değil ama bir grup olabilir. "

Kurt geriye yaslandı. "Eee anlat, daha ne bekliyorsun? Birileri kafamıza bir roket atmadan su barakadan

bir planla çıkalım."

Gökhan, kâğıda çizdiği şekli gösterdi. "Bulabilir misiniz?"

Kurt gölgeler içinde bir kâğıda, bir Gökhan'a baktı. Bir çocuk çizimine benzeyen, altından alevler çıkan bir

füze görüntüsü vardı. "Belki ödünç alabilirim ama buradayken ne isimize yarar bunlar? Kullanırsak bize

kullanılmasına da yol açarız ve bu topyekûn sonumuz olur."

Gökhan acı acı gülümsedi, "Burada kullanmayacağız. Gerekmedikçe de devreye sokmayacağız. Aslına

bakılırsa füze kısmını da atabilirsin. Bize sadece başlığı ve bu başlığı atesleyebilecek bir mekanizma lazım."

İkili saatlerce ayrıntılı bir plan yaptı. Önlerinde az zaman kalmıştı, eğer görevlerini basaramazlarsa

Türkiye diye bir ülke, daha doğrusu Anadolu'da Türk kalmayacaktı.

3. Bölüm: KUVA-I MILLIYE

23 Mayıs 2007 - Saat: 19. 00

İSTANBUL BAYRAMPASA...

Ömer içindeki son sigarayı aldıktan sonra paketi buruşturup attı. Biraz ileride bir çöp kutusu vardı ama

su anda buna dikkat etmeyecek kadar isine vermisti kendini, iyi bir av arıyordu. Çantasını kapıp kaçabileceği, fazla direnmeyecek bir kadın...

Bayrampasa Cezaevi'ndeki üç aylık kapkaç cezasını doldurup çıkmalı henüz iki saat olmuştü ve

Güngören'deki evine gitmeden önce birkaç günlük harçlığını çıkarmaya kararlıydı.

Deneyimli gözleriyle gelip geçen kadınları tartıyordu. Çoğu kolunun altına geçirdiği çantasına sımsıkı yapışmıstı.

Sigaranın birkaç nefeslik ömrü kalmıstı ki gülerek yürüyen iki kadına gözünü dikti. Biri basörtülü; diğeri

boyalı, sarı saçlı, orta yaşlı iki kadın. "Bunlar kuaförden çıkmıs,"

diye düşündü. Aksam ya bir düğün ya da

bir kına gecesi olmalıydı. Süslenip püslenip hazırlanmışlardı.

"Kocaları versin paralan, boyaya, suna buna dökerler!" diye kızgın kızgın söylendi.

Hep böyle yapardı... Bir avı gözüne kestirir, ondan sonra onu soymasına neden olacak bahaneler

65

uydurur, kendi kendini ikna ederdi.

Bunlar da hak ediyordu iste soyulmayı. Ömer'in anası bir gün kuaföre gitmiş miydi! Kadıncagız sarhos

babasının kahrını çekmiş, ondan saklayabildiği biraz parayla Ömer'i ve kardesi Harun'u büyütmeğe çalışmıstı.

Araya belli bir mesafe koyarak kadınları takibe başladı. Basörtülünün kolunda bilezikler vardı ama sarı

saçlı çantasını çok sıkı tutmuyordu.

Hedefini belirledikten sonra bu kez etrafı kolaçan ederek yürümeye başladı... Çantayı çaldıktan sonra bir

daha yakalanmak istemiyordu. Sansına sokak bombostu, araç trafıgi bile seyrelmişti. Biraz ileride, magazalardan sonra dört yol agzı vardı. Orada çalıp kaçarsa, karsıya geçip gözden kaybolurdu.

Kadınlarla arasındaki mesafeyi giderek kısaltmaya başladı.

Bahçeli bir kahvenin yanından geçerken, kulağına Basbakanın heyecanlı

sesi takıldı. Basını çevirdiginde

sokagın neden bombos olduğunu anladı; kahvenin içi tıka basa doluydu ve millet gergin, hüzünlü

gözlerle televizyona bakıyordu.

"Aldığımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtiği ve ülkemize saldırmak üzere olduğu yönünde. Metin olun ve Allah'ın izinden ayrılmayın. Biz yasadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düşman

askeri sağ kalmayacaktır," dedi Basbakan.

Ömer yanlış duyduğunu zannetti. Kadınları bir an unutmustu, kafasını çevirdiğinde dolmusa

bindiklerini fark etti, elini sallayıp "Tüh be!" diyerek kahveden içeri daldı.

Basbakanın açıklaması o dakika bitmişti, basın toplantısı yapılan yerdeki kargasa ekrana yansıyor.

Herkes birbirine dönmüş, telasla konuşuyordu. Ömer arka tarafta dikilen uzun boylu bir adama yanastı.

"Hocam, nedir bu böyle? Neler oluyor?"

Adam önce onu bastan ayaga bir süzdü. "Sen neredeydin ki haberin yok, savaş çıktı."

Ömer sasırmıştı, "Biz mi?! Türkiye mi savaşıyor?" diye sorabildi. En son dün öğlen haberleri izlemisti,

orada Amerika ile Suriye arasındaki gerginlikten bahsedilmisti.

"Evet, ya biz," dedi adam. "Üstelik Amerika ile... Herifler bizim askerlere saldırmıs. Binlerce askerimizin

üzerine bomba atmışlar."

Ömer'in bir an gözleri karardı. Duvara dayandı. Kahve bosalmaya başlamıs, herkes ailesinin, yakınlarının

yanında olmak için hızla harekete geçmişti. Orada yarım saat kadar oturup haber bültenlerinden gelişmeleri takip etti.

Çayını bitirip parasını verirken kahveciye, "En yakın askerlik subesi nerede biliyor musun hocam?" diye

sordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00

Emel, Istiklal Caddesi'nde etrafından akan yasamı hissetmeden Galata'daki evine doğru yürüyordu.

66

Kulaklarında bir uğuldama vardı. Doktorun sözleriydi beyninde yankılanan:

"Akciğer kanseri, ne yazık ki en tehlikeli türünden ve yayılmış..."

Bunda ironik bir yan olmalıydı, Emel sigara içmez, yanında içilmesine bile izin vermezdi.

Doğup büyüdüğü Almanya'dan Türkiye'ye geleli, İstanbul'a yerleseli bir yıl kadar olmuştur. Kıyafet

çizimleriyle tekstil şirketlerini uzun süre dolandıktan sonra nihayet Almanca ve İngilizce bilgisi nedeniyle

bir işe girebilmişti. Gerçi firma onu daha çok Almanya ve ABD'deki müşterileriyle irtibatla kullanıyordu

ama hayatından memnundu. Şimdi bu hastalık en beklenmedik anda, tam da istediği yasama

kavuşmuşken ortaya çıkmıştı.

Evinin olduğu sokaga girerken etrafına baktı. Hiçbir şey değişmemişti; sanki değişmesi gerekiyor, onun

bu hayattan çekip gideceğine bir tepki vermesi gerekiyordu dünyanın.

Evine giderken apartmanın

altındaki bakkala uğradı ve su, ekme, makarna aldı. Bir yıl önce ilk girdiğinde kendini Seyfo diye

tanıtması bakkalın yüzünden düşen bin parçaydı.

"İsterseniz dükkân açıkken biraz daha bir şeyler alın," dedi Emel'e.

Tanıstıklarında sarı saçları, mavi

gözleri ve daha çok Türkçe'yi konuşma biçiminden yabancı sanmıştı onu.

Emel bir an gülümsedi,

Seyfo'nun dedigine bir anlam verememişti ama otomatik hareketlerle birkaç paket kuru yiyecek daha aldı

ve evine doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Kendisini evin içine attıktan sonra derin bir oh, çekti. Hemen elindekileri mutfaga yerlestirip televizyonu

açtı. Televizyonda anlaşılmayan görüntüler vardı. Duman çıkan bir yeri gösteriyorlardı. Kamera serbest

sekilde kosturarak oradan oraya gidiyor ve ellerini bası arasına almış, yüzlerinde derin kesik izleri olan

insanları gösteriyordu. Görüntünün üzerinde hiçbir yorum yapılmıyordu.

Kanı çekildi Emel'in, bir seyler

olmaya başlamıstı. Görüntülerin nereye ait oldugunu çıkartmaya çalıştı.

Ancak buna imkân yoktu. Büyük

bir bina vurulmuş gibiydi ve bina çevresindeki insanlar ağlayarak etrafa kosusturuyordu.

"Sevgili seyirciler, simdi vurulan içisleri Bakanlığı binasının içinden çıkarılan yaralıları görüyorsunuz.

Binanın tam orta yerinde patlayan bomba nedeniyle çıkan yangın henüz kontrol altına alınmış gibi görünmüyor."

Emel ayakta öylece kalakalmıstı. Dili damağı kurumuş halde odanın içinde dolasarak televizyondaki görüntülere bakıyordu, "içisleri Bakanlığı mı? Bu hangi ülke ki?"

"Bina... Evet simdi sesleri duyuyorsunuz sevgili seyirciler... Bunlar uçakların sesleri.. Ancak kime ait oldugunu buradan tespit etmemiz mümkün görünmüyor. Bunlar hava saldırısına katılan Amerikan uçakları olabilecegi gibi savunmaya geçen bizim hava kuvvetlerimiz de olabilir."

Tanrım, bu gördüklerim gerçek olamaz, diye düşündü. Birkaç gündür Amerika, Suriye arasında gerginlik

oldugunu biliyordu ama Türkiye ne zaman savasa girmisti?!

Her sey bir saçmalık, saka, yalan gibi gelmeye başladı bir an, hastalık haberinden sonra böyle bir sok gelime çok ağırdı arka arkaya. Cama gidip etrafa baktı. Sanki saniye saniye bir seyler degisiyor gibiydi.

Simdi sokakta, hızlı adımlarla eve giden insanlar vardı. Kadınlar acele adımlarla ellerindeki torbalan

sallayarak büyük ihtimalle evlerine dogru gidiyorlardı. Belirgin bir gerginlik dalgasının sinsice insanların çehresini sarmaya başladığını gördü. Bu koca ülkede yalnızdı. Ve simdi o ülke, büyük bir saldırı altındaydı.

67

Telefon çaldı, Emel irkildi. Heyecanla ahizeyi kaldırdı. Almanya'dan babası arıyordu:

"Emel, hemen ülkeyi terk et kızım, durum çok kötü. "

Emel'in o ana kadar tuttuğu sinirleri bosaldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Kızım, sakin ol. Ben oraya gelemiyorum, lütfen hemen havaalanına git ve bulabildiğin ilk uçağa atla kızım."

"Baba... bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Sesi titriyordu. Telefonun ucundaki babası da kızının durumundan etkilenmiş ve ağlamaya başlamıştı. Almanya'daki ev karışmıştı. Emel, annesinin ve kardesinin sesini duyabiliyordu.

"Lütfen susun., lütfen!" diye bağırarak ahizeyi yere fırlattı.

Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve basını

ellerinin arasına aldı. Telefon ahizesi uzagındaydı ama gelen sesleri duyabiliyordu. Babası sürekli bağırıyordu...

Karmasaya yeni bir boyut eklendi birkaç saniye sonra. Siren sesleri duyulmaya baslandı. Harbiye Orduevi ve Itfaiye Bölge Müdürlüğü'nün hava saldırısı tehlikesini belirten sirenleri çalmaya başladı.

Emel'in babası bir an için sok geçirdi. Telefondan gelen sese dikkat kesildi. Emel'in de ağlaması durmuştu. Bu yeni sesin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu hepsi.

Dalgalı bir siren sesi yükselip

alçalarak kulaklarına doluyordu. Emel yerden kalkıp cama gitti.

Sokaklar karışmaya başlamıştı. Trafik

kesmekes haline dönüşüyordu. İnsanların kosarak belirsiz yönlere dogru uzaklaşmasını seyretti.

Nedense

aklına telefon geldi, hâlâ mesgul sesi vermiyordu. Yavaşça ahizeyi kaldırıp, "Merak etmeyin, ben iyiyim,"

dedi. Sesi gerçek olamayacak denli güçlüydü. Çok fazla konuşacak bir şey yoktu. Havaalanına gitse bile

ülkeyi terk etme sansının kalmadığını hissedebiliyordu, daha da ilginç bunu istediğinden emin değildi,

istemiyordu aslında, bu şehri bırakıp gitmek, kaçmak. Tıpkı onun gibi, ülkesi ve yaşadığı şehir de ölümcül bir tehlike altındaydı.

Bu kez yalnız değildi. Kendini ülkesiyle, şehriyle tüm insanlarıyla bütünleşmiş gibi hissetti.

Kanında dalgalanan enerjiyi her yanında hissetti. Babasını

sakinleştirmek için birkaç cümle edip telefonu kapattı. Gençliğinde verdiği bir söz geldi aklına; güçlü olacaktı.

Aynen şimdi olacağı gibi. Ne olursa olsun

var olmalıydı ve buna karşı gelen her şeyle savasmaya hazırdı.

23 MAYIS 2007- Saat: 23.50

TOROSLAR

Gökyüzü beyaz çizgilerle parçalanmış gibiydi. Dört motorlu dev kuslar, B-52'ler değişik yönlerden bölgenin üzerinden geçiyordu ama nereye gittiklerini kimse bilmiyordu.

Kayseri Komando Tugayının 1.

Taburuna bağlı askerler Amerikan hava harekâtı başladıktan kısa süre sonra karargâhı terk etmiş ve dağlık

bir arazide kamp kurmuşlardı. Yanlarına fazla mühimmat almadıkları için bir süre saklanmak zorunda

kalmışlardı. Neyse ki Türk Ordusunun savaş zamanı için hazırladığı

gizli sığınaklardan bir tanesi çok

yakınlarındaydı. Tabur komutanı, Genelkurmaydan gelen emri beklemiş ve emir eline ulaşır ulaşmaz

gizli sığınaga ulaşarak ne kadar ağır silah varsa askerlere ve bulabildikleri araçlara yüklemişti.

Sonrasında olabildigince hızlı ve gizli şekilde, emredilen bölgeye doğru harekete geçmişlerdi. Bes ya da altı saat

sürmüştü yolculuk ve bir noktada araçları bırakarak savaş düzenine geçmişler, gerekli mevzileri oluşturmak için zamanla yarısa başlamışlardı. Zaman çok önemliydi, Amerikan

68

saldırısı kimsenin beklemediği bir anda ve beklemediği hızda gerçekleşmişti, iki taraf da zamana karşı

savasmak zorundaydı.

Emir, Amerikan zırhlılarının Toroslardaki geçitleri asmasının önlenmesiydi. Türk Mekanize birlikleri

hava saldırısının öncelikli hedefi oldukları için hızlı hareket edemiyorlardı, eğer bunu yaparlarsa deneyen

birkaç mekanize birlik gibi yoğun bombardımana maruz kalabilirlerdi.

Kayseri Komando'nun 1. Taburu

Toroslardaki geçidi kapatmakla görevlendirilmisti ama bunu basarmak için gerekli koordinasyonu

kendileri yapmalıydı. Tabur Komutanı Binbaşı Tümer, 2 bölükten oluşan birliğini arazide güvenceye alıp

gizlice ağır silah hazırlıklarının tamamlanması gerektiğini biliyordu ve öyle yapmıştı. Tugayın geri kalan

kısmı Ankara'nın kuzeyine gönderiliyordu.

Binbaşı, gökyüzüne baktıkça durumun kritik olduğunu görebiliyordu, çok yoğun bir hava hareketi

gözlemleniyordu ve yavaş yavaş kulaklarına ulaşmaya başlayan sesler, saldırıların çapı hakkında yeterli

ipucu veriyordu.

Geçidin her iki yanına bir bölük asker yerleşmiş, bulabildikleri mağaraları korunaklı savaş mevzileri

haline getirmişlerdi.

"Hasan, dikkatli olun! Ufukta kesif bir silüet görüyorum. Tam da beklediğimiz gibi..." Sesi dik bir

tondaydı, kasları gerilmiş ve ileri atılmayı bekleyen bir vahsiye dönüşmüştü. Binlerce yılın savaşçı genleri

yerinde duramıyordu. Emri alan Yüzbaşı Hasan el hareketleriyle karşı

tepedeki bölük komutanını da

uyardı.

Geçidin birkaç kilometre ilerisinde beliren küçük bir aracı fark ettiler. Aracın üzerinde yükselen bir gözetleme cihazı etrafı taradı ve yavaş yavaş geçide yaklaştı. Daha önce buraya B-52'lerin bombardıman

yapması nedeniyle geçidin temiz olduğunu düşünüyor olmalıydılar.

Zamanlama da sans, Türk

tarafındaydı. Hava saldırısından neredeyse yarım saat sonra komandolar mevzilere girmisti. Dev kraterlerin bazıları da siper olmak için hayli uygundu doğrusu.

Amerikan ileri gözetleme aracı geçidin agzına kadar geldi ve durdu.

Kamerayı taşıyan yükseltilmiş kafa,

geçidi çevreleyen yükseltileri taramaya başladı. Sessizlik bunaltıcıydı. Komandolar nefes bile almadan

araziye yayılmış ve neredeyse fare deliklerine girmisti. Gözetleme aracı geçidi asmak üzere hareketlendi.

Hâlâ dikkatliydi ama hızlanmaya başlamıştı. Tatmin olmuş olmalı, diye düşündü Binbaşı Tümer.

İleri gözlem aracı geçitten geçip de gözden kaybolurken komandolar rahat bir nefes aldı. Bir dakika sonra

Amerikan öncü grubuna bağlı Bradley zırhlı araçları ve M1A2 tankları

geçidin girişinde belirdi. Araçların

üzeri ekleme yakıt tankları ile doluydu. Binbaşı Tümer ellerinde, tankları yeterince etkili biçimde vuracak

silahlanmadığını düşünüyordu. Dört Milan tanksavar füze sistemi, iki 105 milimetre geri tepmesiz top

ve hemen hemen her askerin taşıdığı RPG roketatarları. Bu yeterli olmayabilir, diye iç geçirdi. Baska bir

sey yap -malıydı. Dürbünü ile, gelen araçları inceledi, bu sadece başlangıçtı ve koskoca bir tümenin

öncü

gücüydü. Bir an aklına bir şey geldi. Tanklar lojistik sorun çıkma ihtimaline karşı yakıt tankları ile doluydu. Tank zırhlarını geçmek zordu ama yakıt tanklarının dış çeperi hafif silahlarla bile delinebilirdi.

Yüzbası Hasan'ı çağırdı.

"Bütün askerlere emredin, bosa ates etmesinler. Ben işaret verince zırhlı araçların üzerlerindeki haricî

yakıt tanklarına ates edecekler. Nereden ates geldiği önemli değil. Ne olursa olsun tek hedef o yakıt tankları. Yüzbası basını salladı ve hızla siperden çıkıp diğer siperleri dolasmaya başladı. Birkaç dakika

içinde komandolar ne yapacaklarını bilir durumdaydı. Bu, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamıştı.

Tanklar yaklaşıırken gerginlik arttı. Helikopter sesleri de duyulmaya başlamıştı. Her saniye önemliydi.

69

Amerikan Kiowa gözlem helikopterleri, saklanan askerleri tespit ederse tam bir felaket olurdu bu, Türk

askeri için.

Dört tank ve sekiz zırhlı araç neredeyse geçidin başına gelmişti.

Yaklaşık kırk bes metrelik yükseltinin

hemen altında toplanmaya başlamışlardı. O anda bir Kiowa helikopteri garip bir manevra yaptı. Hızla

yükselmeye başladı. Binbası Tümer ne olduğunu anlamıştı, tespit edilmişlerdi.

"Ateş!!!" diye bağırды, sesi etraftaki tepelerde ekolandı. Asğıdaki tank ve zırhlı araçlar durmustu, içindeki

askerler baslarını çıkarıp tepelerin üzerlerine baktılar. Kiowa telsizle durumu bildirmisti.

Bir anda karşılıklı iki tepenin üzerinden ateş yağmaya başladı.

Tanksavar silahlarının gürültüsü ve

vınlaması vadiyi doldurdu. Amerikan tankları hızla manevra yapmaya alıstı ama çok sıkışık bir alanda

yakalandıkları için arpıştılar. Milanların çarptığı tanklar siddetli bir patlama ile vadiye binlerce ölümcül

metal parçacık saçtı. Kiowa helikopteri de makineli topu ile etrafa ates ediyordu ama askerler aldıkları

emir gereği helikoptere bakmaksızın hedeflerine ates ediyorlardı.

Binbası Tümer haklı çıkmıstı; yakıt

tankları, aldıkları darbelere dayanamayarak ardı ardına patlamaya basladı. Yanmaya baslayan araçlardan

ıkan askerler, zırhlıları terk ederek geldikleri yöne dogru kosmak istedi. Mermiler onların üzerine odaklanmıstı şimdi, patlayan bedenlerden çıkan kırmızı isaretler vadinin toprakları üzerinde belirgin bir

hale geliyordu.

Vadi kapanmıstı, Kiowa helikopteri aldığı yara nedeniyle geri döndü.

Esas birliğe bağlı baska tanklar

uzakta bir noktadan vadiye ates açmaya basladı. Komandolar buldukları

noktayı terk ederek daha

geriye gittiler. Savunma savaşı baslamıstı. 60 mm'lik havanların atısı

yeterli baraj sağlamıstı. Tanklar biraz

geri çekildi, karsılarında kararlı ve iyi mevzilenmiş bir g oldugunu anlamışlardı. Telsizlerindeki konuşmalar hava desteği istediklerini gösteriyordu. Binbası Tümer de bunun farkındaydı. Birazdan yakın

hava desteği ile de mücadele etmeleri gerekecekti. Ancak yakın hava desteği kavramı. biraz degismisti

son yıllarda. Dev B-52'ler yakın hava desteği sağlıyordu. Simdi kilometrelerce yukarıda kendileri istikametinde hareket eden uçağın hedefinden emindiler. B-52 seksen dört adet 250 kiloluk uydu güdümlü bombayı vadiyi temizlemek üzere taşıyordu. Türk komandolarının yerleri uzaydan gelen

verilerle tam olarak belirlenmiş, Amerikan öncülerindeki ileri hava kontrolörleri

yardımla B-52'ye aktarılmıştı.

Dakikalar sonra vadinin üzerinde patlayan bombaların sesleri ve portakal rengi alev topları çok uzaklardan görülür hale gelmişti ama hâlâ Türk siperlerinden ates ediliyordu. Amerikan birlikleri bir süre

daha bu direnisle uğraşmak zorundaydı. Onlar için de zaman kritikti ve karsılarındaki birlik kendilerini

durdurmakla büyük zarar yaratmıştı zaten.

24 Mayıs 2007 - Saat: 10.30

ANKARA

Hikmet Pars, yerin çok diplerindeki Harekât Komuta Merkezinde kırmızı

telefonun ucundan

ayrılmıyordu. Tek oğlu Erkan'ın öldüğünü bilinçsiz bir şekilde hissediyordu. Bütün dikkatini bu acımasız savaşı yönetmeye vermişti.

İnanılmaz bir iletişim trafiği vardı. Türk Ordusu TAFICS sistemi sayesinde düşmanın elektronik karıştırıcılarının ise yaramayacağı bir iletişim altyapısına kavuşmuştu ve saldırının başlamasından saatler

sonra bile Türkiye'nin her yerindeki birliklerle doğrudan doğruya telefon görüşmesi yapabilecek seviyede

iletim sağlanabiliyordu. Ancak Amerikan askeri istihbaratı TAFICS

sisteminin aktarıcı istasyonlarından

belirleyebildiklerini hava kuvvetlerine bildirerek vurulmasını

sağlamıştı. İletim zaman zaman kesilerek

70

sağlanabiliyordu.

Hükümet üyeleri ortada yoktu. Varılan ortaklaşa bir karar gereği hükümet üyeleri kendi işleri ile ilgili

bakanlıkların yöneticileri ile sürekli temas halinde olacaklar ve gerekli idareyi sağlayacaklardı. Sadece

savunma ve güvenlik ile ilgili bakanlar, Basbakan ile yakın temasta olacaktı ve birbirlerinden fazla uzaklaşmayacaklardı. Hiçbir devlet görevlisi artık resmî binaları

kullanmayacaktı, zaten kullanacak fazla

bir bina da kalmayacaktı bir süre sonra. Artık her yer devlet binasıydı. Muhtarlıklar bile kısa bir süre için Basbakanın idare ofisi olarak kullanılabilirdi.

Kuvvet komutanları hepsi ayrı bir masada sürekli telefon üzerinden bilgi alarak not tutuyordu.

Yüzlerinde sıkkın ama dinamik bir ifade vardı. Enerjilerinin doruk noktasındaydı hepsi de. Harekât

Merkezi'nde duyulan sesler ve konuşmalar sıradan bir insanın kanını

dondurabilirdi. Bütün güvenlik

duygusunun yitirilmesine neden olacak kadar siddet dolu mesajlar yagıyordu ülkenin her yanından.

"Donanma Üssü ağır saldırı altında. Tekrar ediyorum Donanma Üssü ağır saldırı altında!" diye bağırırdı,

operatör subay. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun masasından kalkıp hava radar

ekranının önüne gitti. Ege bölgesindeki uçak yoğunluğuna baktı. Hava saldırısının ölümcül olduğuna

süphe yoktu. Deniz Kuvvetlerinin on iki savaş gemisi Bodrum'daki üste bulunuyordu ve su anda bu

donanma gücü siddetli bir hava saldırısı altındaydı. Operatörün önündeki konsolda bulunan ahizeden

üsle bağlantı kuruldu.

Üs komutanı Amiral'in telefonundan uçakların sesleri geliyordu. Zaman zaman rapor verebiliyordu

Amiral. Üssün tepe üzerinde bulunan Merkez Binası ve radar anteni vurulmuştu, gemilerin hemen hepsi

yanıyordu. Uçaksavar atesi ise kısa bir süre önce susmuştu çünkü radar güdümlü 40 mm uçaksavar

topunun bulunduğu tepeye birkaç füzenin isabet ettiğini görülmüştü.

Bunlar büyük ihtimalle hava

savunma radarlarının yaydığı tespit dalgalarını takip ederek kaynağı

ortadan kaldıran HARM füzeleri idi.

"Çok fazla aktivite yok üstte." Amiralin sesi kısık kısıktı.

"Özel Eğitim Komutanlığı'ndaki lojmanlar bölgesine birkaç bomba düştü.

Can kaybı konusunda bilgi

yok. Söndürmeye çalışıyoruz," diye devam etti. "Burada durum çok kötü

efendim, SAT komandolarını

Ankara'ya yolluyorum, burada yapacak bir seyleri yok. "

"Anlaşıldı Pasam, haklısınız. Onlara burada daha çok ihtiyacımız olabilir."

Tahsin Bey planları kafasında hazırlamıştı çoktan. SAT komandolarını

karada sabotaj amaçlı kullanmayı

düşünüyordu. Amerikan birliklerine karşı ne denizde ne de havada savaşmanın pek imkânı vardı.

Onları

karada karşılamak zorundaydılar ve o karşılaşmada ellerinde ne varsa kullanacaklardı.

Korkunç bir gürültüyle sarsıldı bina, Harekât Merkezi'ndeki tüm aygıtlar bir an için bozuldu; sarsıntının

durmasıyla tekrar eski hallerine döndü. Herkes bulunduğu yerden düşmüştü. Patlamanın soku geçmeden

ikinci bir patlamayla sarsıldı Harekât Merkezi. Kablo bağlantılarından çıkan dumanlar kapladı etrafı.

Birkaç küçük elektrik yangını çıkmıştı ama askerler hemen müdahale edip söndürdüler. Hikmet Pasa,

kendisini toparlamaya çalıştı. Saskın bir şekilde etrafına bakıyordu ki üçüncü bir patlama herkesin tekrar

yere yapışmasına neden oldu. Nefes almak mümkün değildi. Yerin metrelerce altındaydılar ama

ugradıkları saldırının boyutları tahmin edilemeyecek düzeydeydi.

Genelkurmay Başkanlığı Binası yerle

bir edilmekteydi. Harekât Merkezi'ndeki subaylar bir süre bekleyerek yeni bir saldırının etkilerini en aza

indirmek için kendilerini güvenceye aldı. Ortalığı kötü bir is kokusu ve duman sarmıştı.

Kuvvet komutanları hızla Hikmet Pasanın yanına geldiler: 71

"Bu adamlar çıldırdı efendim, artık düzeni terk edip dağınık bir savunmaya geçelim. Bu herifler bizi alt

etmeye kararlı, " diye bağırdı Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Fahri Sert. Zıpkın gibiydi, hemen eline

silahı alıp dışarı çıkmak istiyordu.

"Komutanım, deminden beri aldığım haberler felaket. Çıkıp bu adamlarla göğüs göğüse savaştığımız zorundayız."

"Fahri Pasa, nedir durum?"

"Komutanım, Irak'ta bizim tugayları yok eden birlikler ve onlara katılan baska tümenler, hızla Suriye topraklarına girmiş. Su anda ilerliyorlar. Tam olarak kesin bilgiler gelmiyor ama her yerde büyük bir çatışma var."

"Allah belalarını versin!" Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars hırsından çıldırıyordu. Türk Ordusu her yandan saldırıya uğruyordu. Hava Kuvvetleri Komutanına döndü. Soran gözlerle baktı.

"Savaşıyoruz Komutanım." Sesi gururluydu Hava Kuvvetleri Komutanı

Orgeneral Orhan Akyürek'in ama

yasadığı üzüntü gözlerindeki derin maviliklerde hissediliyordu.

"Aldığım son haber hava savaşının

devam ettiği yönünde. Ancak boyutları belirsiz. Uçaklarımız kalkabildiler, ancak hepsi değil." Ses tonu düşüyordu bu noktada.

"Kayıp?"

"Komutanım, Malatya Erhaç 7. Ana Jet Üssü'ndeki uçaklarımız kalkabildi ve sert bir hava savaşına giretiler. Bazı Amerikan uçaklarının vurulduğu haberleri geliyor.

Henüz kesin bir rapor yok. Ancak

Malatya Üssü'nü talan etmişler sonrasında. Üsten geriye bir şey kalmadı. O bölgedeki hava üslerinde de

durum benzer. Sanırım F- 16'larımız ilk hava çatışmasını F- 18'lerle yapmışlar ve birkaçını düşürmüşler,

ama sonra... Bir F/A-22 filosu ile karşılaşmışlar. Daha doğrusu F/A-22'leri görememişler bile...

Biliyorsunuz bu uçakların bizim elimizdeki uçaklarla tespit edilip vurulması neredeyse imkânsız. F-22'ler,

uçaklarımızı daha erken tespit edebilecek donanıma sahip olduğu için füzeleri gelisigüzel fırlatıyorlar ve

o füzeler bizim uçaklara yaklaştığında otomatik olarak hedefe kilitleniyor."

Pasanın yüzü asılmıştı:

"Ya savaş nerede oluyor Pasam?" Hikmet Pasa sinirlenmişti.

Simdi hepsi ayaktaydılar. Subaylar yukarıdaki manzarayı anlatıyorlardı

birbirlerine. Binanın üst tarafı

tamamen yok olmuştü ve yangın vardı. Ancak Harekât Merkezi bundan etkilenmiyordu ve acil bir durumda binayı hızla terk edebilecekleri gizli bir çıkış noktası vardı.

"Komutanım, Eskisehir 1. Ana Jet Üssünden kalkan F-16'lar Bodrum ve Marmaris'e saldıran uçaklarla it

dalasına girdiler. Kesinlesen altı vurusumuz var, dört F-18 ve iki de elektronik karıştırma uçağı." Yüzü

aydınlanmıştı Orhan Pasanın. O uçaklardan birisinin içinde olmayı ne kadar da çok isterdi.

"Orhan Pasa, sen buna savasmak mı diyorsun?" Hikmet Pasanın hiddeti artmıştı. "Malatya'dan kalkan uçaklara ne oldu?" diye sordu.

"Komutanım uçaklarımızın karşısında neredeyse yüz savaş uçağı vardı. Ne yapmalarını bekliyorduk ki?

F-16'larımızın yarısı vuruldu, bir bölümü de yaralı şekilde üsse dönerken düştü. "

72

"Hava Kuvvetleri savasmalı mı sizce? Yoksa dost bir ülkeye mi gönderelim?"

"Baska şansımız yok Komutanım, savasmalıyız. Baska bir ülkede de isimize yaramayacaklar. Eger bu

uçaklar savasmazlarsa yerlerinde vurulacaklar. Su ana kadar ciddi bir zarar verdirdik ama hava stnlg

onlarda. Hava operasyonunun daha uzun sürmesi ve Amerikan yer operasyonunun zorlastırılması saglanıyor... Umarım. "

"Bu savunma ne kadar dayanır?"

"Komutanım, havaalanlarımızın tamamı saldırı altında. Bu gecenin sonunda havaalanlarını kullanılmaz

hale getirirler ama biz yine düzeltme alımları yapıp uçak kaldıracabiliriz."

"Tamam Orhan Pasa, sanırım bütün is pilotlara dsyor. Mümkünse uçaklarını kurtaramayan kendisini

kurtarsın. "

Bu sırada büyük bir patlama duyuldu. Bu sefer Başkanlık yakınlarındaki baska bir bina isabet almıs olmalıydı.

"Bu binayı terk ediyoruz; gizli sığınakta bulusacağız bu aksam. Oradaki hazırlıklar tamamlanmak üzere.

Seferberlik ilanı yapıldı. Kara Kuvvetlerinin sınır birliklerine emir verin. Hiçbir birlik teslim olmayacak ve

herkes bedenini siper yapacak. Geri çekilmek yasaklanmıstır."

"Sınırdan çekilmek diye bir sey söz konusu degil Komutanım." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert'in

sesi de soyadı gibiydi. "Gelen son bilgi, 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3.

Zırhlı Süvari Alayına bağlı

kuvvetlerin Akçakale'nin yüz kilometre kadar batısından, sınırı geçtiği yönünde Komutanım. Tank ilerleyisine savas helikopterleri eslik ediyor. Bir komando taburumuz 3. Zırhlı Süvari Alayının zırhlı bölüklerinden birisini tuzaga dsrms. O blkteki tankların ogu vurulmus ve kalanlar da Suriye'ye ekilmisler ama sanırım genel saldırıyı durdurma konusunda fazla bir etki yaratamadı bu atısma."

"Allah kahretsin. Bu kahrolasılarn hedefi ne peki?"

"Zırhlı Süvari Tümeninin ve ona eslik eden alayın çok hızlı ilerlediği bildiriliyor. Sanırım hedefleri

Ankara. Üstelik önlerinde onları durdurabilecek doğal bir engel de yok.

Seyhan ve Ceyhan ırmaklarını

hızla geçeceklerini tahmin ediyoruz. Eğer ordu durdurmazsa birkaç gün içinde Ankara'ya ulaşır. Tek

sansımız Tarsus'un kuzeyinde, Toroslar'da onları yavaşlatmak. Konya ovasına çıkarlarsa Ankara'yı kurtaramayız."

"Buna şaşırmadım. Irak'ta yaptıklarını yapmayı düşünüyorlar. Önemli şehirleri ele geçirip ülkenin geri

kalanının bunu kabullenmesini sağlamaya çalışacaklar."

"Kara Kuvvetlerinin bu piçleri durdurmasını emrediyorum!" diye haykırdı

Hikmet Pars. Bu sözleri duyan

Fahri Sert'in yüzü gerildi:

"Komutanım, bu çok kesin bir emir. İzin verin, bu savunmayı bizzat ben idare edeyim. Ancak 1. Zırhlı Süvarinin yanı sıra ona yetiyecek olan 4. Mekanize Piyade Tümeni, 3.

Zırhlı Süvari Alayı ve 101. Hava

indirme Tümeni ile de savaşmak zorunda kalacağız."

Hikmet Pars bir süre düşündü. Amerikalılar en düşünülmeze cüret etmişti. O zaman oyunun kurallarını

değiştirmek gerekiyordu:

73

"Peki Fahri Pasa. Bunları Ankara'ya yaklaştırmadan durdurun. Hedefiniz, ne pahasına olursa olsun 1. Zırhlı

Süvari Tümenini durdurmak. Gerisi Allah kerim..."

"Komutanım, 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugay harekete geçmek üzere hazırlanıyor. Birlikler hemen

karargâhını terk etmeli. Çok hızlı olmalıyız."

"Komuta sende Pasam, ne istiyorsan onu yap. Beni bilgilendir."

Operatör subay kosarak yanlarına geldi:

"Komutanım, siddetli bir hava saldırısı dalgası geliyor. Hava sahamıza Irak'tan ve Akdeniz üzerinden çok

fazla sayıda uçağın girdiği tespit edildi."

Hikmet Pars gözlerini radar ekranına dikti, Türk hava sahası Amerikan uçakları tarafından istila edilmiş

gibiymiş. Sınırları belirten çizgilerin etrafı sarı noktalarla dolmuştu.

Gizli Harekât Merkezine gitmenin

zamanı gelmişti. Hazırlıklarını yaptı ve Harekât Merkezinin gizli çıkış kapısına gitti. Arkasından bir subay

ordusu onu izliyordu. Sivil araçları kullanarak Ankara'nın biraz dışındaki bir merkeze gitmeleri gerekiyordu.

Sivil konvoy Genelkurmaydan uzaklaşırken Hikmet Pars ardına baktı.

Genelkurmay Binası yerle bir

olmuştu. Yüzlerce metrelik bir alandaki binaların hepsi hasarlıydı.

Kosusturan insanlar, hızla hareket

eden ambulanslar ve itfaiye araçları, insanları sakinleştirmeye çalışsan polis ve jandarmalar... Ortalık tam

bir kaos içindeydi. Düzen bozulmamıştı henüz. İnsanlar bir felaket ile karşılaştıklarında davranışları

gerektiği gibi davranıyorlardı. Ancak bu, daha başlangıçtı. Felaket her an siddetini artırarak insanların

üzerine yükleniyordu.

Siren sesleri hiç durmadan devam ederken Hikmet Pars, aracın camından gökyüzüne baktı. Mermi

hızında hareket eden cisimler, ki bunların geliştirilmiş Tomahawk'lar*

olduğuna şüphesi yoktu, Ankara

semalarını dolduruyordu. Hikmet Pasa son kez ardına baktığında, bazı

füzelerin Bakanlıklar bölgesinde

patladığını fark etti. Bir daha da ardına bakmadı.

* Uçak ve gemilerden atılan uzun menzilli güdümlü füzeler 24 Mayıs 2007 - Saat: 11.30

DIYARBAKIR

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğünde bir kargasa gözüküyordu. Sürekli olarak yasadışı gösteri ve çatışma

haberleri geliyordu. Ama polislerin bunlara müdahale etmesine imkân yoktu, zira Emniyet Binası da kusatma altındaydı. Teröristler iki cadde girişinde yığınak yapmış, saklandıkları yerden uzun menzilli silahlarla taciz atışma başlamışlardı. Polisler de kum torbalarıyla yapılan siperlerin ardından onlara karşılık veriyordu.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan durumun iyi olmadığını, bu teröristlerin isteseler el bombaları veya roketatarlarla saldırabileceğini iyi biliyordu. İstedikleri, sadece onları teslim olmaya zorlamaktı.

Savaşla ilgili ilk haberlerden sonra PKK Kongra-Gel üyesi bazı kişiler halkı meydanlarda düzenlenen

gösterilere katılmaya zorlamıştı. Ardından resmî binalar silahlı

teröristler tarafından işgal edilmeye

başlandı.

74

ABD güçlerinin Güneydoğu'dan önce, Suriye'den yukarı ilk hedeflerinin Ankara olacağı anlaşıyordu. Bu

yüzden bu bölgedeki polis, asker ve jandarma; teröristlerle ve yağma hareketleriyle uğraşmak zorundaydı.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan ilk planda büyük bir çaba ile paniği önlemeye ve emrindeki memurların

organize olmasına çalışmıştı. Jandarmadan yardım istemisti ama onların da saldırı altında olduğu anlaşıyordu.

Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Birden, teröristlerin yaptığı setlerin ardında yoğun silah sesleri duyuldu. Polisler birbirlerine baktı, bunlar kendi aralarında mı çatışıyorlardı yoksa bir yardım mı gelmişti?

Silah sesleri kesildikten sonra iki kepçeli dozer her iki tarafta da yığınagı kenara itti ve açılan yoldan caddeye doğru arkasında silahlı, kamuflaj giysisi giymis insanların bulunduğu üç kamyonet döndü. Herkes birbirine bakıyordu. Emniyet Müdürü eliyle herkesin siper almasını isaret etti. Bu bir oyun olabilirdi, gelenlerin dost mu düşman mı olduğu belli değildi. Eger atese basarlarsa hemen karşılık vermek gerekecekti.

Kamyonetler hızla gelip durunca ilkinden aşağı uzun boylu, pos bıyıklı bir adam indi.

Emniyet Müdürünün karşısına geçip, eliyle kamyonettekilerin inmesini isaret etti. Koray Hepcan'a, "Buranın sorumluluğu sana mı ait Müdürüm?" dedi.

"Evet, siz kimsiniz?" diye cevap verdi Koray Hepcan.

Adam hakî, askerî giysiye benzer kıyafetinin gömlek cebinden sarı bir zarf çıkartıp uzattı.

Zarfin içinde Koray Hepcan'a görev alırken verilen gizli talimatlar içinde bahsi geçen ama onun hiç görmeyeceğini umduğu bir kod vardı.

Hemen hazır ola geçti: "Emrinizdeyiz!" diye bağırды.

Avludaki polisler sasırmıstı. Adam belindeki tabancayı çekip havaya tek el ates etti. Binadaki tüm görevliler dışarı çıktı.

"Artık bu bölgede Kod Ergenekon geçerlidir. Ben özel Kuvvetler Komutanlığından Yüzbaşı Celal...

Bunlar da adamlarım. Ülkemiz bir savaş halindedir ve savaş şartlarının kosullan başlamıştır. Her bölgede

yetki Kod Ergenekon nedeniyle bize geçmiştir."

Polislerin arasında bu tür gizli kuruluşlar hep söylenti olarak kalmıstı ama şimdi Emniyet Müdürü hazır

ol vaziyetinde beklediğine göre bu gerçektir. Kısa sürede polisler Ergenekon kuvvet amirlerinin emrine

girmisti.

Kendini Metin diye tanıtan asker, grupların karsısına geçti.

"Elinizdeki listelerde ismi yazılı olanları

toplayacaksınız. Bunlar daha önce teröristlerle bağlantılı olan veya terörist oldukları tespit edilenler.

Direnen olursa tereddüt etmeden vuracaksınız. Aksama kadar sokaklarda bizim araçlarımızın devriye

gezdigini görmek istiyorum. Ben ve grubumdakiler Belediye Başkanlığını

ele geçireceğiz ve hoparlörden

sokaga çıkış yasagi ilan edecegiz."

75

Tüm ülkede savas zamanı sartlarına göre düzenlenmiş özel bir yönetim baslamıstı. Gizli silah depolan

açılmıstı, televizyondan ve radyolardan yayınlanan parolayı duyan Ergenekon askerleri hızla görev yerlerine gidiyorlardı.

24 MAYIS 2007 - Saat: 17.30

CENTCOM - FLORIDA / USA

Baskan, koltuguna kurulmus, kendisine verilen brifingi izliyordu.

Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle,

harekât hakkında CENTCOM'a ulasan ilk bilgilerin degerlendirilmesini dinliyordu.

Gün boyu diplomatik sıkıcılıkla ugrasmıstı; Rusya biraz para ve ticarî

rüşvetlerle susturulacaktı. Zaten

kendilerine yakın olan Ermenistan'ın büyümesi onların da isine gelirdi.

Güçlü bir Türkiye, Rusya'nın

yumusak karnı; yani tekrar güdümüne almaya çalıştığı Orta Asya devletleri için tehlike demekti.

Avrupa Birliği'nin tepkisi ise daha cılızdı. Türklerin Birlige girme müzakerelerini keserek bir sey söyleme

haklarını çoktan kaybetmişlerdi. Zaten Başkan Bush, bu harekât dolayısıyla kendisini arayıp sıkâyet etmeye kalkan Fransa Cumhurbaşkanı Nicholas Sarkozy'yi neredeyse azarlamış, "Bayım, Türkiye'yi bu kadar düşünüyorsanız oylamada retçilerin basını çekmezsiniz!" diye bağırmıştı. Ah bu Fransızlar! İngiltere her zamanki gibi ABD'nin yanındaydı, Almanya sessizdi. Çin ise aynen Rusya gibi beni de görün, tavrı içindeydi.

Bu nedenle Başkan, sıcak savaş görüntülerini bu sıkıcı ayrıntılara, iki yüzlü diplomasiye tercih etmiş, görüşmeleri Dışişleri Bakanı ve Başkan Yardımcısının sürdürmesini istemisti.

İlginç görüntüler geliyordu ekrana, uzaydan çekilmiş istihbarat görüntüleri; bunlardan bazılarında 9. Tank Tugayının kısılasını terk etmekte olan tankları göze çarpıyordu, birisi Kırıkkale Silah Fabrikasının resimleriydi, bir diğesinde vurulmuş havaalanlarını gösteren resimler vardı. Bunların yanı sıra hareketli görüntüleri izlemeyi özellikle Başkan istemisti. Bu görüntüleri izlemeyi hep çok sevmisti. F-15 savaş uçaklarının avladığı bir F-16'nın görüntüleri vardı. Genelkurmay Başkanlığını vuran Lazer güdümlü bombanın hedefe ulaşma görüntüsü, Akçakale Sınır Karakolunun vurulduğu helikopterden çekilmiş bir görüntü.

Askerleri görebiliyordu, bir an oradaydılar ve bir an sonra oluşan alev topunun ardından ortada kimse kalmıyordu. Simdiye kadar aldığı haberler, işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu. Sert bir direnis vardı,

direnen birliklerin Amerikan güçlerine ciddi bir kayıp verdirdiği raporu gelmişti ama vurulan tankların ve düşen uçakların hesabını yapacak durumda değildi. Eger gelişmeler böyle devam ederse hedefine ulaşacaktı. Büyük Nokta'yı ele geçirmenin zevkini hiçbir seye değisemezdi. Bunun için ne kadar kayıp gerekiyorsa hepsini vermeye hazırdı.

"Hava savunmasındaki zafiyetleri iyi biliyorduk. Bu nedenle uçaklarımız fazla zorlukla karsılaşmadı."

Ekranında beliren bir mobil radar istasyonunun vurulus anını gösteren kamera görüntüsünü isaret etti

Howard Strike. "Hava savunma füzeleri fazla bir işe yaramadı, orta menzilli füzelerin radar sistemleri

HARM'lar tarafından kolaylıkla alt edildi. Bu I-Hawk füzeleri zaten teknolojik olarak çok eski, üstelik

bunların elektronik karıştırma konusunda uyguladıkları karşı

tedbirlerin hepsinin kodları bizde mevcut.

Türkiye'nin alternatif hava savunma sistemlerine ilgi göstermemesi isimize yaradı doğrusu. Uçaksavar her

zaman için eğlence aracıdır. Ve uçaklara gelince, uzun süreden beri ilk kez hava savaşında çok sayıda uçagımız düşman uçakları tarafından düşürüldü. Bunu yapabileceklerini biliyorduk."

76

"Ne de olsa bizim eğittigimiz pilotlar ve bizim savaş uçaklarımız."

Çocuksu bir ifade vardı Başkanın

yüzünde.

"Yalnız henüz riskler azalmış değil," dedi Strike. "Kara savaşına erken girişmiş olmayı istemem. Bu

nedenle 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı ilerleyişini yavaşlattı. 4. Mekanize'nin onlara yetişmesi

birkaç gün alır. Bu arada Hava Kuvvetleri büyük askerî birlikleri zayıflatmış olur."

"Bay Strike, lütfen çabuk olun. Bu stratejinin mimarlarına güveniyorum.

Ankara, İstanbul ve İzmir'in bir

an önce ele geçirilmesi gerekiyor. Türkiye'nin doğusu umurumda bile değil. Eğer ekonomik merkezleri

alırsak, doğunun direnmesine imkân yok. O şehirleri teslim alınanın kolay olacağı açık. Bana istediğimi

verin yeter."

"Bunu yapacağız Sayın Baskan. Hava Kuvvetlerinin büyük saldırısı su anda Türklerin kapısında, günlerce sürecek bir hava saldırısı baslatıldı. Üç gün içinde Türk Ordusunu Kurtulus Savası seviyesine getirmeyi düşünürüz."

"Türk Ordusunun teslim olma ihtimali?"

"Sıfıra yakın Baskan. Savasacaklar ve ölecekler. Biz de çok kayıp vereceğiz."

"Bunu biliyorum, biliyorum. Savasacaklar ve ölecekler demek. Ölmelerini tercih ederiz. Sence direnecekler mi sonuna kadar? Teslim olmaları isimize gelmez."

"Sayın Baskan, su anda ekranda gördüğünüz görüntüler bunun bir kanıtı zaten."

"Peki özel operasyonlar ne durumda?"

"Özel Kuvvetler, Atatürk Barajını ele geçirdi. Burada yaklaşık üç yüz Özel Kuvvet askeri var. Hava Kuvvetlerinden sürekli olarak destek istiyorlar. Türk askerleri delirmiş gibi barajı ele geçirmek için saldırıyor."

Dev ekrana başka bir resim geldi. Uydudan çekildiği belli olan siyah beyaz bu resimde geniş bir toprak parçasına toplanmış olan tanklar ve zırhlı araçlar görülebiliyordu.

"Bu tank taburu barajı almak için saldırıya hazırlanıyor. Biraz sonra imha edilmeleri için operasyon başlayacak."

"Kıbrıs'taki orduyu da yok etmenizi istiyorum."

"Sayın Baskan, daha önceki brifinglerde de söylediğim gibi bu plan hazır ancak hava operasyonu çok can kaybına neden olur. Sivil kayıplar konusunda..."

"Bırak sivil kayıpları Howdy." Baskan sinirlenmişti. "Bu isi bana bırak. Sivil kayıplar Avrupalı birkaç

yumusagın çığılık atmasına neden olur en fazla. Rum ordusu hazır durumda. Orada fazla karışıklık

olmadan adada sükuneti sağlayacaklar." Güldü, keyiflenmisti yine.

"Genelkurmaya gelince..." duraksadı bir an Howard Strike.

"Ne yaptın, onları öldürebildin mi?"

77

"Sanmıyorum. Bina vuruldu ama pek bir sey çıkmadı. "

Bu sırada bas sekreter odaya girip FBI Baskanı Robert Müller'in aradığını söyledi. Baskan telefonu kaldırıırken, "Howdy, Ankara'yı aldığın zaman bana haber ver," dedi.

"Evet Müller, bu Türkler hâlâ niye

kamplara tıkılmadı?"

Hareket sırasında ABD'deki Türklerin kamplara konulmasına karar verilmisti ve toplama, harekât gecesi

baslamıstı oysa hâlâ birçok Türk serbestti ve olaylar çıkarıyorlardı.

Robert Müller ülkede kaçak işçi olarak çalışsan Türklerin sayısını tam olarak bilmediklerini hatırlattı

Baskana. Ama kısa zamanda sesleri soluklan kesilecekti.

25 Mayıs 2007 - Saat: 11.30

NEW MEXICO YAKINLARINDA BİR ÇİFTLİK

Hizmetçi kahvaltayı getireli bir saat olmustu ama Gökhan hiçbir seye dokunmamıstı. Bekliyordu,

dinliyordu, iki gün önce, sarı bir lambanın aydınlattığı yeraltındaki odasında birden bir konuktan, esire

dönüsmüştü.

ABD'ye geleli iki ay olmustu. Kurt'un karmasık mafya bağlantıları onu yüküyle beraber oradan oraya

aktarıp durmustu, iki sırt çantası vardı her zaman yanında. Ve bu sırt çantalarında Hiroshima'ya atılan

bombanın birkaç katı gücünde iki nükleer bomba, ilk planları, bes tane alabilmekti ama bunu

basaramamıslardı. İki tane de çok ise yarardı eger gerekli şekilde kullanılabilirse.

Gökhan her zaman dikkatliydi; Kurt'un, "Bunların bana borçları var, bu nedenle bir yere kadar

güvenebilirsin. Ama bir yere kadar. Unutma, bu dünyaya girmek için bu adamlar ya anasını satar, ya babasını... Beni veya seni haydi haydi satarlar, " diye uyarısına da hiç gerek yoktu.

Hiçbir şekilde ABD'de yaşayan Türklerle veya teşkilatın bağlantılarıyla temasa geçmemisti. Meksika sınırından ABD'ye girdiğinden beri bu çiftlikte gelişmeleri bekliyordu.

Tabii ki çiftliğinde kaldığı Ramirez'in ve adamlarının meraksızlığı doğal olmayacak kadar

olaganüstüydü. Ev sahibi Ramirez ilk birkaç gün dost olma çabalarının karşılıksız kaldığını görünce Gökhan'ı yok gibi kabul etmeye başlamıstı.

Sınırın iki yakasında da; yani hem ABD'de, hem de Meksika'da etkili bir insandı Ramirez... Küçük ölçekte

bir gücü olmasına rağmen, özellikle yapabileceklerinin sınırını aşmayarak ve yerel bağlarını her zaman

memnun ederek başarılı bir iş sürdürüyordu. Gökhan, Ramirez'in sık sık kendisini cahil bir adam gibi göstermeye çalışın tavırlarına kanmamıstı. Bu adam bir yılanı bile deliğinden çıkarır, yerine yerlesirdi.

İste şimdi, birdenbire şartlar değişivermisti. Ramirez'in silahlı adamları odayı basıp, Gökhan'ın karşı

koymasına fırsat vermeden çantaları alıp gitmiş, kapıyı da üzerine kilitlemişlerdi. Bombaların işe yaraması için kodlara ihtiyaç vardı ve bu nedenle de Gökhan'a muhtaçtılar.

Gökhan hapsedildiği odada etrafı dinliyordu. Harekete geçme vakti gelmek üzereydi. Ondan ne istiyorlarsa çok kısa bir süre içinde almaya geleceklerdi. Nitekim kalabalık ayak seslerini duyunca gülümsedi. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyiydi. Kahvaltı tepsisindeki plastik kasığı aldı.

Oysa bu son derece sade odada bile

Gökhan'ın insan öldürmekte kullanacağı onlarca sey vardı.

Plastik kasığı yatağın kenarına bastırarak kırdı, beklediği gibi nispeten sivri bir uç kaldı, onu masanın alt

kenarındaki bacaklardan birinin birleşme noktasına sıkıstırdı. Rahatça yatağına uzanıp konuklarını bekledi.

Kapı açıldığında Ramirez'in yanında Gökhan'ın görmediği adamlar vardı.

Belki de büyük bir patrona

danışmış ve destek almış olabilirdi.

Ramirez yılışık bir şekilde sırıtıp yanına geldi. "Merhaba Sinyor, konuşmamız lazım."

Gökhan sakindi. "Elbette Sinyor Ramirez, çantalarım alınıp, kapım birdenbire kilitletiğinden beri sizi

bekliyorum. "

Adam ellerini açıp sırıttı. "Ah Sinyor, bunu sizi korumak için yaptık.

Haberiniz yok ama ülkenizle

Yankiler savaşıyor iki gündür."

Gökhan uzandığı yerden doğruldu. Beklediği olmuştur iste. Bir an önce buradan çıkmalıydı, belki de

birçok şey için geç kalmıştı. Aklında savaş ile ilgili onlarca soru vardı ama ilk planda buradaki sorunu

halletmeliydi. Ramirez onu FBI'a da satmış olabilirdi.

"Ee... şimdi ne yapacağız Ramirez?" diye sordu.

"Sinyor, biz aptal değiliz. En baştan beri yükünüzün farkındaydık, ne olduğunun da. Şimdi sizden onların

kodlarını istiyoruz."

Gökhan içten içe gülümsedi. Kurnaz herif bu oyunu kendi için istiyordu.

Onların planını kendi adına

yürütecekti, öyleyse çantalar hâlâ çiftlikteydi. Bu durum onu rahatlattı. Eger isin içinde FBI yoksa bu odadan kurtulması, çiftlikten kaçması için yeterli olacaktı.

Kafasını kahvaltı masasına egmisti, sol elini yavas yavas kahvaltı tepsisindeki tabaga yaklaştırırken sag eliyle dikkat dagıtıcı bir jest yaptı.

"Sanırım bu asamada kendimi düşünmeliyim. Sizinle isbirligi yaparsam güzel ve mutlu bir hayat sürebilir miyim? Eger o bilgileri iskence ile almayı planlıyorsanız, sonuç sizin için hayal kırıklığı olabilir."

Ramirez dostça omzuna vurdu. "Biz açgözlü insanlar degiliz Sinyor.

Alacaklarımız hepimize yeter."

Gökhan kafasını kaldırıp gülümsedi, aynı anda odada herkesin konumunu kafasına kazıdı. Sekiz metrekarelik küçük odaya Ramirez'le birlikte silahlı bes kisi girmisti.

Hepsi ayaktaydı, iki kisi de açık

kapının hemen dışında duruyordu. Ramirez yanına oturmustu.

Anında karar verdi ve harekete geçti. Kahvaltı masasındaki tabağı sarı

lambaya fırlattı. Lamba patlayıp

ortalık karardığında plastik kasığın sivri ucunu Ramirez'in sag gözüne batırdı. Kalabalık olmaları, simdi

adamların aleyhine olmustu. Adamlar karanlıkta ne yapacaklarına karar veremiyorlardı ama Gökhan'ın

hareketlerini kararsız kılacak bir neden yoktu.

Yere egilip acı nedeniyle havada çırpınan Ramirez'in yarattığı panikten yararlandı, ilk silah ateslendiginde ikinci kısma geçti. Silahın namlusundan çıkan ısıık, adamın yerini belli etmisti. Uzanıp

79

tuttugu gibi silahlı kolu kendine çekti ve diziyile kırdı. Artık bir silahı vardı, gözlerini kapatıp çıkan seslere dogru ates etmeye basladı.

Silah ateslemeyi kestiginde besini öldürdügünü düşünüyordu. En bastan beri plan, birini sag bırakmaktı.

Korku dolu nefes seslerini takip ettiginde adamı boynundan kavradı.

"Lütfen... Lütfen Sinyor, beni

öldürmeyin!" dedi adam. Gökhan gülümsedi. Bingo! Ramirez'di kurtulan.

Çatısma başladıktan sonra dışarıdaki iki adam kapıyı kapatmış, dışarıda mevzilenmişlerdi. Gökhan

kendini dışarı atsa vurulacağı kesindi. Koridordan sızan ısıta adamların kapıyı ittigini ama

kilitlenmediğini fark etti. Bu büyük bir hataydı. Tekmeyle kapıyı itip Ramirez'in vücudunu kendine kalkan

yaptı. Ramirez adamlarına ates etmemeleri için bağıyordu.

Koridorda adamların saklanabileceği bir yer yoktu, sadece eğilip kapıya doğru hedef almışlardı.

Ramirez'in emirleri ellerini kollarını bağıyordu ama Gökhan tereddüt etmeden ates etti. Atışları

isabetliydi. Ramirez ağlamaya başlamıştı.

"Yukarıda kimse var mı?" diye sordu Gökhan.

Ramirez hâlâ ağlıyordu. Gökhan silahın kabzasıyla hafifçe vurdu.

"Kendine gel. Sadece çantalarımı alıp

gideceğim, seni öldürmeyeceğim. Çünkü burayı cesetlerden temizleyip, olayların üstünü kapayacaksın.

Kimse burada olanları bilmeyecek, yetkililere basvurmayacaksın. Bunu yaparsan çok fazla soru sorulur ve

su anda ise yarayan bütün bağlantıların seni satar."

Adam birden sakinleşti. Gökhan'ın dedikleri kısmen doğruydu, fakat Ramirez'in konuşma ihtimalini göze

alamazdı. Eger konuşursa onu hemen bulurlar ama kimseyi sag bırakmazsa gizemi çözmeleri birkaç gün

sürerdi. Bu da ona yeterdi.

Ramirez sırtını dikleştirip, "Sadece iki hizmetçi ve devriye gezen birkaç adamım var," dedi. Adamın karısı

ve çocukları Meksika tarafında yasıyordu, buraya bazen lüks fahiseler gelip gidiyor, patronlarına uyusturucu ve seksin bol olduğu partiler düzenliyorlardı.

"Niye silah seslerine gelmediler adamların?"

"Bazen burada fazla gürültülü işler yapıyoruz, ses duyulmasın diye duvarlar takviyeli."

Gökhan, "Demek ki ilk tutsak veya iskence yapılacak olan ben degilmisim," diye düşündü.

Evin içine girdiklerinde çalışma odasına yönlendirdi Ramirez'i Gökhan.

Odada susturuculu bir silah

gördüğünü hatırlıyordu. Sırt çantaları ve silah Ramirez'in zemindeki geniş kasasındaaydı, açtırıp aldı.

Çantaları kontrol edip, içindekilere dokunulmamış olduğunu görünce rahatladı. Kasada bulduğu nakit birkaç bin doları ve iki sahte kimliği de cebine soktu.

Susturuculu silahı alınca tavandaki kamerayı isaret etti. "Güvenlik odasını göster hadi," dedi Gökhan.

Bazı odalarda ve çiftliğin girişinde kamera vardı. Kendisiyle ilgili her türlü izi silmeliydi.

Güvenlik odası bostu. Kayıtların basında, görevli biri durmuyordu.

Dursa, zaten şimdiye kadar alarm

verilmeliydi. Gökhan, Ramirez'e artık ihtiyacı kalmadığını düşündü.

Adamı iki adım ileri itip susturuculu

ile ensesine mermiyi sıktı. Yavaşça yere yığıldı Ramirez. Odadaki küçük kamera dikkatini çekti, yanma

aldı. Yapması gereken kayıt için ihtiyacı vardı buna.

80

Evi atese verebilmek için garaja benzin almaya giderken iki hizmetçiyi mutfakta buldu. Aksam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. Çok fazla düşünenecek zaman yoktu, görevi önemliydi, iki el ates etti.

Gazı açarak, garaja geçti. Benzin bidonuyla güvenlik ve Ramirez'in çalışma odası basta olmak üzere her

yeri benzine buladı.

Pencereleri karanlık olan Mercedes ile çiftlik kapısındaki iki silahlı

adama ilerlerken ilk dumanlar

çıkmaya başlamıstı.

Sansına iki adam da evden çıkan dumanları merak ettikleri için aynı

tarafından soför penceresine yanastı.

Gökhan cam inerken atese başladı. Adamlardan birisi geriye devrilirken elindeki makineli tüfegin tetigine

asıldı ama mermileri gökyüzüne bosaltdı.

Gökhan arabadan inip çiftlik kapısını açtı ve radyoyu bir haber istasyonuna ayarlayarak uzun

yolculuguna başladı. Savaş ile ilgili bütün bilgileri öğrenmeli ve bir kayıt yapmalıydı. Washington ikinci

duracağı olacaktı; önce New York'a ugrayıp yapacağı kaydın kopyasını

uluslararası ajanslara vermeliydi...

Hirosima'ya atılanın en az iki katı tahrip gücüne sahip iki nükleer bomba, ABD'nin en önemli iki kentinde

patlamak üzere programlanmayı bekliyordu. Ve Gökhan, Amerikan askerleri Türkiye'den çekilmezse cehennemi onların evine getirmeye kararlıydı.

Ne demisti Kurt'a; "Savaşı ABD'nin evine taşımayan hiçbir gücün galip gelme imkânı yoktur!"

25 Mayıs 2007- Saat: 16.00

ALMANYA - BERLIN

Türkiye'nin Almanya Büyükelçisi Onur Türkoglu, Almanya Dışişleri Bakanı

Josca Fischer ile olan

randevusuna büyük bir heyecanla gidiyordu. Koltuğunun altındaki dosya belki de ulusunun kaderini belirleyecekti.

Bu randevu, beklediginden geç verilmisti. Fransa, İngiltere, Rusya ve İtalya'da da Türk büyükelçileri acil

koduyla iletilen bu dosyaları muhataplarına bir an önce teslim etmeye çalışıyorlardı. ABD'nin acımasız

saldırısına karşı BM'den bir sonuç almak mümkün görünmüyordu, ancak büyük ülkeleri tek tek ikna etmek gerekecekti.

En çok Almanya'da olmak üzere bütün Avrupa'da Türkler protesto gösterileri yapıyor, hatta bazen işi siddet eylemlerine döküyorlardı.

Koridoru döndüğünde Josca Fischer'in yanında yardımcısı olduğu halde oda kapısında onu beklediğini

gördü. Bu umut vericiydi. Bu adam her zaman Türk dostu olmuştü. Almanya Türkiye'nin AB'ye girmesi

için çok çabalamış ama basta Fransa olmak üzere bu birliktelige engel olmak isteyenlerin başarılı olmasını

engelleyememisti. Ama bu, önemli fikir ayrılıklarının tetikleyicisi olmuştü; Türkiye'nin dışarıda

bırakılması, hâlâ birliğe uyum sağlamayan Dogu Bloku ülkeleri, ekonomik başarısızlıklar ve ABD'nin

politik oyunları AB'nin sonunu getirmek üzereydi.

Büyükelçiye gülümseyerek elini sıktı Bakan. Hemen odaya girdiler.

Onur Türkoglu gergindi, "Sayın Bakan," dedi. "Müsaadenizle hemen konuya girmek istiyorum."

Fischer, "Elbette, sizi anlıyorum. Buyurun, " dedi.

81

Büyükelçi dosyayı en son asamada ortaya koyacaktı: "ABD'nin uluslararası hukuku çiğneyen saldırısına

bir an önce son verilmesi için aktif desteginizi bekliyoruz."

Suratı asılan Fischer, kollarını kavuşturdu. Bunun vücut dilindeki karşılığını iyi biliyordu Büyükelçi.

"ABD nezdinde protestomuzu verdik, bu saldırının bir an önce bitirilmesini ve herhangi bir sorun varsa

görüşmeler yoluyla halledilmesini istedik. Hatta arabulucu olmayı da teklif ettik. Bunu sadece dostluk

adına değil, Almanya'nın çok uzun yıllardır Türkiye'de bulunan çıkarları gereği de yaptık ama ABD

nedense kararlı."

Yardımcısı, Bakana bir kagıt uzattı, "Bakın, baska konularda birlik saglamayan bütün AB ülkeleri, hatta

Yunanistan bile savası bir an önce durdurması için ABD'ye, bizimle birlikte protesto çekti."

Onur Türkoglu, dosyanın zamanı geldi, diye düşündü. Büyükelçilige kriptoyla gönderildikten bir saat sonra dosyanın tamamı tercüme edilmisti bile...

"ABD'nin neden kararlı olduğunu biz biliyoruz sayın Bakan. Bu dosyada hain planların birkaç yıllık olduğu ve Türkiye'deki Bor minareli için yapıldığı yazılı."

Josca Fischer sasırmıstı. "Bor mu?"

"Evet belki de adını duymadığımız bu mineral gelecegin enerji kaynagı.

Dosyada tüm bilgileri

bulabilirsiniz. Bu dosya Almanya ile birlikte dünyanın bütün büyük ülkelerine gidiyor. Eger ABD

Türkiye'yi isgal ederse tek süper güç ile degil tek efendi ile muhatap olacaksınız!"

Oynanan oyunun adı diplomasiydi. Türkiye'nin tek kurtulus yolu, varlığının digerlerinin varlığı için önemli olduğunu kanıtlamaktı.

25 Mayıs 2007 - Saat: 21.00

CENTCOM - FLORIDA / USA

Oda sadece kırmızı ısıklarla aydınlatılıyordu. Brifing odası ile karşılaştırıldığında hayli ciddi bir yerdi.

Howard Strike, etrafındaki dört yıldızlı generallerle derin bir tartışmanın içindeydi. Harekât başlayalı üç

gün olmustu. Saldırılara bir saat bile ara verilmediği halde Türk Ordusu iyi dayanıyordu. Merkezdeki

ekranlara her dakika yeni görüntüler ve dijital halde enformasyon paketleri geliyordu. Zaman zaman bu

görüntüler üzerinde hızlı degerlendirme toplantıları yapılıyor ve hedeflerin yeterince vurulup

vurulmadığı kararı veriliyordu. Bazı hedefler listeden çıkarılıp "imha edildi" sınıfına dahil ediliyordu,

bazıları için de yeni saldırı emirleri çıkarılması talimatı

veriliyordu.

"Komutan, büyük hava saldırısı başladı. Kısa süre sonra elimize görüntüler gelmeye başlayacak.

Pilotların telsiz konuşmalarını dinlemek ilginç olabilir."

Basını salladı Strike, operasyon için hassas bir zamandı. Bu anı

askerleri ile beraber geçirmek istiyordu.

Operatörlerden birisi, kendisine verilen isaretle beraber savaşı uçakları ile Irak'taki Operasyon İdare

Karargâhı arasında geçen telsiz konuşmalarını odaya yansıtan düğmeye bastı. Telsiz konuşmalarına eslik

eden elektronik cızırtı duyuldu ilkin, odanın içinde yankılanan cızırtıya az sonra Hava Kuvvetleri

pilotlarının hiçbir şey yapmıyormuş gibi sakin konuşmaları katıldı.

"Aman Tanrım, bu cehennemde içinde olmak istemezdim!"

82

"İsabet! İsabet! Hedef vuruldu ve çok sayıda patlama var."

"Tanklar buldukları alanı terk ediyor. Çoğu yanıyor, artık bunlardan zarar gelmez..."

"Ooo... Tanrım... Köprüden araçlar geçiyordu."

"Kartal 1, hedef vuruldu mu?"

"Hayır, bomba uzakta dağlık bir alana düştü.."

Sesler Howard Strike'in kulaklarında yankılandı. Askerlik hayatının en acımasız saldırısının emrini

vermişti. Bu ilk dalga geçtiği zaman psikolojik saldırı dalgası

başlayacaktı. O zaman neler olacağını merak

ediyordu. Türk halkını derinden yaralamalı ve teslim olmalarını

saglamalıydı. Bunun için onlarla

savasmayı göze alacaktı.

"Hey, merkez bunu görmeliydiniz."

"Kırıkkale silah fabrikaları ne durumda?"

"Korkunç patlamalar oluyor. Tanrım, oraya itfaiye göndersin birileri..."

"Vurucu 1, size yaklasan uçaklar var."

"Anlaşıldı. F-18 filosu onların isine bakacak."

General Howard Strike eliyle operatöre konuşmaları kesmesini isaret etti. Odaya sessizlik hakim oldu.

Saldırının ilk aşaması bitene kadar dinlenmeyi düşündü. Uyumayah çok olmuştü. Her sey beklendigi gibi

gidiyordu zorlu ve kanlı. Beklenenden büyük kayıplar gerçekleşmişti.

Hava savunması beklediginden

daha zayıftı. Uçaksavarlar gökyüzünü çılgınca tarıyordu ama bu kendi halklarına gösteriden öteye gitmiyor gibiydi.

Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı tankları Tarsus'a doğru ilerliyordu, Tarsus-Konya

istikametinde hareket edeceklerdi. Eger bu yol asılırsa Ankara'nın düşme olasılığı yüksekti. Konya'ya

gelirlerse önlerinde hiçbir engel kalmayacaktı. Amerikan uçakları Adana sehri üzerinde uçmuş ve sehri

hızla bosaltılmasını istemisti. Eger bu olmazsa, 1. Zırhlı Süvari'nin önündeki sehir yok edilmek zorunda

kalınacaktı. Gelen bilgiler askerlerin halkı Adana dışına çıkartmak için çabaladığı yönündeydi. Bu, Adana'nın teslim edilmesi anlamına geliyordu. Neden bu kadar kolayca çekiliyorlardı? Mutlaka bir manevra olmalı, diye düşündü Strike. Bir problem vardı; Hatay...

Oradaki Türk Tugayına ve sınır taburlarına yapılan hava saldırılarını

karadan desteklemek gerekiyordu,

yoksa Tarsus yolundaki zırhlıların yanlan düşmana açık hale gelirdi. Üç

saat kadar önce baslayan bir

harekât ile 101. Hava indirme, Hatay sınırına kaydırılmaya baslanmıstı.

Zaten o bölgede bekleyen 82.

Hava Indirme Tümenine bağlı 1. Hava indirme Tugayı sınırda çatısmaya baslamıstı bile. 101. 'nin ve Hava

Kuvvetlerinin destegi ile Hatay'daki birlikleri temizleyebilirlerdi.

Eger basaramazlarsa, 4. Mekanize

Piyade Tümeni dogrudan Hatay'ı istila edecekti. Bu, operasyon için en fazla bir iki günlük bir gecikme

anlamına gelebilirdi.

Türk Ordusu çok basarılı bir biçimde karşı koyuyordu. Karşılarında baska bir ordu olsa çoktan onu yok

etmislerdi. Rus Ordusu bile Türk Ordusu karşısında direnemezdi ama düşmanın elindeki teknolojik güç

83

sayesinde Amerikan Ordusuna karşı istenen sonuç alınamıyordu. Elindeki güç, tüylerini diken diken yaptı. Artık düşmanın moralini iyice yıkacak bir hedefin vurulmasının vakti gelmişti!

26 Mayıs 2007 - Saat: 14.45

USS GEORGE BUSH UÇAK GEMİSİ / AKDENİZ

İçinde altı bin insanın yasadığı dev uçak gemisi üzerindeki seksen bes uçak sürekli olarak faaliyeteydi.

Büyük hava saldırısı basladığından beri neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Karanlık dumanlar kaplamıstı

Anadolu'nun üzerini. Uçak gemisinden görünen manzara bir zamanlar çok güzel olmalıydı. Pilotlar bu manzarayı yok etmenin sıkıntısını yasıyor muydu bunu kimse bilemezdi ama Amerikan Ordusu elindeki

bütün mühimmatı Türk topraklarına bosaltıyor gibi geliyordu onlara.

Psikolojik hava saldırılarının baslama günüydü. Uçaklara, görevleri, havalandıktan sonra verilecekti.

Türk Ordusunun savunma kabiliyeti gitgide zayıflıyordu, Hava Kuvvetleri artık uçamaz durumdaydı.

Hemen hemen bütün havaalanları vurulmuş ve kullanılmaz hale gelmişti.

Savaş uçakları havada pek

sorunla karşılaşmadan hedefe gidip uçaksavar atesleriyle bas ediyor ve hedefleri bombalıyordu. Bugün

diğerlerinden farklıydı. Artık darbe vurma zamanı gelmişti, insanların duygularını ve direnme güçlerini

yıkacak viruslar yapma günüydü.

Yüzbaşı Civan Huxley uçağına doğru koşarken kokpitte giyeceğı kaskı

kolundan sallanıyordu. Kosarak

F/A-18E Süper Hornet uçağına doğru yöneldi. Geminin üzeri çok hareketliydi, inen uçaklar hemen

hangarlara çekiliyordu ve pist boşaltıldıktan sonra hedefe doğru havalanacak olan diğer uçaklar pistteki

sıralarına geliyordu. Uçakların havalanması için gerekli olan buhar gücünü oluşturan motorların uğultusu

kaplamıştı ortalığı. Rüzgâr, uçakların kalkışına yardımcı olmak için kış

tarafından esmeliydi. Bunu sağlamak

için gemi, rüzgârın yönüne göre kendisini ayarlıyordu zaman zaman.

Pilot Yüzbaşı Huxley'i diğerlerinden ayıran bir özelliğı vardı. Babası, Körfez Savaşı sırasında Amerika'ya

göç etmiş ve Amerikan vatandaşlığına geçmiş bir Kürt; annesi de Türkmen asıllıydı. Aslında Diyarbakır

doğumluydu ama savaş başladığında Irak'taki akraba ziyareti nedeniyle bir daha bu ülkeden

çıkamamışlardı. Amerikan askerlerine yaptıkları yardım sayesinde bir generalin referansı ile vatandaşlığa

kabul edilmişlerdi.

Civan o günleri hayal meyal hatırlayabiliyordu. Diyarbakır'daki köylerinden ayrılırken içini garip bir his

kaplamıştı. Babasına, "Geri gelecek miyiz?" diye sormuştu. Babası da ona gülerek, "Geri döneceğiz,"

demisti ama bunu söylerken yüzüne düşen gölgenin neyin gölgesi olduğunu anlayamamıştı Civan. Evet,

ülkesine geri dönmüştü, hem de uzun yıllardan sonra bir Amerikan savaş pilotu olarak. Savaş başladığından beri on altı sorti yapmış ve Hatay'daki Türk Zırhlı

Tugayına ait tankları bombalamıştı, pek

çok tankın yok oluşunu gözleriyle izlemişti kameradan.

Profesyonel bir askerdi ama attığı lazer güdümlü bombalar her patladığında gözünün önüne çocukluk yılları geliyordu. Asağıda bir yerlerde arkadaşları olabilirdi, hatta Irak'a gittikten sonra hiç görmediği

kardesi bile orada olabilirdi. Bunları düşünüyordu ama bilincinin çok derinlerinde kalan bir iç tartısmadan ibaretti hepsi. Asla görevine ihanet edecek bir hareketi ya da düşünceyi aklına getiremezdi.

Kokpite yerleşip kontrol panelindeki düğmeleri ve anahtarları hızla çalışır pozisyona getirirken içi rahattı. Yalnız şimdi farklı bir göreve gidiyordu. Görev henüz belli değildi ve hedef koordinatları kendisine tam olarak havada bildirilecekti. Uçak katapultun önünde motorlarını çalıştırdı ve fırlatma için

hazırlandı. Pistin üstünde duran görevli elindeki ısıldaklar ile pilotu yönlendiriyordu. Fırlatma anı geldiğinde iki kolunu aşağı indirip yana dönerek pilota "kalk" mesajı

verdi. Civan'ın kullandığı F-18,

84

mermi hızında ileri atıldı ve uçak gemisinden ayrıldıktan sonra önce hafifçe aşağı ve sonra yukarı doğru

hareketle havalandı.

Akdeniz'de hava parçalı bulutluydu, karanlık gökyüzünde bulutların arasından parıldayan yıldızlar görülebiliyordu. F-18 bir süre sonra kara sahası üzerine geldi, iletişim bilgisayarının ekranında beliren

koordinatlar Toroslar üzerine geldiğinde kuzeyi gösterdi. Civan Ankara'ya doğru gittiğini anladı,

otomatik pilot bir süre bu koordinatta ilerledi.

Ekranda bir başka işaret belirdi, kesin hedef koordinatlarıydı.

Koordinatları uçağın bilgisayarına girdi ve uçak hafifçe yana yatarak gerekli uçuş rotasına oturdu.

Kendisine verilen her komuta uyan sadık bir Rotweiller'ı andırıyordu bu teknoloji canavarı. Uçaga yakıt

tankları dışında sadece dört adet yaklaşık iki tonluk GBU-28 Penetrator (delici) lazer güdümlü bomba

yerleştirilmisti. Bu füzeler yeraltına saklanmış olan sığınakları

vurmak için üretilmisti ama yerdeki her

hedef üzerinde korkunç derecede yıkıcı bir etki yapıyorlardı. Civan'a eşlik eden başka bir uçak yoktu, tek

başına bir göreve ilk kez gidiyordu. Kendisini gizli bir görevin parçası gibi hissettiren bir durumdu bu.

Garipti, hedefi merak ediyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra radar ekranında kırmızı bir ışık yandı.

Hedefin koordinatları radar

ekranında işaretlenmisti. AGP 79 radarı sayesinde kendisine verilen hedefleri daha iyi bulabiliyordu uçak.

Belli bir noktaya kadar radarı ile hedefi takip ediyor ve daha sonra işi lazer işaretleme poduna*

devrediyordu. Pilota da düğmeye basmak ve lazer işaretleme ekranındaki artı işaretini çarpma

gerçekleşene kadar hedefin üzerinde tutmak kalıyordu.

* ATFLIR - İleri bakışlı lazer hedefleme podu

Radar hedefe çok yaklaşıldığını belirten kesik kesik alarm seslerini vermeye başladı, Civan hemen lazer

podunu devreye soktu. Önündeki ekranda, yerdeki cisimleri görebiliyordu. Her şey lazer podunun ve

dolayısıyla yaklaşık sekiz ton bomba taşıyan acımasız silahlarının hedefi olabilirdi. Uzun yıllar önce terk

ettiği ülkesini bu şekilde görmek garip duygular uyandırmıstı kalbinde.

Terledigini ve içine tarifi

olmayan bir sıkıntı bastığını hissetti. Hedef podunu hedefe doğrultmak için koordinat noktasını araştırmaya başladı. Yerde fazla bir şey yoktu, sehrin dışına doğru bir olmalıydı burası.

Hedef podu kilometrelerce uzakta bir yapının üzerine geldiğinde radarda belirtilen koordinatları gösterdi ekranında. Civan radarı ve hedefleme podunun üzerindeki koordinatları kontrol etti; evet doğruydü, hedefi bulmustu. Ama... Bir dakika... Aman Allahım, diye düşündü, gözleri büyüdü, kalbi hızla atmaya başladı. Hedefleme podunun artı işaretinin tam ortasındaki yapıya bir kez daha dikkatli bir

şekilde baktı. Buna inanamıyordu, vurması gereken hedefin bu olduğuna inanamıyordu.

Şimdi lazer ışınının doğrultulduğu ekranın tam ortasında, Rasattepe'nin ihtisamlı doruğunda, denizden dokuz yüz metre yüksekte Anıtkabir duruyordu. Bütün hasmeti ile orada, sessiz ve vakurdu. Aslanlı yol

kenarındaki mermer aslanlar, Türk'ün devlet kurma becerisinin yansımaları, yaklasan tehlikeye gülüp geçiyor gibiydi. Mermerden yapılmışlardı, parçalanabilirlerdi ama o mermerin içindeki aslana şekil veren

ruh bombalarla parçalanamazdı.

Diyarbakırlı Civan, kendisine verilen hedefin bu olduğuna inanamıyordu hâlâ. Ne gerek vardı burasını

vurmaya? Bu, Amerikan Ordusuna ne kazandıracaktı ki? Bir hiç. Bu bütün insanlık... Hayır, bu iste bir

yanlılık olmalı, diye düşündü. Ama koordinatlar doğruydü ve şimdi USS

George Bush uçak gemisindeki

operatörler onun hedef üzerinde olduğunu gördükleri için rapor vermesini istiyordu. Dili tutulmuş gibiydi. Damarlarındaki kanın kaynamaya başladığını ve çılgın gibi aktığını hissedebiliyordu. Çok garip,

85

yerden uçaksavar atesi de açılmıyordu. Civan'ın füzelerini durduracak hiçbir güç yoktu ortada ve o puslu

havada üzerine gölge düsmüs olan Anıtkabir, yıkılmaz görünüyordu.

Uçagındaki füzeler aciz göründü

gözüne. Kulakları uguldamaya başladı. Beynini dolduran seslere bir anlam veremedi. Sanki altındaki

topraklar kaynamaya başlamıstı, dünyanın merkezinden gelen bir su gibi sıcaktı toprak, öfkeliydi, göge

sıçrayıp onu ve uçagını yutacakmış gibi duruyordu. Gözleri bulandı, garip

görüntüler akıyordu gözünün önünden. Babasına benzeyen insanların sisli simaları uçagın hemen

dışından, yaşlı gözlerle ona bakıyordu sanki, kızgınlık vardı

yüzlerinde. Küçük bir çocuk gibi ezildi.

"Civan!" diye bir ses yankılandı uçagın içinde; burada, hemen yanı

başındaydı sanki. Etrafına bakındı ama

hiçbir sey göremiyordu.

"Civan! Akdeniz'e git." Aman Tanrım, çıldırıyor olmalıyım, diye düşündü, ama sesin etkisinden

kurtulamıyordu. Elleri kaskatı kesilmisti, ruhunda derin yaralar açmıstı ona emreden ses, içi burkulmustu

ama garip bir huzur huzmesi akıyordu bedeninden.. Gözleri kamastı

birden, hedefleme podunun ekranı

apaydınlık oldu, ekranda bir yüz görüyordu şimdi. Sevecen ve tebessüm eden bir yüz bakıyordu ruhuna.

Bütün kasları gevse di birden.

"Bize katıl oğlum."

Gözleri dolmustu, bu nasıl bir seydi, anlamsız bir rüya olmalı... Hedef kaçmak üzereydi, pod alarm

sinyali verdi ve uçak Anıtkabir'in üzerinden geçti. Sert bir dönüş manevrası yaptı, konuşamıyordu. Beyni

durmuş gibiydi ama sesleri duyar gibi oldu, beyin çeperlerinde yankılanan nal sesleri beyinde

zonkluyordu. Bir sel halinde akan süvarileri gördü gökyüzünde, ısıık seli olmus, geliyorlardı.

Bulutları

yararak ilerliyorlardı. Telsizden gelen telaslı anonsları duymuyordu artık. Geriye dönmüştü, çocukluğuna. Arkadaşlarının gülümseyen yüzü ve toprağın kokusu, yurdunun analığı geldi aklına. Torosların üzerindeydi, ısıık huzmeleri onu yalnız bırakmıyordu. Ait olduğu yere doğru gittigini düşünüyordu, Akdeniz kıyılarındaki Amerikan donanma firkateynlerinden saçılan uçaksavar mermileri yanından geçerken ona baktı ve gülümsedi. Tam karşısında USS George Bush Uçak Gemisi duruyordu.

Uçak gemisindekiler ne yapacaklarını bilemediler, öylece pistin üzerinde durmuş anlamsız bakışlarla uçağın gemiye yaklaşmasını seyrettiler. Civan, son bir kez benliğinin derinlerinde yaşadığını yeni anladığı

insanlara baktı ve hemen ardından F-18, olanca hızıyla uçak gemisinin kış tarafındaki piste çarptı. Bütün

Akdeniz'den duyulan bir ses çıktı, alevler onlarca metre yüksekliğe ulaşmıştı. Sekiz tonluk patlayıcılar

uçağın deposundaki benzinle birleşip pistin üzerini cehenneme çevirmiş, pist üzerindeki uçakların bazıları denize saçılmış, çoğu ise patlamanın etkisi ile ağır hasar görmüştü. Geminin kış tarafında açılan

dev kraterden alevler ve siyah dumanlar yükseliyordu. Amerika Birleşik Devletleri, tarihinde ilk kez modern bir uçak gemisi kaybı vermisti.

26 Mayıs 2007 - Saat: 10.50

CENTCOM FLORIDA

"Allah kahretsin, Howard!!" Baskan çok sinirliydi. Böyle bir kayıp vermeyi hiç düşünmemisti ve dünden

beri sekreteri Kitty dahil hiç kimse ona fazla yaklasamıyordu. Basın ordusu, uçak gemisinin kaybıyla ilgili

olarak Baskanı sıkıstırmak için elinden geleni yapıyordu ama ona ulaşabilen kimse yoktu ve büyük gazetelerin yönetmenleri de, agzı sıkı "dostlar" aracılığıyla bu olayı

fazla büyütmemeleri için uyarılmıştı.

Amerika'nın okyanusları denetim altında tutmada en önemli silahının yenilebilir olması baskalarını cesaretlendirebilirdi.

"Sayın Başkan, konuyu araştırdım ve bana inanın ki..." Sesi titriyordu Genelkurmay Başkanının. Bu
86

gerçekten de kabul edilebilir bir kayıp değildi. Binlerce askerin yaşadığı, dünyanın en büyük uçak gemisi

ise yaramaz haldeydi ve bir Aegis destroyeri tarafından ülkeye çekiliyordu. Evet, batmamıstı ama aylar

sürecek -en az altı ay- bir infaat ve yenileme çalışmasıyla ancak kendine gelebilirdi.

"Hiçbir seye inanmıyorum Howard, bu operasyona biri pisledi farkında mısın?"

Genelkurmay Başkanı ne diyeceğini bilemiyordu, Başkanın damarları

sismisti ve biraz daha sinirlenirse

kendisini yumruklamasından korkuyordu Howard. O zaman bu geri zekalıya dersini verecekti kuskusuz.

"O adam bizim iyi bir pilotumuzdu ama Türkiye'de geçen bir çocukluğu var, sanırım hatıraları ve...."

"Ne, ne dedin sen, hatıraları mı? Bir milyar dolarlık bir geminin bir Kürt'ün hatıraları tarafından mı yok

edildiğini söylemek istiyorsun bana?"

"Efendim, bu ciddi bir savaş, su anda seksen bes yıl önce kurulmuş olan bir devleti çökertmeye çalışmakla mesgulüz ve bu tarz beklenmeyen olayların olması mümkündür."

"Mümkün ha, cehenneme kadar yolun var Howdy. Bana Türkiyeli Kürtlerin bizi destekleyeceklerini söyledin. Batı'daki şehirleri alırsak Dogu'nun bizim elimize geçmesi neredeyse kendiliginden olacaktır.

Kendi askerimiz olduktan sonra bile bizi vuran birisinin akrabalarının bize katılacağını hâlâ düşünüyor

musun? Üstelik hâlâ bana Dogu'da beklediğimiz isyanın haberi gelmedi!"

"İstihbaratlara göre Sovyet isgaline karşı kurdugumuz Özel Harp Teskilatı Dogu'da idareyi ele almış.

Kuzey Irak Kürtlerini ise karıştıramıyoruz çünkü iran'ı tahrik edebiliriz. Su asamada bunun olması istemiyoruz. Sayın Baskan, bu olayı bence kendi basına değerlendirmeli ve operasyonun tamamına yaymamalıyız."

"Howard, her ne halt edeceksen et ve bu operasyonun ilk bölümünü bitir.

Esas operasyon başlamalı bir

an önce." Odadaki sinirli hava dağıldı birden. Sanki uçak gemisinin kaybı anlamını yitirmisti bu sözler

karsısında. Baskan kendi masasına oturdu, sakinlesmeye çalışıyordu.

Strike, ayakta durmaya devam etti

ve Baskanın masasının hemen karsısındaki büyük beyaz duvarda monte edilmiş olan ekranın konsolunun

basına gitti. Ekran açılır açılmaz görüntüye siyah bir fon geldi ve hemen ardından CENTCOM iletisim

sisteminden Baskan için seçilen bilgiler akmaya başladı. Bu sistem sayesinde gelişmeler dakika dakika

takip ediliyor ve üzerlerinde gerekli çalışmalar yapılabiliyordu.

"Efendim, operasyonun ilk aşaması, yani Metal Fırtına operasyonu gayet başarılı ilerliyor." Howard bunu

söylerken Baskanın yüzüne bakamadı, zaten nasıl bir ifade olduğunu tahmin edebiliyordu ve bu ifadenin

uçak gemisi ile alakalı olduğuna şüphe yoktu.

"Kara birliklerimiz beklediğimiz kadar süratle ilerleyemiyor ama 1.

Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari

Alayı Tarsus bölgesine geldi. Adana'da bu kuvvetlere karşı girişilen bir saldırı var efendim, Türk birlikleri

bizimkilere çok yakın mesafeden saldırıp geri çekilmişler ve tanklarımızı meskun mahallere doğru

çekmişler, buralarda bizim saf çocukları kötü aldattı Türkler, yirmi kadar tankı vurdular. Ancak çatışma

sirasında bizimkiler biraz sert davranmışlar. Adana'nın çoğu bosaltılmıştı ancak yine de komando

birliğinin siper alması olasılığına karşı tümenimizin geçeceği bazı

yerlerdeki yerleşim birimlerine Slayer

bombaları atılmış. Bu bölgeler dümdüz olduğu için şehir pek iyi görünmüyor doğrusu."

"Torosları asmak için kuvvetler harekete geçecek ancak bu noktada biraz beklentilerini istedik. Torosları

geçmeleri biraz zor olabilir, oradaki bölgeler tuzaklarla dolu mutlaka.

Uçaklarımız o bölgeyi yerle bir

ediyor. B-52'ler on iki sorti yaparak dağları biraz karıştırdı. Ayrıca bir miktar Slayer bombası kullanarak

87

ortalığı iyice temizlemek istiyoruz."

"Howard, bu birlikler şu anda tek başına Türk topraklarında ilerliyor, sence biraz tehlikeli değil mi bu?"

"Sayın Başkan, sizi temin ederim ki düşmanın ciddi ve organize bir karşı saldırıda bulunma olasılığı çok

az. Türk Ordusunun bütün ağır kuvvetleri yoğun bombardıman altında. Bir araya gelip bu tümene saldırabilecek durumda değil."

"Peki ya Ankara'nın dışına çıkan 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugayı güçleri?"

Bu Türkleri anlamak gerçekten garip. O tugayları dışarı çıkarırken ne düşünüyorlardı bilmiyorum, büyük

ihtimalle bizim 1. Süvari Tümenine karşı bir önlemdi ama sanırım yaptıkları hatayı anlamışlardır. 9. Tank

Tugayının hemen hemen bütün unsurları imha edildi. Bu saldırımızın görüntülerini izlerken gerçekten tüylerim ürperdi. Sanırım bu saldırıyı bekliyorlardı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü çok sayıda uçaksavar ile desteklenmişti bu tugay. Komsu ülkelerden birisi ile savaşıyor olsa,

tugayın önünde hiçbir ülkenin birliği duramazdı ama B-2'ler, F 15'ler ve A- 10'lar karşısında fazla sansları

yoktu. Üstelik açık alanda yakalandılar. "

"Tanrım, o manzarayı görmek isterdim doğrusu."

"Efendim, kısaca anlatmak gerekirse yüzlerce vurulmuş araç ve her tarafa saçılmış cesetlerden başka görececek bir şey kalmadı. Ancak 28. Mekanize yaptığı manevralarla saldırıyı atlatmaya çalışıyor."

"Peki operasyonun ikinci kısmı konusunda bir gelişme...."

Baskan cümlesini bitiremedi. Bunun sebebi o anda içeriye Kitty'nin dalmış olmasıydı. Bugün Baskan ile

doğru dürüst konuşamamıştı ve basının uçak gemisi ile ilgili sorularından bunalmış görünüyordu.

Baskan onu görünce sustu ve gülümsedi. Kitty, Strike'in yüzüne bile bakmadan Baskanın masasına oturdu, kulagina bir seyler söylemek ister gibi ona doğru eğildi. "Bay Cheney arıyor, efendim.
'Baskan

beni bu gazetecilerden kurtarsın' diyor."

"Tamam Kitty," diye bir kahkaha savurdu. "Howard bunu halledecek." Pis pis gülümsedi. Howard Strike,

bu açıklamayı yapmakla herkesin gözünde uçak gemisi kaybetmiş bir komutan durumuna düşecekti ve tarihe bu şekilde geçmek istemezdi doğrusu.

Howard ile Kitty çıkarken Baskanın sadece bir kisinin bildiği özel numarası çaldı. Telefonu,
"Buyurun

Bay Lynam, " diye açtı.

Kısık bir ses, "İyi gidiyor savaşımız değil mi?" diye konuştu.

Baskan gülümsedi. "Evet Bay Lynam, umduğumuzdan iyi. "

"Operasyon Sevr... ?" dedi karşı taraftan ses. Bu genel harekâtın gizli adıydı. Herkes savaşın Türk toprakları üzerinde kurulacak yeni bir kukla hükümet oluşturuluncaya dek süreceğini zannediyordu.

Oysa en bastan beri Türk Devletini ortadan kaldırmak, en önemlisi de Türkleri Anadolu'dan tamamen atmak hedefti. Avrupalılar artık Müslüman ve savaşçı bir milletle uğrasmak durumunda kalmayacaktı. İsrail ve Araplar istedikleri su kaynaklarının güvence altında, tabii Amerika'nın güvencesi altında

88
olmasından mutluluk duyacaktı. Ermeniler ve Kürtler istedikleri topraklara kavusacaktı. Kim bilir, belki

Rumlar bile Karadeniz'de bir ülke kurabilirlerdi kendilerine. En önemlisi Bor, Toryum ve zengin Uranyum kaynakları ABD'nin, daha doğrusu Adrian III. Lynam'ın eline geçecekti. Bu güç ABD'yi tartışılmaz dünya hakimi yapacaktı.

Baskan, "Yakında Bay Lynam. Yakında..." dedi.

26 Mayıs 2007 - Saat: 13.40

OFFUT, NEBRASKA STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI

Gözlerden uzak karargâhın, yerin metrelerce altında bulunan, sarı ısıkların aydınlattığı küçük odasında

toplanan dört generalin ortasındaki sıradan görünüşlü masanın üzerindeki haritalarda belirgin şekilde oklar ve işaretler vardı. Bu toplantı, sıradan savaş durumu ile ilgili bir toplantı değildi. Ortaya konan tartışmalar sonucunda doğrudan Genelkurmay Başkanına, oradan da Baskana iletilecek raporlar hazırlanıyordu. Generaller savaşın gelişiminin yanı sıra, savaş ve düşmanı bütün bir sistem olarak ele

alıyor, savastaki gelişmelerin bu sistem üzerindeki işleyişini ve etkilerini araştırıyorlardı. 1991 yılında

Özel Kuvvetlerden Albay Ward tarafından geliştirilen bir savaş sahası

analiz sistemini ileri boyutlarda

kullanan entelektüellerin bir araya geldiği farklı bir askerî

toplantıydı. Düşmana yapılan harekâtın

etkilerinin anlaşılabilmesi, büyük oranda Türkiye'deki operasyonlarını

gittikçe yoğunlastıran Amerikan

Özel Kuvvet Birliklerinden ve diğer bilgi kaynaklarından gelen enfomasyona bağlıydı. Bu enfomasyonun derinlemesine analizi, savaşın esas gidisatını degistirebilirdi.

Toplantılar, sıradan bir günlük konuşmayı andırıyordu.

"Beyler, gidisat kötü görünmüyor ancak bazı beklenmeyen olaylar, istenen etkilerin oluşmasını engelledi."

"Evet, su uçak gemisi. Allah kahretsin, o pilot eger sağ kurtulsaydı ona yapacağımı biliyordum..."

"Bana kalırsa detaylara inmeyelim. Gelismeler umut verici, o boktan uçak gemisi nasıl olsa onarılacak."

"Evet ama Akdeniz'deki hava gücümüz bir anda seksen bes uçak birden azaldı. Adamlar ellerini bile kıvıldatmadan seksen bes uçağı düşürmüş kadar oldular."

"Türklerin basit bir düşman olduğunu kimse söylemedi bize."

"Sadece şanslıydılar."

"Karadaki ilerleme nasıl?"

"Kara birliklerimiz artık istenen düzene oturdu. "

"Kimler içerde?"

" 1. Zırhlı Süvari Tümeni Toros bölgesinde siddetli bir savaşa girdi.

Neredeyse bir tank taburu Türk

Ordusu tarafından imha edildi. Türk askerlerinin yaptığı savunma inanılmazdı, Kore'de de böyle savastıklarını duymuştum. Ne kadar isabetli atışlar yaparsak yapalım sanki çukurların içinden yeniden dirilip bize saldırıyorlar sanmış bizimkiler."

"Ancak bizi pusuya düşüren Türk Birliklerine Slayer saldırısı yapıldı

ve saatler süren ağır

bombardımandan sonra o bölgeden kurtulabildik. Su anda Konya Ovasında ilerliyorlar. Bugün yavaşlama

emri aldılar. Gerekli ikmal gerçekleştirildikten sonra tekrar hareket edebilirler. İkmalin bir kısmı karadan,

bir kısmı da havadan yapılıyor. 4. Mekanize Piyade Tümeni de hemen arkalarından ilerliyor. Su anda Toros bölgesini geçmekle mesguller. 3. Zırhlı Süvari Alayından iki tabur kuzeye yöneldi. Hedefi, Gaziantep bölgesinde sağlam bir hat kurmak. Buradaki amaç Türklerin doguda bir düzen oluşturup, ana

muharip güçlere arkadan saldırmasını önlemek."

"Peki ya, su Hatay'daki Tugayları..."

"O tugay denizden füze atesleri ve 82. Hava Indirme'nin saldırıları ile dağıldı. Bazı ceplerde çatışma oluyor ama gerektiğinde hava desteği ile vuruluyorlar. 82. Hava indirme Tümeni esas hedefine intikal için

hazırlıklara başladı."

"Peki, 101. Hava Indirme Tümeni ne yapıyor?"

"Su saatlerde harekât için hazırlıklarını yapıyorlar. Kırıkkale bölgesinde bir yere intikal edecekler.

Karargâh kuracakları yerler, Hava Kuvvetleri B-2 ve B-1'ler tarafından hazırlanıyor. Bir özel kuvvet birliği

karargâh bölgesinde detay temizlik yapıyor. Sanırım fazla çatışmaya girmemişler."

"Bu iyi. Bayağı içerilerdeyiz desenize. Bu korkunç bir duygu. O

topraklar bir asker için kutsaldır

neredeysse. Bütün Avrupa'nın bir zamanlar kovalandığı yerler ne de olsa."

"Peki ya, su uçak gemisi olayı..."

"Bence o yarım kalmıs bir is ve halk içinde insanların motivasyonunu artırmıs."

"O isi bitirelim, hem de tam bir gösteri yaparak. Sonra da..."

"Sonra da İstanbul'u sallayalım. Su an yapılan hava saldırıları sadece askerî birimler üzerinde gerçekleştiriliyor, ancak İstanbul'u hâlâ dokunulmamıs varsayabiliriz.

O sehri korkunç bir şekilde

sarsmalıyız, bizim geldiğimizi gerçekten anlamalılar. "

"Tamamdır, bunun için gerekli çalışma zaten var. Bundan sonra yapılacak olan şeyler belli o zaman..."

Anıtkabir'in bombalanması, İstanbul ve Ankara'nın ele geçirilmesi.

Sonra da operasyonun ikinci kısmı

başlayabilir. Rum Millî Muhafız ordusuna haber verildi, teyakkuzdalar.

Oradaki Türk Birliklerine yapılan

saldırıları iki gündür yoğunlaştırıldı; sonuç alındığı belirtiliyor.

Ermenistan'daki irtibat timlerimiz, sınır

bölgesinde Türk askerî hareketliliği olan yerleri belirledi. Sanırım hepsi toprak altına girmek için siper

kazıyormus."

"Hâlâ siper kazıyorlar ha.."

"Onları hazırlıksız yakaladık."

"Evet çocuklar, onları hazırlıksız yakaladık."

"Hava Kuvvetleri ne halde?"

"Artık hava aktivitesi görülmüyor. Uçakların çoğu vuruldu, eksik kalanların nerede olduğunu

bilmiyoruz. Ama ortaya çıkacak bir havaalanları yok artık. Bütün havaalanlarında Özel Kuvvet operasyonları düzenlendi. Birliklerimiz her yere girip çıkabiliyor.

Atatürk Barajı da hâlâ bizim elimizde.

Bunu bir deneme olarak düşünmüştük ama cevap veren Türk birliklerine karşı yapılan hava saldırıları o

90

kadar etkili oldu ki, orayı almaktan vazgeçtiler."

"Sakın elektriklerini kesmeyin ve televizyon vericilerini vurmayın.

Bizim en güçlü silahımız medya."

"Kesinlikle katılıyorum. Bütün yaptığımız saldırıları anında bildiriyorlar. Yalnız uçak gemisi saldırısından sonra elektrikleri biraz kesmek zorunda kaldık."

"O kadar olsun. İnsanların başlarına gelen şeyi iyi anlamasını

istiyoruz. Kendilerine tarih derslerinde

öğretilenlerin tersine döndüğünü görmelerini ve sok olmalarını

istiyorum. Savunma güdülerini

yitirmelerini istiyorum."

"Bunu sağlayacağız sanırım. Tanrım, inanamıyorum. Türk Ordusu da bize direnemiyor."

"Evet, bu dünyada ordumuzu yenecek hiçbir güç yok. Düşünsenize, uçaklarımız onların uçaklarını temizliyor ve sonra, karsımızda koca bir ordu var ve ellerinde o uçakları düşürecek hiçbir silah yok.

Tanrım, pilotlar gerçekten eğleniyor olmalı. "

"Doksan bes uçağın pilotu böyle düşünmüyor bence. "

"Bos ver onları. Sünger ve Rapier'in vurdugu bir uçağın pilotu hiç

yasamasın daha iyi."

"Operasyonun genel çerçeve değerlendirmesini sonlandırıp Howard'a rapor verelim."

"Bazen kendimizi bir şey yapmıyormusuz gibi hissediyorum. Ama pek çok şey kendiliginden gerçekleşiyor gibi. "

"Aslına bakılırsa öyle, aç kurtlara hedefi gösteriyoruz ve onlar da parçalıyor."

Hep beraber güldüler. Eglenceli bir toplantı olmuştü. Eglencenin hep süreceğinden emin gibiydiler.

Amerikan Ordusunun verdiği ağır kayıplar umurlarında değil gibiydi.

27 Mayıs 2007 - Saat: 11.08

ANITKABİR

İnsanlar bilinçlerini yitirmiş gibiydiler; kimi kosuyor, kimi ağlıyor, kimi ne yapacağını bilmeden boş gözlerle enkaza bakıyordu. Buraya yaklaşmak için saatlerce süren bombardımanın bitmesini

beklemişlerdi. Uçaklar sanki son bir kez dönüp selam verdikten sonra yaratılan etkinin hayata geçmesi

için saldırıya ara vermisti. Rasattepe'ye tırmanan her yastan insan kosarak yıkıntıların arasına giriyordu.

Etrafta bulunan birkaç asker ve polisin bu kalabalığa karşı bir şey yapma imkânı yoktu, hiç kimse söz dinleyecek durumda değildi. Tek amaçları vardı, enkazın dibinden Mustafa Kemal'in cenazesini

kurtarmak ve güvenceye almak. Elllerinde kazma kürekle enkaza kosanlar, bağırıp çığılıklar atarak yıkıntının birbirine kaynamış gibi duran dev beton ve tas parçalarını

birbirinden ayırmaya ve kendilerine

bir yol açmaya uğraşıyorlardı. Bu neredeyse imkânsız denebilecek amaç

tehlikeliydi de. Enkazın

bulunduğu bölgede patlamamış bombalar görülebiliyordu.

Kalabalık bir karınca ordusu gibi üsüsmüştü Ata'nın yıkılmış mezarına, insanlar düşünemiyordu,

bombalar beyinlerinin çok derinlerinde bir yerlerine yağmıstı. Öfke, yerini garip bir nefrete bırakıyordu.

Bir an önce naasa ulaşmak istiyorlardı. Kimse bunu neden yaptığını

bilmiyordu ama kisiliklerinin

neredeyse parçası haline gelmiş bir simgenin saldırıya ugramasını kabul edemiyorlardı. O an önlerinde

hiçbir güç duramazdı. Ne zırlılılar, ne uçaklar! Hiçbir güç onları

korkutamazdı.

Bir süre sonra bölgeye gelen askerler ve itfaiyeciler de bütün güçleri ile kazı çalışmasına başladılar, çok

üst düzey subayların da kurtarma çalışmalarına katıldığı

görülebiliyordu. Askerler insanların yüzüne

bakamıyorlardı sanki. Bu duygusuz saldırıları durduramadıkları için halktan utanıyor gibiydiler.

Birkaç saat sonra sivil bir araç konvoyu görüldü. Sadece üç araç vardı, Aslanlı Yol'un girişinde park

ettiler. Ön ve arkadaki araçtan Türk Özel Kuvvet askerleri çıktı. Hepsi tam teçhizatlı sekiz asker hemen

etrafta bir kordon oluşturdu. Ortadaki araçtan inen adamı insanlar saskınlıkla izledi. Günlerdir hiçbir

haber alınamayan Hikmet Pars'tı bu. Hızlı adımlarla enkaza doğru yürüdü, insanlar ilk saskınlıklarını

atınca, yavaş yavaş Hikmet Pars'ın etrafını sarmaya yeltendiler ama özel Kuvvet askerleri buna izin

vermedi. Hikmet Pars, son derece ciddi ve yorgun bir ifade ile enkaza tırmandı, diğer çalışmaları

yapanlarla beraber enkazı kazmaya başladı.

Hava karardı. Enkazın ortasında koca bir delik açılmış durumdaydı. Bu delikten içeri girenler alt katta

duran naası bulmak için bir madenci gibi çalışmak zorundaydılar.

Sığınakları delmek için kullanılan

bombaların yaydığı ısı, merkeze yaklaşılmamasını imkânsız kılıyordu.

Ankara civarında uçan bir F-15E uçağının pilotları kulaklıklarından gelen mesajı duyunca birden

heyecanlandılar. Irak'taki operasyon komuta karargâhından bir mesaj gelmişti ve acil istihbarat sonucu

belirlenen bir hedefin vurulması isteniyordu. Ancak vurulacak hedef, az önce vurulan ve neredeyse tas

üstünde tas kalmayan bir yerdi.

"İstihbarat var, büyük balıklardan birisi hedefe gelmiş. Orayı tekrar vurun. Zaman çok önemli, hemen vurun."

"Merkez, tekrar edin, az önce vurulan mezarın tekrar vurulmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen onaylayın."

"Anlaşıldı."

F-15E sert bir dönüş yaparak kendisine verilen hedefe yöneldi.

Ankara'yı çok iyi öğrenmişlerdi, bu

nedenle koordinat verilmesine gerek yoktu. Gideceği yeri iyi biliyordu.

Kısa bir süre sonra hâlâ

dumanların çıktığı hedef bölgesine ulaştı ama gördükleri karşısında sasırmıştı pilot. Heyecanla durumu

merkeze bildirdi.

"Hedef bölgesinde siviller var. Çok kalabalıklar, ates etmek mümkün değil."

"Hedef vurulsun."

"Onaylayın, siviller hedefte..." Pilotun sesindeki heyecan açıkça belli oluyordu.

"Hedef vurulsun," dedi, idare subayı. Sesi tok ve duygusuzdu.

F-15E savaş uçağı bir çember çizdi. Anıtkabir'in etrafına toplanmış olan insanlar uçağın süpersonik sesini

duyabiliyorlardı. Havaya birkaç el silah atıldığı duyuldu. Bunlar öfke ile yapılan, uçağa hiç

yaklaşamayacak atışlardı. Hedefleme ekranında görünen şey, artık bir yıkıntıdan başka bir şey değildi

ama ekranda pek çok sivil de fark edilebiliyordu. Göz göre göre cinayet isleyeceğini düşündü pilot,

uçağın sağ kanadında kalan son GBU-27 Penetrator lazer güdümlü bombayı

hedefe yolladı ve bir yarım

çember çizerek vurulacak noktayı lazer ısıgı ile aydınlatmaya devam etti. Hiç de hedefte bir büyük balık

varmış gibi degildi. Saniyeler sonra hedef ekranı patlamanın etkisiyle bembeyaz oldu; patlamanın ilk etkisi geçerken ortaya çıkan alev topu sönmek üzereydi.

Anıtkabir'in üzerinde toplanmış, Ata'nın naasım bulmaya çalısan insanlar hiçbir sey hissetmedi. Patlama

öylesine ani ve keskindi ki, yüzlerce insan ne oldugunu anlayamadan etrafa savruldu.

Hikmet Pars patlamanın etkisiyle yere yıkıldı. Yerin yaklasık on metre altındaydılar ve yüzeyin üzerinde

de tonlarca mermer ve beton molozu vardı ama bomba neredeyse tam üstlerine düsmüdü. Buldukları,

magaraya benzeyen açıklık, dumanla ve mermer parçaları ile dolmaya başladı. Hikmet Pasa diger askerlere baktı, hiçbirinin yüzünde tedirginlik ifadesi yoktu.

Genelkurmay Baskanı, Mustafa Kemal'in

naasının bulunduğu mekâna geldiğinde kalbi sıkıstı. Mezar kötü biçimde zarar görmüdü. Mumyalanmış

olan bedeninin de aynı biçimde zarar görmüş olma ihtimalinden korkuyordu.

Askerlerle beraber içeri dolan

dumana -azalmıstı simdi-ragmen mezarın üzerine kapandılar ve yıkıntıları araştırmaya başladılar.

Dakikalarca araştırdılar yıkıntıyı, bir türlü bulamıyorlardı. Bir süre geçtikten sonra Genelkurmay Baskanı

dogruldu ve yanındakilere, "Burada degil," dedi.

Askerler saskınlık içinde Pasanın yüzüne baktılar. Hikmet Pasanın bakısları ürperticiydi. "Burada yok, hiç

iz yok... " Basını kaldırıp etrafa bakındı, sanki bir seyler görmeye çalısiyordu. Askerler de ona uyup etrafa

bakınmaya başladılar, ter içindeydi hepsi de, tüyleri ürpermisti.

Burada olmalıydı, on yıllardır özenle

korunuyordu, bir yere kaybolması ya da çalınması mümkün değildi. Onun bedeninin bulunduğu bu odaya sadece Genelkurmay Başkanı'nın izni ile girilebilirdi.

Hikmet Pars'ın yüzünde gurur dolu bir ifade belirdi, sanki mutluymuştu, içi rahatlamıştı. "Gidelim," dedi.

Geldikleri gibi hızla dışarı çıktılar. Kendi açtıkları tüneli kullanarak geri dönmeleri mümkün değildi, dışarıya çıkmak için enkazın içinde yeni bir delik açmak zorunda kalmışlardı. Askerler kan ter içindeydi.

Dışarı çıktıkları anda karşılaştıkları manzara hepsini sok etti.

Her taraf cesetlerle kaplanmıştı. Bombanın düştüğü yeri gördüler, yirmi metre kadar ötelinde kalmıştı.

Kimsecikler görünmüyordu ortalıkta. Yakındaki herkes ölmüş ya da hareket edemeyecek kadar ağır yaralanmış olmalıydı. Asağıdan geçen yolun öte tarafında biriken bir kalabalık vardı sadece. Karanlıkta

mezarlarından çıkan birer hayaleti andırıyordu askerler. Etraf sessizdi. Sadece uzaktan Amerikan uçaklarının havayı yırtan gürültüleri ve aralıklarla atılan uçaksavar mermilerinin sesleri duyuluyordu.

Hikmet Pasa, birkaç kişinin yanına gidip yasayıp yaşamadıklarını

kontrol etti. Yasamıyorlardı. Askerler

de huzursuzlanmaya başlamıştı. Bu saldırının kime karşı yapıldığını çok iyi biliyorlardı, ileride bekleyen

otomobillere baktılar, savaş uçağı otomatik topu ile dalıs yapmış ve arabaları paramparça etmişti. Bu

yeterli bir isaretti. Orada olduklarını öğrenmiş, öldürücü darbeyi vurmuşlardı. İstediklerini elde

edememiş ama yüzün üzerinde insanı öldürmeyi başarmışlardı. Bir de geride kalan garip bir soru vardı:

Mustafa Kemal mezarında değildi, öyleyse neredeydi?

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Savunma Bakanlığından yapılan açıklamada, akşam saatlerinde gerçekleştirilen bir hava saldırısı sonucunda Türk Ordusunun Genelkurmay Başkanı'nın öldürülmüş olabileceği belirtildi.

Haberler büyük hızla yayılıyordu, insanların morali üzerinde büyük etkiye sahipti televizyon. Genelde

kötüydü haberler ve büyük bir hızla Türk TV kanalları yoluyla insanlara ulaşıyordu. Her ne kadar yumusatılsa ve iyi gösterilmeye çalışılsa da bazı gerçekleri TV'den izlemeye gerek yoktu. Bu nedenle hâlâ

neden vurulmadıklarını anlamamış olan televizyonlar, insanların gözünün içine sokuyordu savaşı

93

görüntülerini.

Ekranda Anıtkabir'in görüntüsü vardı şimdi. Herkes televizyonların başında nefes almadan o ölüm sessizliğine batırılmış görüntüleri seyrediyordu. Yorum yoktu, sadece karanlıkta tüten bir duman ve yerle

bir olmuş, o herkesin ruhuna kadar kazınmış Anıtkabir'in enkazı vardı.

Yarım saattir televizyonlar bu

görüntüyü gösteriyordu. Hiçbir yorum olmaksızın, insanlar ekranlara kilitlenmiş ve büyülenmiş gibi görüntüleri izliyorlardı. Görüntüde bir kayma oldu ve spiker görüldü, enkaz görüntüsü arkasındaydı.

"Sayın seyirciler, şimdi bize gelen bilgiler... Saldırının arkasından yapılan çalışmalarda Yüce Önder Mustafa Kemal'in naasının enkazda bulunamadığı yolunda... Atatürk'ün bedeni bulunamadı..."

27 Mayıs 2007 - Saat: 19.25

BİLİNMEYEN BİR YER

Kabine sadece üç kişiyle toplanmıştı. Ankara'yla sürekli olarak bağlantıda bulunan Basbakan gelişmeleri

büyük bir kızgınlık ve çaresizlikle seyrediyordu.

Büyük bir acı da kavuruyordu içini; bu millet kendini ona emanet etmişti ve şimdi felaketlerine engel olamıyordu. Esasında işgali durdurmak için bir çözüm düşünmüşlerdi...

Tayyip Erdoğan aylar öncesinden bu işgali duyuran raporu incelediğinde çözümün de önünde olduğuna

inanmıştı. Üç gün önce, bulduğu çözüm için toplantı yapmıştı.

"Beyler," demisti, "eger bir kurtulusumuz varsa yüzyıllarca Osmanlı'nın yıkılmamak için kullandığı şeyi

kullanacağız: Diplomasi!"

Bakanlar ve askerler soru soran gözlerle bakmaya devam etmişlerdi.

Hepsinin gözünde inanmazlık

okunuyordu.

Basbakan devam etti. "Tarihi okumadınız mı? Ruslar Yesilköy'e kadar geldiklerinde onları geri çektiren

güç neydi? Kavalalı Mehmet Ali Pasa'nın oğlu İbrahim Pasa, üzerine gönderilen üç orduyu yenip Bursa'ya

kadar geldiginde onu geri çektiren güç neydi?"

Birisi atıldı. "Batılı devletler efendim, güçsüz bir Osmanlı'nın yıkılmamasını istediler. Çıkarlarına uyuyordu."

Tayyip Erdoğan, "Evet," dedi. "Bu toprakların stratejik bir önemi var.

Hiçbir güçlü ülke tek başına

diğerinin buranın hakimi olmasını istemez."

Adalet Bakanı elini çaresizlikle açtı: "Ama efendim bu kez koşullar öyle değil. ABD tek bir süper güç.

Avrupa Birliği ona karşı koyacak durumda değil, zaten ilişkilerimiz bozuk. İngiltere her zamanki gibi

ABD'ye tam destek veriyor. Rusya ekonomik olarak çıkar elde etmeye çalışıyor. Bunun dışında onun için

bir şey fark etmez çünkü zaten ABD Azerbaycan'da üs kurdu. Çin ise ABD

ile karşı karşıya gelmeye hazır

değil. Daha sinsi hareket ediyorlar."

Tayyip Erdoğan raporu masaya fırlattı. "İyi ama bu dosyada yazanları

öğrendiklerinde, varlıklarını

sürdürmek istiyorlarsa bu ülkeyi ABD'nin eline bırakmamaları

gerektigini anlayacaklar."

Ellerini masaya koydu ve herkesin gözünün içine baktı. "Ülkemizde dünyanın enerji geleceği bulunuyor.

94

ABD'nin uzun vadeli enerji ve uzay teknolojisi Bor minerali üzerine.

Türkiye bu açıdan neredeyse bir

tekel. Dünyanın kaliteli Bor rezervinin yüzde 70-80'i tek başına bu ülkede. Unutmayın, petrol birçok ülkede olduğu için tekel olusturamazdı, buna rağmen politikaları nasıl belirledi! Oysa Bor, bu açıdan tek

bir ülkenin elinde olmak için çok büyük bir güç! Üstelik bir de bu ülke süper güçse dünyanın tek hakimi

olur!"

Odadaki herkes gözlerindeki umut ısıltısı ile birbirine baktı.

"ABD tek süper güç ama eğer bu tezimizi diğer ülkelere anlatırsak toplu olarak harekete geçebilirler."

Ve toplantı büyük bir memnuniyetle sona erdi. Hemen o ülkelerdeki büyükelçilere sifreli olarak rapor

gönderildi, raporların hükümet başkanlarına ilk elden verilmesi istendi. Rapor verildikten sonra Tayyip

Erdogan, Baskan veya Basbakanlarla telefonla görüştü.

Sonuç...

Sessizlik!

Tayyip Erdogan basını ellerinin arasına aldı. Anıtkabir'in, oradaki bombalanmış insanların görüntüsü sesi

kısılmış bir televizyonda gösterilip duruyordu. "Neden?" diye düşündü.

"Neden hâlâ harekete

geçmiyorlar?"

Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya, Japonya, Rusya, Hindistan ve Çin...

Raporları aldıklarından beri

hiçbirinden bir ses çıkmamıstı. Belki de hata etmişlerdi. Bu şekilde ABD'nin işgal için nasıl bir gerekçesi

olduğunu, ne kadar kararlı olduğunu da açıklamış olduk, diye düşündü.

Böyle bir durumda kozlarını açık oynamak yerine gelişmeleri, Türkiye'nin ezilmesini bekleyip daha sinsi

bir çözüm düşünebilirlerdi.

Örneğin Bor rezervinin bir kısmı Rusya ve Kazakistan'daydı. Rusya veya Çin, Kazakistan'ı ele geçirmek

için operasyon başlatabilirdi.

"Ben elimden geleni yaptım," diye mırıldandı.

Türkiye'nin Anadolu'daki bin yıllık macerası onun Başbakanlığı

döneminde mi sona erecekti? içinde,

yüregini parçalayan bir isyanla ayaga kalktı.

"Su adamlara bir daha telefon edelim!" diye bağırdı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 01.15

ANKARA / POLATLI'NIN 50KM GÜNEYİ

1. Zırhlı Süvari Tümeninin bekleyisi sona ermek üzereydi. Operasyona devam etmek için 4. Mekanize

Piyade Tümeninin pozisyonunu almasını bekliyorlardı. Amerikan Birlikleri, Türkiye Cumhuriyeti'nin

kalbindeydi şimdi. 4. Mekanize Piyadenin ileri ucunu oluşturan Humvee araçları uzaklarda görülmüştü

ve derinlemesine bir kesif harekâtı gerçekleştiriyorlardı. 3. Zırhlı

Süvari Alayı ise çok fazla kayıp vermiş

ve kuvvetlerinin bir bölümünü Gaziantep bölgesine gönderdiği için göz ardı edilebilir bir kuvvet haline

dönüsmüştü. Diğer birliklerin de durumu çok iyi sayılmazdı. Türk Ordusunun siddetli karşı koyusu

nedeniyle Amerikan askerleri inanılmaz bir yorgunluk ve bitkinlik içindeydi. Her an kayıp haberleri

95

geliyordu.

1. Zırhlı Süvari Tümeni Komutanı Tümgeneral Harvey Jackson, hızla kurulan harekât merkezinde tugay

komutanları ve idarî subayları ile bir araya geldi. Dört adet Bradley zırhlı savaş aracı kare bir alan oluşturacak şekilde dizildi. Ortadaki boşluk, savaş karargâhıydı şimdi.

Tümen su anda bulunduğu yere

gelene kadar pek çok çatışmaya girmisti. Tugay komutanları da dahil olmak üzere bütün askerlerin üstü

bası toz toprak ve çamur içindeydi.

Harvey Jackson, Seattle Üniversitesi mezunu iyi bir askerdir. Hemen hemen ordunun her kademesinde kazanılmış takdir belgeleri ve madalyaları vardı. Elli üç yaşındaydı, daha önce pek çok kez Türkiye’de

bulduğu için bu ülkeyi çok iyi tanıyordu. Operasyon başladığından beri garip duygular içindeydi.

Daha önce görev icabı gelip gezdiği yerlerden şimdi zırhlı tümenini geçirmisti ve defalarca ziyaret ettiği

Ankara’nın yakınlarındaydı.

Herkes heyecanlı ve hareketliydi, sürekli olarak CENTCOM’dan ve Irak’taki Merkez Üs’ten gelen talimatlarla ve sorularla muhatap olmak durumundaydılar. Bu nedenle toplantı sırasında çalan telefonlara

cevap verilmek zorundaydı.

Harvey Jackson, sert bir şekilde muhaberat erine toplantıyı terk etmesini isaret etti. Artık merkezde oturup kahve içerek operasyon yönettiğini düşünenlere ayıracak zaman yoktu. Asker gidince ayaga kalkıp Polatlı’ya doğru baktı, iyi bir dürbünle bakıldığında Türk askerlerinin yaptığı siperler görülebiliyordu. Ancak bu siperlerin düşmanı durdurmasını kimse beklemiyor olmalıydı. Bu siperler, çatışmaların Polatlı civarında başlayacağını bir göstergesiydi.

"Ankara'yı almak çok zor olmayacak," dedi sert bir sesle, daha çok bağıyor gibiydi. "Sehri dışardan

döverken merkeze doğru gedikler açacağız. Hatlarda yaratılacak olan karışıklığın neticesinde savunma

bütünlüğü bozulacak ve 101. Hava indirme için gerekli ortam sağlanacak."

"Komutanım, hava saldırılarına ne kadar güveneceğiz?" Bölük komutanı yüzbaşılardan birisi sordu.

"Yeterince," diyerek gülümsedi Harvey. "Hava saldırıları önümüzü

tamamen açacaktır. Her zaman

olduğu gibi biz detaylarla uğraşmak durumunda kalacağız. 101. de son vurusu yapacak. Bu arada 4.

Mekanize Piyade Tümeni geri hatlarda güvenliği sağlayıp gereken yerlerde destek görevi yapacak."

"Sehir savaşı çok zor olacak efendim" dedi 1. Tugay Komutanı Kıdemli Albay John Flaubert.

"Sehir savaşı 101. 'nin işi, biz sadece tank desteği sağlayacağız.

Ancak tankların kayıp vermesi de

kaçınılmaz. Türkler çok şiddetli karşılık verecek. Sehirlerin kontrolünü ele geçireceğimize şüphe yok.

Hava saldırılan garip bir seyir izliyor. Mustafa Kemal'in mezarının vurulması mesela. Farklı bir strateji

izleniyor, bu belli..." Bunu söyledikten sonra Anıtkabir'e yaptığı

ziyareti hatırladı. Oraya girdiğinde

kapıldığı hayranlık duygusunu hatırladı, kendisini küçük hissetmişti.

Toplantı uzun sürdü, gece karanlığını ve sessizliğini tankların yerleşmesi ve savaş uçaklarının Ankara'ya

attığı" bombaların sessizliği parçalıyordu. Savaşın şiddeti azalmış gibiydi. Amerikan Ordusu durmuş,

değerlendirme ve hazırlık yapıyordu. Çok içerilerdeydiler, normal savaş koşullarında bu çok tehlikeli bir

pozisyonda, hava gücünün etkinliği sayesinde yine başarı kazanmışlardı.

Amerikan savaş taktikleri bir gerçeği ortaya çıkarmıştı; Amerikan Ordusu inanılmaz hava gücü

sayesinde

bir şeyi kabul ettirmisti ki Amerika ile savasan ülke, bütün sistemini gözden çıkarmak zorundaydı. Rejim,

kendisini korumak için bütün fiziksel varlığından feragat etmeli ve yeraltı organizasyonuna

96

dönüsmeliydi. Bu neredeyse genel geçer bir kural halini almıstı.

Amerikan Ordusuna ancak gerilla ve

şehir savaşı verilerek direnilebilirdi. Harvey Jackson bu kuralın hâlâ

islemekte olduğunu görüyordu, yine

öyle olmuştı...

Hava Kuvvetleri desteği ile Ankara önündeydiler ve verdikleri kayıp, elde edilen kazanç göz önüne

alındığında oldukça azdı; 85 M1A2 Tankı, 65 Bradley zırhlı savaş aracı

zayı olmuş, 1430 asker hayatını

kaybetmişti ve 3000 kadar da yaralı vardı. Türklerin yurtdışında da tanınan 28. Mekanize Tugayı

düşünüldüğü kadar zorlu çıkmıstı. Amerikalıların çok hareketli olmasıyla övündüğü 2. Mekanize

Tugaylarının Stryker zırhlıları, Türk 28. Mekanize'nin yaptığı bir taktik manevra ile kusatılmış ve yirmi

aracını kaybetmişti, ölü ve yaralı sayılan da azımsanmayacak ölçüdeydi.

Amerikan Ordusu ilk kez

ölülerini savaş alanında bırakmama prensibini bozmuştu. O ölüleri toplamak da yine Türk askerine

kalmıstı. Ancak Türk 28. Mekanize Tugayı bu çatışmalardan sonra B-52

bombardıman uçakları tarafından

defalarca bombalanarak gücünü yitirmisti. Geriden gelen Amerikan askerleri geçtikleri yerlerde bu

birliğin tanklarından oluşan zırhlı mezarlıklarıyla karsılasıyordu.

Bunun dışında askerî direnis

olmamıstı. Birkaç kez Türk Jandarma Komando timleri ile karstılaşmıslardı ama 2. Zırlılı Süvari Tugayının hasar grmemis taburları, Stryker zırlılıları ve Tow tanksavar füzeleri kullanan Humvee araçları ile

komando timlerini pskrtmst. Bu nedenle tmenlerin harekt, verilen ağır Amerikan kayıplarına ragmen fazla yavaslamamıstı.

Harvey Jackson fazla beklemek niyetinde degildi. Ankara'nın savunma için fazla zaman bulamadığını biliyordu. Türklere bu zamanı vermek istemiyordu stelik. Ertesi gün isi bitirmek üzere harekete geçecekti. Buna kimsenin itirazı olmazdı dogrusu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 10.15

ISTANBUL

Emel, yatağında kıvrılmış yatıyordu kıpırdamadan. Kulaklarına tıkadığı pamuklar sayesinde uçakların

ve patlamaların seslerini duymuyordu. Durmak bilmeyen bombardıman nedeniyle sinirleri alt st olmus

durumdaydı. Sinir hapları alarak ayakta durabiliyordu ve bu haplara ulasmak da artık mümkün degildi.

Yataktan kalkması ve dısrarı çıkması gerekiyordu. Ekmek belli saatler arasında dagıtılıyordu. Dkknlar

glen olduktan sonra kapanıyordu ogu yerde. Sadece fırınlar sabah sekiz, on bir saatleri arasında satıs

yapabiliyordu.

Güçlükle yataktan çıktı, ayaklan geri gidiyordu. Eger kırılırsa paralanmasın diye koli bandı kullanarak

Çarpı çektiği cama yapıstırdı yüzünü, dısrarıya baktı bos gözlerle.

Kimseler yoktu pek.

Birkaç kisinin tedirgin bakıslarını havaya dikerek sokaktan hızla geçip firma yöneldiğini gördü.

Savas henüz Istanbul'u fazla rahatsız etmemisti. Bombardıman çok acımasız gibiydi ama vurulan yerler

genelde askerî bölgelerdi. Selimiye Kışlası harap olmuş, Kuleli Askeri Lisesi'nin beyaz binası tam ortadan

ikiye ayrılmıştı. Birkaç kez denizdeki gemilere yapılan saldırılar nedeniyle bazı mahallelere bombalar

çarpmıştı bogazda. Onun dışında elektrik kesilmemişti ve su akıyordu.

Amerikan uçakları özellikle

altyapıyı vurmuyordu, insanlar televizyon izleyebiliyor ve savaşın gidisini yakından takip edebiliyordu.

Bunun dışında bir şey yaptıkları da yoktu zaten. Bütün gün televizyon basında, karsılarına çıkan dayanılması güç görüntüleri izlemeye çalışıyorlar ve sadece sasırıyorlardı. isyerinden tanıştığı, aileleri Anadolu'da olan iki kız arkadaşı sık sık ziyaret ediyorlardı Emel'i, iki gece de yanında kalmışlardı.

Bankacılık sistemi durmuştu. Kredi kartı sistemi çalışıyordu. Alışveriş gerçekleşiyordu ancak işyerleri

açısından durum parlak değildi, ihracat tamamen durmuştu: Memur maaşları ödenemiyordu. Garip bir

97

gerilim büyük bir hızla toplumun üzerine biniyordu. Daha savaş başlayalı fazla olmamıştı, bu nedenle tam bir çökme olduğu söylenemezdi. Dolar rezervleri tamamen ordunun emrindeydi. Kamu fabrikaları

tam hız çalışıyordu, üretimi önemli bazı fabrikalar da devletleştirilmişti. Gıda fabrikaları jandarma timlerinin kontrolünde çalışıyor, işçilere maaş yerine yiyecek ve yakacak veriliyordu.

Emel, üzerine kalın bir hırka geçirip dışarı çıktı. Sokagın sessizliğine sasırdı. Bu saskınlığı birkaç dakika sürdü. Ekmek almak isteyenler sanki sözleşmiş gibi bir anda dışarı

fırlamışlardı. Ekmek fırınının önünde

uzun bir kuyruk vardı. Fırının önüne geldiğinde yüzünü umutsuz bir ifade kapladı. Bir an öylece

kalakaldı, içinden insanlara rica edip sıradan kurtulmak geçiyordu ama onların yüzüne baktığında buna

imkân olmadığını gördü. Fırının sıcaklığı nedeniyle bugulanmış olan cam, bir el tarafından temizlendi ve

una bulanmış bir surat görüldü. Bir çift parlak göz fark ediliyordu sadece. Eliyle sonra gel, der gibi

bir

isaret yaptı. Sevinç kapladı içini Emel'in, gülümsedi fırıncı çocuğa.

Bir anda garip bir rahatlık kaplamıştı

kalbini. Ne güzel, ekmekler garantiydi ve bir sürü zamanı vardı. Bu fırsatı değerlendirmeliydi. Ne

zamandır keyif alarak istiklal Caddesi'nde dolasmamıştı. Yürüyerek caddeye çıktı, insanlar kendilerini

caddeye atmışlardı. Her zamanki gibi kalabalıktı

istiklal Caddesi, binlerce insan dolasıyordu. Sessizdiler, yorgun görünüyorlardı ve olgunlaşmış gibiydiler. Caddenin sonuna kadar yürüdü.

Dükkanların bazısı açık, bazısı kapalıydı, vitrinlerde bir hayli esya vardı. Savaş öncesinden farklı değildi;

Türkiye'de zaman donmuştu sanki, gizil bir enerji içten içe ülkenin ve sehrin damarlarına yayılıyor, onu

zehirliyordu. Acımasız bir enerjeydi, farkına varmıyordu insanlar; kendileri için özel hazırlanmış bir zehir

yavaşça onları bir arada tutan sistemin içine yayılıyordu. Bu zehir çok önce çalışmaya başlamıştı, derin

analizler sonucu hazırlanmış ve uygulanmaya konmuştu. Ekonomik krizler, ülkede zorla kasınan azınlık

sorunları, gençliğin beyninin yıkanması ve yeniden programlanması

çabaları, herkesin çok iyi bildiği

savaşçı özellikleri ortadan kaldırmaya yarayan hayal mekanizmaları.

Hepsi yavaş yavaş bir araya konmuş

ve insanların bir bütün olarak bir hedefe yönlennmeleri engellenmişti.

Emel, Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na doğru yürümeye başladı.

Çalışmayan tramvay hattının

üzerinde yürüyordu. Akli bin çeşit düşünce ile dolmuştu ve artık bir şey düşünemez hale gelmişti. Bu

sırada kulaklarına dolmaya başlayan gürültüyü, diğer seslerden ayırt etmesi biraz zaman aldı. Bos gözlerle havaya baktı, göremediği bir uçağın gökyüzünde uçtuğunu hissetti ve o garip ses gittikçe artıyordu. Tiz bir sesin siddeti gittikçe artıyordu, sanki havayı yarar gibi ilerleyen büyük bir cismin sesiydi bu. Caddede yürüyen herkes kulak kabarttı. Zaman yavaş çekim akmaya başlamıştı.

Bes... Dört... Üç... İki... Bir...

Kulakları sağır eden bir patlama, binaların arasından fiskıran kör edici bir ısıklık duyumsadılar. Patlamanın

etkisiyle, İstiklal Caddesi'nde karsılıklı olarak sıralanmış yüzlerce dükkânın camı aynı anda sokaga doğru

püskürdü. Emel'in gözlerinin önündeki görüntü bir anda bu cam yagmuru ile doldu, sanki bütün cadde

bir duman ya da is tabakası ile kaplanmıştı bir an için. İnsanlar cam yagmuru içinde gözden kayboldu.

Sadece birkaç saniye süren görüntü dondurulmuş ve sonsuza kadar saklanmak üzere hafızalara kazınmıştı.

Cam yagmurunun oluşturduğu sis perdesi kalktığında ortada çok farklı

bir görüntü vardı. Az önce

İstiklal C"addesi'ni dolduran binlerce insan üst üste yığılmış, yerlerde kıvranıyordu. Bütün bedenler kırmızıya bulanmıştı. Kimseyi birbirinden ayırt etmek mümkün değildi, tek renk halini almıştı insanlar.

Savaşın tek karakteri, tek ırkı, tek kişiliği ve tek bir yüzü olduğu gibi tek bir rengi vardı.

Emel, patlamanın etkisinin farklı bir açısında kaldığı için diğerleri gibi saga sola değil, geriye doğru fırlamıştı. Cam yagmurunun çok az ötesindeydi ama yine de vücudundaki kesiklerden kan sızıyordu.

98

Bilinci, doğrulduğunda gördüğü manzarayı algılamayı reddetti. O görüntü

bilincine erisseydi hemen

çıldırırdı. Öylece yerde oturup bakakaldı. Etrafına bakmaya gayret etti, her yeri korkunç bir acıyla sızlıyordu.

Kan banyosundan kalkabilen insanlar beden yığınlarında yakınlarını

aramaya çalışıyordu. Çok umutsuz

bir görüntü vardı karsılarında. Az ötesinde biri vardı, isler halde sadece bacakları kalmıs ve havada tutmaya çalıştığı kollarından sarkan damarlarını kontrol etmeye uğrasyordu.

Bilinçsizce saga sola yürüyen ve sürekli cansız bedenlere takılıp düşen bir kadın.

Gözleri kör olmus, kulakları duyma yetisini yitirmis, yerde dogrulup hareketsiz duran bir baska kadın...

Herhangi bir açıklaması olmayan sahneler yasaniyordu. Emel kafasını

yukarılara kaldırdı, cam

yagmuruna binaların en üst katları da katılmıstı ve damlardan yagan kiremitler kimsenin anlayamadığı

bir tas yagmuruna dönmüstü. Bedenlerin kızılıığı içinde, aldıkları

canların basında bekliyordu kiremitler.

Bazı binaların üst katlarında yangınlar çıkmıstı nedense, istiklal Caddesi'nin, Cihangir'e dogru olan tarafından yogun bir duman bulutu yükseliyordu. Bombanın nereye düstüğünü kimse bilemiyordu.

Yıkımı görmek için yukarıdan bakmak gerekiyordu. Garip bir basınç

dalgası sokak aralarını kat edip

farklı açılardan sokakları tahrip etmisti.

Ne kadar zaman geçtigini kimse bilemezdi. Siren sesleri duyulmaya baslandı. Siren seslerine yine uçak

sesleri eslik etti. Çok da uzak olmayan bir yerlerde siddetli patlamalar duyuldu ama bu kadar da degildi.

Kimse yeni patlamalara dikkat edecek durumda degilken Istanbul'un üzerinde çıgııklar atarak dolasan savas uçakları CENTCOM tarafından psikolojik etki yaratması beklenen hava saldırı operasyonunu tam

anlamıyla uygulamaya koymaktaydı.

Bogaziçi Köprüsü'nde iki dev patlama meydana geldi ve köprü ortadan ayrıldı. Yıkılmadan ayakta kaldı

ama ortasında metrelerce uzunlukta bir bosluk açılmıştı.

Haliç köprüsü simsiyah ve birkaç parça halinde denizin üzerinde boslukta salmıyordu. Halic'in etrafındaki mahallelerde büyük bir yangın çıkmıştı, insanlar sahile doğru koşuyordu.

Maçka Parkı'ndaki bütün ağaçlar yanıyor; metrelerce yukarı çıkan alevler, İstanbul için bir hüznün sarkısı söylüyordu çığlıklar atarak. Cemal Resit Rey Salonu ortadan ikiye ayrılmıştı, itfaiye binasındaki

bütün araçlar dışarıda olduğu için kurtulmuştu ama dönebilecekleri bir merkezleri yoktu artık.

Bogaz kıyısındaki binalarda yangınlar vardı. Bazı füzeler hedeften sapmış olabilir miydi?

İstanbul için yeni bir silüet yaratan gökdelenlerin yer aldığı Levent bölgesi en ciddi darbeyi yemisti. Ayakta sağlam kalan tek bir gökdelen yoktu. Hepsi simsiyahtı ya da yanıyor. İS Kuleleri'nden birisi yana yatmış ve diğerine yaslanmıştı.

Sagır edici patlamalar hiç durmuyordu. Sanki Amerikan Hava Kuvvetleri, İstanbulluları kapalı bir koninin içine sokmuş ve orada düşüncelerini değiştirmeye çalışıyordu.

Herkes evlerine kaçmıştı ama ilk

kez evlerinde kendilerini hiç güvende hissetmiyorlardı. Bu nedenle bütün apartmanların sakinleri bodrum katlara ya da aşağı katlara sığınmıştı.

CNN INTERNATIONAL: İstanbul'a büyük hava saldırısı başladı. Henüz resmî

açıklama yapılmadı ancak

İstanbul, tarihinin en ağır hava saldırısı ile mücadele etmeye çalışıyor. Operasyonun ne kadar süreceği

99

belli değil. Dört saattir aralıksız süren bombardıman nedeniyle şehirde su kesildi, trafik tamamen durdu.

Köprüler ve yollar hasarlı, çok sayıda sivil kayıp olduğu belirtiliyor.

Şehrin çeşitli yerlerinden açılan

uçaksavar atesi gökyüzünü aydınlatıyor. Elektriklerin kesilmemesi nedeniyle pek çok elektrik yangını

çıkarttığı belirtildi. Pentagon yetkilileri, elektriklerin kesilmemesini ülkede devlet otoritesinin ve kontrol

mekanizmalarının tahrip edildiğinin bir kanıtı olduğunu açıkladı. Tüm dünyadan farklı tepkiler alınıyor.

Dünya genelinde Türklerin çıkarttığı olaylarda yüzlerce yaralı ve tutuklama var. Amerika'da yaşayan Türklerden oluşan bir grup, otomatik silahlarla Denver kentinde bir polis karakolunu basarak 6 polisi öldürdü ve 5 polisi yaraladı. Silahlı Türkler kaçtı ve polis tarafından aranıyor. Denver'a giren Millî Muhafızlar önemli noktalarda kontrolü sağladı. BM Genel

Sekreteri Eochim Swyzek, Türkiye'nin BM daimi temsilcisi Atilla Seyrek'e, savaşın bir an önce durması için

girisimlerini sürdüreceğini söyledi.

Emel, ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu. Etraf bir sürü ambulans ve benzeri araçla doluydu. Ama

kimse ona yardımcı olmuyordu. Kötü durumda olmadığı sonucunu çıkardı

bundan. Yanından geçen

sedyelere baktığında bu düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Caddenin iki yanı yüksek binalarla kaplı olduğu için bir şey göremiyor ama korkunç bombardımanın seslerini duyuyordu. Doğrulmaya çalıştı ve

zorlukla iki ayağı üzerinde durdu, bası dönüyor ve midesi bulanıyordu.

Hayır, bu halde eve gitmesine

imkân yoktu, her an bayılacağından korkuyordu. O an bir el Emel'in kolunu sertçe kavradı. Emel, gayri

ihtiyarî olarak dönüp baktı, karşısında iri kıyım bir sivil duruyordu.

Omzundan bir kalasnikof otomatik

silahın sarktığını gördü, yüzü sakallıydı, gözlerinin içi gülüyordu.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme

vardı hem. Sanki Emel'i tanıyormuş gibi davranıyordu, Emel onu tanımamıstı.

Silahlı sivilin kolunda yürümeye başladı, adam kızı evine doğru götürüyordu. Yasadığım yeri biliyor

olmalı, diye düşündü Emel. Sokaklardaki karışıklığın içinden yavaş adımlarla geçip, her seye tank olmak

zorunda kaldılar. Emel kendine geldikçe yıkımın boyutlarını anlamaya başladı. Savaş başladığından beri

ilk kez böyle bir saldırıyla karşılaşmışlardı, yaklaşan fırtınanın ilk adımlarıydı belki de bu olanlar. Bu

saldırıdan sonra hayat daha da zorlaşacaktı kuskusuz. Saldırının özel olarak hayatı zorlaştırmak için planlandığı belli oluyordu.

Kendi sokagına geldiğinde gözleri sok ve dehsetle açıldı Emel'in.

Mahallesi bir tepenin üstünde olduğu

için İstanbul'un pek çok noktası görülebiliyordu. Yoğun siyah dumanlar kaplamıştı şehrin üzerini.

Saldıran uçaklar hedef gözetmiyor gibiydi, gökyüzünde dolayan siyah noktacıkları fark edebiliyordu. Eve

geldiler. Bütün camlar kırılmıştı ama Emel'in aldığı önlem nedeniyle parçalanıp, eve dağılmamıştı.

Kapıya geldiler, Emel üzerinde yaptığı uzun bir arayıştan sonra anahtarlarını bulup içeri girebildi. Adam

hiç konuşmadan onu salona götürdü ve kanepenin üzerine yatmasına yardımcı oldu.

"Bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, sadece birkaç kesik. Sanırım önemli bir şeyim yok. Zaten bu durumda hastaneye gidersem beni

kovarlar."

Adam sıcak bir biçimde gülümsedi.

"Belki de yardım etmek için gitmelisiniz. Beklerseniz, ben size birazdan ekmek getiririm."

Hiçbir şey söylemeden hızla evden çıkıp gitti. Emel sok olmuştü ve şimdi anlıyordu. Sabah fırının camından gördüğü, un bulanmış yüzüyle kendisine el sallayan adamdı bu.

Gözlerindeki bakışın aynı

sıcaklığa sahip olduğunu hatırladı. Pencereden sarkıp bağırdı,

"Getirmeyin, zira ben hastaneye

gideceğim." Adam dönüp baktığında gülümseyip el salladı.

100

"Yardım için!"

Bir anda odanın içi aydınlandı. Elektrikler bir süre için kesilmiş ve tekrar gelmişti. Televizyonu açtı, ekranda gözlerinin altı sismis ve sakalı uzamış bir gazeteci, kameraların kaydettiği görüntüler üzerine yorum yapmaya uğrasıyordu. Görüntüler, yorum yapılacak cinsten şeyler değildi doğrusu. Gazetecinin gözlerinde kaçak bakışlar, korku gördü. Sanki bir an önce bu kâbusun bitmesini ister gibiydi. Sesi kesik

kesik ve derinden geliyordu. Aslında, Amerika ile anlaşmaya varılabileceğini söylüyordu. Bütün bunların

yaşanması anlamsızdı. Eger doğru hareket edilirse, Amerikan Hükümeti, Türkiye ile ilişkileri düzeltmek

isterdi mutlaka. Emel'in midesi kalktı, tam televizyonu kapatacakken ekrana farklı görüntüler geldi.

Televizyonda Dışişleri Bakanı vardı. Emel sasırdı birden, üstü bası çok düzgündü, yanında birkaç Türk

diplomat vardı. Bir odanın içinde kanepede yan yana oturmuşlardı. CNN

International'dan alınmakta olan

bir görüntüydü bu. Ekranın altında "Turkish Minister in Custody"*

yazıyordu. Arada sırada odanın içinde

patlayan flaslar görülüyordu. Ayakta duran bir sivil görevli, odanın içindeki askerî görevliye bilgi veriyordu.

* Türk Dışişleri Bakanı gözaltında (Ing)

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün yakın çekim görüntüsüne geçti ekran.

Yüzündeki derin bir öfkeyi

barındıran ifadesi ile korkutucu görünüyordu. Zaten odanın içindeki sivil görevli de mümkün olduğunca

ondan uzak durmaya bakıyordu. Oysa her zaman gülümsemeye hazır, sakin ifadesi ile hatırlardı onu.

Kamera yesil, açıklık alanda bir konsolun önündeki mikrofona uzanarak açıklamalar yapan Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'a odaklandı. Gazetecilerin sorularını yanıtlıyordu Rice:

"Hayır, kendilerini yargılamayı simdilik düşünmüyoruz. Ancak Türk Hükümeti bizim gözümüzde suçlu,

çünkü bizim askerlerimize saldırarak onları öldürdüler. Bu nedenle kendileri hakkında yargılanmama garantisini vermiyorum."

"Nerede tutuluyorlar? Bu konuda bir açıklama yapacak mısınız?"

"Hayır, güvenlik gerekçeleri ile bunu yapmayacağız. Ama bizim misafirimizler."

Görüntüler, tekrar Türkiye'ye döndü, İstanbul'da birkaç noktaya konmuş olan kameralardan alınan görüntüler akıyordu ekranda. Hava saldırısı hiç yavaşlamadan sürüyordu.

Kameralar yerlesim

merkezlerinin ortasına düşen bombaların patlamalarını gösteriyordu.

İstanbul yanıyordu.

Daha sonra ekrana gelen görüntüde Amerikan incirlik Üssü görünüyordu.

Amerika bu üssü Irak'taki

seçimlerden bir yıl sonra bosaltmıştı. Adana'ya yapılan saldırı

nedeniyle halk öfkesini bu üsse yöneltmiş

ve üste geride kalan ne varsa yağmamıştı.

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Ordusuna bağlı kara güçleri Ankara'nın kapısında... Sıddetli bir şehir

savaşının hazırlıkları yapılıyor. Türk Ordusunda Albay olduğunu açıklayan bir yetkili, Ankara'nın Amerikan güçlerine mezar olacağını söyledi.

Emel hızla üzerine bir şeyler alıp dışarı çıktı. En yakın hastaneye gidip ne yapabilirse yapacaktı.

WASHINGTON

101

Gökhan televizyonda Anıtkabir'in dümdüz edilmiş halini gördüğünden beri kudurmuş gibiydi. Arabanın

tavanına attığı yumruk nedeniyle sağ eli hâlâ ağrıyordu. Washington'a ancak iki günde varabilmisti, geleli

birkaç saat olmuştü. Sıkı kontrollerden kaçınmak için çok dikkatli davranmıştı.

Bombayı yerleştirmek için parktaki mağaralardan birini seçmişti. Gitmek için gecenin ilerleyen saatlerine

kadar beklerken yeterince dinlenmişti. Biraz sonra çıkıp programlamayı

yapacaktı.

Dün New York'a vardığında görüntü kaydının kopyalarını ajansların posta kutularına atmış veya

resepsiyonlarına bırakmıştı. Elbette görüntü kaydına karşı dikkatli davranmıştı. Makyaj ile değıstirdiği

yüzünü bile saklamaya çalışmıştı. Kayıta basit olarak ABD eğer Türkiye işgalinden vazgeçmezse mantar

bulutlarının ilk kez kendi kentlerinde yükseldiğini göreceklerini anlatıyordu.

Kayı özellikle New York'ta olduğunu kanıtlayan bir manzarayı arkasına alarak yapmıştı... Özgürlük

Anıtı sağından gözüürken, sırt çantasından düzenegi gösterirken. Bu kayıttan, kesinlikle ciddi olduğunu

ve elinde bir nükleer bomba olduğunu anlarırdı.

En basından beri bombaları sadece caydırma amaçlı kullanmayı

düşünmüştü. Patlatmak, olabilecek

olumlu gelişmeleri önleyebilirdi. Ama şimdi emin değildi... Yani patlatmama konusunda.

Anıtkabir'deki

durumu, Türk Ordusundan kalan enkazı, ele geçirilen kasabaları, kentleri, ABD ordusuyla beraber

hareket eden basın mensuplarının çektiği insan yüzlerini hatırladıkça kızgınlığı büyüyordu.

Gökhan hiçbir zaman hayata pembe gözlüklerle bakmamıstı. Verilen eğitim sırasında ABD'nin gelmiş geçmiş en acımasız askerî tarihe sahip ülkelerden biri olduğunu iyi öğrenmişti...

Kamplardaki Kızılderililere çiçek mikroplu battaniyeler vererek onları

hasta edip öldüren, böylece

biyolojik savaşın ilk örneklerinden birini veren onlardı.

Herkes II. Dünya Savaşı'nda Almanya'daki esir kamplarını bilirdi ama ABD'nin ülkesindeki Japonları

kamlara tıkmısından söz edilmezdi.

Truman'ın bir güç gösterisi olarak atom bombalarını kullanmasından, Vietnam'da sivillere yapılan katliamdan, napalmlerden ve biyolojik silahlardan ABD'nin gerektiğinde askerî stratejilerin en acımasızlarını uygulama konusunda tereddüt etmeyeceğini herkes bilirdi.

Parktaki mağaraya doğru ilerlerken onlara en fazla on iki saat vereceğim, diye düşündü.

Tam mağaraya girecekken bir ses duyuldu. "Hey ahbap, gecenin dibinde ölümünü arıyormussun."

Döndüğünde bes çete mensubu vardı karşısında, ikisi Hispanik, biri beyaz, ikisi de siyahtı.

Güldü.

"Tam Amerikan potası iste. Sansa bak."

Elindeki silahı yere tutan iri yarı siyahın yüzündeki sırıtma bir an yitti, sonra yerine geldi. "Bak sen, bir

komedyen bulmusuz." Sonra yüzü öfkeyle burustu. "Hadi uzatma, üzerinde ne varsa bize ver. Giysilerin

de dahil. Yoksa hakkından geliriz."

Gökhan cebinden çıkardığı cüzdanı yere attı. Soyunurken striptiz yapar gibi garip dans figürleriyle

102

etrafında döndü, sarhos gibi yalpalıyordu. Çete mensupları gülustüler.

Fakat bu sırada Gökhan, silahlı

serseriye yaklaşıyordu.

Tam önünde ona tapar gibi eğilip ellerini uzattı. Birisinin, "Bu sevgili arayan bir gayya!" diye bağırıldığını

duydu. Ama artık harekete geçme vakti gelmişti. Uzattığı ellerinin arasından sağ ayagını müthiş bir tekme

hareketiyle iri yarı siyahın kasıklarına gömdü.

Adam sadece, "Iggh!" diyerek geriye devrildi. Bu tekmeyle yiyen, uzun süre kendisine gelemez, büyük ihtimalle de öldü.

Gökhan hızla diğerlerine döndü. Önce sasırımlardı ama şimdi intikam için sustalılar çıkmıştı. Sadece

siyah adamın tabancalı olduğu anlaşılıyordu. Gökhan onları zevkle, çıplak elleriyle öldüreçkti. Halkı

adına, yapılanlar adına. Bu, içindeki öfkeyi biraz yatıştırabilirdi.

Hiçbir sustalı onu durduramadı; ayaklar, bilekler, boyunlar, kaburgalar kırıldı. Ayakta son kalanla bir kedinin fareyle oynadığı gibi uğrastı. Kaçmaya çalıştıkça önüne geçti.

Serserilerin hepsini öldürdüğünde cesetleri mağaraya taşıdı. Kokulan iki gün içinde duyulurdu ama zaten bombayı on iki saat sonrasına ayarlayacaktı. Ondan sonrasının önemi yoktu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 03.50

CENTCOM FLORIDA.

FBI Başkanı Robert Müller, sabahlığıyla oturan Başkanın karşısındaydı.

Howard Strike ile Danışmanı ve

CIA Direktörü Porter Goss da yanındaydı. "Evet nedir bu kadar önemli olan?" diye sordu Başkan.

Bir kaset sallıyordu Müller, "Sayın Başkan, bu kasetin kopyaları birkaç

saat önce uluslararası ajanslara

bırakıldı veya postayla gönderildi. Bu saate kadar yayınlanmasını

engelleyebildik ama kontrolümüz

altında olmayan yerler de var ve daha fazla beklemek istemiyorlar,"

dedi.

Sabırsız bir şekilde elini salladı. "E, çabuk gel konuya Robert. Ne var o kasette, Türk Başbakanının tehditleri mi?" Güzel bir saka yapmış gibi yüksek sesle güldü ama kimse ona katılmayınca gözünü kıstı.

Robert Müller hemen konuştu. "Nükleer bir tehdit efendim ve korkarım gerçek."

Kaseti izlediklerinde bir sessizlik hakim oldu odaya...

Sonunda Başkan konuştu. "Bu nasıl olur? Bana Türklerin ellerindeki tüm nükleer silahların kontrol altında olduğunu söylemistiniz."

Howard Strike, "Operasyon için hazırlık yaparken aylardır ya bu silahları anlaşılmaması gereği parçalamak

için buraya getirdik," diye başladı "veya tespit ettiğimiz mekânları, harekât başlarken nokta operasyonları

ile kontrole aldık. Fakat iki tanesinin kayıp olduğu anlaşıldı."

Porter Goss cümleyi tamamladı... "Artık nerede olduklarını anlıyoruz.

Burada, ABD'nin göbeğinde o

bombalar."

Başkan elini saskınlıkla açtı. "İyi ama bu adamlar iki bombayı birkaç

gün içinde buraya nasıl getirsin?"

103

Porter Goss boğazını temizledi, "Hayır efendim, " dedi. "Birkaç günlük bir operasyon değil karsımızdaki.

Birkaç ay evvel, Ankara'daki kaynaklarımızdan; operasyonumuzu keşfeden, rapor olarak amirlerine sunan

bir istihbarat grubunu haber aldık. Eğer sert bir tedbir alırsak işin incelenip ciddiyetinin sorgulanacağı

korkusuyla, biraz baskı, santaj ve rüşvetle hallettik. Ama anlaşılıyor ki o gruptan biri bu işi yapmış."

Başkan dehşetle CIA Başkanına bakıyordu. "Önlemlerimiz yok mu bizim?"

Bulamaz mısınız bu adamı?"

Goss en azından bu soruya olumlu cevap verebileceği için sevindi. "Kim olduğunu dosyaları tarayarak

tespit ettik. Gökhan Birdağ adlı bir ajan olduğundan emin gibiyiz.

Ankara'dan edindiğimiz bir fotoğrafı su

anda bütün güvenlik birimlerine dağıtılıyor. En geç yirmi dört saat içinde yakalanır ama bu kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Howard Strike konuşmaya girdi. "Bakanım, adamın söyledikleri blöf değil. Görüntüler incelendi, o bomba programlanmaya hazır. Büyük bir ihtimalle New York'ta olduğunu tahmin ediyoruz. Adam kasetleri orada dağıtmış. Ama tek başına mı, onu bilmiyoruz. Washington ve New York en riskli kentler.

Bosaltma işlemlerine baslasak bile panik çıkacaktır."

Robert Müller, "Bir ajans, kaseti birkaç saat içinde yayınlayacak,"

dedi. "Ülke içinde tam yasak koysak bile

internet ve uydu antenler haberi yayacaktır ve tabii ki panik çıkacak."

Bakan birden ayağa fırladı. "Beyler, ülkemiz için çok önemli bir savaşın ortasında iken şimdi bir de nükleer terör tehdidiyle karşı karşıya olduğumuzu söylüyorsunuz,"

diye bağırdı. "Eğer buna boyun

egersek ABD'nin sözünü kim dinler? Uluslararası etkinliğimiz sıfıra iner. Birkaç nükleer bomba bizi esir

mi alacak yani? Şimdi gidin ve o teröristi veya teröristleri bulun.

Bombaları bulun. Bu savaş santajla sona

erdiremeyiz."

Bakan çıkarken herkes birbirine baktı, birden dönüp tehditkâr bir ifadeyle gözlerini Robert Müller'e

çevirdi: "Alacağın her türlü önlemlerle kasetin kopyalarını bul ve yayınlanmamasını sağla. Her türlü yetkiyi

veriyorum sana."

Robert Müller, artık çıldırmıs bir Başkanla çalıştığını anlamıstı.

"Başkanım, bu emrinizi yazılı olarak verir misiniz?"

Başkanın yüzünde pis bir sırıtıs belirdi. "Elbette. "

28 Mayıs 2007

ANKARA ÖNLERİ

Topçu atesi düzenli bir hal almaya baslamıstı. 155 mm Howitzer'lar yüksek patlama gücüne sahip güdümlü mermilerini Türk askerlerinin hatlarına ardı ardına yagdırıyordu. Apache ve Kiowa kesif ve saldırı helikopterleri alçaktan uçarak geniş bir alanda gözetleme yapıyor, bazı hedefleri lazerle aydınlatarak lazer güdümlü top mermilerinin onları imha etmesine yardım ediyor ve biraz sonra gerçekleसेcek büyük saldırıya hazırlanıyordu.

Türk hatlarından da zaman zaman topçu atesi açılıyordu ancak bu mevzilerin yerleri derhal tespit ediliyor, ya helikopter ya da karsı topçu atesi ile susturuluyordu girişimler. Onlarca küçük siperden açılan ates nedeniyle 1. Zırhlı Süvari Tümeninın ön hatlarındaki askerler derin mevzilenmek zorunda kalmıstı. Türk askerleri hiç durmaksızın ellerindeki cephaneyi açıkça görebildikleri Amerikan Kuvvetlerinin üzerine bosaltıyordu.

104

Tümgeneral Harvey Jackson, karsısındaki düşmanı ciddiye alıyordu.

Türklerin çok iyi mevzilendigini ve

sehir içinin cehenneme döneceğini tahmin edebiliyordu. Türk Ordusunun en iyi yanlarından birisi de savunmasıydı. Türk askeri çok zor karsı saldırıya geçerdı ama bir kez karsı saldırıya basladı mı, Türk

askerini durdurabilecek güçte bir ordu yoktu yeryüzünde.

Simdiye kadar karsılarına hiç Özel Kuvvet askeri çıkmamıstı. Ankara'nın içinde her yerde Özel Kuvvetlere bağlı askerlerin tuzaklarıyla bogusacaklarından adı gibi emindi Harvey Jackson. Dürbünü

ile

Türk hatlarını taradı, en ön safta bile yoğun bir karsı ates görebiliyordu. Ön saflar çok umurunda değildi, o mevzilerdeki kahraman çocuklar birazdan başlayacak hava saldırısı ile saf dışı edilecekti ve tank

saldırısı başladığında hat yarılacaktı zaten ama Ankara için endiseliydi. Ankara alındığı takdirde Pentagon, Hollywood tarzı bir gösteri operasyonu ile İstanbul'u ele geçirmek istiyordu.

Bu sırada yanında beliren muhaberat eri, hava saldırısının baslamak üzere olduğunu belirten mesajı ilettili.

Bu mesaj, tugay ve tabur komutanlarına geçildikten kısa bir süre sonra gökyüzünde filolar halinde savas

uçakları belirdi. Sert dalışlar yaparak, Türk askerlerinin kurduğu mevzilere çok uzak mesafelerden bomba

yagdırmaya başladılar. Alçaktan uçan A-10'lar ayılar gibi kükreyerek küçük savunma ceplerine saldırıyor

ve Gatling topu ile tozu dumana katıyordu. Bir süre sonra herkesi heyecanlandıran bir sey oldu,

gökyüzünde çok yukarılarda beliren B-2 bombardıman uçaklarından dizi dizi atılan binlerce tonluk

bombalar uzun bir sıra halinde Türk savunma hatları içinde derin bosluklar oluşturdu. Ön hatlardaki

mevzilerin tamamı susmustu neredeyse. Tankların harekâtı için fazla beklemenin anlamı yoktu. Türk

Ordusu kendi topraklarını mayın tarlasına dönüştürmeyi reddettiği için bu harekâtın fazla zorlukla

karsılaşması mümkün değildi.

Yüzlerce M1A2 tankı, Bradley zırhlı savas aracı, tanksavar füzeleri ile donatılmış Humvee araçları

harekete geçti. Çok uzaklarda saldırı helikopterlerinin burunlarından ates püskürttüğünü

görebiliyorlardı. Apacheler çok siddetli bir çatışmanın içindeydi.

Öndeki tanklar hareket etmekte olan

araçları belirleyince toplar ateslenmeye başladı. Alev toplan kusarak hareket eden tank ve zırhlılar o kadar

hızlı ilerlediler ki ancak Polatlı'nın mahalleleri görüldüğünde durdular. Ancak Polatlı'daki tehlikeyi fark

ettiklerinde geç kalmışlardı. İyice kamufle olmuş Türk askerleri, önlerdeki Amerikan tanklarından bazılarını vurmustu. Havaya uçan tankların görüntüsü, savaşın tozu dumanı içinde kosturan Amerikan askerlerinin moralini bozmustu doğrusu. Ankara önlerine kadar gelebileceklerine inanmamışlardı, neredeyse bu inançları haklı çıkacaktı ama Amerikan hava gücünün acımasız ve hiç aralıksız süren saldırıları nedeniyle karada verdikleri kayıplara rağmen Ankara önlerine kadar gelebilmişlerdi. Kayıp miktarı tespit edilemiyordu artık. Daha doğrusu Amerikan Ordusunun yönetim kademeleri kayıp sayıları ile ilgilenmiyordu. Nasıl bir cehennemin içinde olduklarını fark ettikleri için

medyayı susturacak bilgiler verip savaşa odaklanıyorlardı. Daha fazla ilerlemeleri halinde kendilerini,

siddetli bir şehir savaşının içinde bulacaklardı ki bu durumda harekâtın bütünü tehlikeye girerdi. Karada

Türk askerlerinden mümkün olduğunca uzakta durmaları söylenmişti onlara, bütün işi hava desteğine havale etmeleri gerekiyordu. Yerleşim yerleri ile uğrasmadan Ankara'nın merkezine ilerlemeleri gerekiyordu. Amerikan Ordusu, Türk Ordusu ile savasarak gerçek bir işgal yapamayacağını iyi biliyordu.

Bu nedenle savaş teorileri gereği ülkedeki ayrılıkçı olduğu düşünülen kesimleri harekete geçirecek bir

operasyon yapıyorlardı. Şimdiye kadar bu ayrılıkçı kesimlerle ilgili bir ses çıkmamıştı, eğer bu şekilde

devam ederse bir ateş denizinin ortasında, öfkeli bir Türk Ordusu ile karşı karşıya kalacaklardı ve öylesi bir durumda onları oradan kim çıkarırdı bilemiyorlardı.

Polatlı'nın içindeki mahallelerden makineli tüfek ateşi geliyordu, bu ateşin düşmanı şehir savaşa çekmek için yapıldığı çok belliydi. O atese kanarak pesinden gitseler ne türlü tuzakların içine gireceklerini kimse bilemezdi.. Harvey Jackson, içinde düşman unsurları

barındırdığını bile bile de

Polatlı'nın yanından geçip gidemezdi. Orayı ele geçirmesi gerekiyordu ama bu neredeyse imkânsızdı, pek

çok zaman ve insan kaybı demektir. Kendisine sunulan bir seçeneği değerlendirmek zorundaydı. Polatlı'yı

destek merkezi olarak kullanmayı isterdi doğrusu ama orayı temizlemek çok zaman alacağı için yok etmek zorundaydı.

Hemen Hava Kuvvetlerine emir vererek Slayer bombalarının kullanılmasını istedi.

Tank taburlarına artık Ankara merkezini hedef gösterebilirdi.

Çok fazla ileri gitmeden hatları yarmaları yetecekti, öyle düşünüyordu ama savaş alanının üzerine çöken

kesif dumandan mıdır bilinmez, işlerin pek de beklenildiği gibi parlak olmadığını düşünmeye başlamıştı.

101. Hava indirme Tümeni, on iki kilometre kadar doğuda kurduğu harekât üssünden saldırıyı başlatmak

için bekliyordu. Ankara'nın tam merkezine saldıracaklar ve devlet binalarının bulunduğu bölgeyi; Meclisi,

Cumhurbaşkanlığı Konutunu ele geçireceklerdi. 1. Zırhlı Süvari Tümenine bağlı tank ve zırhlılar bütün

güçleriyle kuzeydoğuya yöneldi. Helikopterler sürekli olarak zırhlıların önündeki olası engellere

saldırıyor ve bütünlüklü bir savunmanın yapılmasını engellemeye çalışıyordu. Birlik karargâhları ortadan

kaldırılmış ve araçlarının bir bölümünü kaybetmiş olan Türk askerleri ise farklı gerilla taktikleri uygulayarak sürekli Amerikan askeri öldürüyordu.

Tanklar bir saat içinde gerekli bakım ve ikmal işlemlerini tamamladı.

Harekete geçip Ankara

istikametinde ilerlemeye başladılar. Polatlı'da gizlenen birlikler bu konvoylara ateş ederek onların dikkatini çekmeye çalışıyordu ama 1. Zırhlı Süvari konvoyları hiç

çatışmaya girmeden ana savunma

hattına dogru yürümeye basladı. Bu arada ufukta görülen C-130'lar Polatlı için iyi seyler anlamına gelmiyordu. Buradaki birlikler ellerindeki havanlarla konvoylara ates ediyor ama bir cevap alamıyordu.

Görevleri o konvoyları geciktirmektir ama Amerikan Ordusu savasın kurallarını acımasız şekilde degistirmisti. Klasik savas anlayışında tehdit olarak algılanacak bir bölge, birazdan dümdüz edilecek ve tehdit ortadan kaldırılacaktı. Eger savasan taraflardan birisi kamuoyunu umursamıyorsa bu, savastaki dengeleri hemen degistiriyordu.

Dört C-130 Killer yavaşça Polatlı üzerine geldiginde altlarındaki kapakları açarak dev siyah kütleleri bıraktı. Bombalar hep bir ağızdan vahşî bir çığlık atarak aşağı düşmeye basladı. Polatlı'nın güneydogu

mahallelerine düşen bombalar nedeniyle 3. 8 siddetinde bir deprem meydana geldi. 1. Zırhlı Süvari Tümenini destekleyen kuvvetlerden 2. Zırhlı Süvari Tugayı bombalarla harabeye dönüşen Polatlı'nın mahallelerine hızlı kesif hareketleri düzenlemeye basladı. Polatlı'nın mahallelerinde yoğun silah sesleri

duyulmaya baslanmıstı. Şehirde neler olduğunu kimse bilmiyordu. Harvey Jackson hafif zırhlılarla donatılmış olan tugayın çekilmesini istedi. Orada hâlâ ciddi bir askerî kapasite vardı. 2. Zırhlı Süvari

Tugayı hızla Polatlı'nın dışına çekildi. Hava Kuvvetlerine, muhtemel askerî kapasitenin olduğu bölgelerin

koordinatları bildirildi. O bölgedeki F-15 savas uçakları, kanatlarında takılı olan bütün lazer güdümlü

bombaları Polatlı'ya bosalttı. Bütün evler hasar görmüş gibiydi, tek katlı ve çift katlı evlerin parçaları geniş bir alana dağılmıstı.

Harvey Jackson atesini kesilmesi emrini verdi.

Bölgeden ates gelmiyordu artık. Türk askerleri hâlâ oradaydı, bunu biliyordu ama sivil kayıplar onları

susturmuş olmalıydı. Uzun süre uslu duracaklarından şüphesi yoktu.

CENTCOM kendisi ile irtibat kurmak istiyordu. Harvey Jackson, telefonu eline aldı ve yüzüne bir gülümseme oturdu:

"Selam Howdy. Her sey yolunda sanırım. Ben ana savunma hatlarını dağıtacağım. Gerisi 101. 'nin isi. Ama

Ankara'nın içine o askerleri göndermenin akıllıca bir hareket olduğundan emin değilim, kayıplar korkunç seviyede olabilir."

Telefonu dinlerken dürbünle etrafı gözetlemeye devam etti. Savaş alanında olmayı seviyordu ve askerleri

106

ile beraber savaşmak hosuna gidiyordu. Ön saftakilere ne kadar imrendiğini kimse bilemezdi.

"Hava Kuvvetleri, isini her zamanki gibi iyi yapıyor. Ana savunma hatlarının birkaç saat içinde dağılmaya

başlaması gerekiyor. Uçaklar sürekli o bölgeyi bombalıyor şimdi. Henüz kara saldırısı başlamadan bile

pek çok hattın boşaldığı yönünde bilgiler var. Sanırım pek zor olmayacak."

"Biliyorum, biliyorum, o kadar da kolay değil. Ama amacımız her mahalleyi ele geçirmek değil. Buna gerek yok zaten. Sistemi parçalara ayıracak kadar siddeti yaratacağım sana. Gerisine karışmam..."

Telefonu kapattı. Farkında olmadan kendine çok güvendiğini hissetti ve bu düşünce onu rahatsız etti.

Düşmanını küçümsemeye başlamıştı. Bu, askerî açıdan kabul edilemezdi ama veriler, bütün savunmanın

alt edilebileceğini gösteriyordu. En azından teorik olarak böyleydi ama karargâhının yanından geçen yaralı taşıyan araçları gördükçe durumun ne ölçüde güvenilir olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Gencecik askerlerin kan içindeki bedenleri hastane çadırına götürülüyordu ama artık kapasite asılmıştı.

Helikopterler asker ve cephane taşımayı bırakmış, sürekli olarak yaralıları Irak'a taşımaya çalışıyordu.

Telsizi dinlemeye koyuldu. Cızırtıların arasından heyecanlı askerlerin bağırışlarını duymaya

başlamıştı.

Ön saftaki tanklar Türk zırhlılarını tespit etmiş ve yoğun biçimde atese başlamıştı. Göğüs göğüse bir çatışmanın ortasındaydılar artık.

Askerler kosarak evin içine girdiler. Hepsi toz duman içinde kalmıştı.

Ter içindeydiler, üstlerindeki

bütün giysiler sıırılsıklam olmuştı ve nefes almakta zorlanıyorlardı.

Kapıyı arkalarından kapatıp

pencereyi siper aldılar. Mermiler evin üzerine yağıyordu. Bes asker ellerindeki G-3'lerin son mermilerini

sokakta, görmedikleri hedeflere bosalttılar ve evin hemen arkasından çıkıp hızla mahallelere doğru gözden kayboldular. Askerler evi bosaltır bosaltmaz bir tanksavar roketi dış kapı kirisinde patladı.

Ankara'nın dış mahallelerinde patlayan ilk bombalardı bunlar.

1. Zırhlı Süvari Tümeni hatlarda önemli delikler açmıştı. Bu deliklerden giren Humvee ve Stryker zırhlı

araçlarıyla hareket eden timler dış mahallelerde çatışmalara girip geri çekiliyorlardı. Ancak bu o kadar da

kolay bir iş değildi. Bir saat içinde on iki Humvee aracı, içindeki askerlerle beraber tanksavar roketlerinin

hedefi olmuş ve yanmıştı. Amerikan askerleri kendilerinden beklenmeyecek bir hırsıyla çarpıyordu.

Almak zorunda olmadıkları riskleri alıyor ve Ankara'nın savunmasının çökertilmesi için organize gördükleri tüm savunma hatlarına bütün silahlarıyla ates ediyorlardı.

Türk askerleri hemen her delikten

çıkıyor ve ölümü düşünmeksizin Amerikalı askerlerle çatışıyordu. Bazı

yerlerde boğaz boğaz geldikleri

duyulmuştu. Vietnam'ı hatırlatan bir savaş vardı dışarıda. Amerikan kuvvetleri açılan gediklerden

girdikten sonra bir süre ilerliyor ve sonrasında sanki hiç gedik açılmamış gibi sert bir direniş hattı ile

karsılasıyordu. Sanki bütün Türk Ordusu Ankara'nın içine dolmuştu.

Tanklar ön hatları yaramamıştı, siddetli çatışma nedeniyle Ankara'nın dış mahalleleri alev alev yanıyordu. 1. Zırhlı Süvari'nin tank ve zırhlıları durakladı. Bazı

gedikler vardı Türk hatlarında ama bu

gedikleri kullanarak hızlı ilerlerlerse şehir merkezine hemen varmaları

isten bile değildi. Ancak bu çok

tehlikeli bir durumdu. Birlikler bir anda Türk askerlerinin kurduğu tuzakların içinde savunmasız kalıp

kaybedilebilirdi. Rusların Çeçenistan'da düştüğü tuzaga düşmeye hiç

niyeti yoktu Harvey'in. Bir şeyler

yapmalıydı ama. Bu operasyonun çok hızlı sonlandırılması gerekiyordu.

Bir an tereddüt etti ve sonra tank

güçlerinin gedikleri kullanması için emir verdi. Bu çok riskli bir karardı. O gedikler bilerek açılmış yollar

bile olabilirdi ama eğer operasyon başarılı olmazsa bütün Amerikan güçleri Ankara kapılarında dağılma

tehlikesi ile karşı karşıya kalacaktı. Son gelen istihbarat raporlarına göre, Kayseri Komando Tugayı

tasınabilir ağır silahlarını kullanarak bazı Amerikan lojistik konvoylarını yok etmişti. Öfkeli bir biçimde kendilerine doğru geliyorlardı. Lojistik konvoylarını

107

onlardan korumanın imkânı yoktu, hatta kendi savaşçı birliklerini bile koruyabileceğinden emin değildi.

101. Hava indirme için zaman yaklaşıyordu. Helikopterler hazırlıklarını

tamamladı. Askerler de son

hazırlıklarını sessizlik içinde yapmaya başladılar, yüzlerine makyaj için sürdükleri boyalar nedeniyle gözden kaybolmaya yüz tutmuşlardı.

Harekât gece gerçekleşecekti. Dönen rotor pallerinin sesleri kulaklarına dolmaya başlayınca hareketlerini

hızlandırdılar. Tuz Gölünün yirmi kilometre kadar kuzeyinde kalıyordu 101. 'nin karargâhı. Onlarca CH-47, CH-53, Black Hawk, MH-53 ve Apache helikopteri aynı anda kalkmaya başladı. Gece karanlığına

karışan sesler ve aydınlatma ışıkları geniş arazide cehennemi bir görüntü yaratmıştı. Bağırışlar çağırışlar

içinde, hayatlarındaki en zor göreve giden askerleri taşıyordu helikopter taburları.

Yükseklerde saldırı uçakları filolarının ışıkları görülüyordu. Onlarca ışık vardı ve bir süre sonra üzerlerindeki silah yükünü, 101. 'nin saldırı yapacağı bölgeyi vurmakta kullanacaklardı. Amerikan askerleri çok tehlikeli bir operasyonla Ankara'nın tam göbeğine inecekti ve on kilometrekarelik bir yarıçap

kontrol altına alındıktan sonra 1. Zırhlı Süvari Tümeninin ileri hareketiyle iki kuvvet arasında birleşme

saglanacaktı, ilk asamada 101. Hava indirme Tümenine bağlı 327. Piyade Alayı bölgeye indirilecek ve

hemen ardından 522. Piyade Alayı da Ankara'nın kuzeyindeki Bolu karayoluna sevk edilip, kuzeyden ulaşması muhtemel bir yardım çabasını önlemeyi hedefleyecekti.

Ankara'da gece, M1A2 Abrams tanklarının oluşturduğu alev toplan ile aydınlanıyordu. Sivil halk ne yapacağını şaşırması bir halde evlerine kapanmıştı. Karanlık gökyüzünü

duman kaplamıştı, bazı evlerde

yangınlar vardı ve dış mahallelerde Amerikan zırhlılarının hızla geçip gittigini görebiliyorlardı.

"Gelin, çabuk buraya gelin!" diye, bağırıyor adam. Dört çocuk ve iki kadın koşarak onun yanına geldiler.

Adam sırtında bir M1 tüfek ve eski bir dürbünle tam karşılarında yıkılmış bir evin arkasını siper almıştı.

Kadın ve çocuklar buldukları yerden çıkmaya korkuyorlardı. Asğıdan geçen yolun on metre kadar yukarısında bir oluğun içine saklanmışlardı. Durumları çok tehlikeliydi. Her an iki taraftan birisinin atesi ile ölebilirlerdi. Amerikan zırhlıları asğıdaki yoldan geçiyor ve uzakta bir mahalleye ates açıp aynı

yoldan geri geliyorlardı. Bu zırlılırlara zaman zaman makineli tüfek ve roketatarla karsılık veriliyor ve mermiler olugun çevresine dsyordu.

Dsisleri Bakanlığının Kıbrıs masası memurlarından Barkın ağlayan kosarak aralarındaki bos alanı geçti

ve olugun içine girdi. Sivillerin altısı da korkudan sok olmus bir halde titriyordu. Etrafına bakındı Barkın,

durum kötü görünüyordu. Savas uçaklarının kulak yırtan dalıs seslerinin arkasından büyük patlama

sesleri geliyordu. Amerikan askerleri gitgide daha fazla görünmeye baslamıstı etrafta, kalabalık gruplar

halinde ağır teçhizatları ile siper alıyor ve kontrol noktaları

kuruyorlardı. Çocukların annesi olduğunu

tahmin ettiği kadına baktı Barkın, "Teyze, simdi sana kos deyince olugu ocugu alıp su karsı yıkıntının

oraya kosun. Ben yanınıza geleceğim, sonra beraber kaacacağız." Kadın anlamsız bakıslar fırlattı, nereye

kaacacağız, der gibi bakıyordu. Karsı koyacak durumda degildi, ne söylense yapardı o an.

Barkın asadıdaki yola ve gerisindeki bos alana baktı. Her dakika daha çok asker mevzileniyordu. İleride

birkaç tankın kendilerine dogru geldiğini gördü, makineli tüfekleri ile ates ederek ilerliyorlardı.

Karanlığın ardından gelen sesler daha da korkutucuydu. Çok büyük bir hareketlenmenin olduğunu

hissedebiliyordu Barkın. Ani bir hareketle kadının omzuna vurdu ve hepsi birden kosmaya basladılar.

Gitmeleri gereken yere varmak için olanca hızlarıyla kosuyorlardı ama yaslı kadın geride kalmıstı. Barkın

oluktan fırlayıp kadını kolundan tuttu ve hızla yıkıntılarının arasına götürmek için sürüklemeye basladı.

Kadın neredeyse hiç sesini çıkarmadan dizlerinin üstünde kalmaya alırsarak yıkıntılara ulasabildi. Ağır

makineli tüfek sesleri tekrar duyulmaya baslamıstı. Üzerlerinden geçen mermileri duydu. Birileri onları

görmüs olmalıydı ama çok fazla önemsememisti herhalde. Eglence için sıkılan birkaç mermiydi.

108

Türk askerlerinin yaptığı savunma mevzilerinde büyük ates topları

olustugunu gördüler. Gökyüzünde

göremedikleri bir kalabalığın olduğunu biliyorlardı. Amerikan Ordusu çok küçük bir alan içinde

savasıyor ve farklı taktikler uyguluyordu. Büyük bir güçle baskente gelmişlerdi, ülkenin diğer

bölgeleriyle ilgilenmiyor gibiydiler. Toprak elde etmek ya da stratejik noktalar ele geçirmek gibi bir

hedefleri yoktu sanki.

Barkın saldırılar başladığında ilk vurulan hedeflerden birisinin içindeydi. O anı yaşamıstı. Binanın çılgın

gibi sarsılmasıyla yere yuvarlanmışlardı. Lazer güdümlü füzelerin binaya çarpmasıyla derin bir uykudan

uyanmış gibiydiler. Bina, orta yerinden yukarıya doğru yanmaya başlamıstı. Çogu bostu katların, sadece

en üst katlarda birkaç önemli bürokrat vardı ve ölmüşlerdi. O ise binanın dışına çıkmış ve hiç hayal

edemeyecegi görüntülere şahit olmustu. Uçakların yükseklerden yaptıkları manevraları ve bıraktıkları

bombaları görmüştü. O bombalar gidip kimi zaman binalara, kimi zaman yollara düşmüştü.

Hatırlıyordu,

derin bir rüyadan uyanmış gibi hissetmişti kendisini. Dışisleri Binasında yanan evraklar, yıllarca izlenen

politikaların izlerini taşıyordu. Yanan evraklarla beraber Cumhuriyet kurulduğundan beri yapılan bütün

çalışmaların da tarihe gömüldüğü duygusunu yaşamıstı.

O soku atlamak kolay degildi. Hızla eve gitmiş ve karısını kapının önünde titrer vaziyette bulmustu.

Elleri o kadar titriyordu ki anahtarları sokup kapıyı açmayı

basaramamıstı. Evlerine girip dışarı

çıkamamışlardı. Camları kırılmış halde soguktan titreyerek oturup bu kâbusun bitmesini dilemişlerdi.

Bir anlık bir kaos... Ve her sey degismisti. Hayatların ne olmustu böyle? Her sey yolundaydı, güzel bir

hayatları vardı. Ankara'nın genis yollarında arabalarıyla gezip doluyorlar ve hayat hakkında, dünya hakkında konuşabiliyorlardı. Birkaç hafta içinde her sey degismisti.

Karsı koyamadıkları bir güç yumagı

deriyi yırtmış ve kalbe ilerlemisti. Bu kadar gelismis bir orduya karşı

koymak zordu ama Türk Ordusu

Amerikalıların bile beklemediği bir şekilde iyi savaşıyor ve kayıp verdiriyordu, ölümü neredeyse hiç düşünmeden savaşıyorlardı. Simdi ise karşı koymak için fazla bir ağır silah yoktu ellerinde. Barkın, yıllardır emek verilen yatırımların yok edilmesini seyretmek ve düşman kapıya dayandığında ona karşı

gögsünü siper etmenin gerektiğini hissediyordu. Bu hiç yaşamadığı

düşünmediği bir histi ama genetik

kodlarında gerekli bilgilerin yazılı olduğundan şüphesi yoktu.

Simdi de onu yapıyorlardı zaten. Birbirini tanıyan insanlar, dostlar, mahalleli bir araya gelip Amerikan

askerlerine karşı ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Devletle işi olanlar bir yerlerden silah buluyorlardı.

Barkın işi sayesinde Özel Kuvvetler Komutanlığından bir askerle iletişime geçmişti. Amerikalıların hard

soldiers* dediği Türk askerleri büyük bir hırsıyla hazırlanıyordu olası

isgale. Sivil halkla bağlantıya geçip

her an kullanabilecekleri evler hazırlıyorlardı. Bazı evlerin bodrum katları bomba imalathanesine

dönüştürülmüştü bile. Küçük gruplara silah eğitimi veriyorlar ve Amerikan Ordusu Ankara'ya girdiğinde

ortalığı cehenneme çevirecek planlar yapıyorlardı. Barkın da bu planların içindeydi ve simdi bulunduğu

noktaya da Amerikan askerlerinin ileri kuvvetlerinin nereye geldiğini belirlemek için gönderilmisti.

Askerde kullandığı M1 tüfegi, şimdi onun en iyi dostu gibiydi. Gerçek bir çatışma anında hiçbir işe yaraması beklenemezdi belki ama uzaktan yapılacak sıkı bir atış, bu tarihte tüfegin mezziyetlerini, yapımıcısı Amerikalılara hatırlatabilirdi.

* Hard Soldiers: Sıkı askerler.

Yanındaki sivillere çok uzakta bir noktayı işaret etti. "Oraya gidin.

Birileri size yardım edebilir." Fazla

zaman harcamazdı. Bir görevi vardı ve bunu yerine getirmeliydi. Özel Kuvvet askerleri ile yaptığı

konuşma çok duygusaldı. Kimse şehri koruyabileceklerini düşünmüyordu ama mümkün olduğunca çok

Amerikalı öldürmeliydiler. Belki bu sayede onları savaşı terk etmeye zorlayabilirlerdi. Belki çok iyimser

bir görüştü ama başka şans görülüyordu. Gökyüzünden sürekli füze yağdıran uçaklara karşı zırhlıları

109

koruyamamışlardı. Eli silahlı insanlardan başka gerçek silahları

olmadığını düşünüyordu hepsi de. Hava

Kuvvetlerinin direnisi ancak bir hafta sürmüştü. Hava alanları

bombalanmış, uçaklar düşürülmüş ya da

oldukları yerde vurulmuştu. Deniz Kuvvetleri ise gemilerin vurulmasını engellemek için hiçbir şey

yapamamıştı. Kara Kuvvetleri, klasik bir savasta yapılması gereken manevraları büyük bir disiplin içinde

yerine getirmişti ama ordunun bu kadar önemli bir güce karşı özel hazırlık

yapmadığı belliydi.

Herkes şiddetli bir zırhlı saldırısının beklentisi içindeydi. Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeninin bütün

gücünü en gerideki savunma hatlarına yüklenmesini bekliyorlardı. Dış hatlarda ise hemen hemen hiç

direnis kalmamıştı. Ancak hâlâ Amerikan öncülerinin çok gerilerinde silah sesleri duyulabiliyordu.

Barkın, Amerikan askerlerinin hızla toplanmakta olduğunu görmüştü, bu yeterliydi. Hemen gidip bunu

digerlerine bildirmeliydi. Kosarak yıkıntuların arasinda ilerlemeye basladi ama o anda birden dondu.

Degisik bir ses geliyordu kulagina. Gökyüzünden gelen bir ugultu, sert ve agir bir ses. Basını kaldırıp ileriye baktı, ufku süzdü. Sert bir rüzgâr yüzüne çarptı, rüzgârın hemen ardından karanlığı yırtan büyük

siyah gölgelerle yüz yüze geldi. Hemen üzerinden ardı ardına dev tasıma helikopterlerinin geçtiğini görebiliyordu.

Gözlerine inanamadı. Helikopterler hızla Ankara'nın merkezine doğru ilerliyordu. Dakikalarla belirlenebilecek bir süre içinde Ankara'nın göbегinde olacaktı. Bu hiç beklemedikleri bir saldırıydı.

Barkın ne yapacağını bilemedi. Hemen haber vermeliydi. Olusturdukları savunma planları alt üst

olabilirdi. Hâlâ helikopterler geçiyordu üzerinden, içlerindeki askerleri bile seçebiliyordu. Korkunç bakıslı siyah suratlar, asla unutmayacağı görüntülerdi bunlar.

Helikopterler geçip giderken Ankara'nın

merkezinde çok büyük patlamalar olmaya başlamıştı. Simdi o patlamaların ısığında gökyüzündeki helikopter filolarını daha iyi seçebiliyordu, binalara çarpacak kadar alçaktan uçuyorlardı, etrafa ates etmeye başlamışlardı. Birazdan her yer cehenneme dönecekti, helikopterlerin gittiği yerde bir sürü savunma noktası vardı ve Amerikan askerleri göğüs göğüse çarpışmak zorundaydı. Yerdeki degisik noktalardan helikopterlere ates açıldığını görebiliyordu Barkın.

Havadaki taşıyıcıları korumakla

görevli Apache'ler de bu atesin önüne baraj olarak giriyor ve neredeyse burun buruna çatışıyorlardı. Daha

simdiden ortalık karışmıştı. Gökyüzünde uçsan başka cisimlerin sesleri duyulmaya başladıktan sonra ardı ardına patlamalar geldi. Topçu atesi ve tank atesi birbirine karışmıştı. Alevlerin aydınlattığı uzaktaki

bir noktaya doğru alçalmaya başlamıştı helikopterler. O sırada inise geçenlerden bir tanesinde siddetli bir

patlama oldugunu gördü. Helikopterlerden biri, dumanlar çıkararak ve çılgınca etrafında dönerek yere

dogru indi. Sert bir biçimde yere çarpmıs olmalıydı. Bu, Amerikan askerleri açısından ilk kayıp anlamına

geliyordu. Ve son olmadı. Barkın'ın bulunduğu noktadan gökyüzü

açıklıkla görülebiliyordu.

Amerikan helikopterleri havada kaldıkları süre içerisinde sürekli kayıp veriyordu. Daha simdiden bes

adet taşıma helikopterinin vurulduğunu görmüştü. Bu çılgınca bir hareketti, sorumsuzcaydı. Hiçbir

komutanın askerlerini bu şekilde bir saldırıyı yaptırmaya hakkı

olamazdı. Amerikan askerleri ne

yaptıklarının farkında değil gibiydi. Korkudan kaskatı kesilmiş halde savasmaya çalışıyorlardı. Henüz

savunması çökmemiş bir sehrin üzerine helikopterle saldırı

düzenlemek... Bunu planlayanların gerçek

dünyayla bağlantısı kesilmiş olmalıydı. 101. Hava Indirme Tümeni daha yere inmeden iki yüz kadar

askerini kaybetmişti.

Onlar için üzülecek değildi Barkın. Kosarak kendisini bekleyenlerin yanına gitti. Geçtiği sokaklardaki

insanlar, karanlığa bogulan evlerinden baslarını çıkartmaya korkuyorlardı. Sadece kendisinin ayak sesleri

duyulabiliyordu ve korkuyordu Barkın. Tanrım, bu gerçekten olabilir mi?

Kendi sehrimde kosmaya

korkuyorum. Bir süre sonra sokakta yürümeye korkacağım, düşüncesiyle irkildi. Isli sokaklarda kosarken

kendi gölgesinden korktuğunu fark etti. Kahretsin, nerede bu Allah'ın belası yer? Bütün sokaklar birbirine

benziyordu sanki. Her yer, her yer tuzak gibi görünüyordu. Silah, sırtında durmaz olmuştü, terden

ıslanan

bedeni soguk hava ile bulusup donma etkisi yaratıyordu. Bacaklarındaki gücün tükenmeye basladığını

110

hissetti, içinde bir seyler ona kaçmasını söylüyordu.

Sıcak evi, karısı, sıcak hayalleri... Ve simdi bunlara karsılık sert, soguk ve ölümcül silahların zırhlarıyla

karsı karsıyaydı. Ne büyük bir seçim yapmak zorundaydı! Ruhunda yayılmaya baslayan teslim olma

içgüdüsünü yenmesine yardım edecek bir seye ihtiyacı vardı. Ne yapabilirlerdi ki, saldıranları görmüştü,

onlardan bir bölümünü öldürseler ne olacaktı? Kendileri de ölecekti ve sonunda onlar kazanacaktı. Eger

yasarsa belki düzelirdi bir seyler... Eski günlere dönülebilirdi belki, kim bilir? Aklına sürekli Amerikan

filmleri geliyordu. O filmlerin ne ise yaradığını anladı birden ama bunun bir yaran yoktu artık.

Amerikalıları tanımıyordu aslında, olanı biteni sadece o filmlerden beynine kazınan imgelerle

degerlendiriyordu. Belki içinde teslim olma içgüdüsünü atesleyen sey de filmlerde kendisine gizlice

iletelen mesajlardı.

Hayatında hiç duymadığı sesler duyuyordu. Bugünleri eger ileride hatırlarsa, en çok sesleri

hatırlayacaktı. Çılgınca patlamalar, patlamalar, patlamalar... Bos sokaklarda kosarken kendi ayaklarından

çıkan sesler, nefes alısverisini kalp atıslarıyla karıştırmasına neden olan beyindeki basıncın sesi...

Evet, burasıydı iste. Eski bir apartmanın içine girdi. Üçüncü katın zilini çaldı. Hemen açıldı kapı. Kosarak

yukarı çıktı. Apartman karanlıktı. Üçüncü kata geldiginde aralık duran kapıdan içeri daldı. İçeride sekiz

dokuz kisi vardı, içlerinden birisi vücut yapısı ve bakıslarıyla digerlerinden ayrılıyordu hemen, özel

Kuvvetlerde görevli bir astsubaydı, yanındakiler onu Sahin Bey diye çağırıyordu.

"Ne oldugunu tahmin edemezsiniz!"

"Ne oldu?"

"Geldiler, helikopterlerle geldiler ve saldırıyorlar."

Odadakiler ayaga kalktı. Suratları degismisti. Sahin Bey hemen silahına sarıldı ve teçhizatını üzerine sarmaya basladı. Herkesin yüzü bembeyaz olmustu. Kimse böyle bir sey beklemiyordu, sadece birkaç yere bomba yerlestireceklerini düşünmüşlerdi. Oysa Sahin Bey çatısmaya gider gibi hazırlanıyordu. M-16

özel yapım tüfegini ve gece görüs dürbününü kontrol edip dipçigi sag omzuna ve namlu çapraz asagi bakacak sekilde astı. Tam kalbinin üzerinde, kabzası saga bakacak sekilde bir tabanca asılıydı. Belindeki

kemerde degisik büyüklükte sarjörler vardı. Sahin Bey ayaga kalktı, kafasına özel yapım Kevlar hafif kaskını geçirdi.

"Evet, benimle gelmek isteyen var mı? Planları unutun, adamlar tam göbegimizden saldırıyorlar. Bu, 'Biz

buradayız, erkekseniz gelin' demek."

Barkın odadakilerin kaçamak bakışlarını fark etti. Kimse böyle bir seye hazır gibi degildi. Sahin Bey durumu anlamıstı, hepsinin ailesi oldugunu biliyordu, istese onları zorlayabilirdi ama bunu

yapmayacaktı. Oyunun kuralları degismisti. Amerikan askerleri ile bogaz bogaza savasmak

zorundaydılar. Ankara, tarihinin en zor gününü yasıyordu. Barkın bir adım öne çıktı: "Ne bekliyoruz Sahin Bey? Bana bir kalasnikof verin oradan."

Sahin Beyin yüzü aydınlandı. Barkın'dan bunu bekliyordu. Barkın hızlı adımlarla gidip kalasnikoflardan

birisini aldı ve sırtına taktı. Birkaç sarjörü bir çantaya doldurup öbür omzuna yerlestirdi.

"Bu pisliklerin emrinde yasayacaksam, öleyim daha iyi." Evi terk ederken odada sessizlik olmustu. Kolay

degilmis Ölüme gitmek, diye düşündü geride kalanlar. Neredeyse rahat bir nefes almışlardı ama

vicdanları sızlıyordu. Kahrolası bir bencillik bulutu çökmüs gibiydi üzerlerine. Diğer ikisi gitmişti ve

111

öleceklerdi herhalde, oysa onlar sıcak bir günü daha yasayabileceklerdi. Her şey geçirdi belki... ha öyle değil mi?

Sahin Bey ve Barkın sokakların arasından hayalet gibi geçerek helikopterlerin inis yaptığı bölgeye doğru

yöneldiler. Yolda silahlı adamlara rastlıyorlardı. Birkaç askerî birlik de mahallelerde siper almıştı. Elinde

Eryx tanksavar roketi olan bir asker, evlerden birisinin içinde avını

bekliyordu. Kimse birbiriyle

konusmuyordu, herkes sokta gibiydi. Genelkurmay sürekli hareket halinde olmasına rağmen askerî

birliklerle bağlantı devam ediyordu. Zaman zaman Genelkurmay Başkanının telsizlerden sesini

duyurması askerin moralini yükseltiyordu. Bütün birlikler toparlayabildikleri bilgiler ışığında bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ankara Emniyet Teskilatının polis gücü neredeyse donanımlı bir ordu gibi

savaslıyordu. Ankara hiç görmediği bir karmasa içindeydi ama savunma büyük bir düzen içinde

yapılıyordu. Aniden bir apartmandan çıkan elli kadar asker, 101. 'nin askerlerine saldırıp zayıf

verdikten sonra aynı hızla ortadan kayboluyordu.

Özel Kuvvet askerleri de pek çok noktada komuta kademesi gibi çalışıyordu. Polis kuvvetlerinin askerî

amaçlı olarak idaresi onların elindeydi. Normal zamanlarda hareketsiz gördükleri yaşlı polislerin bile

elinde kalasnikofla nasıl savastığına şahit olduklarında göğüsleri gururla kabarmıştı. Daha önce

Ankara'da görev yapmakta olan özel tim polisleri sivil araçlarla İstanbul'a gitmiş ve bölge komutanının

emrinde savunma için hazırlıklara başlamışlardı. Sıra İstanbul'a geldiğinde gerçek bir savaş görecekleri

insanlar.

Barkın ve Sahin artık sürünmeye başlamışlardı Bakanlıklar bölgesine geldiklerinde. Çatısma sesleri

kulakları sağır edecek seviyedeydi. Barkın kendisinden ayrılmış, bedenini dışarıdan izliyormuş hissine

kapıldı. Her şey gerçek ötesi duygusunu uyandırıyor insanda. 101.

Hava indirme Tümeninin 1. Tugayı,

Ankara'nın tam ortasına inmisti. Onları görebiliyordu Barkın; ağır teçhizatları ve ürkütücü silahlarıyla

binaların kenarlarında mevzilenmişler, durmadan ates ediyorlardı.

Karanlık sokaklarda askerlerin

gölgelerini görebiliyordu ikisi de. Amerikan askerlerinin mevzilendikleri binalar da yoğun ates

altındaydı. Büyük kalibreli mermilerin duvarlardan kopardığı toz ve tas parçaları her tarafa dağılıyordu.

Amerikan askerleri ele geçirdikleri binaların içinde sürekli olarak ates ediyor ve mermileri bittiginde yeni

mermi doldururken sürekli olarak dua ediyor ve haç çıkarıyordu.

Yaralılar için yapılacak bir şey yoktu.

Herkes gerçeklik duygusunu yitirmeye başlamıştı. Kimi vurduklarının ya da kimin vurulduğunun bir önemi yoktu. Cehennemde gibiydiler. Tek bildikleri buradan nasıl

çıkacakları hakkında en ufak bir ipuçlarının olmadığıydı.

Sahin Bey, Barkın'a eliyle bir yönü gösterdi. TBMM Binasının olduğu yerde yoğun bir çatışmanın izlerini

görüyordu ikisi de. Uçaklar TBMM Binasını özellikle vurmamıştı. O

binayı ele geçirerek psikolojik bir

etki yaratmak niyetindeydiler.

"Sanırım Meclis Binasını ele geçirmek için saldırıyorlar," dedi Sahin Bey. Düşünceli görünüyordu. Barkın

onun bu halini anlayabiliyordu. Kendisini sorumlu hissediyor olmalıydı.

Görevini yerine getirip insanları

düşman isgaline karşı örgütlemesi gerekiyordu ama o kadar hızlı bir isgal hareketi ile karşı karşıya kalmışlardı ki örgütlenmenin imkânı olmamıştı. Sok içindeki sivillerden bir direnis gücü oluşturmak çok

zordu. Irak isgalinde durum farklı olmuştur Amerika için. Savaşla yaşamaya alışmış insanlar bir diktatör

tarafından uzun yıllar isgale karşı örgütlenmiş ve Amerikan Ordusuna kök söktürmüştü. Bu nedenle Türk

Ordusu oraya çağrılmıştı. Yani... en azından resmî açıklamalar bunu gösteriyordu. Irak gerçekten direnis

konusunda kuvvetli çıkmıştı.

"Ne halt yiyeceğiz?" Sahin Bey arsız arsız gülmeye başlamıştı. Is yüzünden ikisinin de yüzü kirlenmişti,

disleri bembeyaz görünüyordu. Barkın'ın da sinirleri bozulmuştu. O da gülmeye başladı, İki silahlı adam

bir binanın gölgesinde yere yatmış, karınlarını tutarak gülüyorlardı.

Birkaç yüz metre ötelerindeki ağır

112

teçhizatlı Amerikan askerleri gece görüs dürbünlerini takmış, uzaydan gelen yaratıkları andıran görüntüleriyle kendilerine ates açılan binalara mermi yağdırıyorlardı.

Sahin Bey aniden susup dikkat

kesildi. Barkın da aynı şekilde karşılık verdi. Askerlerde yoğun bir hareketlilik gözlenmeye başlamıştı. Bu

arada sokakların birinden hızla bir zırhlı savaş aracı çıktı ve geniş caddede son süratle ilerleyerek birkaç

binadan oluşan bir bloğa 25 mm'lik otomatik topu ile ates yağdırdı.

Sonra geniş bir kavis çizerek

caddeden geri döndü ve askerlere koruma sağlamak üzere önlerine park etti. Zırhlı savaş aracının çıktığı

sokaktan gelen tank her ikisini de irkiltti. Tank hareket halindeyken ates ederek ilerledi. Yaptığı her atısla, iç içe geçmiş olan binalar sarsılıyor ve sağlam kalan

camlar tuzla buz oluyordu. Olay kontrolden çıkmış gibiydi. Ates açan Amerikan tankı, nereden geldiği belli olmayan bir füzeyle vurulunca siddetin dozu daha da arttı. Her iki taraf da birbirine daha hırslı bir

şekilde saldırıyordu. Türk askeri bogazına sarılmış bir yılanı çekip atmak için inanılmaz bir hırsla mücadele ediyordu. Onların buraya kadar gelmiş olmaları bile dayanılacak bir şey değildi.

Sahin Bey etraftaki Türk askerlerine baktı. Çok uzaklarda gölgelerini seçebiliyordu. En yakın biziz, diye

düşündü. Tam bunu düşünürken yüzlerce metre ötedeki bir noktadan fırlayan füze, havada diyagonal bir

rota takip ederek ikinci tanka üst tarafından çarptı. Tank büyük bir gürültüyle patladı ve alev alarak yanmaya başladı. Amerikan askerleri bir araya toplandılar ve arkasına saklandıkları zırhlıdan uzaklastılar.

Füzenin atıldığı yere doğru yoğun bir ates başladı. Telsizli bir askerın telsizle yardım istediğini tahmin

edebiliyorlardı. Tank ve içindeki personel için yapılabilecek bir şey yoktu. Eryx füzesi kesin vurus yapmıştı. Amerikalılar çok tehlikeli bir noktada olduklarını anlamış olmalıydılar. Bir dakika sonra havada

görünen Apache helikopteri füzenin atıldığı noktaya doğru roket yagdırmaya başladı ama Apache'ye karşı

açılan ates daha siddetli olmuştü. Helikopter vurularak yere doğru dönerek alçaldı ve hızla betona çarptı.

İçindeki pilotlar ölmemisti ancak hareket

edemiyorlardı. Türk askerleri buldukları mevziden çıkarak helikopterin yanına gitti. Amerikalı pilotları çıkararak kendi mevzilerine sürüklediler.

Ankara'nın sokaklarında, atılan ve betona çarpan füzelerin sesleri yankılanıyordu. Saldırı devam ederken

gökyüzünde bir uçağın sesi duyuldu ve az önce füze atılan mahallede siddetli bir patlama oldu.

Adamlar

oradan bir daha füze atılmayacağını garantilemek istiyor gibiydiler.

Ancak uçağın attığı bomba birkaç

apartmanda büyük hasar oluşturmdu. Sivillerin çığlıkları duyuluyordu ama kimse onlara yardım

edecek durumda değildi. Az önce zırhlıların çıktığı sokaga paralel sokaktan bu sefer ardı ardına birkaç

zırhlı muharebe aracı fırladı ve hayli uzaktaki bir noktaya yönlendi.

Çıldırms gibiydiler, çok güçlü bir

ordunun koruduğu baskentin ortasına inmişler ve sokak savasma girişmişlerdi. Zırhlıların gittiği noktada

silah sesleri artmaya başladı. Önemli bir savunma noktası keşfetmiş olmalıydılar. Aynı sokaktan iki tank

çıktı ve hızla zırhlıların bulunduğu noktaya geldi. Toplarını

yönlendirip arka arkaya ates etmeye

başladılar. Çıkan ısıık nedeniyle ortalık gün gibi aydınlanmıştı.

Zırhlılar da tanklara ates desteği sağlıyordu. 101. 'nin askerleri zırhlıların içinden çıkıp birkaç köse

basında siper oluşturdu. Barkın ve Sahin Bey adamların adım adım Ankara'yı ele geçirmekte olduğu

düşüncesine geldiklerinde sasırıp birbirlerine baktılar. Evet, iste düşman karsılarındanaydı. Ne

yapacaklarını düşündüler. Onlarla savasabilirlerdi ama ölmek durumundaydılar.

Su anda Amerikan kuvvetlerinin eri eğitimli askerleri çok siddetli bir saldırı harekâtı

gerçekleştirmekteydi. Bu saldırıyı durdurulması zordu. Karsılık veren savunma noktalarına fazla güçle

bindirme yapılıyor ve sivil kayıplar oluşuyordu. Gözlerinin önünde yanan binalardan sarkan, atlayan

insanlar vardı. Bu durumda savunma yapmak yarardan çok zarar getirirdi.

Helikopter sesleri duyuldu

yine. Onlarca helikopter üzerlerinden geçip Ankara'nın kuzeyine doğru ilerliyordu. Bunu yaparken

asagiya agir makineli atesi açmayı ihmal etmiyorlardı. Sabaha dogru neler olacağı belliydi. Ankara'nın pek

çok noktası Amerikan isgaline ugramıs olacaktı.

Ancak durum sanıldığının aksine daha farklı bir biçimde ilerliyordu.

Amerikan kayıpları çok fazlaydı.

113

Harekâtın sürebilmesi, tehlikeye girmisti.

Yarın sabah baska bir sabah olacak, diye düşündü Barkın. Elindeki kalasnikofa baktı ve karısını, annesini

düşündü. Sahin Bey onun aklından geçenleri biliyordu.

"Gitmelisin."

"Hayır Sahin Bey, olmaz."

"Barkın, git. Simdi yapacak bir sey yok. Baksana adamlar sehrin merkezine girdi. Yavas yavas sehri kurtaracağız. Simdi ne yapsak bos. Kararlılar ve her imkânları var.

Sivillerin fazla zarar görmesini

istemiyoruz degil mi?"

"Evet ama..."

"Git ulan, uçururum kafanı yoksa!" Güldü Sahin Bey.

"Ya sen..."

"Ben de Albayımın yanına gideceğim."

Barkın kafasını sallayıp kosarak uzaklastı. Karısına ulasmalıydı, kim bilir ne kadar korkmustu. Arka sokaklarda kosarken insanlara ve askerlere rastlıyordu. Herkes bir seyler yapabilmek için ugrasıyordu

ama düşmanın ağır silahlarına karsı ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Bir an aklına geldi. Kalasnikofu

omzundan çıkarıp attı. Bu sekilde yakalanırsa hiç umudu kalmazdı

dogrusu. Nasıl olsa silah bulurum,

diye düsündü.

Sahin Bey, Barkın'ın gittiginden emin olduktan sonra dönüp Amerikan askerlerinin ilerleyisine baktı.
1.

Zırhlı Süvari Tümenine bağlı tanklar ve askerler olusturdıkları bir koridorla 101. 'nin askerleri ile temas

saglamaya başlamışlardı. Ancak durumun hangi yönde gelisecegi belli degildi. Süvari Tümeni açılan gediklerden girmisti ama bekledikleri gibi bu gediklerin çoğu Türk Ordusu tarafından tuzak amaçlı açılmıştı. Bunu tam olarak belirleyemeseler de Ankara'nın içinde etrafi

sarılmıs durumda önemli bir

Amerikan kuvveti bulunuyordu.

Civarda çok sayıda farklı giysili asker de vardı. Amerikan Özel Kuvvetlerinin en iyi adamlarının etrafta

oldugundan süphesi yoktu Sahin Beyin. Hedeflerinin Meclis olduğu belliydi. Ne yapıp edip oraya gitmeliydi. Ölene kadar orayı savunmak zorundaydı. Zihnini bir yokladı, en güvenli yolun planını

kafasında çizdikten sonra kalkıp bir maraton kosucusu gibi istikrarlı

bir sekilde fırladı. Orada pek çok

arkadasını bulacagından süphesi yoktu.

Sokaklar bosalmıstı iyice, silah sesleri doldurmustu insanların yerini.

Sahin Bey, bu saldırıyı

atlabileceklerini düşünmüyordu. Düsman içlerine inmisti ve sehri çevreleyen süvari tümeni ile

baglantısını kurması hızlı gerçekleşmisti. Bu harekâta direnmek demek, sivil kayıpların artması anlamına

geliyordu, çünkü direnisenin olduğu noktalar acımasızca hava saldırılarına hedef olmaktaydı. Sehrin her

yerinde hava bombardımanının neden olduğu patlamalar meydana gelmekteydi sürekli. Sahin Bey

kosarken, bombaların fırlattığı metal ve beton parçalardan korunmak zorunda kalıyordu. Meclise

yaklaşırken çatışmaların şiddetinin arttığını hissedebiliyordu.

Silahının emniyetini açtı ve namlusu

asığıya bakar biçimde kosmaya devam etti. Barut kokusu bütün sehrin üzerine sinmişti. Büyük bir felaketin ortasındaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu. Bombaların vurdugu binaların önünde, binada bulunan ama sans eseri kurtulmuş insanlar oturuyordu. Sok içindeydi hepsi de. Onlara yardım etmek

114

isterdi ama

artık bütün bağlar kopmuştu, dev bir Cumhuriyet sistemi var olma mücadelesi veriyordu, kayıpların önemi her dakika daha da azalıyordu.

Sahin Bey, Meclis Binasına yaklaştığında bir sokagın karanlık noktasında durup etrafı gözetledi.

Gözlerine inanamıyordu; bazı siviller, ellerinde isaret ısıkları ile gökyüzüne isaret veriyordu. Ve hemen

ardından alçaktan uçan bir helikopter bölgeye inip Amerikan Özel Kuvvet askerlerini bırakıyordu.

Onlarca kilo ağırlığındaki teçhizatları ile askerler hemen etrafa dağılıyor ve hızlı biçimde güvenlik noktaları oluşturmaya çalışıyorlardı. Sahin Bey, Amerikan helikopterlerine yer gösterenlerin kim olduğunu göremiyordu ama Amerikalı olmadıklarına emindi, içi öfkeyle doldu. Sivillerden birini izlemeye başladı. Genç, yirmi bes yaşlarında, koyu tenli birisiydi.

Helikopter indikten sonra kosarak ara

sokaklara girmisti. Sahin Bey onu yakalamak için kosmaya başladı. Yan sokaktan tam önüne çıkıp durdurdu onu. Genç adamın gözü korku ile açılmıştı. Sahin Bey ile göz göze geldiğinde ne yapacağını sasırdı. Bir seyler söylemek istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Sahin Bey ona soru sormak gereğini bile duymadı, M- 16'nın tetigini bir kere çekti ve genç adam yüzünde patlayan merminin şiddeti ile hızla

sırt üstü yere serildi.

Sahin Bey kosarak az önceki yerine geldi. Amerikan askerleri çok önemli noktalarda baraj kurmuşlardı.

"Allah kahretsin, daha iyisi yapılabilir miydi?" diye dündü.

Bu kadar cüretkâr bir saldırı beklenmiyordu dogrusu. Sahin Bey resmin tamamını göremediği için Amerikan kuvvetlerinin, inisiyatifi elinde tutugunu zannediyordu ama durum hiç de dündüğü gibi degildi. 1. Süvari Tümenine karsı yapılan hazırlıklar hep tankların imhasına yönelikti ve bütün sehrin dıs

cephesine yayılmıstı. Oysa Amerikalılar dar bir koridordan merkeze girmislerdi ve havadan gelen 101. ile

birleserek Ankara'nın merkez noktalarını ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Bir hayli de ilerleme saglamışlardı.

Ayakta kalan devlet binalarının bazılarında Amerikan askerleri görülebiliyordu. Cumhurbaşkanlığı

Konutu da zırhlılar tarafından kontrol ediliyordu. Görüntü her ne kadar kötü de olsa, buradaki Amerikan

birlikleri sarılmış durumdaydı. Onlar sabahı ve TV kameralarını

bekliyorlardı. Yeni kuvvetlerin gelip

kendilerini kurtarması gerekecekti. Oysa Bolu karayolunu kapatmak için gönderilen 527. Hava indirme

Alayı, Kayseri Komando Tugayının saldırısına ugramıstı. Bu, Amerikalı

askerler için tarihlerine yazılan acı bir sayfa olmustu dogrusu.

Kayseri Komando Tugayının inanılmaz

gerilla taktikleri nedeniyle çok zor durumda kalmışlar ve çok kayıp vermişlerdi. Komandolar çok

yakınlara kadar girip havan topları ile karargâhı bile vurmışlar ve birkaç üst düzey subayı

öldürmüşlerdi. Savaş garip bir hal almıstı. Ankara'nın konumu belirsizdi. Tam anlamıyla kaos

yasanıyordu.

Sahin Bey, yerden kalkıp kosmaya başladı yine, hâlâ kendi arkadaşlarından kimseye rastlamamıstı.

Meclis yakınlarındaki caddeden karsıya geçti. Cadde üzerinde tank paletlerinin izleri görülüyordu.

Kavaklıdere semtindeki küçük bir parkı çevreleyen beton duvarın arkasına saklandı. Bir an yanlıs

davrandığını düşündü. Çok fazla merkezdeydi, etrafta serseri kursunlar uçuşuyordu ve her an görülme tehlikesi vardı. Amerikalı askerlerin sürekli bağırıklarını ve ates ettiklerini duyuyordu sadece. Tam o

sırada sağında kalan yoktan birkaç sivil giyimlinin Amerikalı askerlere ates ettiğini görünce sevindi.

Hareketlerinden, Özel Kuvvet askeri olduklarını anlamıstı. Üç

kisiydiler; birisinin elinde ağır makineli

tüfek, diger ikisinin elinde M-16 vardı, iki büyük tas parçasının arkasında mevzilenmişlerdi ama

durumları kötüydü. Umutsuzca savaşıyorlardı. Sahin Bey tam onlara seslenecekti ki, bir ısıık huzmesi

gelip siper aldıkları taslara çarptı ve ortalık aydınlandı. Sahin Bey kendisini yere

attı, gözleri bir an için kör olmuş gibiydi, gözlerini açabildiğinde üç

askerin yerde kıvrılmakta olduğunu

gördü. Hemen oradan uzaklaşmalıydı, yoksa... Kosarak uzaklaşırken dönüp arkasına baktığında siyah

üniformalar giymiş, gece görüş dürbünlü kaskları olan birkaç düşman askerinin yerde yatanların başına

geldiğini gördü. O anda Amerikan askerlerinden birisi başını döndürdü

ve Sahin Bey ile göz göze geldi.

115

Sahin Bey hemen silahına sarıldı, aynı karşısındaki Amerikalı asker gibi. Neredeyse aynı anda ates ettiler

birbirlerine ve mermiler ikisinin de bedenine isabet etti. Ancak Amerikalı Özel Kuvvet askerinin çelik

yelegi vardı, Sahin Bey ise sıradan bir mont giymisti. Sahin Bey yerde yatarken gökyüzünü görebiliyordu.

Karanlığın içinde, geceden daha koyu cisimler dolasıyordu ve göğü yaran izli mermileri görüyordu hayal

meval. Saniyeler çok hızlı geçti, siyah üniformalı askerler başında belirdi. Konusacak halde değildi,

karnındaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. Acı çekmesi uzun sürmedi. Amerikalı asker, silahını doğrultup isı bitirdi.

Bütün Ankara ertesı sabaha siyah bir duman ve is örtüsü altına girmisti. Sesler de kesilmis gibiydi, nadiren silah seslerinin yankılanması duyuluyordu. Görüntü anlatılamayacak boyutlarda korkunçtu.

Sehir, inanılmaz bir tahribat görmüstü ve sivil kayıp çok yüksekti.

Meclis ve Bakanlıklar bölgesindeki

binalar simsiyah olmustu, ' etraftaki semtlerde enkaz halinde yanmakta olan evler nedeniyle ulaşım tamamen kesilmis durumdaydı. Sokaklarda canlı görmek neredeyse imkânsızdı çünkü Amerikan askerleri

hareket eden her seye ates ediyorlardı, ikmal hatları kesilmisti. Ancak yogun bir sekilde mevzilendikleri

için henüz buldukları yerden atılmaları zordu. Amerikalılara yardım gelmesi ise imkânsızdı. 101. Hava

İndirme Tümeni seksenden fazla helikopterini yitirmisti. Korkunç

durumdaydılar ama hâlâ ellerinde

yeterli propaganda yapacak kadar güç bulunduğunu düşünüyorlardı.

Bekledikleri ayrılıkçı güç hareketi

çabuk baslarsa isler yoluna girebilirdi.

Barkın evin camından asagiya baktı, karısı sürekli aglıyordu. Evde yiyecek namına hiçbir sey kalmamıstı.

Sabah ayazı evin içini acımasızca dolduruyordu ve dogrusunu söylemek gerekirse evleri saglam olduğu

için dua ediyorlardı. Sokaktan aralıklarla ve hızla geçen Amerikan zırhlı araçlarının üzerindeki askerler

tedirgin bakıslarla evleri süzüyordu. Barkın düşmanca gözlerle kesismek istemedi ve camdan birkaç adım

geri çekildi. Evde karısı vardı... Yoksa...

Televizyonu açtı. En çok da bu durumu anlamıyordu. Elektrikler ve televizyon hep çalışır haldeydi. Sanki

Amerikalılar bunu isteyerek yapıyorlardı. Evet, evet... İsteyerek yapıyorlardı. Buna şüphe yoktu. Önemli

bir silahtı bu onlar için. Yıkımın görüntüsü, kendisinden daha çok etki yaratıyordu.

Apartman yüksek olduğu için Ankara'nın büyük kısmını görebiliyordu.

Tanrım, her şey vurulmuş

gibiydi. Anlatacak bir şey yoktu artık. Ürpertici giysilere ve boyalara bürünmüş olan Amerikan askerleri

sehrin merkezindeydi, kısılıp kalmıştı. 1. Süvari Tümeninin zırhlıları

savunma hatları oluşturmuydu. Çok

geçmeden Türk güçleri bu hatlara saldırmaya başlayacaktı, bir süre dinlenmeli ve güç toplamalıydılar.

Televizyonda o sırada çok anlamlı şeyler yoktu. Sadece ekrandan akan ham görüntüler vardı.

Cumhurbaşkanlığı konutundan görüntüler olduğunu fark etti.

Konutun bahçesinde dolasan askerler vardı, evin içinden dumanlar çıkıyordu ve duvarların bazıları yıkılmıştı. Kamera değişti, odaları gösteriyordu şimdi. Askerler sandalyelerde oturmuş dinleniyorlar ve

sakalıyorlardı. Duvarlardaki resimlerin yanında fotoğraf çekenler bile vardı. Çok şiddetli bir çatışmadan

çıktıkları belliydi. Yüzlerindeki boyaları bile silecek fırsatları

olmamıştı. Altan geçen sade bir yazı günü

özetliyordu.

CNN International: Türkiye'nin baskenti Ankara'da kısmî olarak denetim sağlandı. Şiddetli çatışmalar

sonucunda Meclis ve Cumhurbaşkanlığı Konutu gibi önemli noktalar ele geçirildi. Durum gerginliğini

koruyor. Düünden beri süren çatışmalarda 628 Amerikan askeri hayatını

kaybetti. Savaşın basından beri

kayıp sayısı 5800'ü bulurken yaralı sayısı 9800. Türk askerlerindeki kayıp sayısı bilinmiyor.

Barkın kanepenin üzerine yıkılıp kaldı. Bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Ekranda gördükleri tamamen yalandan ibaretti. Ama bu haberler halkın moralini yok edebilirdi, insanların hiçbir şey yapamayacaklarını

116

düşüncelerini istemiyordu. Sahin Bey ne yapıyordu acaba, ona ulaşabilir miydi? Ne zamandır üst düzey

yöneticilerden ses çıkmıyordu. Barkın içinde gitgide büyüyen derin uçurumu anlamaya çalıştı. Bunca yıldır isleyen ve betonlaşmış gibi görünen sistem neden ibaretti de bir anda buharlaşmış gibi duruyordu?!

Aslına bakılırsa Amerikan Ordusu, çok hızlı bir operasyonla ülkenin kalbine oturmuştu. Diğer bölgelerde

hayat normal akısında devam ediyordu. Amerikan güçleri hava hakimiyeti nedeniyle böylesi bir ileri harekât yapabiliyordu ama bunu devam ettirecek güçleri yok gibi görünüyordu.

Bu, yeni dünyanın savaş konsepti olmaya başlamıştı. Amerikan Ordusu ile savasan ülkeler, askerî alt ve

üst yapılarını hava saldırılarına karşı koruyamıyor ve bir süre sonra klasik ordu tanımlarını kaybetmeye

doğru gidiyorlardı. Yine öyle olmuştu, Türk Ordusu alt ve üst yapısını

büyük oranda kaybetmekteydi ve

tek yapabildiği, gerilla tipi savunma idi, henüz püskürtme aşamasına geçilmiş gibi görünmüyordu.

28 Mayıs 2007

BİLİNMEYEN BİR YER

Odanın içi sıcaktı. Sivil kıyafetli birisi, elinde ağır bir makineli tüfekle kapının önünde duruyordu.

Kapıdan girince tam karsıdaki geniş kanepede Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars, onun hemen yanında

kalan sıradaki koltukta Basbakan Tayyip Erdoğan, sol tarafındaki kanepede Hava Kuvvetleri Komutanı

Orhan Akyürek ve onun yanındaki sandalyede Özel Kuvvetler Komutanı

Tümgeneral Selami Dikbas

oturuyordu. Hepsinin yüzünde soguk ve karanlık bir ifade vardı. Hikmet Pasa herkesten daha enerjik görünüyordu. Amerikan Ordusu onu öldürmek için sayısız girisimde bulunmustu ve bunlardan bazılarında hedeflerine çok yaklasmışlardı. Hikmet Pasa bu durumu alaya alıyor ve etrafındakilere "Sizi

öldürmeye deger bulmuyorlar herhalde," diye saka yapıyordu. Odada bulunanların bir araya gelmesi gerçekten büyük başarıydı.

Kaosun gittikçe arttığı bir anda hükümetin -sadece Basbakan- ve askerî

kanadın bir araya gelip istisarede

bulunması önemli bir olaydı. Bu durum ülkenin geri kalanına iletilirse halkın morali üzerinde olumlu etki

yaratırdı. Ancak televizyonlar bu sorumluluğu alamıyorlardı. Eger o görüntüleri yayınlarsa Amerikan

güçleri tarafından hemen sorgulanacaklarını düşünüyorlardı. Isgal henüz fizikî olarak tamamlanmamıştı

ama insanların beyinlerinde önemli bir kısmı tamamlanmış görünüyordu.

Hikmet Pasa, odaya

kurdurduğu kameraya çekimin kaliteli olması için talimat verdi, toplantının bazı kısımlarında çekim yapılacaktı. Bu bölümler keyifli sohbetlerin yapılacağı kısımlar olacaktı. Halka biz buradayız ve direniyoruz mesajının çok sağlam biçimde verilmesi gerekiyordu. Kamera simdilik beklemedeydi, öncelikle biraz gerçek durumdan bahsedilmeliydi. Toplantının ana amacı

buydu zaten. Sonra sohbet

kısımına geçebilirlerdi.

"Bu simdiye kadar görülmüş bir operasyon degil, " diye söze girdi Hikmet Pasa. Sesi buguluydu. "Bazı

bölümlerinde olanlar, beklenir tarzda. Mesela hava saldırıları ile askerî altyapının yok edilmeye

çalışılması. İsgal için hızlı bir zırlılı birlik harekâtının yapılması."

Digerleri baslarıyla onayladı. Bu gerçeklesenler normal sayılabilecek seylerdı.

"Normal olmayan seylerse, saldırının çok sınırlı bir bölgede ve çok hızlı gerçekleşmesidir. Bunun yanı

sıra sivillere de saldırılıyor. Oysa isgalci güç, sivilleri karsısına almamalı. Ama bu adamlar sivillerde

koru yaratma amaçlı saldırılar düzenliyorlar."

"Dünya umurlarında değil. Gönderdiğimiz belgelere rağmen ülkelerden ses çıkmıyor," diye araya karıştı

Basbakan Tayyip Erdogan.

117

"Bu doğal değil, dünya garip bir sessizliğe büründü. Sivil kayıplardan bahsetmiyorlar bile," diye ekledi

Orhan Akyürek. Artık olmayan bir Hava Kuvvetlerinin komutanıydı ve sürekli olarak Hikmet Pasanın yanında duruyordu.

"Adamlar kasırga gibi hareket ediyorlar. Çok güçlü bir askerî gücü

yakın düzende harekete geçiriyorlar.

Hava gücü ile koruyorlar ve onları durdurmak imkânsız hale geliyor.

Sistemin içine girip çökertiyorlar,

ancak Ankara'daki kuvvetleri sarılmış durumda. Yalnız önemli bir gücü

merkeze attılar ve orada

tutundular. Bir an önce harekete geçip onları yok etmeliyiz. " Herkes bası ile onaylıyordu Hikmet Pasayı.

Analiz kabiliyeti her zaman takdir toplamıştı zaten. "Bence amaçları, rejimi çökertip iç çatışma potansiyeli

tasıyan odakları harekete geçirmek ve ülkeyi parçalamak. Ülkenin çoğu yeri ile hiç ilgilenmeden doğrudan baskente geldiler. Sonraki hedefleri İstanbul olacak. Daha sonra da iç odakları harekete

geçirecekler. Belki de dış odakları." Hikmet Pasanın son cümlesi herkesin tüylerini diken diken etti. Bunu

gerçekten yaparlar mıydı? Bu saçma bir soruydu. Simdiye kadar yaptıklarına bakıldığında yapamayacakları bir şey yok gibiydi. Yunanlıların, Ermenilerin ele geçirdiği

kasabaları hayal ettiler. Çok canlar yanacaktı. Tüm dünya buna gözlerini kapayacaktı.

"3. Zırhlı Süvari Tümenine bağlı iki tabur, Atatürk Barajına kadar oluşturdıkları bir çizgi ile o bölgeden

gelebilecek girişimlere karşı hat kurmuş. Bu arada lojistik hatlarına saldırıyoruz ve bu nedenle lojistik

sıkıntıları had safhada. Hatta Ankara'daki birlikleri savasma gücünü

yitirdi. Sadece dışarıda kalan

kuvvetleri hareket kabiliyetine sahip. Üstelik havadan lojistik, isin ağırlıklı kısmı. Ancak İstanbul'a

saldırırlarsa lojistik hattı çok uzayacak, o zaman durumları daha da zorlasır ve belki de son darbeyi orada

vurabiliriz. Tabii İstanbul'a karşı bir deniz çıkartması olmazsa. Gelen bilgilere göre Deniz Piyade

birliklerini taşıyan gemiler Çanakkale Bogazına doğru harekete geçmiş durumda."

Tayyip Bey derin bir iç çekti. Hafızasında canlananları herkes paylaşıyordu. Bir başka Çanakkale vakası

onlara nasip olmuştü.

"Çanakkale'de önlemler var. Pek çok tanksavar silahını kıyıdaki siperlere koyduk. Ama bilemiyorum.

Bence orayı çok ağır bombardımana tutarlar."

Herkes onayladı bunu. Kıyıdaki siperler çok güvenli noktalar olmayacaktı ve sadece tanksavar atesi ile

gemilere zarar vermek zordu. Top bataryaları ise sürekli saldırı

altında olduğu için fazla hareket

edemiyordu.

"Efendim, İstanbul'a geldiklerinde işler degisecek. " Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas

ilk kez konustu. "Ankara'nın savunulması konusundaki gayretler başarılı. Düşman, merkezde kısıtıldı ve

dış hatlarla bağlantısını kaybetti..." Bir an basını havaya kaldırdı ve sessizleştirdi ama topladı kendisini,

"Özel Kuvvet askerlerini İstanbul'a aktardık. Ülkenin diğer şehirlerindeki Emniyetin özel timleri de İstanbul'a gönderildi. Özel Kuvvet subayları bu timlerin başına geçecekler ve İstanbul'un her noktasında

savunma yapılacak."

Hikmet Pasa'nın gözleri doldu bir an.

"Bolu Komando Tugayını sivil otobüslerle İstanbul'a yollamak istedik ama istihbarat almışlar. Konvoy

kötü bir saldırıya uğradı. Tugay Komutanımız da beraber olmak üzere yüzlerce şehidimiz oldu."

"Allah rahmet eylesin." Odadakiler bir ağızdan söylediler. Hikmet Pasa da basını salladı.

"Çoğu kurtuldu ama birlik, kendi karargâhından uzaklaştı ve dağılmış oldu. Tahminimiz, kurtulan kuvvetlerin toparlanıp bize ulaşacağı yönünde. Bu durumda onları

İstanbul'u işgal etmeyi deneyecek olan

118

Amerikan güçlerine saldırımları için kullanacağız."

"Haberler 82. Hava indirme Tümeninin saldırıyı gerçekleştireceğini söylüyor." Tayyip Bey bu bilgiden

emin gibiydi.

"Basbakanım, bu doğru olabilir. O tümen simdilik Hatay civarında. Ama birkaç saat içinde İstanbul yakınlarına yerleşebilecek donanımı var. Ama sırf onlar değildir.

Denizden gelirler. Ve karadan da

gelmeleri lazım mantık olarak. Yoksa sonuç alamazlar."

"Güneydoğu'da durum gergin." Tayyip Bey cebinden çıkarttığı bir kâğıt parçasından bir şeyler okudu.

"Oralarda sadece Özel Birlikleri var. Bazı köylere operasyon düzenleyip asiret liderleri ile

görüşmeler ve

giderek, kendileri ile olumsuz konuşanların köylerini helikopterle taramışlar."

"Gözleri dönmüş."

"Hükümet ne durumda?" diye sordu Hikmet Pasa. Bu sorunun tek bir muhatabı vardı odada. Tayyip Bey

cevapladı.

"İçişleri Bakanını yakalamışlar. Yerine baskasını atadım. Dışişleri Bakanımızsa..." Bunu duyunca odadakilerde gülümseme belirdi. Dışişleri Bakanı Amerika'da esir durumdaydı. En zor durumda

oydu içlerinde. "Abdullah, bildiğimiz gibi. Sanırım orada kendisini ziyaret eden bir Amerikalı diplomatın burnunu kırdığı için hücre gibi bir yerde tutuyorlarmış. Bakanlarımın çoğu Ankara'daydı, 'Durum kötüye

giderse direnisi memleketlerinizde örgütleyin, ' dedim. Herhalde hepsi dağılmıştır. Ankara Valimiz sizlere ömür. Dayanamamış, valiliğe gelenlerden birisini vurmış. "

Baslar yine öne eğildi, "Allah rahmet

eyesin" mırıltıları duyuldu. "Cumhurbaşkanımız İstanbul'da, esiyle güvende."

"Genel olarak bakıldığında..." Hikmet Pasa toplantıyı idare eder konuma geçmişti yine. "Ordumuz modern alt ve üst yapılarını kaybetti. Zaten modernitenin reklamını bu yüzden yapıyor pislikler, modern

tanıdıkları için alt etmek de kolaylaşıyor. Artık karada her yerde savunma yapmak ve o adamları

bezdirmek zorundayız. Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum. Ama ben İstanbul'a gideceğim. O şehir

de Ankara gibi düşerse, ülkenin geri kalanı moralini tamamen yitirir, İzmir'e teslim olun mesajları

gidiyormuş. Bazı semtlere su büyük bombalardan atıp etrafı enkaza çevirmişler -Slayer bombalan Türkler

tarafından çok iyi tanınmıştı artık- İzmir'e ilk çıkartma harekâtını

yapabilirler. Çok kötü bir noktada.

Havadan, karadan, her yerden savunmasız görünüyor. Dedim gibi İstanbul düşerse, bilin ki ben de olmusumdur. O zaman is size kalıyor. Bu vatani yem ettirmeyin bunlara."

Hikmet Pasanın yüzünde beliren ısıkk hepsine güç verdi. Yüzündeki kararlılık hepsine yayılmıştı birden.

"Beni de ölmüş kabul edin," diye ekledi Özel Kuvvet Komutanı Selami Dikbas. "Ben de İstanbul'da olacağım ve benim olduğum yer herhalde en kanlı çatışmalara sahne olacak. Askerlerim beni bekliyor."

Tayyip Beyin dilinin ucuna gelenler bogazına takıldı. "Ben de..."

İstanbul civarındayım. Bunları burada

rahat bırakmak yok. Ankara çevresindeki birliklerin komutasında sorun yok. Bence Ankara civarı uzun

süre sessiz kalacak. Yavaş ve sessiz bir şekilde Ankara'da karşı

saldırı için birlikleri toplayacağım. "

"Bu çok iyi olur," diye katıldı Hikmet Pasa. "Çok şey yasadınız. Siz de artık bir asker sayılırsınız."

Hikmet Pars sert bir hareketle kameramana işaret verdi. Simdi yüzleri değişmişti bir anda. Çaylar geldi,

sohbet başka konulara sıçradı. Halkın nasıl da sert direndiğinden ve Amerikalı askerleri bezdirdiğinden

söz etmeye başladılar. Bu kasetin nasıl yayınlanacağı konusunu Selami Dikbas çözmüştü. Haber saatinde

119

bir TV kanalına gidecek ve silah zoruyla kaseti yayınlattıracaktı. Eger Amerikalılar gelir de TV yöneticisini sorgularsa bu, onun sorunu olacaktı.

Toplantıda ABD'ye karşı vurulacak darbeler konusuluyordu ama esaslı

haber çok uzaklardan gelmek

üzereydi!

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.23

NEW YORK - WASHINGTON

Gökhan New York'ta küçük bir motel odasında birkaç saat uyuyarak iki gündür sürekli yolda olmanın yorgunlugunu atmış, telefonla kahvaltı siparisi vermişti. Washington'da bombayı kurduktan sonra hemen

New York'a geçmişti. Bazı güvenlik noktalarını sans eseri fark edip yan yollara dalmıştı.

Televizyon sürekli açıktı, kanalları dolastı ama yolladığı kasetlerin yayınlandığını görmedi. "Ya ciddiye

almadılar ya da büyük bir sansür mekanizması çalıştı. Neyse, Washington patlayınca ses çıkar onlardan,"

diye düşündü.

Saate baktı. "Simdi," dedi. Binlerce masum insan ölecekti ama televizyonda Türkiye'de halkına yapılanları

görüyordu. En ufak vicdan azabı duymadı.

Gökhan banyoya girerken, kendisinin 27 Ocak'ta Türkiye'ye döndüğünde havaalanında çekilmiş resmi

televizyonda gösteriliyordu. Cengiz veya adamları çekmiş olmalıydı

fotografı ve CIA elde etmişti. "Bu

adam"ın yakalanmasına yardım edecek kişiye yirmi milyon dolar verilecekti. Resepsiyonda elinde

kürdan, iki disinin arasına sıkışmış et parçasını çıkarmaya çalışsan sivilceli gencin gözleri faltası gibi açıldı.

Bu sabah kaydını yaptığı adamdı bu. Emindi. Hemen verilen numarayı

aradı.

Susan Sandon için sıradan bir gündü. Potamac Nehrini gören evinde oturmuş, o gün ise gitmemiş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Televizyon kanallarında dolasmayı bırakmıştı. Her yerde savaşla ilgili görüntüler vardı. Sıkılmıştı onları

seyretmekten, iki çocuğu okuldan çıkmak üzere olmalıydı. Gelince onlarla ilgilenecekti. Büyüyünce asker

olmalarını istemediğini düşündü, bu ona fazla gelirdi. İki çocuğuna da gözü gibi bakıyordu, sonra bir gün

ellerinde silahlarla kafa kesen o korkunç insanlarla yüz yüze gelme ihtimallerini düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. O insanların da televizyonlarda anlatıldığı gibi olmadığına inandırmak istiyordu

kendisini ama televizyon o kadar ikna ediciydi ki, en azından uzak durmalıydı o dünyalardan. Gerçi Washington da çok güvenli sayılmazdı ama en azından çocukları ile beraberdi, onları koruyabilirdi. Kocasını Jimmy'den ayrıldığından beri onlara babalık etmek zorunda da kalmıştı. Çocukları onun her şeyiydi, resimlerine baktı ve iç geçirdi.

Dışarıda fren yapan bir otobüs sesi duydu, bunlar Mickey ve Danny olmalıydı; çocukları... Aynı okulda

oldukları için beraber dönüyorlardı. Kosarak kapıya ilerlerdi. Kapıyı açtığında çocukları sarı okul

servisinden inmilerdi ve ona doğru koşuyorlardı. Yüzüne derin bir gülümseme yayıldı Susan'ın, o da

onlara doğru birkaç adım attı.

O an farklı bir andı, Susan bunu asla anlayamadı. Eger yaşadığı anı

hatırlayabilseydi son hatırladığı şey,

gözlerini kör eden yoğun ısı ve derisini, vücudundan bir çarsafî çeker gibi alan ısı dalgası olurdu. Evin

birkaç kilometre yakınlarındaki patlamanın yaydığı ısı ve ısı dalgası

neredeyse ısı hızına yakın bir

süratle on kilometre çapında bir alana etki etmişti. Bu ilk patlama anında bölge içindeki metaller ve insanlar buharlaşmıştı. Susan da evlerinin hemen yanındaki betonun üzerinde iz bırakarak buhar haline

120

gelmişti. Sanki fotoğrafı çekilmisti ve o betonarme de o fotoğrafın negatifi gibiydi.

Gökhan'ın yerleştirdiği yirmi bes kilotonluk bomba Hiroshima'ya atılan bombanın iki katı gücündeydi. Bu

nedenle küçük olarak değerlendirilebilirdi, ilk patlama ile beraber hiçbir ses duymadan yok olan insanlar

sanslıydı doğrusu.

Patlamanın ardından meydana gelen, o bütün insanlığın zihnine kazınmış olan mantar bulutu görüntüsü

olusmaya başladığında ısı etkisini yitirmeye başlamıştı. Bes kilometrelik yarıçapın dışında kalan

insanlarınsa çoğu bu termal radyasyonun etkisiyle kör olmuş, ikinci derecede yanıklar nedeniyle acı

içinde hareketsiz kalmışlardı. Pek çok insan patlamanın etkisiyle aklî

dengesini yitirmiş, oradan oraya

kosusturup duruyordu. Evlerin tamamı büyük bir yıkıma uğramıştı.

Sokaklarda çocuklarına sarılmış

kadınlar ne yapacaklarını bilemez bir halde, karanlık bir dünyada kosturuyorlardı. Patlamanın dışı doğru

yaptığı basınç nedeniyle saatte iki yüz kilometreyi bulan yakıcı

rüzgârlar oluşmuştu, bu rüzgârların ters

yönde çekimine kapılan hava da içeri doğru çekim yapıyor ve mantar bulutu ile birlikte yukarı doğru

savurucu etkide bulunuyordu. Güçlü ters rüzgârların etkisiyle Washington kentine tam anlamıyla kaos

gelmişti, bütün yapılar kökünden sökülüp ates fırtınalarının ve radyasyon

rüzgârlarının içinde ölüme bürünüyordu.

Mantarın yüksekliği on dört kilometreyi bulmuştu, artık ısı yaymıyordu ama hâlâ sıcak dev bir

mantardı. Gökyüzüne çektiği sehrin kırıntıları gökten siyah bir yağmur olarak yağmaya başlamıştı,

rüzgârın hızı kırk kilometreye kadar düşmüştü artık, radyoaktif etki şimdi yirmi kilometreye ulaşmıştı.

Washington'ın en merkezî bölgesi ve statü sembolleri yok olmuştü; FBI Binası, Beyaz Saray, CIA

Direktörlüğü, Savunma Bakanlığı, her şey yok olmuştü.

İlk bes kilometrelik alanın içinde kalanlar yoğun radyoaktivite nedeniyle uzun süre yaklaşılamayacak

durumdaydılar. Sag kalabilenler de yakın zaman içinde hızlı bir biçimde öleceklerdi, ilk halkanın dışında

kalan bölgedekiler tıbbî yardım alabilir ya da gömülebilirdi ama bunların arasında da ölüm oranı normalin çok çok üstünde olacaktı.

Mantar bulutu en üst seviyesine ulaştığında rüzgârlar nedeniyle dağılmaya başlamıştı, tamamen karanlık

bir hal almıştı ve ısısı yok olmak üzereydi. Radyoaktif serpinti nedeniyle havayı soluyan herkes kanser

olacaktı. Daha önce de Amerikan toprakları üzerinde nükleer patlama olmuştu ama bu, siyasî etki yaratacak ilk patlamaydı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.50

FLORIDA CENTCOM

Patlama tüm dünyada tam bir sok yaratmıştı. Dünyanın süper gücü ABD'nin iki yüz küsur yıllık baskenti

bir mantar bulutunun altında yok olmuştu. Beyaz Saray'dan bir moloz yığını kalmıştı geriye.

Baskan haberi, masaj yapılırken almıştı. Jack Argosian içeri dalmış ve

"Patlattı! Bombayı Washington'da

patlattı!" diye çığlıklar atarak haber vermişti.

Bundan sonraki yarım saati herkes panik ve saskınlık içinde geçirmişti.

Radyasyonun hâlâ güçlü olduğu

bölgelerde yüksek irtifada uçan uçaklardan ve uydulardan görüntü

alınıyordu. Askerî kuvvetler hemen

bir yasak bölge oluşturmuştu. Kalın zırhlı araçlarla bölgeden yaralılar toplanıyordu. Eski baskentin olduğu yerde uzun yıllar yaşanılmayacaktı.

Baskan, "Bunun intikamını alacağız, Türklerin hepsini öldüreceğiz!"

diye bağırıyordu. Robert Müller,

"Bunun onları korkutacağını sanmam Başkanım, zaten bunu yapıyorsunuz, "

dedi.

Bu çılgın adamın durdurulması lazımdı artık ama senatörlerin çoğu öldüğü için olaganüstü yönetim ilan

edilmisti.

Başkan canlı yayına çıkararak insanları yatıştırarak bir konuşma yapacaktı. Tüm dünya ekran başına geçip

bu konuşmayı dinleyecekti.

Robert Müller'in cebi çaldı. Gelen, günün en iyi haberi idi.

Prompter'dan, hazırlanmış yazıyı çalısan

Başkanın yanına gelip kulagina fısıldadı. "Adamımızın yeri tespit edilmiş. New York'ta bir motelde...

Birazdan baskın yapılacak."

Başkan, iki elini kaldırıp yumruklarını havaya salladı. "İste bu! İste bu!" Sonra birden döndü ve, "O zaman konuşmayı erteleyelim," dedi. "Yakalandığı haberini de vereyim!" Robert Müller'in saskın bakışları altında

ayaga kalkıp yakasını tuttu. "Daha iyisi, baskını benim konuşmam sırasında canlı verelim. Bu, ABD'nin

gücünü gösterir."

Hemen emirler yağdırmaya başladı. FBI Başkanı baskın için motelin dışında bekleyen time telefonla durumu iletti. Bu canlı yayın hazırlıkları baskını yarım saat kadar geciktirecekti.

28 Mayıs 2007 - Saat: 16.10

NEW YORK

Gökhan'ın silahındaki kursunlar, dışarıda baskın için bekleyenlerinkinden elbette daha azdı. Gökhan buradan kurtulma şansının az olduğunun bilincindeydi.

Ekranı sık sık yansıtılan yüzünü Washington'dan gelen dehşet görüntülerinin arasında görmüş ve dışarıyı kontrol ettiğinde çoktan sarılmış olduğunu anlamıstı.

Bekliyorlardı.

Eger yakalanırsa felaket olurdu. Hem ülkesini, halkını kurtaramamıs, hem de ABD'nin eline Türkler aleyhine bir propaganda imkânı vermiş olacaktı. Medya, ABD'nin Türkiye'ye haksız saldırısını tamamen

unutturacak, terörist bir halkın cezalandırılması olarak sunacaktı

yapılanları. İnsanlar bir süre sonra

olayların sıralamasını bile medyanın verdiği gibi hatırlayabilirdi...

Yani önce Türkler ABD'de insanlık suçu isleyip nükleer bir terör yaptılar, ABD daha sonra Türkiye'ye

saldırdı... Simdiden bu tür yorumlar duyuluyordu. Güya ABD böyle bir terörün istihbaratını almıs, yapılmadan engellemek için Türkiye gibi bir nükleer terör devletinin yarattığı tehlikelerden dünyayı korumaya kalkmıstı.

Buradan kaçmalı veya kursunlardan birini kendine sıkmalıydı. Birden küçük bir ihtimal de olsa bir sansı

olduğunu düşündü.

Hemen resepsiyonu arayıp Randy adlı delikanlıya, acil olarak bir sise viski getirirse kendisine yüz dolar

vereceğini söyledi.

Dışarıda canlı yayın hazırlıkları yapılırken Başkanın konuşmasının jenerigi giriyordu. Başkanın manasız

suratı ekranı doldururken kapı çalındı.

Gökhan, Randy'ye kapıyı açtı. "Masaya bırak delikanlı," dedi. Randy siseyi masaya bırakırken,

122

cüzdanından parayı çıkarır gibi bekletiyordu. Delikanlının arkasına geçti. Randy, kollarını kavuşturmuş,

Başkanın konuşmasını dinler gibi gözüküyordu. Gergin olduğu belliydi.

Sivilceli suratını siperlikli ucuz

bir sapkayla gölgeliyordu.

Tam bu anda Gökhan, silahı kabzasını aniden Randy'nin kafasına arkadan sertçe indirdi. Acele etmeliydi.

Delikanlının ekose gömlegini, çizgili pantolonunu hızla çıkarıp giydi, sansına boylan tutuyordu. Sapkayı

da kafasına geçirip iyice öne egdi. Bir ruj parçasıyla, sivilcelerin kırmızılığını yaptı. Yakından bakılınca

makyajı hemen fark edilirdi ama dışarıdakilerin su anda heyecanlı

olacağını düşündü. Kucagina dolapta

buldugu bir koliyi alıp içine ikinci bombanın olduğu sırt çantasını ve silahını koydu.

Kapıyı açtığında Randy'nin konuşmasını taklit ederek, "Tamam efendim, çöpü atarım ben," diye bağırdı.

Koridorun ucunda operasyon için hazırlanmış timler hızla gelmesi için isaret ediyorlardı. Değişikliği anlamamışlardı.

Operasyon sefi, "Hadi çabuk ol, canlı yayına geçecekler. Geç arkaya, başlıyoruz," diye itti onu.

Adamlar sürünerek kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Gökhan bir kadının yanında duruyordu. Boyalı

saçlı, sakız çiğneyen yaşlı bir kadın.

Kadın bir an ona dönüp, "Randy, paranı ne zaman... " diye konuşmaya başladı ama derhal gözleri açıldı,

"Hey sen... !" ' Bir anda bütün baslar Gökhan'a doğru döndü. Koridorda ilerleyenler daha ne olduğunun

farkında degildiler ve susun isareti yapıyorlardı.

Gökhan kutudan silahını çıkarıp o dar koridorda ölüm kasmaya başladı.

Çelik yeleklerin dışında kalan

yerlere ates ediyordu; boyunlara veya bellere. Kursunu bittiginde otomatik tüfeklerden birini kaptı.

Neredeyse tüm dünya, Gökhan'ın yarattığı dehseti kameralardan izliyordu. Baskın için hazırlanan tim,

kurban olmuştü. Öyle bir saskınlık vardı ki yayını kesmek kimsenin aklına gelmedi. Ekranın altındaki

küçük bir pencerede Baskanın agzı açık hali görülüyordu.

Koridorda sürünen adamlar artık hedef gözetmeden Gökhan'ı öldürmek için atese baslamıştı. Gökhan'ın

arkasında kalan kendi arkadaşlarından biri kevgire döndü.

Burada daha fazla kalamazdı. Koridorun ucundaki pencere dikkatini çekti. Yerdeki, bombanın olduğu kutuya baktı, almasının imkânı yoktu. Üçüncü kattaydı ama atlamaya karar verdi. Kostu. Camı kırıp atlarken, bacağındaki acıyı hissetti. Vurulmuştu.

Gözlerini bir an yumdu. Açtığına gerilmis telleri fark etti. Üç sıra gerilmis tele çarpıp koparttı. Teller,

Gökhan'ın düşüsünü biraz yavaşlatmıştı. Tam yere çarptığı anda tüm direnci ellerine verip yuvarlanmak

için kendini itti. Düşmeyi bilmek önemliydi.

Ölmemisti ama sol kolu kırılmıştı ve ayagından vurulmuştu. Kendini bayılacak gibi hissetti ama koluna

vurarak büyük bir acının bedenini kaplamasına izin verdi. Bu onu ayık tutardı.

Kırık pencereden ates etmeye başlamışlardı, telsizle konuşuyorlardı.

Yüzlerce insan birazdan pesine

düşecekti. Köseyi dönüp topallayarak kaçmaya başladı.

Bir an önce saklanacak bir yer bulmalıydı. Durumu hiç iyi değildi.

123

29 Mayıs 2007 - Saat: 09.23

ANKARA

Sehrin merkezinde kuyruklar vardı, insanlar ihtiyaçlarını gidermek için belli noktalara gitmek zorundaydı. Bir gün önce televizyon ve radyo yayınları aniden kesilmisti. Gıda dağıtım noktaları kuran

Amerikan askerleri bu noktalardan halka yiyecek dağıtıyordu. Ankara'nın merkezinde sıkışmış olmalarına

ragmen genis bir alan onların denetimindeydi. Amerikan Ordusu dar bir alanda çok yoğun biçimde bulunuyordu ve sivil kayıpları umursamadan ates ediyordu. Kalıcı gibi degillerdi. Ankara'da olmalarına

ragmen sanki her an gidecek gibiydiler. Tabii, eger yardım zamanında gelebilirse.

Operasyon başladığı gibi garip bir biçimde devam ediyordu. 1. Zırhlı Tümenin bazı kuvvetleri

Ankara'nın merkezindeydi. 4. Mekanize Piyade Tümeni ise hareketlenmiş ve İstanbul'a doğru harekete

geçmişti. 101. Hava indirme'nin saldırı helikopteri tugayı da 4. Mekanize'ye eslik ediyordu, Ankara'da

sarılan gücü kurtarmak gibi bir niyetleri yoktu. Kendilerini savunmak zorundaydılar. Eger Ankara'ya gömülürlerse hezimete ugrayabilirlerdi.

İbre gitgide daha hızlı biçimde İstanbul'a dönüyordu, gerilim büyük hızla artıyordu. Türkiye toprakları

büyük bir oyun sahası gibiydi. Düşman birlikleri bütün klasik saldırı biçimleri dışında hareket ediyor ve

beklenmeyen noktalara saldırılar düzenleyerek halkın düzene olan güvenini en alt düzeye indirmeye çalışıyordu. Amerikan Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı (SOCOM) birlikler ve timler Güneydoğu'da

pek çok nokta baskını yapıyor, halkla görüşüyor ve onları yanlarına çekmeye uğraşıyordu. Bu konuda ne

kadar ilerleme sağladıkları tamamen belirsizdi. Ergenekon adlı gizli teşkilatlanma sert ve ani tedbirlerle

düzeni sağlıyordu hep. Amerikan Ordusunun kasırga taktiği ile yürüttüğü

savaşın sonuçlanması

bekleniyordu. Operasyonun can alıcı kodu İstanbul'du, İstanbul düştüğü

anda düğmeye basılacak ve

ikinci operasyon baslayacaktı: Operation: Sevr!

Barkın evine dönmüş, gelişmeleri bekliyordu, karısıyla hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Karısı

Hale'yi yalnız bırakamıyordu. Yemek almak için dağıtım merkezine gittiklerinde bile beraberdiler. Bazen

eve dahi gelmeden yolda oturup yiyorlardı. Barkın sokaklarda yürürken bütün kanının basında toplandığını hissedebiliyordu. Civarda ne kadar da çok Amerikan askeri vardı. Etrafi çok hor kullanıyorlardı. Yol kenarları tuvaletti sanki. Şehirdeki hastanelerin bazıları kapatılmıştı. Sadece birkaç

hastane açıktı ve onun dışında acil vakalara Amerikan Ordusunun kurduğu birkaç merkezde bakılıyordu.

Ankara'da hemen hemen hiç ses duyulmuyordu. 1. Süvari Tümeninin askerleri çok saskındı ve merkezde

kısıtılmışlardı. Siddetli bir direnis olması gerekirken herkes bir anda ortadan kaybolmuş gibiydi. Bunun i

açığı, Türkiye Cumhuriyeti beklemediği bir saldırı ile karşı

karsıyaydı. Su an Ankara'nın merkezinin

kontrol dışında olmasının da bir önemi yoktu. Amaç, İstanbul'a giden kuvveti durdurmak ve bir an önce düşmanı tamamen yenilgiye ugratmaktı.

Barkın onayarak kalktı ve pencerenin yanına gitti. Sitenin önünde bir Bradley savaş aracı duruyordu.

Askerler bir çifti aramak istiyordu ama adam buna karşı çıkıyordu.

Karısı da askerleri iteleyerek

ellerinden kurtulmaya çabalıyordu. Barkın kötü bir şeyler olacağını

sezdi. Ne yapacağını düşündü. Karısı

uyuduğu için rahatlıkla dışarı çıkabilirdi. Hemen kapıya gitti ve karısını uyandırmamaya çalışarak

sessizce kapıyı açtı. Merdivenlerden hızla indi. Apartmanın kapısında belirdiğinde askerlerin, adamı

dipçik darbeleri ile yere yıktığını gördü. Kan beynine fırladı, bacaklarındaki bütün gücün uçup

gittigini

hissetti. Kendine hakim olamadı ve ileri sıçradı. Askerler önlerindeki adama vurmakla o kadar mesguldü

ki, Barkın'ın yanlarına yaklaştığını fark edemediler. Barkın hızla aralarına dalarak askerleri bir kenara itti

ve adamı aralarından aldı. Az önce eğlenen askerler gitmiş, onların yerine tedirgin olmuş ve tüfeklerini

Barkın'a doğrultmuş olanlar gelmişti. Herkes donmuştu. Dayak yiyen adam ve karısı birbirlerine sarılmıştı, yüzleri kan içindeydi.

Barkın kafasına doğrultulmuş silahlan

124

görünce kendisine geldi. Ellerini iki yana açarak askerlere sakin olmalarını isaret etti ama sakinleşecek

gibi görünmüyorlardı. Sürekli olarak bağıyorlar ve Barkın'a yere yatmasını söylüyorlardı. Genç askerler

kendilerini kaybetmiş gibiydi. Etrafta subayları da yoktu. Tam o anda üst katlardan bir kadın çığlığı

duyuldu. Herkes yukarı kaldırdı basını. Pencereden kafasını uzatmış, çığlık atan, yüzü korkudan

bembeyaz olmuş bir kadının basını gördüler, Hale'ydi gördükleri. Barkın onu görünce kendini kaybetme

asamasına geldi. Sinirleri kontrolden çıkmış gibiydi. Amerikalı

askerler kadına susmasını ve içeri

girmesini söylüyorlardı ama o bunu anlayacak durumda değildi.

Askerlerin dikkati, artan biçimde

kadının üstüne yoğunlaşmaktaydı.

"Hale, lütfen gir içeri!" diye bağırdı Barkın. Kadın kendini kaybetmiş bir halde ağlayarak ona eve

gelmesini söylüyordu. Askerler silahlarını Hale'ye yöneltip içeri girmesini emretmeye başladılar, nisan

almışlardı üstelik.

Silahlardan biri ates aldı ve ses herkesin kulagını sagır etti bir anlığına. Mermi, pencerenin hemen altına

çarpıp sekmisti ve çarptığı yerde toz bulutu kalktı. Kadın sustu ama içten içe hıçkırarak aglamaya devam

ediyordu. Barkın önce karısına, sonra da askerlere baktı ve kosarak binanın içine girdi. Arkasından yükselen bağırılan duyabiliyordu, her an ona ates edebilirlerdi ama bu umurunda degildi artık. Nasıl olduysa beklediği silah sesini duymadı ve apartmanın içine dalıp merdivenlerden kosarak dairesine çıkmaya basladı. En az beklediği silah sesi kadar kötü bir ses kulaklarında yankılanmaya baslamıstı. Merdivenlerde postal seslerini duyabiliyordu, duvarlara çarparak ona ulaşıyorlardı. Birden çoklardı, pesinden geliyordu askerler.

Kendi katına gelince hızla içeri daldı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Mantıklı davranmadığının

farkındaydı ama ne yapacağını bilemiyordu. Çok geçmeden kapı

yumruklanmaya ve tekmelenmeye

basladı. Kapının darbelere dayanma sansı yoktu, birkaç sert vurustan sonra kulakları tırmalayan bir sesle

kırıldı ve içeriye dolusan askerlerin birbirine karısan sesleri duyuldu hemen ardından. Barkın, karısı

Hale'yi salona soktu ve kapıyı arkalarından kapattı. Salonun kapısında askerlerin gölgelerini görmesi ile

yarısı cam olan kapının camlarının asagı inmesi bir oldu. Kapının cam kısmındaki boslukta askerleri

görebiliyorlardı. Suratları öfke ile çarpılmıstı. Üç beyaz yüzlü

sarısın ve bir de siyahî asker vardı. Barkın

ne yapacağını bilemiyordu. Kendisine gelmisti dogrusu, isgal edilen bir sehirde yasadığının farkına

varıyordu her geçen saniye. Askerler kilidi kırıp içeri girdiler, gözlerinden ates saçılıyordu, hiç sakaları

olmadığını anladı o an.

"Lütfen, lütfen sakın olun!" diye bağırdı. Sesi titriyordu, bogazı

kurumustu ve korkudan dizlerinin bağı

çözölmek üzereydi. Amerikalı askerler de ona bağırıyordu. Ne dediklerini çok iyi anlayabiliyordu.

"Yat yere, geri zekalı seni. Neden isimize karıştın?"

"Gebereceksin pis Türk! Öleceksiniz! Bunlar Washington'ı yok ettiler, hepsini öldürmeli!"

Barkın içinde bulunduğu soka rağmen cümleyi duymustu, "Washington! yok mu ettiler?!" diye düşündü.

-Bu nedenle mi televizyon yayını kesilmisti? Bir an sevindi ama su anda kendini ve Hale'yi düşünmeliydi.

Barkın kollarını iki yana açarak Hale'nin önüne geçti. Kadın soka girmisti. Sesi solugu tamamen kesilmisti. Askerlere bakarken sanki hiçbir sey görmüyormus gibiydi.

Zenci asker silahını dogrulttu ve

Barkın'a yere yatmasını söyledi bir kez daha, eliyle de kadına kendisine gelmesini isaret etti. Barkın sasırdı, hiçbir sey anlamamıstı. Bakışlarıyla bunu belli etti ama askerlerin tahammülü kalmamıstı. Siyah

asker, tüfegi asagı dogrultup tetige bastı, Barkın'ın boguk sesi yankılandı sonrasında ve genç adam yere

yuvarlandı.

125

Hale hiç tepki vermeden yerde yatan kocasına baktı, onun acı dolu yüzüne ve gözlerinin içine, sonra askerlere. Yüzlerinde pis bir sırıtıs vardı. Zenci asker ona eliyle gelmesini isaret etti. Hale ürkek adımlarla

denileni yaptı. Barkın yerden dogrulmak istedi ama askerlerden biri suratına olanca gücüyle bir tekme

savurdu. Burnundan kanlar bosanarak tekrar yüzükoyun yere yuvarlandı.

Zenci asker Hale'yi kolundan

tutup içeriye götürmek istedi, kadın önce karsı koydu ama kendine dogru gösterilen silahı görünce karsı

çıkmayı bıraktı. Barkın'ın agzından belli belirsiz bir "Hayır" kelimesi çıktı ama kimse buna dikkat

etmedi.

Askerlerin hepsi odayı terk ettiler, Barkın onların nereye gittiğini bilmiyordu ama içinde kötü bir his oluşmuştu. Sürünerek içeriye gitti. Bacığı kötü kanıyordu. Sürünürken geçtiği yerler kan içinde kalmıştı.

Yatak odasından seslerin geldiğini fark etti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı, bütün gücünü harcayarak

yatak odasının kapısına geldi ve gördükleri

nedeniyle dilini ısırıldı. Bağırarak istemisti ama beyninin verdiği tepki o kadar siddetli olmuştu ki, dengesizce ağzını açmış ve dilini sert şekilde ısırılmıştı.

Dört asker de yarı bellerine kadar çıplak halde yatağın etrafında ayakta duruyordu. Silahlarını duvara yaslamışlardı ve hiçbir şey umurlarında değil gibiydi. Zenci asker Hale'yi yatağın üzerine yatırıp diğerlerinin gözü önünde tecavüz ediyordu. Barkın'ın soka uğramış sesini duyunca hepsi dönüp baktı.

Barkın karısı ile göz göze geldi bir an. Hale derin bir sokta olmalıydı, bakışları donuk ve ıslaktı. Barkın ve Hale arasında bir boşluk açılmış gibiydi, ikisi de hiçbir ses duymuyordu, sadece bakışları ile cehennemi

yaşıyorlardı.

Askerlerden birisi Barkın'ın başına geldi. "Karımı bu halde görmek hoşuna mı gitti ha, seni adi piç! Hepinize aynısını yapacağız, sizleri öldüreceğiz!" diye bağırdı.

Ağzından tükürükler saçıyordu. Barkın

ayaga kalkmaya çalıştı. Yarı beline kadar çıplak olan asker duvarın kenarına gidip silahını aldı, diğerlerinin ne olduğu umurunda değildi. Şimdi de beyaz askerlerden birisi Hale'ye tecavüz etmeye başlamıştı. Kadının gücü gittikçe tükeniyordu, bayılmak üzereydi, Barkın kendisine doğrultulan silaha baktı. Silah bir kez daha patladı, bu sefer karnından girmisti mermi.

Küçük metal parçasının korkunç hızla

çarpması ile oluşan siddet dalgası bütün bedenine yayıldı. Karnında açılan delikten sıcak bir sıvının yere

bosaldığını hissedebiliyordu. İlk önce acı duymadı ama sonra bütün bedeni büyük bir acıyla kasıldı,

gözleri kararıyordu. Kulaklarında beliren ugultuya askerlerin kahkahaları karışmıstı, bir de karısının zayıflayan acı dolu hıçkırıkları...

Ne kadar geçtiğini tahmin edemezdi. Gözlerini yavas yavas açtığında her yer karanlıktı. Karnında sıcak

bir nokta ve sertlik vardı. Yattığı yerde küçük bir kan gölü olusmustu.

Güçlkle uzanıp ısıgı yaktı. Yatak

odası darmadağın olusmustu. Yatağın üzerinde yatan karısını gördü.

Çırılçıplak bedeni garip bir biçimde

çarpılmış halde hareketsizdi. Sürünerek yatağın yanına geldi ve üzerine tırmandı. Hale'nin yüzünde ve

vücudunda morluklar olusmustu. Nabzını kontrol etti, bir sey hissedemiyordu, kalbini dinledi. Yoktu,

hiçbir hayat belirtisi alamıyordu. Aklı bunu kabul edemiyordu bir türlü, Hale'yi sarsmaya basladı ama

nafileydi bütün çabalar. Karısının cesedi üzerine kapanıp aglamaya basladı. Çok kan kaybetmisti, ölüyordu. Hale'ye kavusacağını, yine beraber olacaklarını düşündü.

29 Mayıs 2007 - Saat: 10.55

KREMLIN / MOSKOVA

Putin çalışma odasında Başkanın konuşmasını ve yapılmakta olan baskının nasıl bir rezalete dönüştüğünün kaydını bir daha izliyordu. Her seferinde Amerikalıların içine düştüğü bu durum yüzünden içinden yükselen bir kahkahayı tutamıyordu. "Aptal Amerikalılar!"

Türk çetin ceviz çıkmıstı. Hâlâ ellerine geçirememislerdi ama son görüntülerde bacagından vurulmuş olduğunu, kırık kolunun sallandığını belirterek yakalanmasa bile kan kaybından öleceğini söylüyordu

126

doktorlar.

Kapı vuruldu. Putin, "Gir!" diye bağırdı. Özel sekreteri Vladimir,

"Profesör Jarko geldi efendim," dedi ve beyaz sakallı adama yol açtı.

Putin ayaga kalkıp Profesöre koltuga kadar eslik etti, karsısına oturdu. "Raporda belirtilenleri incelediniz mi sayın Jarko?" dedi.

Jarko eliyle krem rengi kapaklı dosyaya vurdu. "Tabii efendim, iki gündür çağırmanızı bekliyorum."

Putin Türklerden gelen iddialar üzerine ne yapacağını düşünüyordu bir süredir. Bilimsel veriler mutlaktı

ama politika ve uluslararası ilişkiler teke tek satranca benzemezdi. Bu oyunda çok oyuncu vardı.

"Ne diyorsunuz?"

"Yeni bir sey söylemiyor efendim bunlar. Bor hakkında yazılanlar zaten biliniyor. Amerikalılar ve bizim

bilim adamlarımız borla çalısın santraller üzerine incelemelerde bulunuyorlar..."

Putin elini salladı, "Bilimsel verileri geçin... Sonuca gelin lütfen!"

dedi sabırsızca.

Jarko gülümsedi, "Ben bir bilim adamıyım ama benden ülkemizin gelecegi ile ilgili bir sonuç istiyorsanız

Türklerin haklı olduğunu söyleyebilirim. Bu savas Bor için yapılmıştır ve Amerikalılar bu kaynagi ele

geçirirlerse dünyanın geleceğini onlar belirler."

Putin ayaga kalkıp odanın içinde gezindi. Profesörü unutmus gibiydi.

Birkaç dakika sonra masasının

yanına gelip zile bastı. Vladimir içeri girdi. Putin, "Profesörü yolcu edin ve bana Pekin, Berlin ve Paris'i

baglayın," dedi. Profesör giderken dosyayı masanın üzerine bıraktı.

Parmagıyla üzerinde bir ritim

tutturdu.

Su anda yapılması gereken, Türklerin tarafını tutmak gibi gözüküyordu.

Ama Fransa, Almanya ve Çin'in

tam destegini almalı ve birlikte hareket etmeliydiler. Eger ABD'yi Türkiye'den çıkaracak baskıyı

olustururlarsa bu her seyi degistirirdi. Tabii Bor'un isletimi için özel bir konsorsiyum kurulmalı ve Rusya

iyi bir yüzde almalıydı. Bu istegine karsı, Basbakan Tayyip Erdogan'ın hayır diyebilecegini sanmıyordu.

29 Mayıs 2007 - Saat: 11.02

OFFUT, NEBRASKA ABD STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI Washington'da patlayan bomba Türkiye'deki savasın stratejisini belirleyen karargâhı elbette etkilemişti

ama simdi islerini sürdürmek zorundaydılar.

"3. Zırhlı Süvari Alayı ne durumda?" diye sordu biri.

"Atatürk Barajı çevresinde önlemleri aldı ve kendisine gönderilen ek kuvvet yardımıyla Keban Barajını

ele geçirdi. İki baraj da kontrolümüz altında su anda. Daha fazla ileri gitmeye gerek yok. Bu iki baraj nedeniyle elektrik üretiminin büyük bölümü bizim elimizde. Her ikisi de çalışıyor."

"Türk Ordusu hareket yetenegini kaybetmiş gibi görünmüyor. Hâlâ çok sert direnis var. Bunu tahmin etmiyordum ben. Sinirlerim geriliyor dogrusu."

127

"Aslında ellerinde hâlâ önemli miktarda zırhlı ve tank var. Bir kısım helikopterin de saklanmış olduğunu

varsayabiliriz. Ancak beyler, sunu söyleyebiliriz ki, Türk Ordusu gerçekten kötü yakalandı."

"Evet, kötü yakalandılar. Hava saldırısı başladıktan sonra bir ordunun manevra yapması intihar olur.

Birkaç denemeleri oldu ama..."

"Evet, Bolu Dag Komando Tugayı..."

"Aslında fikir iyiydi. İstanbul konusunda ciddi olduklarını gösterir bu. Tugayın tamamı sivil otobüslerle

İstanbul'a yola çıktı ama yolda bizim F-15E'lere yakalandılar. "

"Kötü bir son."

"Öyle. Ancak pek çoğu kurtuldu ve su anda ne yaptıklarını bilmiyoruz.

Yakında 4. Mekanize Piyade

Tümeni ile karsılasırlar herhalde. Umarım cesurdurlar ki bizle temasa geçebilsinler."

"Sırada ne var?"

"İstanbul."

"Evet, gerçek kutsal şehir. Bes yüz küsur yıllık bir istila son bulmalı artık."

"Ankara'dan daha zor olacak."

"Bence de. Yoğun biçimde oraya silahlı güç yığılıyor. II. Dünya Savaşı'nda Ankara'yı savunmayı düşünmemisti Türkler. Şimdi tehdidin yönü değiştiği için İstanbul'u savunmayı düşünüyorlar. Bu adamların aslında iki baskenti var."

"Bizimkini mahvettiler!"

"Umarım çılgının biri karşılık olarak İstanbul'a bir füze atmaya düşünmez."

"Belki de hak etmişlerdir."

"Neyse, biz isimize bakalım... İstanbul Operasyonunda ne olmasını bekliyoruz?"

"İstanbul Savaşı diyebiliriz ya da İstanbul'un Yeniden Fethi."

"Ha haa, orayı alan birliğin komutanı da Fatih olarak adlandırılmalı o zaman."

"4. Mekanize Piyade, İstanbul yolu üzerindeki engelleri kaldırmaya uğrascak ve Marmara'nın güneydogu yakasında bir zıplama noktası kuracak. Su anda Eskişehir yakınlarında olmalılar. Buradan izmit Körfezinin güney kıyısını hedefliyoruz. 82. Hava indirme Tümeni ve 101. 'nin Apache'leri bu noktaya konuşlanacak. 15. ve 26. Deniz Piyade birlikleri Çanakkale'den geçip denizden bir helikopter

çıkartması için hazırlanacak. Yine artık bizim için klasiklesen yoğun bir hava saldırısı başlayacak, üstelik

yogun hava saldırısı kavramını yeniden tanımlamayı düşünürüz bu saldırıda. Bir süre sonra 82. ve Deniz Piyadeleri helikopterlerle kıyadaki merkezî yerlere inecek ve köprüler oluşturalacaklar. Merkezî semtlerde kontrol sağlanacak. 4. Mekanize Piyade Tümeni de İstanbul'a doğru harekete geçecek. 4. Mekanize'ye destek olarak 173. Hava indirme Alayını yollayacağız."

128

"Eskisehir'de durum nedir?"

"Sakin. Havaalanı paramparça edildi ve içindeki birkaç nokta vuruldu.

Askerî hareketlilik az."

"Bu planda eksik bir şeyler yok mu sizce?"

"Güç olarak az görünüyor ama doktrin bu. Oraya dört tank tümeni gönderemezler. Bu, İstanbul'a giden

yol üzerinde bir direnis meydana getirebilir. Amacımızı unutmayın; hedef, rejimi geçertip esas operasyonun yolunu açmak."

"Evet. Tanrım, herkes bu olanların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor. Bu operasyondaki taktığı anlamaya çalışıyor ama anladıklarında her şey bitmiş olacak."

"Aynen öyle. Bu tam anlamıyla sistem mühendisliği ürünü bir operasyon.

Türkiye Cumhuriyeti'nin tüm

referans noktaları belirlendi ve buna göre bir operasyon düzenleniyor.

Sistem belli bir noktada kopacak ve

ondan sonra kendisini oluşturan parçalara ayrılacak. Amacımız, bu parçaları ortaya çıkarmak ve sonrasında ne yapacağımızı görmek."

"Yani bundan sonrası karanlık mı demek istiyorsunuz?"

"Bu teoriye göre gelecek hem belirlenebilir hem de belirlenemezdir ama her zaman karanlıktır."

"Umarım, işler yolunda gider. Ve bir nükleer sürpriz daha çıkmaz ortaya."

"Umarım."

"Gelecek karanlıktır. Bunu siz dediniz."

01 Haziran 2007 - Saat: 15.00

ISTANBUL

Burası eski İstanbul değildi. Değişmişti her şey. Sehrin kokusu vardı ilk değişen, martıların sesleriydi sonra, insanların yüzündeki ifadeydi, sevdiklerine bakışlarındaki mimiklerdi. Barutun içinde saklı olan

enerji dünyayı değiştiriyordu ve İstanbul da bundan nasibini almış görünüyordu. Tarihte yaratılan en güçlü değişim aracıydı barut, yaptıkları ortadaydı; on yıllar içinde büyük yatırımlarla inşa edilen dev binalar yerle birdi, Boğaziçi Köprüsünün ortasında iki nokta arası otuz metreyi bulan dev bir boşluk oluşmuştu. Diğer sağlamdı, vurulmamıştı. Haliç Köprüsü tam ortasından aldığı darbelerle ikiye bölünüp

suyun içine batmıştı. Üç metre uzunluğunda bir bomba da tam ortada, suyun içinde duruyordu, patlamamıştı ama çarpmanın etkisiyle garip bir şekil almıştı. Haliç'in etrafındaki semtlerden dumanlar

yükseliyordu. Yukarıdan bakıldığında bu semtlerin üzerinde geniş siyah kraterlerin oluştuğu görülebilirdi.

Amerikan uçakları anlaşılmaz bir biçimde fakir semtleri bombalıyordu.

Zengin semtlere

dokunmamışlardı bile. Bombardıman nedeniyle varoslarda yaşamak neredeyse imkânsız hale gelmişti,

insanlar gruplar halinde merkezdeki zengin semtlere doğru gidiyordu.

Amerikan stratejisi, etkisini

burada göstermeye başlamıştı. Savaşın siddetine rağmen fakirler, geldikleri zengin semtlerinde

"karışıklığa" neden olmuştu. Hava saldırısına uğramayan semtlerin sakinleri, vurulmuş semtlerden gelen

insanlara iyi gözle bakmıyordu. Savaşın yarattığı güvensizlik ortamı

baska gerilimlerle bilinçli bir şekilde

destekleniyordu.

129

Düşman, yaptığı şeyin farkındaydı, İstanbul onun için son adımdı. Bu büyük şehir, zaferin ya da yenilginin adresi olabilirdi. Onunla iyi ilgilenmek durumunda olduğu için bütün gücünü burada yoğunlaştırmaya başlamıştı. Bombardımanların sürekli hale gelmesi yüzünden şehir sakinleri artık sinirsel tepkilerini kontrol edebilmekten uzaktı. Amerikan ajanları, bireysel gerilimleri sosyal gerilimlere

tasımak için yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Zengin mahallelerde fakirlere karşı gruplaşmalar olduğu yönünde söylentiler çıkıyordu.

Savaşın siddeti kimin neye hizmet ettiğini gizliyordu. Varos kesimlerde, Amerikan işgalinin getireceği

güzel yaşamın reklamı yapılıyordu. Zengin semtlerde ise Amerikan destekli yönetimin ülkeyi Avrupa

Birliğine sokmasının kesin olduğundan bahsediliyordu. Bu söylentileri kimin çıkarttığı belli değildi ama

neticede etkilenenler oluyordu. Ruh dünyası yıkılmış insanlar her şeye inanma eğiliminde oluyordu.

Ana yollarda savaşın yarattığı tahribat büyük boyuttaydı. Milyarlarca dolarlık yol, bombalanmaktan

tarlaya dönüşmüştü. Ana yollardan taşınan mal azaldıkça, İstanbul'da ihtiyaç maddelerini bulmak

zorlaşıyordu. Amerikan saldırısı, yaklaşan büyük savaş haber veriyordu. Artık ilk baslardaki rahatlık

yoktu, eğer rahatlığın devam etmesi isteniyorsa Amerikan çıkarlarına tam olarak uyum sağlanmalıydı.

Kül rengine dönmüştü İstanbul, mevsimin hüznüne karışmıştı barut kokuları. Günesin battığı yerde lazer

güdümlü füzelerin yaktığı atesin ısıyı dans ediyordu. Âsıkların yüzüne vuran parlaklık insanları yakan

cinstendi şimdi; evleri yok ediyordu, onlarca yılda kurulan hayallerin altındaki sandalyeye tekme

atıyordu.

Magazin hayatları mahvolmuştu, birkaç gün içinde jet sosyeteler, muhtesem partiler ve insanların olmak

için çaba gösterdiği her şey buhar olup uçmuştu. Geriye gerçeğin tortusu kalmıştı. Barut atesinde haslanan

gerçeğin kalıntılarına sığınmaya çalışıyordu insanlar bir süre ama bunu uzun zaman sürdürmek imkânsızdı. O güzel günlerin hatıraları, sarapnel parçalarından daha fazla acı veriyordu, silahların yarattığı terörden daha çok teslimiyet duygusunu kamçılıyordu, uyumlu olmaya ikna etmek için uğrasınıyordu insanları.

Ülkenin en büyük kenti, yurdun geri kalanından ayrılmış gibiydi. Isgale uğrayan bölgelerin dışındaki yerlerde yaşayanlar İstanbul'daki akrabaları için endiseleniyorlardı.

İstanbul halkı ise büyük bir tarihe

sahip olmanın bedelini ödüyordu. Bu kente gelirken gerçekten ne diye geldiklerini unutmuşlardı şimdi,

nereye geldiklerini asla bilmediklerini anlamaktan kaynaklanıyordu saskınlıkları. Böylesine bir savaşın

ortasında düşmanın en önemli hedefi olmuşlardı birden, bütün silahların ve taktiklerin acımasızca denendiği bir hedefin parçasıydı hepsi de. Bu duygu ortak bir ruh hali yaratıyordu yaratmasına gerçi ama

yasanan zorluklar daha önce görülmemiş boyuttaydı. Bir yandan hayatta kalma mücadelesi, bir yanda düşmanın göz boyayan vaatleri...

Zaten direnis yanlılarının en büyük engeli de buydu, insanlarda gerçek bir direnis ruhu oluşmamıştı henüz. Çok sayıda silahlı sivil vardı ama Stalingrad direnisini gerçekleştirecek bir bütünlük yoktu simdilik. O ruhu göremedikleri için kahroluyordu direnisçiler. Bazen bir grup bulduklarında hararetle onlara direnisi anlatmak istiyorlardı ama yüzlerdeki ifade, içlerindeki enerjiyi alıp götürüyordu. Bu yorgun insanlara güç verecek bir şeyler olmalıydı, insanlar gerçekten ne ile savastıklarını bilmiyorlardı,

henüz savasmıyorlardı bile. Tek yaptıkları, nereden geldiğini bilmedikleri bombaların hedefi olmaktan

kaçmaya çalışmaktı. Su kesintileri had safhaya ulaşmıştı ama elektrik kesintileri sürekli degildi. Zaman

zaman elektrikler geliyor ve televizyonlar çalıyordu.

Washington'da patlayan bomba, ilk basta bir heyecan yaratmıstı.

Yenilmez görülen düşmana indirilen

agir bir darbe gibi yorumlanmıstı. Oysa sonradan gazetelerde köse yazarları bu olayın Amerikalıların

130

daha acımasız olmasına yol açacağını, artık yenilgiden sonra bir Türk devleti bırakmayacaklarını söylemeye başladılar. Bu olumsuz görüşler de halkın direncini düşürüyordu.

Saraplara düşkünlüğüyle tanınan bir köse yazarı, savaşın başlamasıyla birlikte gittiği İngiltere'den yolladığı yazılarında tam teslimiyet halinde belki de Amerika'nın yeni bir eyaleti olabileceklerini bile

söylüyordu. Zaten herkes ABD'ye yerleşmek için yeşil kart pesinde değil miydi? İşte toptan ABD'ye katılmıs olacak Türkiye, diyordu.

İnsanlarda gittikçe artan bir endişe bas göstermisti. Televizyonu her açtıklarında Amerikan 4. Mekanize

Piyade Tümeni tanklarının İstanbul'a doğru hızla hareket etmekte olduğunu öğreniyorlardı. Amerikan Deniz Piyadelerini taşıyan gemiler Çanakkale Boğazına yaklaşıyordu.

82. Hava indirme Tümeni Suriye

Hatay sınırı bölgesindeki üslerinden havalandırılarak Türkiye içinde bilinmeyen bir yöne doğru binlerce askeri, savaş aracını ve top bataryalarını taşımaya başlamıstı.

Garip bir bekleyiş vardı. Sıra dışı bir şeylerin olacağını seziyordu insanlar. Bu olamazdı, İstanbul kaybedilemezdi. Bunu denemeye cesaret etmisti birileri ve şimdi ne olacağını kestirmek çok güçtü. Kötü

günler bekleniyordu, yabancı askerler hep insanların gezip tozmaya alıştığı yerlere ayak basacak ve orada

yeni kurallar koymaya çalışacaktı belki de. Ada vapurları olmayacaktı, İstiklal Caddesi'ndeki binalara

Amerikan subayları yerleşecekti, İnönü Stadı'na helikopter pisti kurulacaktı, Dolmabahçe Sarayı'nda

generaller kadeh tokusturacaktı, Yesilköy Atatürk Havaalanının adı Yeni Bizans Havaalanı olarak degistirilecekti. Bogazdaki yalılar üst düzey Amerikan bürokratlara tahsis edilecekti. Varoslarda yasam

daha da çekilmez olacaktı, direnişçiler oralardan saldıracaktı düşmana ve düşman bütün gücüyle karşılık

verecekti direnişçilere. Atatürk Kültür Merkezi'nde Amerikan Senfoni Orkestrası konser verecekti, davetliler zoraki gidecekti. Amerikan Senatosu'nda Türkiye'ye yardım için

milyarlarca dolarlık paketler açılacak ve yıkılan okulların yapımı için harcanacaktı bu para. Bogaz Köprüsü'nün yeniden insası bittiginde bir Amerikalı subay konuşma yapacaktı. Sonra her sey yoluna girer

belki, diye düşünenler vardı. Her seyin daha da kötüye gidecegini düşünenler de. Ama harekete geçen pek azdı.

02 Haziran 2007

IZMIT KÖRFEZİ GÜNEY KIYILARI - YENİ GÖLCÜK

Derin bir sessizlik vardı havada. Zaman durmus gibiydi. Deniz durgundu, havada kuru bir soguk vardı.

Rüzgârsız bir güne başlıyordu Izmit Körfezi. Baska bir zaman olsa hareketlilik kendisini hissettirmeye

baslardı. Fabrikaların bulunduğu bölgede fazla mesai ve gece vardiyaları nedeniyle uzaklardan gelen ugultular yasamın burada hiç durmadığını belli ederdi.

Isçi mahalleleri ile dolu bölge, biraz ilerisinde fabrikaların başlamasıyla Sanayi Devrimi Avrupası'nı

andırıyordu. Sis ve dumanlar mahallelerin üzerinde ince bir perde oluşturunurdu. İşçilik babadan oğla geçen bir kavram gibiydi. Büyük ve geniş aile bağlarıyla birbirine bağlı bir üretim komünü olusmustu.

Tüm bunlar hava saldırıları buraya yoğunlaşmadan önceydi tabii.

Istanbul'a doğru girişilecek bir harekât

için uygun bir nokta seçilmesi, bölgenin bütün özellikleri ile sonunu hazırlamıstı. Sanayi siteleri ve dev

fabrikaların olduğu yerler neredeyse dümdüz edilmisti. Onlarca kilometrelik bir alanda tek bir sağlam

bina bile kalmamıstı. Sivil yerleşim yerleri de nasibini almıstı bu saldırılardan. Mahallelerin çoğu hayalet

kasabaları andırıyordu şimdi.

Sabah serinliği kendisini hissettiriyordu. Burada canlı kalmayı

basarmıs olanlar bir kösede kendilerini

korumaya almıslardı. Sessizliği dinleyerek uykuya dalmıs gibiydi hepsi de. Sabah kendini iyice belli

131

etmeye başladığında garip ugultular canlıların huzurunu kaçırdı. Kuslar kanatlarını çırparak etrafa korku

dolu bakışlar göndermeye başladı, iyi bir şeyler olmayacağını hisseden yaratıklar hareketleniyordu.

Fabrika yıkıntıları arasında kedilerin, farelerin fabrika iskeletleri içinde hedefsizce kosmaya başlaması

kusları da huzursuz etmisti. Sığındıkları kuytulardan çıkıp uçuşmaya başladılar. Sanki neyin yaklaştığını

görmeye çalışıyorlardı. Güneş artık kendisini iyiden iyiye gösteriyordu. Henüz seyredilebilecek kadar

mat bir ısıık yumagı halindeyken güneşin üzerinde garip gölgeler belirdi önce ve sonra hızla büyümeğe

başladı.

82. Hava indirme Tümeninin dev nakliye helikopterleriydi bunlar. Çift pervaneli CH-47, daha geniş taşıma kapasiteli olan CH-53, UH-60 Kara Sahin helikopterleri birbirine yakın bir konumda uçarken, AH-64 Apache saldırı helikopterleri geniş bir alan üzerinde yayılmış halde etrafı tarıyordu. OH-58D Kiowa helikopterleri de gelişmiş gözetleme kameralarını kullanarak bölgedeki olası hava savunma noktalarını araştırıyordu. Ancak bir şey görmeleri mümkün değildi. Bir gün öncesine kadar günlerce bombalanan bölgeye hiçbir insan yaklaşmayı aklına bile getirmezdi.

Amerikan Hava Kuvvetlerinden bu

bölgenin 82. 'nin inisi için hazır hale getirilmesi istenmişti ve onlar da bunu gerçekleştirmek için yapmadıklarını bırakmamıştı. Onlarca helikopterin günesi arkasına alarak oluşturduğu görüntü etkileyiciydi. Dev helikopterler gökyüzünü kaplamıştı ve 82. 'ye bağlı

2. Tugayı taşıyordu. Dört bin kadar

asker, topları ve zırhlı Humvee araçlarıyla beraber aynı anda Izmit Körfezi'nin güney kıyılarına inmek üzereydi. Büyük tonajlı araçlar C-130'larla ulaştırılacaktı.

Helikopter armadasının birkaç kilometre

önünde giden iki MH-53 taşıma helikopterinin içinde Amerikan Özel Kuvvetlerine bağlı timler vardı.

MH-53 helikopterleri sert bir manevra ile denizden birkaç yüz metre gerideki boş bir araziye yaklaştı ve

tekerlekleri yere değmeden özel timleri indirdi.

Özel Kuvvet askerleri hızla koşarak boş alanın uç noktalarındaki vurulmuş fabrika yıkıntılarına gitti.

Hepsi tam tetikteydi ve her an çatışmaya girecek biçimde hazırlanmıştı.

Özel Kuvvet askerleri harabelerin

içinde gece görüş gözlüklerini kullanarak araştırma yaptı. Aralarında hızlı bir haberleşme sistemi vardı.

Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar birbirlerini duyabiliyorlardı. Ortalık sakin görünüyordu. MH-53

helikopterleri de altı namlulu makineli tüfekleri atese hazır halde bölgenin üzerinde daireler çizerek

uçuyordu. Herhangi bir canlının özel gözetleme donanımlarından kurtulmasına imkân yok gibiydi.

Helikopter pilotları yerdeki askerlere, etrafın olması gerektiğinden de temiz, olduğunu bildirdi.
Askerler

birbirlerine baktı ve helikopter armadasına durumun sakin olduğu bildirildi. MH-53 helikopterleri alanın

uç noktalarına inip, motorları çalışır halde beklemeye başladılar. Hava armadasının yaklaşmasıyla havayı

yırtan bir uğultu olustu. Kilometrelerce uzaktan duyulabilecek bir indirme harekâtı yapılıyordu.

Hava bombardımanın etki sahası dışında kalan yerlesim birimlerindeki ve helikopterlerin geçtiği bölgelerdeki sivil yerlesim yerlerindeki insanlar uykularından uyanmış ve korkuyla evlerinden dışarı gözetlemeye başlamışlardı. Günes ısınları gökyüzünü aydınlatıyordu ama garip bir gölge, ısığın evlere

ulasmasını engelliyor gibiydi. İnsanlar havada hızla hareket eden dev cisimleri görünce perdelerini kapatıp evlerine girdiler. Dev helikopterler hızla Amerikan Özel Tim askerlerinin indigi bosluk alana yöneldi. En önde alçalan CH-47 helikopterden inen 45 tam teçhizatlı

asker hızla alanın dış çeperine doğru

kosarak Özel Tim askerlerinin gösterdiği noktalarda kendilerini yere attı ve sırtlarında taşıdıkları yük çantalarının arkasına mevzilendi. Hemen arkalarından top bataryalarını

taşıyan CH-53 helikopterleri

inmeye başladı. Yaklaşık yarım saatlik bir süre içerisinde savasmaya hazır dört bine yakın parasütçü

komando Kocaeli sınırlarında geniş bir araziyi isgal etmişti. Askerler güvenli bir kordon oluşturmak için hemen karargâh çadırını kurdu ve karargâhın yaklaşık dört

kilometrelik çevresindeki alanı temizlemek için harekete geçti. Bir süre sonra yola inen C-130'ların getirdiği Humvee araçları ile desteklenen timler fabrikaları

araştırarak silahlı Türk güçlerinin olup

olmadığını kontrol etmeye başladı. Bosaltılmış semtlerin içine dalan araçlar hızla sokaklarda ilerleyip

herhangi bir pusu olup olmadığını biraz tehlikeli biçimde kontrol etti.

132

Zaman zaman silah sesleri duyuluyordu ama bunlar bir çatışmanın değil, güvenlik amaçlı olarak süpheli

görülen noktalara yapılan makineli tüfek ateslerinin sesiydi. Sansa izin verilemezdi burada, çok iyi bir

köprü bası olması için çok güvenli olması gerekiyordu. 82. Hava indirme Tümeni birkaç gün sonra kendisine katılacak olan 3. Tugay için güzel bir yer hazırlamak istiyordu. Böylece on bine yakın asker İstanbul'a düzenlenecek saldırı için hazırlıklarını tamamlayacaktı.

Bu sırada askerlerin dikkatini çeken bir şey oldu. Çok uzaklarda bir hareketlilik vardı. Hayli sinsi bir hareketti bu. Durumu izlemeye gerek yoktu. Hemen acil durum alarmı verildi ve hareketliliğin olduğu

bölgeye doğru ates başladı. Ates bir süre sonra daha da kesif bir hale geldi. Bunu beklemiyorlardı iste.

Siddetli bir saldırı altındaydılar. Bu kuvvet hakkında kendilerine bir istihbarat gelmemisti ancak Bolu Komando Tugayı'nın saldırıdan kurtulan birlikleri olmalıydı. Burada köprü basını tutmak kolay olmayacaktı anlaşılan. Siddetli bir çatışma uzun bir hat üzerinde başlamıştı.

Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni Bilecik Adapazarı arasındaki mesafeyi kat etmeye başlamıştı. Ancak birkaç kilometrede bir durmak zorunda kalıyor ve savaşıyorlardı.

Türk askerî birlikleri, Amerikan

öncü tanklarını sürekli pusuya düşürüyor ve tanksavar füzeleri ile kayıp verdiriyordu. Harekât yeterince

hızlı yapılmazsa Amerikan 4. Mekanize Tümeni İstanbul önlerine geldiğinde ciddi bir tehlike yaratma kabiliyetini kaybetmiş olacaktı.

Bilecik onların zıplama noktasıydı, Adapazarı'na geldikten sonra artık İstanbul'a doğru hareket etmek için

önlerinde engel kalmayacaktı. Her iki saldırı tümeni esas desteği Ankara'nın etrafındaki

karargâhlardan

alıyordu. Amerikan Ordusunun Suriye'ye giren 7. Hafif Piyade Tümeni, Atatürk ve Keban baraj bölgelerinde denetim kuran 3. Süvari Alayı unsurları ve Ankara'dan başlayarak İzmit bölgesine kadar alanda bulunan güçleri arasında kara bağlantısı kalmamıstı neredeyse.

Bütün ikmal çalışmaları uçaklarla

Ankara bölgesine yapılıyor ve oradan da uçtaki kuvvetlere yetistiriliyordu. Amerikan 2. Süvari Tugayı da aradaki bölgede zırhlı Humvee'lerini kullanarak hareket halindeydi ve sürekli kayıp verme pahasına ana

saldırı koluna destek olmaya çalışıyordu. Yakında resmen imha edilmiş olacaktı.

Amerikan stratejistleri Bandırma yarımadasını 82. 'nin zıplama noktası

olarak kullanmayı düşünmüştü

önce ama 4. Mekanize Piyade Tümeninden çok fazla uzaklaşmasını

istemiyorlardı. Sürpriz bir Türk

saldırısı olursa 4. Mekanize'nin zırhlıları birkaç saat içinde yardımlarına kosabilirdi.

82. Hava Indirme Tümeni isi sağlamaya çalışıyordu. Geniş bir alan üzerindeki bölgeyi, buldukları her

malzemeyi kullanarak bir setle çevirmeye başladılar. Burada fazla kalmayacak olsalar bile en ufak bir

aksilik uzun süre kalmalarını gerektirebilirdi ve bu durumda kendilerine karşı yapılacak saldırıları

püskürtmek zorundaydılar. Topçu bataryaları da bu yüzden hazır hale getiriliyordu. Bazı noktalarda da

kum torbalarında oluşturulan siperlere havan toplan yerleştirilmeye başlanmıştı. Kimse hava saldırısı

bekleme de Stinger monte edilmiş olan iki Humvee aracı da artık hızla üs haline gelmeye başlayan

bölgenin ortasında yerleşmişti ve gökyüzünü kontrol etmekteydi. Ancak bu üsse yapılan Türk saldırısı da

siddetlenmişti. Kayıplara yenileri ekleniyordu sürekli.

İzmit Körfezinin güney bölgesindeki mahallelerde yaşayan insanlar, Amerikalıları gördüklerinde garip

hislere kapılmıstı. Çıplak gözle bile görebildikleri kadar uzaklıkta büyük bir askerî güç

konuslanmaktaydı ve tek yapabildikleri öylece oturup seyretmekti.

Simdilik kendilerine dokunacakmıs

gibi görünmüyorlardı. Yapılan hazırlıkların kendileri ile bir ilgisi olmadığını anlamıslardı. Herkes büyük

endise içindeydi. Artık ne is vardı yapacak ne de ihtiyaçlarını

karsılayabilecek durumdaydılar. Büyük

depremin yaraları daha yeni yeni sarılmaya başlamısken en az onun kadar büyük bir felaketle

karsılaşmıslardı.

133

glen saatlerinde, Amerikan askerlerinin kurmaya başladığı s gözle görünür biçimde sekillenmişti,

insanlar endiseli yüzlerle seyrediyordu üssün kurulmasını. Herkes birbirine soruyordu, bu nasıl oluyor

diye. Bolu Komando Tugayı'nın unsurlarının saldırısı nedeniyle üste bazı yangınlar ıkmıstı.

Sehirdeki Jandarma Birliği ve evik Kuvvet Merkezi vuruldugundan beri jandarmaların nerede

olduklarını bilmiyorlardı. Sadece polisler vardı ama sivil araçlarla doluyorlardı yollarda ve askerî

yığınağı en endiseli izleyenler de onlardı. Çevik kuvvet polisleri silahlarını ve mermilerini kusanmıs

olarak bekliyorlardı. Yeni yerlerini kimseye sylememislerdi ve bir arada olmamaya dikkat ediyorlardı.

Sehrin güvenliğini sağlamak zorundaydılar. Amerikan askerleri gelirse ne yapacaklarını bilmiyor ve

dsnmyorlardı. Tek yapacakları sey savasmak olabilirdi.

glen gnesi havada parlarken bulutlar hızla nn kapatıp geçiyordu.

Sehrin merkezinde bir kahvenin

nnde oturanlar aralarında ne yapacaklarını konuşuyordu.

"Bu serefsizler direnenleri sorgusuz sualsiz bombalıyormus Fevzi Amca,"

diye söylendi orta yağlı bir

esnaf. Dükânı artık yoktu, insanlar her şeyi satın almıstı ama elinde kalan para bir ise yaramıyordu.

Kendi ailesi için gizlice depoladığı yiyeceklerle idare ediyorlardı.

Arada sırada polisler yiyecek maddesi

dağıtıyordu halka. Nereden bulduklarını kimse bilmiyordu ama yakınlardaki askerî birliğin deposundan

olduguna emin gibiydiler.

"Ben hiç sasırmadım, bilirdim bunların bir gün bunu yapacağını."

Sözlerinde bıkkınlık ve hayal kırıklığı

vardı. Neler olduğunu düşünenecek halde değildi Fevzi Amca dedikleri adam. Altmıs bes yaşındaydı ve

hep yokluk görmüştü ama hayatta en çok övündüğü şey askerdeyken sınırda görev yapmış olmaktı.

"Biz

askerken sınırı kartal gibi gözetlerdik, bazen kaçakçılar geçmeye çalıştı mı burnunun önündeki sigarayı

vururduk vallahi."

"Öyle deme Fevzi Amca, değisti şimdi her şey." Söze karısan da esnaftan baska biriydi. Bir önceki ile

aynıydı durumları. "Bu adamların silahları ile basa çıkmak zor.

Baksana, sabah hiçbir şey yoktu şimdi

koca ordu gelip yerleştirdi suracıga. "

Saatler geçerken bütün herkesin toplantılarında aynı şeyler konuşulmaya başlamıstı. Bir yandan nasıl

savunma yapılması gerektiğinden bahsediliyordu bir yandan da eğer bu adamlar gelirse nasıl bir hayatın

yaşanacağından. Bu tartışmalardan en çok etkilenen gençlerdi. Az çok biliyorlardı işgalcileri. Onlar gelirse

nasıl bir hayat yaşayacaklarını da tahmin ediyorlardı filmlerden gördükleri kadarıyla ama onlara öğretilen

değerlerin üzerinden geçen düşmanla nasıl bir arada yaşayabilirlerdi ki?

Aksam saatleri geldiğinde mahallenin sakinleri inanamayacakları bir görüntüyle karşılaştı. Sokagın

sonundan dönen bir jip hızla onlara yaklaşıyordu. Cipin içinde dört Amerikalı asker vardı, hepsi de bedenlerindeki her uzva bir silah yerleştirmisti neredeyse. Kahvede oturanlar hemen ayaklanıp içeri girmek istedi ama cipin hoparlöründe yükselen ses nedeniyle hareket etmemeleri gerektiğini anlamışlardı. Cip, iki yanı üç dört katlı evlerle çevrili sıradan sokagın yollarında hızla hareket ederek

kahvenin önüne geldi. Basit bir meydan vardı kahvenin karsısında, küçük bir de havuz. Havuzun arkasına

park etti ve askerler arabadan atlayıp hızla kahvedekilerin yanına geldi. İnsanlar farkında değildi ama yanlarına gelenler Amerikan Özel Kuvvetlerinin en seçkin askerleriydi.

Yaptıkları çılgıncaydı ama buna

cesaret etmişlerdi. Bir çesit gövde gösterisi olmalıydı bu. Henüz isgal edilmemiş bir kentin merkezine

girecek gücü nereden buluyorlardı? Ya şimdi polisler gelirse, o zaman ne olurdu?

Kahvedekilerin aklından bu sorular geçerken Amerikalı askerlerden birisi yanlarına yaklaştı. Diğer üçü

silahları ile çevreyi gözetliyordu.

Kendilerine güveni gözlerinden yayılan asker ingilizce bilen olup olmadığını sordu. Kimse bilmiyordu

134

ama içlerinden birisi birazcık anlıyordu. Fabrikanın açtığı kursta öğrenmişti iki kur. Asker ona, merhaba,

dedi önce. Adam da bildiği kadarıyla yanıtladı. Asker yavaş ve anlaşılır biçimde konuşmaya çalışıyordu.

Onlara zarar vermek istemediklerini söyledi. Adam bunu diğerlerine ilette, eger kimse bir saldırganlık

göstermezse Izmit kentine dokunmayacaklardı. Bunu söylemek için daha iyi bir yol bulamadıkları için

buraya kadar gelip hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ve bu

agir silahlı adamlara ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Sadece dinlediler ve baslarını salladılar.
Askerler

birkaç dakika durdu, tam ciplerine kosarken bir tek silah sesi duyuldu.

Amerikalı askerlerden birisi

havada takla atarak yere düştü. Diğerleri hemen cipin altına yattı.

Etraflarına mermi yağmaya başladı.

Mahalle sakinleri de kendilerini kahvehaneye zor attılar.

Amerikalı askerler umutsuzlukla birbirlerine bir seyler söylüyordu.

Kahvehanedekiler baslarını kaldırıp

baktığında sokagın öte tarafındaki Türk askerlerini gördüler. Üstleri çıplak komandolar çılgın gibi
ates

ediyordu. Amerikalı askerler için umut yoktu o an. Bolu Komando'nun intikam hırsı ile kavru lan
askerleri

onlar için iyi seyler düşünmüyordu. Bir dakika sonra patlayan bir roket çatısmayı sona erdirdi.
Amerikalı

Özel Kuvvet askerleri ölmüştü. Üstleri simsiyah toz kaplı Türk askerleri kosarak yerde yatanları
kontrol

etti. İçlerinden bir tanesi ki bu komutanları olmalıydı hızla kahvehaneye girdi. İçeridekiler onu
görünce

korkuyla karışık gülümsedi. Komando komutanı sinirliydi:

"Neden onlara karşı koymadınız?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Vatanınızda size posta koyuluyor ve sizden ses çıkmıyor. Hepinizi burada ölü görseydim çok daha
mutlu olurum. "

Sert bir şekilde kapıyı çarpıp çıktı ve sokagın ucundaki askerlere katılıp uzaklastı. Kahve sakinleri
kendilerine gelmişti.

Operasyon herkesin düşündüğünden hızlı ilerliyor görünüyordu. Sanki İstanbul'a yetismek için bir
yarıs

vardı. Washing-ton'ın öcü böylece alınabilecekti. Amerikan Kuvvetleri bir an önce İstanbul Savasını baslatmak isterken Türk askerî kuvvetleri de bunu geciktirmek için elinden geleni yapıyordu. Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki silahlı güçlerden imkânı olanlar şehre giriş yapmak için çok tehlikeli yollarda hareket ediyor ve saldırı başlamadan savunma organizasyonunun içine dahil olmak için çaba gösteriyorlardı. Bu sırada Amerikan Deniz Kuvvetleri de şehrin ele geçirilmesini kolaylaştırmak için 15. ve 26. Deniz Piyade birliklerini taşıyan iki amfibi gemiyi harekete geçirmisti.

Gemilerin Çanakkale Bogazına

girmelerine az vardı. Amerikan Hava Kuvvetleri Çanakkale'yi bombalamaya başlamıstı. Gemilerin güven içinde geçmesini sağlamak istiyorlardı. Neredeyse doksan yıl sonra Çanakkale Bogazında yeniden patlama sesleri duyuluyordu. Bombaların düştüğü yerlerde açılan derin kraterlerin içinde sadece toprak değil kemikler de sıçırıyordu etrafa. Gemiler bogazın girişine yaklaşıırken toprak ısınmaya başladı. Bogazın iki yanındaki siperlere girmiş olan askerler neden kaynaklandığını bilmedikleri ısı artışı nedeniyle yerlerinde duramaz haldeydiler. Kime haber vereceklerini bilmedikleri için siperlerin dışına çıkmakla yetinmişlerdi. Amfibi gemiler bogaza yaklaşıırken garip bir his çöküyordu insanların yüregine, etraftaki şehirlerde oturanlar ne olduğunu bilmedikleri bir karabasanın baslarının üzerinden ayrılmadığı hissine kapılıyordu. Bogaz I. Dünya Savaşında olduğundan çok daha korunmasız görünüyordu. Siperleri terk eden askerler yavaş yavaş, daha gerilere doğru çekilmeye başladı, anlam veremiyorlardı olan bitene. Bu garip sıcaklığın sebebini bulamadıkları için aralarında kurgu yapıyorlardı.

Deprem olacağını düşünenler, kıyametin kopacağını düşünenler bir aradaydı. Amerikan

bombardımanı

ise neredeyse durmadan sürüyordu. Su yolunun kenarındaki tepeler şekil degistirmis gibiydi, ilk savastan kalma top bataryaları bile Amerikan uçakları tarafından vuruluyordu. Bogazı koruyan kimse kalmamıstı etrafta. Bilgiler Genelkurmayaya iletildiginde Hikmet Pasa yerinden sıçrayıp etrafı dağıtmıstı

135

ama yapacak bir sey yoktu. Siperlerde duramıyordu askerler, sanki doluydu siperler.

02 Haziran 2007 - Saat: 14.15

FLORIDA CENTCOM

Miami yeni ABD baskenti olmus gibiydi; Baskan ve Genelkurmay Baskanı

harekâtı buradan yönetiyor,

yeni bürokrasi burada kurulmaya çalıslılıyordu.

ABD halkı Pearl Harbor'dan sonra ilk kez kendi yasam alanlarının kıyısına gelen bir savası yasıyordu. Ve

muhalefetin sesi güçlü çıkmaya baslamıstı. O terörist Türk hâlâ

yakalanmamıstı. Eger New York'ta da bir

atom bombası patlarsa trilyon dolarlık bir zarar ortaya çıkardı. Gerçi televizyonlarda teröristin elindeki

ikinci bombanın baskın sırasında ele geçirildiği söyleniyordu ama buna inanmayan çoktu. Halk panik içinde kentten kaçıyordu. Bu, Amerikan ekonomisi için büyük bir kaos baslatmıstı.

New York'ta bir bombanın patlaması ihtimali ABD'ye Washing-ton'ın yok olmasından daha büyük zarar

verecek gibiydi. O bomba insanların kafasında ABD'den ibaret dünya konusunda farklı korkular yaratmıstı. O dünya, kapının önüne kadar gelmisti iste.

Washington yok olunca ABD'nin eyalet yapısı yararını göstermisti. Bu eyaletler zaten kendilerini yönetiyor durumdaydı. Yeni bürokrasi kurulana dek her sey yolunda gidecek gibiydi.

Genelkurmay Başkanı Howard Strike, bir kisinin verdiği zarara hayret ediyordu. Aylar önce harekâtı öğrenen tek bir Türk neredeyse dünyanın tek süper gücünün sonunu getirecekti.

Başın görüntülerini defalarca izlemisti. Adamın o dar koridorda, onlarla ifade edilen düşman karşısında

ne kadar güvenle hareket ettiğine inanmamıstı. Birbirini takip edip seri hareketlerinin hepsi ölüm getirmisti.

Simdi umarım bir çukurda gebermissindir pis herif, diye düşündü

önündeki haritaya bakarken.

Harekât Merkezine yagan bilgiler nedeniyle heyecanlı saatler yasaniyordu. Merkezin oval biçimli kontrol

odasında büyük ekranlı bilgisayarlarının başında oturan operatörler akan bilgileri sınıflandırıyor ve üst

subaylara iletiyorlardı. Bugün nedense farklı bir gündü. Askerler bilgileri ayıklayıp bunların gerçekten ise

yarar olup olmadığını anlamak için çok uğrasmak zorundaydı.

Howard Strike, on yedi saattir masasının başından ayrılmamıstı, ilgilenmesi gereken yüzlerce şey vardı.

82. Hava Indirme Tümeninin Izmit'e indirilmesi devam ediyordu. Bu indirme harekâtında ortaya çıkacak

bir aksaklık İstanbul saldırısı için zamanın uzamasına neden olabilirdi, izmit'ten gelen raporları en ince

ayrıntısına kadar okuyordu. Durum karışık görünüyordu. Sıddetli çatışmalar nedeniyle 82. yeterince etkili

kullanılmayabilirdi.

4. Mekanize Tümenin intikalini de takip etmek zorundaydı. Bu tümen tamamıyla dijital iletişim araçları

ile donatıldığı için her bir tanktan gelen bilgileri bile takip edecek sisteme sahipti. Bunu özellikle

yapıyordu, ön safta ilerleyen tankçuların nelerle karşılaştığını ve nasıl hareket ettiğini bilmesi önemliydi.

Bu kadar yogunluklu bir operasyonda en üst düzey komutanın bile operasyonun bir parçası olması gerekliydi.

Yaptıkları operasyonu Howard Strike da çılgınca buluyordu. Klasik eğitim almıs her asker, bunun böyle

oldugunu düşünürdü. Koca zırhlı tümen, hiç dokunulmamıs düsman topraklarında hızla ilerliyordu ve

136

sadece Hava Kuvvetlerinin koruması altındaydı. Gerçi zaman zaman Türk Ordusunun dagınık güçleriyle

çatısmaya giriliyordu, Ankara'dan ayrıldıklarından beri dört yüz yirmi bes saldırı bildirilmisti. Bunlardan

sadece 3'ü zırhlı araçların kullanıldığı saldırılardı ve 4. Mekanize kendi tanklarını kullanarak bu saldırılan

püskürtmüstü. Simdiye kadar kayıpları hayli fazlaydı, Istanbul Savası

başladığında ne olacağı sorusu

zihnini mesgul ediyordu sürekli. Bazen kendisini dua ederken buluyordu;

"Ne olur Bagdat gibi olsun,

direnmesinler."

Türk Ordusu çok siddetli karşılık vermisti. Saldırıda elde edilen baskın özelliginin bir sonucu olarak

manevra yetenegini kısıtlanmıstı ama hâlâ çok tehlikeliydiler ve her an ciddi bir Amerikan maglubiyetine

sebepe verecek kadar hırslıydılar. Manevra yapmaya kalkan ağır birlikler yogun hava saldırısı nedeniyle

zayıat verdiklerinden savasma yetenekleri çok azalmıstı. Sehirler arasında hareket eden her araca ates

eden Amerikan pilotları, birliklere lojistik destege imkânsız kılmıstı.

Türk Ordusu yüzlerce bölünmüs

piyade birliğı halinde siddetli bir gerilla savası veriyor ve ülkenin her yanını ölüm tarlasına çeviriyordu.

Howard Strike ve planlama subayları kendilerinden isteneni gerçekleştirmek için Türk Ordusu üzerinde

böyle bir etki yaratmaları gerektiğini biliyordu. Zayıflayan ve lojistik destekten yoksun kalan ordu birimleri terörist saldırılara karşı dayanaksızdı. Herhangi bir halk hareketine karşı koyamazlardı. Eger

sakladıkları zırhlı araçları ortaya çıkarırlarsa bunların da icabına bakılırdı. Dış ülkelerden gelecek müdahalelerde ise hiç şansı yok gibiydi. Her şey planlandığı gibi ilerliyordu. Eger İstanbul düşerse... O

zaman problem çözülmüş olacaktı. Düğüm noktasıydı orası. Verilen kayıplar o zaman anlam kazanırdı

iste.

Howard Strike'a askerî çevrelerden baskı gelmiyor değildi, Amerikan Ordusu bütün gücüyle Türk topraklarını işgal etmeliydi. O zaman İstanbul'un düşmesi daha kolay olurdu, savasmaya bile gerek kalmazdı belki. Ancak bu baskılara karşı koymalıydı. Türk topraklarını işgal etmeye kalkarsa hiç

beklemedikleri direnç noktaları ile karşılaşabilirlerdi. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama tek bildikleri suydü; tarih o toprakların tekin olmadığını söylüyordu.

Strike'ın kapısı çalınmadan açıldı. Komutan basını kaldırıp baktığında yüzünde her zamanki ciddi ifadesi

ile Başkan girdi içeriye. O yayından beri pek gülmüyordu. Ama kendini hızla toparlamıştı. Savaşın başladığı günlerdeki gibi sürekli CENTCOM'u mesken tutmuyordu artık.

Programı elverdiğince zaman

zaman uğruyor ve bilgi alıyordu. Ona kalırsa operasyonun ilk aşaması

başarılı olustu bile. Artık ikinci

operasyon için düğmeye basılmalıydı.

"Nasılsın Howard?" Bu soru dalga geçmek maksadıyla sorulmuş gibi geldi usta askere.

"Tesekkürler, Sayın Başkan. Gayet iyiyim." Daha sert bir cevap verebilirdi ama buna gerek yoktu

dogrusu. Howard Strike profesyonel bir askerdi.

"Howdy, artık Sevr Operasyonunun başlamasını istiyorum. Türklerin rejimi çözüldü. O topraklarda hak

iddia edenleri durduracak hiçbir güç yok."

Baskan, toplantı masasına oturmuş, orada bulduğu evrakı inceliyordu.

Yardımcısı Kitty de hemen

yanındaki sandalyeye çökmüş, Baskanın yaptığı yorumlara kafa sallamaktaydı. Bir ara evraklardan basını

kaldıran Baskan, Howard Strike'a baktı.

"Merak etme, bu işi bitireceğiz Howard."

Deneyimli asker kafasını salladı. "Haklısınız Baskan. Artık ikinci asama başlayabilir, İstanbul nasıl olsa

alınacak. Sıra sizde artık. Kıbrıs Rumlarına ve Türkiye içindeki ayrılıkçı gruplara gereken mesajları

137

iletirseniz onlar da harekete geçebilir sanırım."

"Kıbrıs'ta durum nasıl?"

"Türk Kuvvetleri çok yoğun bir saldırı altında günlerdir. O kadar dar bir alanda ne olmasını

bekleyebiliriz? Tam bir felaket havası var."

"Rum ordusu basarabilir mi sence?"

"Basarmak zorundalar. O kadar silah satın aldılar ve hâlâ o silahları

kullanmayı biliniyorlarsa yapacak bir

sey yok. Bir Deniz Piyade Tümenini o ada için bağlayamam."

"Howdy, bu arada ilginç gelişmeler yaşanıyor. Fransa, Almanya, Rusya ve Çin arasında yoğun

görüşmeler oluyormuş. Üç Rus Tank Tümeni kırmızı alarına geçti ve karargâhlarını terk etti. Bana ulaşan

CIA raporları ve uydu fotoğrafları da bunu destekliyor."

"Baskan, eger bu söylediginiz dogruysa yeni bir konugumuz var demektir." Howard Strike bu yeni bilgi

karsısında sasırmıstı ama su anda yürütölen operasyonun ne sonuçlar doguracağını kimse tahmin edemeyecegi için böylesi gelişmeler beklenmiyor degildi.

"Tanrım, Rus piçleri ile yeniden karsılaşmak istemem dogrusu. Ama biliyorsun, Kars ve Ardahan bölgesindeki istekleri hâlâ geçerli." Baskan ellerini masaya sertçe vurdu. Kendine güveniyordu, isterse

Rusları durdurabilirdi ama buna gerek yoktu. Hatta, Rusların oraya girmesi iyi bile olabilir, diger adımlar

için Türk Ordusunun kalanlarını dağıtmada işlerine yarayabilirdi.

"Oradaki planlarımızı alt üst edebilirler. O bölgenin Ermeni kontrolüne girmesi daha uygun olurdu."

"Ancak Rus tümenleri harekete geçerse Kars bölgesini onlara bırakmak zorunda kalırız. Zaten Ermenilerin de buna bir şey diyeceğini sanmam."

"Kürtlerden ses yok henüz." Baskanın sesi puslu bir hal aldı. Bakışları derinleştirdi, bu onun önemli bir

noktayı düşündüğünü gösteriyordu. "Henüz bir hareket olmadı. Sanırım halen operasyonumuzun başarılı

olup olmadığı konusunda şüpheleri var. En azından böyle olduğunu ummak istiyorum." Bir an hırsla

masaya vurdu, "Simdi diyeceğime sasıracaksın, Yunan Basbakanı beni aradı. Bana İstanbul saldırısı sırasında tarihî dokuya zarar vermememizi söyledi." İyice sinirlenmişti. "Düşünebiliyor musun, Yunan Basbakanı beni uyardı?!"

Howard Strike'in endiseli bakışları altında hızla odayı terk etti. Bu savaş biraz daha devam ederse uluslararası kamuoyu iyice ses çıkaracak ve işler karışacaktı, İstanbul herkesin uzun süre gözlerini kaçırmaması için pek fazla ortadaydı.

Bir an gözleri televizyona kaydıldı. Uzun araba kuyrukları gözüküyordu.

New York'tan uzaklaşmaya

çalısanlardı bunlar. Howard Strike bir an için bu savaşla kazanılacakları düşündü. Kazanç, su anda

bu

panik nedeniyle yitirilen katrilyon dolarları yerine getirebilir miydi acaba?

New York bu ülkenin ekonomik kalbiydi, oranın teklemesi vücudun her yerinde aksaklık yaratırdı.

Küçük büyük birçok işyeri kapanacak, insanlar işsiz kalacaktı.

02 Haziran 2007 - Saat: 18.00

138

CENTCOM BASIN SALONU

Howard Strike toplantı salonuna hızlı adımlarla girdi ve hemen yerden biraz yükseğe monte edilen

konsolun önüne geldi. Elindeki kâğıtları bıraktıktan sonra zaman zaman patlayan flasların ve kamera

ışıklarının altında gözlerini, salonun içindeki sandalyelerde oturan basın görevlilerine çevirdi.

Bogazını

temizleyip ses tonunu ayarladı ve basın görevlilerine hitap ederek;

"Sayın basın mensupları, bildiğiniz gibi Türk terörist hâlâ

yakalanamadı ama bombası ele geçirildi. Artık

New York için tehlike kalmamıştır. Ulusal Muhafızlar şu anda New York'ta düzeni sağlıyorlar. En

kısa

süre içinde hayat normale dönecektir. Savaşımıza dönecek olursak, birazdan Türkiye'deki birliklerimizin

komutanları ile görüşme imkânı bulacaksınız. Görüşme video konferans şeklinde olacak. Uydulardan

kaynaklanan gecikmeler dışında bir sorun yaşamayacağız sanırım."

Bu sırada konsolun hemen arkasındaki beyaz ekranda cızırtılar ve karlanma görüldü. Sesler duyuluyordu

ama henüz görüntü bağlantısı kurulamamıştı.

"Umarım bu sesini duyduğumuz kişi Tümgeneral Harold Flynn'dir." Howard Strike'ın sözleri salonda

gülüsmelere yol açtı.

"Howard, sen misin?"

Yine gülüsmeler oldu.

Birkaç saniye sonra ekranda görüntü belirmisti. Ekrandaki kareler donuk donuk geliyordu ama ses düzenli bir sekilde duyulabiliyordu. 4. Mekanize Piyade Tümeni Komutanı

Tümgeneral Harold Flynn bir

zırlı aracın içinden yayma katılıyordu. Ekrandaki görüntüde bir tankın hedef konsolu görülüyordu ve hemen yanında tank komutanı oturuyordu. Tümgeneralin oldukça yorgun ama dinamik olduğu belliydi.

Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Kısa kesilmiş saçları, alnının biraz açılmış olduğunu gösteriyordu ama

yine de saçları tam dökülmemisti. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen -hızlı gelisen bir kariyer

sonucu- her an savaşa hazır, genç bir askerin heyecanını yansıtıyordu.

Tankın içinde bulunanların

gözlerinde sanki uzaydan yayına katılıyorlarmış izlenimi vardı.

Buldukları kosullara bakılırsa, pek

haksız sayılmazlardı.

Howard Strike basın mensuplarına dönerek, "Evet, şimdi Bay Flynn'in kendini tanıtmasını ve sorulan yönetmesini rica ediyoruz."

Harold Flynn güldü. "Deneyeceğim Howard, ama gazetecileri düşündüğüm zaman bunun Türk topraklarında ilerlemekten daha zor olacağını tahmin ettiğimi söylemem gerekir."

Yine gülüsmeler oldu.

"Basın toplantısına katılan herkese merhaba demek istiyorum. Su anda Türkiye'de, Marmara Bölgesi olarak adlandırılan yerin sınırları içerisindeyiz. Tümen unsurları

sürekli olarak hareket halinde ve aslına

bakılırsa bu toplantı için biraz durmak zorunda kaldık."

Bütün toplantı salonu gülüsmeler nedeniyle bir süre karıştı.

"Öncelikle bu kadar önemli bir görevi yerine getirmek üzere buraya gönderilen bu cesur askerlerin komutanı olduğum için onurlu ve de gururluyum. Ankara'dan yola çıktığımızdan beri buraya gelene kadar pek çok çatışmaya girildi. Çok güçlü bir ordunun savunduğu topraklarda neredeyse bir mızrak

139

hızında ilerledik ve çok sayıda kayıp verdik. Ama bu kayıplar bizi durduramadı. Teknolojimiz mükemmel ve hemen her çatışmada bizim hayatımızı kurtarıyor. Ve tabii düşmana ağır zayıat verdiriyor.

Simdiye kadar pek çok direnisle karsılasıldı. Ama Türk Ordusuna bağlı

birlikler geniş anlamda sarsılmış

durumda. En son olarak derin mevzilerde savunma pozisyonu alan bir mekanize taburla çatışmaya girildi. Tank birliklerimiz ve helikopterlerimizin yanı sıra yakın hava desteği veren Hava Kuvvetleri sayesinde bu tabur tamamen yok edildi. Çatışma sırasında en son teknolojiyi kullandık ve çarpışan birliklerimizi çok uzak mesafelerden komuta kontrol edebildik. Ancak uzun mesafeden açılan Türk topçu

atesi nedeniyle bazı kayıplarımız oldu.

4. Mekanize Piyade Tümeni olarak bize verilen son görevi yerine getirmek üzere hızla hareket ediyoruz.

Askerlerimin bu işi bitireceğinden eminim. Türk halkının evrensel standartlarda idare edilmesi için elimizden geleni yapacağız. Evet, şimdi soruları alabilirim, çabuk olun, yapmamız gereken işler var."

Salonda gülüsmeler duyuldu.

"Ben BBC'den Roger Penmore. Türk Ordusu NATO standartlarında bir ordu.

Basarınız aynı zamanda

Avrupa standartları açısından başarısızlık anlamına gelmiyor mu?"

"Amerikan standartları dostlarına açıktır ve sanırım bunu uygulayabilecek olanlar sorun yaşamayacaktır."

"İyi günler Komutan. Ben RAI'den Andreotti Mezzo. Su anda tam olarak yerinizi belirtebilir misiniz?"

"Sayın Mezzo, bir Türk gazetesinden olmadığımıza emin misiniz?"

Salon yine kahkahalara boguldu.

"Sorunuzu cevaplamam mümkün degil ama Eskisehir bölgesini geçtik. Bu geçisimiz Eskisehir için iyi olmadı. Bize karsı pek çok saldırı yapıldı ve buna sert karsılık verdigimiz için pek çok yıkıma tanık olundu. Halen o bölgede siddetli çatışmalar oluyor."

"Sehir isgal mi edildi?"

"Hayır, böyle diyemeyiz, sadece saldırılarda kullanıldığı tespit edildi ve bu noktalara yogun ates açılması

sonucu tahribat var."

"Ne tarz saldırılardı bunlar?"

"Hemen hemen her tür ağır silahın kullanıldığı saldırılardı. Kimi zaman zırhlı araçlarla da çatışmaya girildi ve hepsi yok edildi. Bu çatışmalarda yirmi kadar tankımı

kaybettim. Ancak bunlar normal.

Karsımızda gerçek bir ordu var, çok iyi savasıyorlar. Onlara hayranlık duyduğumu gizleyemem. Ancak

dedigim gibi Eskisehir'deki insan kaybı konusunda bir bilgimiz yok. "

"Tümgeneral, Ben CNN'den John Cushion. Son hedefiniz olan Istanbul'u almak için yeterli gücünüz var

mi?"

Bu sorunun sorulmasıyla beraber Tümgeneral Harold Flynn'in delici bakışları kameraya dikildi ve saniyelerce öylece kaldı, gözlerinde bir perde vardı sanki ve o perdede oynayan görüntüleri seyrediyordu. Gazeteciler bu duruma sasırdı.

140

"Komutan, soruyu tekrar etmemi ister misiniz?"

Harold Flynn kendine geldi. "Hayır, bu sorunun cevabını yakında görecegiz. Sanırım artık isimizin basına

dönmemiz gerekiyor. Su anda bana gelen bilgiler, ileri yıllardaki timlerimizin Türklerle çatışmaya girdiği

yönünde ve bu duruma komuta etmeliyim."

Howard Strike gazetecilere dönerek, "Evet sayın basın mensupları

bağlantımızı sona erdiriyoruz ve

komutanın isinin basına dönmesine izin veriyoruz."

Bu sırada ekrandaki görüntüde komutanın resmi vardı, bakışları kameraya kilitlenmişti. Herkes bunu uydudaki akısta meydana gelen bir donma olarak değerlendirdi.

03 Haziran 2007 ÖĞLE VAKTI

ISTANBUL - TARLABASI / SANSARLARIN TOPLANTISI

Yüzlerce endiseli ama kararlı göz kendisine dönüktü. Buna alışıktı

aslında ama zamanın yaklaştığını

düşündükçe heyecanını bastıramıyordu. Her şey çok hızlı gelişti Emel için. İstiklal Caddesindeki patlamada kendisine el uzatan adamın ekmek fırınında insanlara ekmek dağıttığını ve sonra da silahını alıp direnis örgütlemeye çalıştığını öğrendikten sonra onun yanında olması gerektiğine karar vermisti.

Çok kısa sürede ona bir sevgi duymaya başlamıştı ama karsılarında önemli bir görev varken buna

ayırarak zamanları yoktu. Bazen birbirlerinin bakışını yakalarlardı ve sevgilerinin en zirve noktası, o anlar

olurdu. Eger basarırlarsa bir gelecekleri olabilirdi belki, belki...

Simdi Sansarlar olarak geniş katılımlı bir halk mitingi düzenlemeye çalışıyorlardı. Tıpkı Birinci Dünya

Savaşı sonrası İstanbul işgal edilince yapılanlar gibi...

"Hepinizle gurur duyuyorum!" Emel'in sesi heyecandan titriyor ve inceliyor kalınlaşıyordu. Tarlabası'nın

bombalanmış ara sokagındaki yıkıntıların ortasında toplanan yüzlerce genç silahlarına sıkı sıkıya sarılmış

ve birbirlerine sokulmuştu.

"Hiçbirimiz olanlara bir anlam veremiyoruz. Hiç hayal etmediğimiz şeylerle karşılaştık. Ama oldu. 'Bize

olmaz' dediğimiz şeyler oldu ve şimdi gerçeğin soğukluğu ile karşı karşıyayız."

"İstanbul'un belki de tek sivil direniş birliğiyiz. Hepimiz zor durumdayız, günlerdir uyumadık, belki yakınlarımızdan kaybettiklerimiz oldu ama birilerinin bunu yapması gerekiyordu ve o birileri belki de hayatımızda ilk kez bizleriz."

"Kendinize iyi bakın, biz kimiz, neyiz ve ne yapacağız? Etrafımıza bakıyorum, neredeyse yüz yıllık çabalar küle dönüştü. Savaş uzadıkça yapılan bütün yatırımlar yok oluyor ve yok olmaya devam edecek.

Ve bir gün savaşı kazanırsak ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Oysa bugün farklı bir gün. Bugün savaşmak için bir aradayız. Birileri bizimle savaşması gerektiğini düşündü ve buna cesaret etti. Peki biz ne yapabiliriz, sadece savaşmak ve ölmekten başka?"

Sesi tıkanı, cümleler ağına gelip duruyordu. Yakınında durup onu dinleyen Ferhat ile göz göze geldi.

Ağı kurumustu. Genç insanlar ıslanmış tahta ve demir parçalarının arasında oturmuş, onu dinliyorlardı.

Emel onların yüzüne bakarken ilerisini düşünüyordu, bir süre sonra ne halde olacaklardı? Kimler hayatta

kalacaktı, kimler ölecekti ve nasıl öleceklerdi? Ferhat onun yasadıklarını hissetti ama müdahale etmedi.

Zor bir andı, bununla basa çıkamaz -sa eğer, o genç insanların Emel'e güveni kalmazdı. Emel'in bedeni

141

gerildi.

"Bu zor günde ben, gerektiğinde ölmeye hazırım ve sizden benimle beraber olmanızı istiyorum. Benimle

olanlar öne çıksın. İsteyenler hemen gidebilir. Seçiminizi siz yapın."

Genç insanlar birer ikiser öne çıkmaya başladılar. Bazıları kararsız gibiydi ama düne kadar sıradan bir

hayat yasayan gençlerin bir anda savaşçı kesilmesini kimse bekleyemezdi.

"Bizler seçimlerimizle varız ve o seçimlerimizden vazgeçemeyiz. Bize seçimlerimizden vazgeçmenizi

söyleyenlere verilecek sert bir cevabımız var."

Sesi gittikçe yükseliyordu ve onu dinleyen Sansarlar heyecanlanıyorlardı, kalp atışları senkronize olmuş gibiydi.

"O da, bir Türk insanı olarak bugüne kadar var olmamızı ve basımızı dik tutmamızı sağlayan değerleri

sonsuz kadar koruyacağımızdır. Amerikalılar dünyayı kandırabilir belki, hatta içimizden bazıları da rahat bir yaşamın hayaline teslim olabilir ama bizler asla."

Öne çıkmış olan Sansarlar silahlarını kaldırıp bağırmağa başladılar.

Hepsinin yüzünde gurur ve sevinç

vardı. Ayakta kalmış binaların pencerelerinden dışarı sarkmış insanlar da çılgınca onları alkıslıyordu.

03 Haziran 2007

YER KONTROL ARACI - BELIRSİZ BİR YER

Bilinmeyen bir noktada bulunan yer kontrol aracının içindeki TV

cihazlarının hepsinde farklı görüntüler

vardı, içerisi sessizdi, sadece elektronik cihazlardan yayılan elektromanyetik bir ses doldurmuştu ortamı.

TV ekranlarındaki görüntüleri takip eden operatörler bu görüntülerden seçtiklerini uydu aracılığıyla

Irak'taki Kumanda Merkezine ve oradan da CENTCOM'a gönderiyorlardı.

Operatör bu zincirin farkında olduğu için Merkezdekilerin şimdi ne düşündüklerini merak ediyordu.

Ekranda Global Hawk insansız casus uçağından alınan bir görüntü hareket etmekteydi. Belli aralıklarla

zoom yapıyor ve görüntü netleştiriliyordu. Uçagın kamerasından alınan görüntüler Taksim Meydanını

dolduran insanları gösteriyordu. Dört bir yandan geliyorlardı.

Hemen her gruptan insan vardı; barışçı halk hareketleri, solcu, anarsist, ülkücü gruplar, hatta üç büyük

takımın fanatik taraftar grupları bile formalarıyla oradaydılar... Bu savas nedeniyle sampiyonlugun

belirlenecegi son hafta maçları iptal olmustu. Genellikle ellerinde bayrak, Amerika'yı protesto eden dövizler taşıyorlardı. Barıs için çiçek taşıyanlar bile vardı.

Detaylar çok belli olmasa da hayli hareketli ve heyecanlı bir grup olmalıydı bu. Ekrandaki görüntü daha

da yaklastı. Bu kalabalık içinde eli silahlı insanlar da açıkça görülebiliyordu simdi.

Operatör heyecanla görüntüleri Bagdat'taki merkeze aktardı. Bu video görüntülerinin gittiği yerlerde

heyecan yarattığı iletisim hatlarından duyulabiliyordu. Ciddi bir direnis noktasının toplantısını

yakalamayı basarmışlardı ve asagıdakilerin görüntülendiklerinden haberleri yoktu. Yogun bir tempo

basladı. Bagdat'taki Harekât Merkezinden bölgede uçmakta olan uçak olup olmadığı araştırıldı. Ege

Denizinde seyreden USS Nimitz uçak gemisinden kalkan altı adet F/A-18E

savas uçagının Istanbul'daki

bir hedefe saldırmak üzere olduğu anlaşıldı ve uçaklardan ikisine derhal hedeflerini degistirmeleri

emredildi. Uçaklar yeni koordinatları uçak görev bilgisayarına girdiler ve sert bir dönüş yaparak

142

hedeflerine yöneldiler. Yaklasık elli kilometre vardı vurulması istenen noktaya ama bunu yapmak için

oraya gitmeleri gerekmiyordu.

Tüm bunlar yirmi dakika içinde gerçekleşmisti. F-18 savas uçakları

paylonlarında taşıdıkları ölümcül

JSOW-C füzelerini hedeflerine yollamak için hedef koordinatlarını GPS*

ile uyumlu hale getirdiler. Hedef

bilgileri füzelerin bilgisayarına girildi, füzeler ateslenmeye hazırды, iki F-18 de ikiser füze atesleyecekti.

Bunun için merkezden son onay istendi. Merkez bu onayı vermek için yer kontrol aracına danıstı ve direnişçi olduğu tahmin edilen kalabalığın halen aynı koordinatlarda bulunduğunu onaylattı. Ve pilotlara

ates emri verildi.

Füzeler ateslendi.

KANLI MITING

Sansarların kısa sürede düzenlediği miting, geniş bir katılıma ulaşmıstı. Her gruptan, her düşünceden insan vardı, atesli konuşmalar yapılıyordu insanlar arasında.

"Ali, biz kazanacağız değil mi?" Genç kız yanında durmuş silahını sallayan sevgilisine sordu. Yüzünde garip bir beyazlık vardı.

"Evet Aylin, kazanmak zorundayız."

"Bunlara inanabiliyor musun? Birkaç ay önce okulda seninle beraber kantindeydik, yazın Marmaris'e gitmekten bahsediyorduk ve şimdi halimize bak; elimizde kalasnikoflarla buraya gelecek olan askerlerle savasmaktan bahsediyoruz."

"Biliyorum canım, ben de olanlara inanamıyorum. O askerler bize iyi eğitim verdi, sanırım bu silahı iyi kullanabilirim."

"Ben sanmıyorum Ali, bu silahı kullanabileceğimden emin değilim."

"Istersen git Aylin."

"Hayır, burada, senin yanında kalmak istiyorum. "

Emel bu kalabalık içinde kendisine bağlı olanları kaybetmemeye çalışıyordu. Üzerinde durduğu yüksek

yerden aşağı atlayıp kendilerine Sansarlar diyen -Emel'in Almanya'da bahçesinde beslediği bir

sansarı

vardı, isim buradan geliyordu- grubunun arasında dolasmaya başladı.

Tarif edemediği duygular

yasıyordu, kendisini hiç hayal etmediği bir kişilik içinde bulmuştu.

Kanser belki içini çürütüyordu, belki

yürüyen bir ölüydü o ama bu belki de çocukken hep düşlediği kadın olma yolunda karsısına çıkmış olan

andı. Evet, korkunçtu ama bu Türk ulusunu içine düştüğüne inandığı

çıkamaz sokaktan kurtarmak için ona

verilmiş bir görevdi, şimdi sevgilisi de olan Ferhat ile beraber bu ülkenin geleceğini çizmek üzere ilk

adımları atmışlardı. Simdi yanlarında yüzlerce insan vardı, büyük bir savaşa hazırlanıyorlardı ve eğer bu

savaşı kazanırlarsa yanlarında belki binlerce, belki de on binlerce insan olacaktı. Genç silahlı insanlar

elleriyle Emel Hocalarının sırtına vuruyor ve ona sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Büyük bir güçtüler ve Türk direnisinin simgesi olabilirdi.

143

JSOW-C füzeleri yüksek binaların arasından sıyrılırken hızla üzerlerinden geçtikleri insanların saskın

bakışlarla kafalarını yukarı kaldırmasına ama bir şey görememesine neden oluyordu. The Marmara

Otel'i'nin tam üzerinden ok gibi fırlayan füzeler gökyüzüne doğru bir kavis çizdi ve bilgisayarlarına

girilmiş olan hedef verilerini son asamada IIR'ın* elde ettiği üç

boyutlu veri ile karşılaştırdıktan sonra -ki

tüm bu işlemler bir saniyeden kısa bir süre içinde gerçekleşiyordu-hedefin üzerine doğru hızla indi.

Patlamaların çıkarttığı alev topu neredeyse Anadolu tarafından bile görülebilecek büyüklükte ve

siddetteydi. Olusan basınç nedeniyle daha önce vurulmuş olan bölgenin etrafındaki yarı ve az hasarlı

binolar etrafa savrulmustu. Az önce yüzlerce Türk gencinin olduğu bölgede şimdi sadece simsiyah bir duman vardı. Dakikalarca hiç ses çıkmadı bölgeden, bir süre sonra ambulanslar ve etrafta oturan insanlar patlamaların olduğu yere akın etmeye başladı.

Feryatlar duyuluyor, çığlıklar daha önce hiç tanışılmamış insanlar için atılıyordu. Kapkara olmuş bölgeden genç insanların cesetlerini çıkartmak için uğrasanlar vardı etrafta, itfaiye araçları da bölgeye su sıkarak çalışma yapanları rahatlatmaya uğrasıyordu, patlamalar nedeniyle oluşan ısı hâlâ çok yüksekti ve kurtarma çalışmalarına katılmak isteyenlerden bazıları asırı sıcak nedeniyle baygınlık geçirip olduğu yere yığılıyordu. Kimsenin onlarla kaybedecek zamanı olmadığı için yerde yatıp kalıyordu hepsi de.

Duman ve is nedeniyle tamamen siyah bir kül rengine dönüşen itfaiyeciler ve askerler, yıkıntıların arasından simsiyah cesetleri toplayıp bir köseye yatırıyorlardı. Kimse birbirini tanıyacak durumda değildi.

Oraya girmek hâlâ tehlikeliydi; ısı nedeniyle halen erimemiş olan silahlar varsa bunların mermileri zaman zaman patlayıp serseri bir şekilde etrafa saçılıyordu, birilerini vurup vurmadıkları belli değildi.

Patlama bölgesinden çıkarılan bazı bedenlerin hareket ettiğini görenler sevindi, onları hemen ambulansa atıp Taksim ilk Yardım'ın kullanılmaktan kıpkırmızı hale gelmiş olan acil servisine götürdüler. Tek bir ambulansın içine yaralı halde on sansar koyulmustu. Arkadan gelen ambulansların da en az onun kadar dolu olduğuna şüphe yoktu. Doktorlar ve hemşireler asırı çalışmanın ve savaşın getirdiği psikolojik yıkımı yaşıyordu, gelen yaralılara ellerinden geldigince müdahalede bulunmaya çalışıyorlardı ama gelenlerin çoğu zaten son nefesini vermek üzere oluyordu.

Doktorlar bir kösede halen kurtarıma ümidi görünen iki kisi için çaba gösteriyordu. Bir kız ve bir erkek

birbirlerinin ellerini sıkıca tutmuşlar, bırakmak istemiyorlardı.

Çocugun gögsü demir parçalarıyla

doluydu ve bunlardan bazılarının iç organlarını parçaladığı kesindi.

Konusmak istediğinde

konuşamıyordu. Nefese alması zorlaşıyordu hızla, doktorlar adem elmasının tam altına bir metal çubuk

sokarak delik açtı ve oradan nefes almasını sağlamaya çalıştılar. Kızın her yeri kan içindeydi ama iç

organlarında bir şeyler yok gibiydi. Doktorlardan birisi neden sürekli gözlerinin kaydığını anlamaya

çalışırken, kızın başının arkasını tuttu ve o zaman gerçeği anladı.

Kafasının arkasında büyük bir delik

vardı. Bunu fark edemedikleri için kendilerine küfrederek onları

ameliyathaneye taşımak için harekete

geçtiler. O anda kızın ve çocuğun ağızlarından birbirlerinin ismi çıktı

sadece.

"Ali.....Aylin!" Doktorlar onlar için yapacak bir şey kalmadığını

anladığında zaten ölmek üzereydiler. O

sırada kapıda yine bir hareketlenme oldu. Yeni yaralılar ya da ölümler geliyordu. Yolda bunu fark etmek

imkânsızdı adeta. Hastane görevlileri otomatik olarak programlanmış gibiydi, hemen o yana kostular; bu

sefer gerçekten de acil bir durum vardı. Sansarların lideri konumundaki kadın yaralı halde gelmişti ve iyi

görünmüyordu. Birkaç tetkikten sonra bilincinin tamamen kapalı olduğu, vücudundaki kemiklerinin

çogunun kırıldığı, iç organlarında tehlikeli kanamalar olustugu tespit edildi. Kurtulma olasılığı yok

gibiydi ama garip bir şekilde gözleri anlamlı bakıyordu ya da o anın soku içinde öyle algılıyordu

insanlar.

Boguk seslerin olusturdugu bir nehrin içinde gibiydi Emel. Bilinçinin kapalı olduğunu söylediklerini duymustu. Onlara cevap veremezdi, garip bir hissizlik sarıyordu her yerini. Belki de bilimsel olarak

144

bilinci kapalıydı. Açık olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Üzerinde var olan ıslaklığı hissedebiliyordu

ve patlama olmadan az önce aklından geçenleri. Gülmek geliyordu içinden ama buna da imkân yoktu.

Ferhat'ı görmüştü az ötesinde. Bedeni birbirinden uzak parçalara bölünmüş haldeydi. Kızamıyordu kendisine bunun için ama gülmek geliyordu gerçekten de. Ölmekte olduğunu hissediyordu ve buna da gülmek geliyordu. Ben bir hiçmişim, basit bir hedefmişim sadece, diye düşündü. Bu savaşın içinde basit

bir kayıpmışım ve beni izleyen bütün herkes de benimle aynı kaderi paylasan bir kurbanmış. Kanserini,

Almanya'yı düşünürken buldu kendisini, nal seslerini dinlerken ve de...

Evet, garip bir ısıklık süzülüyordu

uzaktan. Koca bir toz bulutu mu yoksa gerçekten bulutlar mı olduğundan emin

olmadığı bir sis perdesinin arkasından sıçrayarak ilerleyen gölgeler halindeki atlıları görebiliyordu.

Simdi bir mutluluk gülüsü oturmustu yüzüne. Bunu ölüme yaklasmanın bir göstergesi sayan

hemsirelerin yüzü burustu. Emel son kez elini uzattı kendisine yaklasan süvarilere. Çok uzaklara

gitmeyeceklerdi; hep buralarda olacaklarını biliyordu, savasmaya devam edeceklerdi, sonsuza kadar

sürecek gibiydi bu savaş ve bir gün kazanılıp kazanılmayacağı bilinmese de sürüp gidecekti.

Süvariler

akıp gitti, bulutların arasında kayboldu.

Hastanedeki sesler ve kosusturma azalmaya başlamıştı. Hayatın soguk eli gerçeklerin üzerini kapatmaya

ve o gerçekleri baska kodlar altında yazmak üzere kendisine verilen ilahî görevi yerine getirmeye

başlamıştı iste. Az önce olanlar hafızalardan silinmek üzere beynin salgılarına hedef oluyordu yavas

yavas. Yıkıntı bölgesindeki insanlar çıkarılmış ve bir yerlere taşınmıştı. Bombaların patladığı yerde hafif

bir duman kalmıştı ve o da bir süre sonra kendi kendine yok olup gidecekti.

BAGDAT HAREKÂT KOMUTA MERKEZİ

Merkezdeki operatörler ve subaylar yerlerinden fırlayıp birbirlerini kutlamaya başladılar. Bilgi yüzlerce

değişik kanaldan dünyaya akmaya başladı ve büyük bir gürültü koptu.

Amerikan Ordu yetkilileri bunu

büyük bir başarı olarak pazarlamaya çalışıyor ve direnis psikolojisini bu yolla yok etmek istiyorlardı.

Istanbul'u isgal için hazırlanırken, büyük direnis gösterebilecek binlerce insan kötü yakalanmış ve

hemen hemen tamamına yakını ya ölmüş ya da bir daha hareket edemeyecek hale getirilmişti. Bagdat'taki

komuta merkezinden operasyonu yöneten komutanlar, basına yaptıkları

açıklamalardan bunun Istanbul'a

yürüyen Amerikan güçlerine bir hediye olduğunu söylüyorlardı. Bu saldırı sayesinde binlerce silahlı direnisçi etkisiz hale getirilmişti ve bu, yüzlerce Amerikan askerinin hayatının kurtulması anlamına geliyordu. Kendilerine karşı Istanbul'u savunmak isteyenlere de gözdağı verilmişti onlara göre.

CENTCOM

Duvardaki ekranlarda beliren uydu fotoğrafları saldırıdan birkaç saniye öncesini ve sonrasını

gösteriyordu. Her şey açıkça görülebiliyordu, binlerce insan bir aradaydı ve bu şimdiye kadar bir savasta

direnise karşı vurulan darbeyi en açık gösteren delildi. Televizyonlara dağıtılan görüntülerde, genel kalabalık içinde silahlı insanlar uzun uzun yer alıyordu.

Amerikan gençlerine karşı silahlanmış olanların cezası verilmişti ve aileler çocuklarını askere gönderirken

korkmamalıydı. Onları korumak için her şey yapılıyordu ve ortaya çıkan tehditler bertaraf ediliyordu. Bu

mesaj sürekli olarak basın yoluyla kamuoyuna verilmeye başlanmıstı.

Amerikan Ordu birlikleri, özellikle

82. Hava indirme ve 4. Mekanize Piyade Tümeni çok sevinmisti bu ise.

Irak isgalinde sivil direnisçilerin

kaç Amerikalıyı öldürdüğünü çok iyi hatırladıkları için böyle bir olusumun geniş çaplı olarak ortadan

kaldırılmıs olması, aldıkları en güzel haberdi. Artık kendilerine daha çok güveniyorlardı, soru isaretleri

azalmıstı. Önemli bir bölgeyi savunacakları planlanan insanlar artık kendilerine bir zarar veremezdi.

145

ISTANBUL

Haberi aldığında Hikmet Pars olduğu yere çöktü ve bir süre konuşmadı.

Onları açıklık bir alanda bir

araya getiren sey ne olabilirdi ki acemilikten baska? Hâlâ düşmanı

tanımamıslar mıydı? Savas acımasızdı,

kendi başına bir karakterdi, hatayı asla affetmezdi ve bu kuralına yine sadık kalmıstı. Üzülmenin anlamı

yoktu, Harbiye'deki merkezî bölgeyi savunmak için baska askerleri kaydırmak gerekiyordu simdi. Belki

de orayı savunmak için bir sey yapılmayacaktı. Oraya girecek düşman her taraftan sarılı hale gelirdi ki

hiçbir komutan, askerlerini böyle bir riske atmazdı.

Yaptıkları toplantılarda Yesilköy Atatürk Havaalanı ilk hedef olarak görülüyordu. Düşmanın burayı ele

geçirmek isteyecegine şüphe yoktu. Havaalanı merkez olarak kullanılmak için çok uygundu ve etrafi

geniş düzlüklerle çevrili olduğu için de savunulması kolay olurdu. Bu bölgeye bir hava indirme

bekleniyordu. Ancak bu indirme yapılmadan yoğun hava saldırıları

olacağına şüphe yoktu. Havalimanını

savunmak için güç harcayıp harcamama konusunda kararsızdı Hikmet Pasa.

Düşman buraya çok büyük

güçle yüklenecekti ve savunma güçleri ne kadar çok olursa olsun kaybedilecekti. Tam bir savunma yerine

çesitli yerlere mayın dösemeye ve uzakta oluşturulan hatlardaki küçük ceplerden bölgeye inen düşmana

zayıat verdirilmeye çalışılacaktı. Havan toplan ve roketlerle bu yapılabilirdi. Hem zayıat az olur hem de

düşmana beklediginden fazla kayıp verdirilebilirdi.

Hikmet Pasa, bes yüz kisilik bir Özel Kuvvet birliğini Besiktas ile Seyrantepe arasında kalan geniş bir

bölgeye yerleştirmisti. Bes yüz deneyimli savaşçı ağır teçhizatları ile bu bölgenin savunulmasına katılacaktı. Düşman ile göğüs göğüse çarpışma emri almışlardı.

Seyrantepe'nin kuzeyinde kalan ormanlık

ve düzlük araziler tehlike altındaydı. Buralar, saldırıda Amerikalı

askerler için zıplama noktaları olarak

kullanılmaya müsaitti. Eger buraya bir saldırı gelirse mutlaka ama mutlaka durdurulacaktı. Bu durumla

ilgili bilgiler ince sızıntılar halinde Amerikan haberalma teşkilatlarının veri bankalarına geliyor ve

buradan da Baskana aktarılıyordu. Amerikan üst yönetimi, İstanbul işgali sırasında çok kararlı bir

düşmanla karşılaşacaklarını biliyor ama bunu gizli tutuyordu. Bunun yerine Türkler arasında kopmaların

başladığı ve isyanların çıkma aşamasında olduğu söyleniyor, mitinge yapılan saldırı örnek gösterilerek

direnisin çabuk çökebileceği söylentileri yayılıyordu.

04 Haziran 2007 - Saat: 18. 00

IZMIT KÖRFEZİ GÜNEY KIYISI KARAMÜRSEL YAKINLARI / 82. HAVA İNDİRME

TÜMENİ ÜSSÜ

Büyük depremde sonra inşa edilmiş olan konutlar, karanlığın içinde parıldıyordu. Amerikan Genelkurmayı, İstanbul saldırısı ile aynı anda tüm ülkede büyük bir hava operasyonu başlatacak ve altyapıya saldıracaktı. Eğer İstanbul direnirse bu saldırı devam ettirilecek, teslim olursa durdurulacaktı.

Elektrik santrallerinin yok edilmesi, bütün organize sanayi bölgelerinin imha edilmesi, yolların ve köprülerin tamamen kullanılmaz hale getirilmesi, su ve doğalgaz sebekelerinin yok edilmesi gündemdeydi. Bu, bazı gruplara mesaj niteliğinde bir saldırı olacaktı.

Amerika'nın beklediği iç ayaklanma

başlamazsa eğer, herkes aynı kaderi paylaşmak zorunda kalacaktı.

Güneydoğu bölgesindeki sivil yerleşim bölgeleri harekete geçerek Türk Ordusuna saldırmazsa,

Amerikan uçaklarının hedefi olacaktı. Bu bilgiler çeşitli biçimlerde iletiliyordu ama henüz Amerika'nın

beklediği gibi bir hareket olmamıstı. Ergenekon kuvvetleri küçük gruplar halinde çok çabuk ve kesin şekilde hareket ediyordu.

Bu bilgiler 82. Hava Indirme'nin kurdugu üste değerlendirilmeye başlanmıstı. Gerçi onlar ikinci operasyondan habersizdi ama iç grupların ayaklandırılmaya çalışıldığını

biliyorlardı. Tümgeneral Joseph

146

Reed, Amerikan Ordusunun en acımasız generallerinden birisiydi. Dev cüssesi, sert bakışları ve yasına

ragmen simsiyah saçları ve ince kasları ile görenlerde korku uyandırıyordu. Gerçek bir parasüt komando

olarak tanımlanıyordu ve parasütçülük konusunda ordudaki her askeri eğitebilecek kapasitede olduğunu

herkes biliyordu.

Joseph Reed, karargâh çadırında büyük portatif bir masanın önünde durmuş, masanın üzerinde açık duran detaylı İstanbul haritasında göz gezdiriyordu. O düşünürken 1. ve 2. Tugay Komutanları masaya

yaklaşıp, Reed'in eliyle işaret ettiği noktalara dikkatle baktılar.

Joseph Reed, kendilerine verilen görev üzerine çok düşünmüştü, şimdi hareket zamanı geldiğinden durumu tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu. Operasyon çok tehlikeliydi.

Simdiye kadar ilki Ankara'da

denenen ve başarılı olan operasyon türünü ikinci deneyen kendisi olacaktı. Ankara operasyonundan farklıydı durum. İstanbul'da ölümüne direnis bekliyordu onları, bunu hissedebiliyordu. Askerlerini atese

attığı düşüncesi geliyordu aklına ama o sırada eğitimi devreye giriyor ve onu ileri askerî taktiklerin denenmesi durumunda karşılaşılabilecek risklere karşı psikolojik olarak hazırlıyordu. Tabur ve bölük komutanları ayakta durmuş, belli bir alan bırakıp masanın etrafında çember oluşturmıştı. Subayların hepsi savaş teçhizatlarını en küçük detayına kadar hazırlamış ve üzerlerine yerleştirmişti. Çadırın içinde

dumanlı bir hava vardı. Herkes dikkatle Reed'in yüzündeki ifadelerden ne düşündüğünü çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu sefer çok farklı, çok."

Harita üzerinde başka noktalara koydu elini.

"Helikopterler iki ayrı kola ayrılacak ve alçaktan uçacak. Kollardan birisi güneyden dolayı Atatürk Havalimanı bölgesini ele geçirecek ve burada bir harekât üssü kuracağız."

"Bunu tahmin ediyorlardır efendim." 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah araya girdi.

"Biz de bunu tahmin ettiklerini tahmin ediyoruz Henry." Gülümsedi. "Biz oraya inmeden o bölge

cehenneme dönecek ve sanırım alevlerin arasına ineceğiz. 75. Ranger Alayının 1. ve 2. Taburu bizim için

bölgeyi temizlemeye başlayacak."

"Her şey çok hızlı olmalı, hemen Havaalanını ele geçirip güçlü bir savunma hattı kurmalıyız. Hava Harp

Okulu zaten bombalandığı için orayı düşünmemize gerek yok. Havaalanına inecek taburun orada sıkı tutunmasını istiyorum. Gerekirse göğüs göğüse çarpıacaksınız, çünkü oraya ihtiyacımız var."

"İstanbul, komutanım, bizim için fazla büyük bir hedef değil mi?" Tabur komutanlarından birisi sordu.

"Hedef İstanbul ama bizim oradaki görevimiz, İstanbul'da denetimin sağlandığı imajını yaratacak yerlerin

ele geçirilmesi ve 4. Mekanize Tümen, şehre saldırdığında destek sağlanması."

Joseph Reed, etrafını saran askerlere döndü. Yüzünde sert ve keskin bir bakış vardı:

"Diğer hedeflerimiz arasında Maslak denen su bölgede bulunan 3. Kolordu Komutanlığı Karargâhı var.

Orası ikinci bir üs oluşturmak için çok uygun ve şehrin merkezine yakın olması nedeniyle denetim açısından bizim için önemli."

"Burasını ele geçirmek için Seyrantepe'nin kuzeyine ineceğiz ve oradan hareket edilerek bu karargâh ele

geçirilecek. Eğer bu üç bölge sorunsuz halledilirse 4. Mekanize yetismiş olacak ve gerisi sadece direnis

147

unsurlarının temizlenmesi olarak özetlenebilir."

"Sabah saat 5'te helikopterlerimiz kalkmaya başlayacak. Biz oraya ulaştığımızda Ranger'ların çatışmaları

devam ediyor olur sanırım. Buna dikkat edin ve iki ates arasında kalmayın."

Tümgeneral Joseph Reed bunları söylerken İstanbul yönüne giden savaş uçaklarının sesleri

duyulabiliyordu. Eğer hava biraz sisli olmasaydı şehrin her yanında patlayan bombaların alevleri

buldukları yerden bile görülebilirdi.

AYNI SAATLERDE İSTANBUL...

Bombaların atıldığı yerler daha odaklıydı artık. Belirli bir hedef doğrultusunda atıldıkları belliydi.

Rüzgâr olmadığı için kesif bir duman bulutu kaplamıştı her yeri.

Sokaklarda sadece silahlı askerler

görülebiliyordu. Sehrin bir savunmaya hazırlandığını tahmin etmek zor değildi. Sokakların köselerinde

taslardan hazırlanmış küçük siperler vardı. Askerler, özel timler ve silahlı siviller sokaklarda devriye

geziyordu.

Istanbul'un dış mahallelerinde ise farklı bir atmosfer vardı, insanlar tedirginlik ve sok içindeydi.

Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeninin yaklaşması nedeniyle alçaktan uçan değişik savaş uçakları mahallelere bomba yağdırıyordu. Irak'taki deneyimleri sayesinde ilerleyen konvoylara ne tür yerleşim

yerlerinden ateş açıldığını öğrenen Amerikan Ordusu şimdi bu bilgileri Türk toprakları üzerinde

uyguluyordu. Gebze, Tuzla, Balçık köyü, Güzeltepe, Sultanbeyli, Orhanlı

Köyü, Pendik ilçesinin dış

mahalleleri ve Kartal'ın bazı bölgeleri neredeyse tamamen ateş altındaydı.

Tankları yok etmek için kullanılan zırhlı A-10 savaş uçakları alçaktan uçarak -ki zaten özel olarak bu tarz

durumlar için tasarlanmışlardı- savunmaya yönelik görülen her tür yapıya 30 mm'lik gat-ling topu ile ateş

yağdırıyordu. Amerikan Özel Kuvvetlerinin kullandığı C-130J'ler 105 mm toplarıyla mahallelerin dış

taraflarındaki evleri vuruyor ve buralarda siper meydana getirilmesini engellemeye çalışıyordu. Bu

simdiye kadar görülmiş bir durum değildi ama operasyonun en hassas safhasına giren Amerikan

Ordusu, sivil kayıpları düşünmeyi tamamen bırakmıştı. Yoğun ateş altındaki mahallelerde yaşayanlar

Ömerli Barajı havzasına doğru kaçmaya başlamışlardı. Binlerce insan alabildiği ne esya varsa alıp Ömerli

Barajına doğru yola koyulmuştu. Yollarda olusan uzun konvoylar hiçbir savunmaları olmadan ilerlemeye

çalışıyordu.

4. Mekanize Piyade Tümeninin öncü birliklerine bağlı zırhlıları artık yerleşim yerleri yakınlarında

görülebiliyordu. Gece karanlığını yaran izli mermiler gelisigüzel saçılıyor gibiydi. Tümenin ana gücü, 0-4

karayolu Derince Mevkii ile kuzeyinde kalan çevre yolu arasındaki bölgede toplanmıştı. Birlik tam savas

pozisyonunda bekliyordu. 82. Hava indirme Tümeni saldırısına başladığı

zaman onlar da harekete

geçecekti. Birkaç saat içinde Maltepe Ümraniye hattı üzerine gelmeyi planlıyorlardı. O zaman Anadolu

yakasının isgali tamamlanmış olurdu. Eger 82. Hava Indirme, hedeflerini ele geçirirse, ondan sonrası kolay olacaktı. Savas beklenenin aksine çok çabuk da bitebilirdi.

15. ve 26. Deniz Piyade birliklerini taşıyan gemiler USS Tarawa ve USS

Cole, Marmara'nın girişindeydiler.

Birkaç dakika sonra resmen Çanakkale Bogazından geçiş yapacaklardı ve sabah olduğunda İstanbul kıyılarına varmış olurlardı. Onların hedefi de doğrudan Bogaz'a dalmak ve her iki yaka arasında iletişim

ve harekât köprüsü meydana getirmektir.

75. Ranger Alayına bağlı 1. ve 2. Tabur çoktan İstanbul'daydı. Alçaktan uçan helikopterler ile şehrin çeşitli

noktalarında operasyonu başlatmışlardı. Havaalanı çevresinde oturanlar savas başladıktan sonra ilk kez

farklı sesler duymaya başlamıştı. Aksam üstü başlayan ağır bombardımanın arkasından helikopter sesleri

148

duymuşlardı. Helikopter sesleri bir süre sonra kesilmiş ve bu sefer makineli tüfek atışlarının yankılanan

sesleri başlamıştı. Havaalanı etrafında konuşlu bulunan Türk jandarma birlikleri, aniden üzerlerinde beliren özel donanımlı Ranger kuvvetleriyle bogaz bogaza savasmaya başlamıştı. Bazı yerlerde burun buruna geliyorlardı. Her iki taraf da birbirinin nefesini suratlarında hissediyordu.

Bu siviller için tam anlamıyla bir soktu. Günlerdir konusulan saldırı

baslamış olabilir miydi ama nasıl

olurdu da bir anda yanı baslarında bitebilirdi Amerikalılar? Evlerin bodrumlarına saklanan insanlar daha

bir tedirgin olarak, saklandıkları yerleri daha güvenli hale getirmek için fazladan önlemler almaya

başladılar. Apartman dışındaki mazgalların üzeri kapatıldı ve ısıklar söndürüldü. Evde bulunan silahlar

iyice saklandı, insanlar ailelerinden ayrılmadan beklemeye başladılar.

Garip bir bekleyisti bu. Kimse ne yapacağını bilmeden bekliyordu. Bir şeyler yapmaları gerektiğini

düşünüp yapamadıkları için derin bir huzursuzluk yaşıyorlardı.

Havaalanı civarında neler yaşandığını

bilmiyorlardı. Zor da olsa çıkan gazeteleri okudukça iyice kafaları

karıştıyordu. Birkaç gün önce en çok

satan gazetelerden birisinin genel yayın yönetmeninin yazısı mantıklı

gelmisti onlara ve acaba onun gibi

mi düşünmeleri gerekiyordu?

"Türkiye zor zamanlardan geçiyor. Biliyorum, hepiniz büyük bir infialin içindesiniz. Hiç böyle bir seyle

karsılaşacağınızı düşünmemistiniz ama oldu. Dünya tarihi böyle sürprizlerle doludur ve bir anda

degismeyecek gibi görünen hayatlarınız kökünden degisebilir. Simdi de öyle oldu. Dünya bir sapaga

geldi ve biz bu arada okka altına gittik.

Hep güvendiğimiz ordumuz, gelisen teknoloji karsısında yenik düştü ve Amerikan Ordusunun tankları

topraklarımızda cirit atıyor. Gelen haberlere göre birkaç gün sonra da Istanbul'a saldırmaya

hazırlanıyorlar.

Gelin, simdi sakin olmaya ve mantıklı düşünmeye çalışalım.

Türk ulusu olarak pek çok badire atlattık simdiye kadar. Bunlardan kimisinde küllerimizden dirildik,

kimisinde yerin dibine gömüldük. Bakıyorum da artık yapacak bir şey yok. Sizi direnise çağırın bir yazı

yazabilirdim, sizin ölmenizi isteyebilirdim ama bunu demiyorum ve biliyorum ki üzerime çok ama çok

öfke çekeceğim. Evet, ben Amerikan işgaline karşı çıkılmamasını ve onlarla anlaşma yoluna gidilmesini

savunuyorum. Var mı bunu tartışmak isteyen?"

Gazeteyi okuyanlar sasırmıştı, kafaları allak bullak olmuştı. Normal zamanlarda bu tür yazılara küfür edip geçerlerdi ama şimdi, şimdi normal bir zaman değildi. Bir vatandaş olarak sahip oldukları tüm değerler alt üst olmuşken, artık öğrendikleri her şeyi yadsımları

istenirken nasıl olurdu da mantıklı

davranabilirlerdi?

Bombalar, mermiler, tanklar ve sorular. Bunlar bir arada iyi durmuyordu. Tanklar evinin önündeysen İstanbul'dan nasıl olurdu da mantık beklenirdi?

Ses kirliliği, hava kirliliği, ruhların kirliliği sarmıştı herkesi. Her yerden sarılıyormuş hissine kapılıyordu

insanlar. İstanbul kendi başına bir krallık gibiydi. Bütün dünya o krallığın düşüsünü bekliyormuşçasına

haber ajanslarının başına toplanmıştı. Eğer İstanbul Krallığı düşerse dünya değişiminin önünde bir kapı

açılacaktı. Daha önce de öyle olmamış mıydı; İstanbul, bir çağı kapatıp başka bir çağı açmamış mıydı?

Bundan sonra olanları normal bir insanın algılaması mümkün değildi.

Beyinlerde yer eden sarsılmaz

imajların çatırdaması kolay olmazdı. Savaş büyük bir oyundu, o varken başka oyunculara yer yoktu.

Kahramanlar en fazla savaşın parıltıları olabilirdi, oysa o tek başına her şey demektir. Savaşın anlamı

149

kimileri için yasama katlanmanın en kolay yoluydu. Bu dünya, barışı

anlamsız bulan insanlarla doluyken

barısa sarılmanın zorlugunu anladığımız bir yer olarak aklımıza kazılacaktı süphesiz.

Savas en kesif anlarına yaklaşıyordu. Gecenin saatleri ilerledikçe Amerikan Ordusu son darbeyi vurmak

ve Türk vatanının direnç noktalarını kırmak için yüklenmeye başlamıstı.

Son dakika kararları ile planlar

degisiyordu. Heyecan had safhadaydı. Ranger taburlarının Yesilköy Havaalanı etrafında çatışmaya girdigi

haberleri her yere ulasmıstı. Dünya bu haberi duyunca alt üst olmustu.

Amerikan Ordusu sehrin kalbine

ne zaman ulasmıstı? Sorular birbiri ardına soruluyor ve Dısisleri bürokratları sürekli olarak bilgi alıp

ülkelerine aktarmak için ter döküyordu.

ISTANBUL, BILINMEYEN BIR YER

Savas bir yandan Istanbul'da kızısmak üzereydi ama bir baska savas da ülkelerin Dısisleri bakanlıkları ve

istihbarat örgütlerinin koridorlarında yasanıyordu. Türkiye'de gerçeklesecek olan degisimler dünyanın

her kösesindeki çıkarları etkileyecek kapasiteye sahipti. Amerikan Ordusu yıldırım hızıyla amaçlarına

ulasmaya çabalarken dünya ülkeleri de gelismeleri etkilemek için diplomatik etkilerini kullanmaya çalışıyordu.

Dünyanın büyük ülkeleri arasında son günlerde hızlı bir görüşme trafiği yasanmaya devam ediyordu.

Rusya'nın yeni Çarı Putin diger ülkeleri ikna etmeye çalışıyordu. Bu kolay degildi. Ve nihayet bir sonuca

varmış gibiydiler.

Tayyip Erdogan gizli karargâhta Hikmet Pars'ın gönderdigi son gelismeleri öğrenirken aktarmalı telefonda Putin'in aradığını öğrendi. Sasırmıstı. Dıs ülkelere günler önce ümidi kesmiş gibiydi.

Putin, "İyi aksamlar Sayın Basbakan," dedi Türkçe. Sonra Rusça devam etti. "Biliyorum, benden daha erken bir yanıt bekliyordunuz ama inanın öyle kolay olmuyor diğer ülkelerle ortak bir karara varabilmek."

Tayyip Erdoğan Rusça tercüman aracılığıyla konuştu. "Dediginizi iyi anlıyorum ama burada bir millet ve

ülke yok ediliyor. Size gönderdiğim raporu aldınız. Ve biliyorsunuz ki bizim yok oluşumuz sizinkini de

getirecek."

"Evet, evet iyi biliyoruz. Yalnız tek basımıza hareket edemezdik.

Nihayet Almanya, Fransa, Çin ortak bir

tavır için bir sonuca gelmek üzereyiz. Yalnız sizden isteyeceğimiz bir şey var."

Tayyip Erdoğan bir umut ışığı belirdiği için sevinmişti ama gelecek istegin de yenilir yutulur olmayacağını farkındaydı.

"Bu devletler girdikleri riske karşılık Bor, Toryum ve Uranyum'u isletecek ortak bir şirket kurulmasını ve

her birine eşit yüzde verilmesini istiyorlar. Yani Almanya, Fransa, Çin, Türkiye ve Rusya ortak hisselerle

sahip olacak."

Basbakan çeviri yapılırken sevinç çığı atmamak için kendini zor tuttu. Ama şimdi sakin olmak

gerekirdi. 'Eğer bana bu teklifi yapıyorlarsa işin önemini anladılar, harekete geçmeye karar verdiler demektir, ' diye düşündü. Şimdi de, ne alabilirsek, diyorlardı.

Putin sabırsızlıkla, "Evet Sayın Erdoğan, " dedi.

Tayyip Erdoğan blöfünü yaptı. "Hayır Putin, bu kadar büyük yüzdeler veremeyiz." Çevirmenin suratı bir

150

asılınca hemen çevirmesi için işaret etti. "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki böyle bir durumda ABD geri

çekilmeyi kabul etse bile şirkette önemli bir yüzde isteyecektir.

Ayrıca İngiltere de isin içine girecektir. Bu da demektir ki Türkiye'nin hakkı iyice düşecek."

Putin bu gelişmeleri tahmin edebiliyordu. "Evet iyi bir durum değil.

Ama sanırım başka bir seçim

sansınız yok. En azından ülkeniz kurtulacak."

Tayyip Erdoğan bir an düşündü. "Her zaman ikinci bir seçim vardır Sayın Başkan. Ülkemizin büyük bir

kısmı yerle bir oldu. Ve sizler harekete geçmek için çok beklediniz. O

minarele halkımın ve ülkemin

geleceği için ihtiyacımız var. Ve eğer geleceğimizi böyle bir ipotek altına alırsanız belki de hiç direnmemeyi ve ABD'nin şartlarına tamamen teslim olmayı düşünebiliriz."

Evet, bu bir blöftü. Bir ülke olarak intihar edemezlerdi, teslim olamazlardı ama böyle bir ihtimal karşısında ittifak çağrısı yaptıkları ülkelerin de gelecekleri kalmayacaktı.

Telefonun karşı ucunda Putin'in sert yüzü bir an dondu, sonra aniden gülümsedi.

"Çok sıkı pazarlıkçısınız Sayın Erdoğan, sizin teklifiniz nedir?"

Basbakan rahatlayıp, tuttuğu nefesi koyverdi. "Almanya, Fransa, Çin, ABD ve İngiltere ve Rusya'ya kurulacak şirketten yüzde bes hisse verilecek. Fakat bu karşılıksız olmayacak. Türkiye'nin yeniden imarı

için belli yardımlar yapılacak. Örneğin Rusya'dan on yıl karşılıksız doğal gaz alabiliriz. Bu da Bor teknolojisi iyice geliştiğinde hiçbir şey demektir."

Putin tarafında bir süre sessizlik oldu. Nihayet, "Kabul," diye Tayyip Erdoğan'ın o güne kadar duyduğu

en güzel sözcük geldi. "Sayın Basbakan bence blöf yapıyorsunuz ama bu önerinizi kabul ediyorum. Bana

diğer ülkeleri ikna etmek için bir iki gün verin."

Tayyip Erdoğan arkasına yaslandı. Çevirmen de sevincinden küçük nidalar çıkarıyordu. Basbakan

bogazını temizledi, "Peki Sayın Başkan, ama acele edin, zira İstanbul düşerse sansınız kalmaz. ABD'yi

buradan hiçbir güç çıkaramaz."

Isin zor yanı asılmış gibiydi, detayları Türk büyükelçileri halledebilirdi. Tayyip Erdoğan söz konusu işbirliğinin tam çerçevesinin belirlenmesi için büyükelçilerin aranmasını istedi. Yapılacak çok iş vardı.

Türkiye direniyordu ve dünya artık bu direnisen yanında yer alacak düşünme payını bulmuştu.

Dünyadan...

Rusya sınırlarına yakınlığı nedeniyle oluşabilecek bir boşluğu değerlendirme amacıyla üç tank tümenini

harekete geçirmisti ve bu tank tümenleri hızla Ermenistan'a ilerlemisti. Bunun yanı sıra Rus donanması

Karadeniz'de tam teyakkuzdaydı. Ermenistan Ordusu da elindeki bütün imkânları Türk sınırına kaydırmıstı. Bunları yaparken sınırlarını korumayı ve kaçakları

denetleme planlarını öne sürüyordu. Rum

Ordusu ise sınırda pek çok noktada toplanmıstı ve karsıya geçmek için hazırđı. Sürekli uçan Rum savas

helikopterleri zaman zaman sınırın öte yanına geçiyordu ama Amerikan uçaklarının saldırıları o kadar yogundu ki Rum Ordusuna ait Fransız yapımı Gazelle saldırı helikopteri, bir uçaktan atılan lazer güdümlü bomba tarafından yanlışlıkla vurulmuştu. Bu olaydan sonra Rum helikopterleri Türk sınırına fazla yaklasmamaya özen gösteriyordu.

Yunan Ordusu da tam teyakkuz durumundaydı. İstanbul'a yapılan saldırı

Yunanistan'da büyük yankı

151

uyandırmıstı. Amerikalıların düşüncesiz bir kovboy gibi her yeri bombalaması Yunanlıları çok kızdırmıstı. Sokaklarında günler süren Amerikan karsıtı gösteriler yapılıyordu ne zamandır. Basbakan

Papahandris'in açıklamaları Avrupa Birliği ve Amerika arasındaki ipleri gerecek cinstendi ama

Amerikan

Ordusu ve Baskan bütün dikkatini Türkiye üzerinde topladığı için dünyaya gözlerini tamamen kapatmıştı. Onların karşısında şimdi sadece Hikmet Pars'ın komutanlığını yaptığı, İstanbul'u savunan on binlerce tam teçhizatlı Türk askeri ve polisi vardı.

4. Bölüm: DÜNYANIN MERKEZİ

BÜYÜK İSTANBUL SAVASI 05 Haziran 2007

Ersin sıksa bir çocuktur. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen onu görenler on bes yaşlarında olduğunu düşünürlerdi. Panik atak hastası olduğu için dört yıldır dışarı

çıkıyordu. Savaş başladığından beri

durumu daha da kötüleşmişti. Atatürk Havalimanına yakın olan Yesilköy'de oturuyorlardı. Eski üç katlı

bir binaydı evleri. Bodrumda yaşamak onu daha da boguyordu, kendisini içinden hiç çıkamayacağı bir

karabasanın içindeymiş gibi hissediyordu.

Anne ve babasının yüzündeki ifadelerden durumun daha da kötüye gittiğini hissedebiliyordu. Onların

yüzlerinin beyazladığını görmek her şeyi zorlaştırıyordu. Silah sesleri, kendilerini korumaya çalıştıkları

bodrum katına kadar ulaşılıyordu. Radyodan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı ama anlam ifade eden bir

haber duymaları neredeyse imkânsız gibiydi. Yiyecek stokları yoktu, bulabildiklerini yiyerek hayatlarını

sürdürmeye çalışıyorlardı. Ersin, beyninin patlayacak gibi olduğunu duyumsuyordu, ne yapacağını

bilmeden sonu olmayan bir yolda yürüdüğünü düşünmek onun hastalığını

daha da kötüleştiriyordu,

ilaçlar da fayda etmemeye başlamıştı. Gittikçe artan koyu bir karanlığın içine sürükleniyordu, buna

dayanamazdı. Ya bir şeyler yapacaktı ya da kendi kendisini yok eden bir girdabın içinde hayatına son

verecekti.

Ersin oturup basını dizleri arasına aldığı kösedden fırlayıp kalktı.

Ayakta duruyordu, elleri titriyordu ve

bedeni gerilmisti. Anne babası ona ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Gözleri anlamsız noktalara bakıyordu.

Kapıya doğru kostu birden. Annesi atılıp kolundan yakaladı onu.

"Dur, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Ersin kendini tutamayacağını

anladı, annesini kenara itip bodrumun

kapısını açtı ve hızla merdivenleri tırmandı. Apartmanın dışına çıktığında yüzüne serin bir sabah rüzgârı

ile birlikte makineli tüfek seslerinin yankıları çarptı. Karsısında duran manzaraya baktığı zaman garip bir

seyler oldu, beynini kemiren bütün solucanlar çıkıp gitmişti sanki.

Gökyüzü açıktı ve havadaki hafif

serinlik içini gıdıklıyordu. Gözleriyle önünde geniş bir açıdan bakabildiği manzarayı taradı. Günesin

kalbinden fırlayan ısıık demetlerinin portakal bulamacına döndürdüğü

gökyüzünde etrafa çılgınca

sıçrayan ates kıvılcımlarını seçebiliyordu.

"Allahım!" dedi, dudaklarından kendiliginden dökülmüştü kelimeler, insanların nerelerde olduğunu

tahmin edebiliyordu, Havaalanının etrafında çok yoğun silah atıslarının izleri seçiliyordu. Ersin durup

etrafa baktı. Gökyüzü bu kadar güzelken ne yapmalıydı? Silahları

atesleyenler cesur insanlar olmalı, diye

düşündü. Ölümey meydan okuyorlardı, uzaklardan gelip tanımadıkları bir ülkeyi ele geçirmeye çalışmak

ve onların ölümcül silahlarına karşı koymak gerçekten Ersin için hayran olunacak özelliklerdi. Biliyordu

bunlar saçma düşüncelerdi ve belki de baskaları bu düşüncelerini duysa onu ayıplardı ama kimse onun

içinden neler geçtiğini bilemezdi. Büyük bir enerji birikmişti kalbinde ve onu dışarı çıkarmak zorunda

hissediyordu kendisini. Arkasını döndü, apartmanın kapısında anne babası onu, güvenen bakışlarla

152

süzüyorlardı. Çocuklarının aklından geçeni okuyor gibiydiler. Ersin kosmaya başladı. Havaalanına doğru

kosuyordu, silahların çığınca ateslendiği yere.

Amerikan 75. Ranger birliğine bağlı 2 taburun, Havaalanı çevresindeki savunma unsurlarını temizlemek

için indirme yaptığı yere. Siddetli bir çatışmanın sürüp gittiği ve Ranger'ların ilk kez ağır kayıp olarak

tanımlanacak kadar çok asker kaybettiği bir savaşın içine.

82. Hava indirme Tümeni Komutanı Tümgeneral Joseph Reed savaş kıyafetlerini giydi. Simdi emrindeki

binlerce askerden bir farkı yoktu. Tabancası kolunun altında asılı

duruyordu ve M-16 piyade tüfegi gece

görüş dürbünü takılı halde sıyrılmıştı. Migferinin altından etrafındaki askerleri korkutan bakışlar saçıyordu.

"Helikopterleri hazırlayın. Hazır kuvvetler helikopterlere. Zamanı ben biraz erkene alıyorum. Günesin

dogusunu beklemeyeceğiz. Karanlıktan mümkün olduğunca yararlanmamız lazım. "

Emir subayı bu emri derhal telsizden bütün birimlere geçti. Emrin verilmesiyle beraber dışarıda büyük

bir kosturmaca başladı. Helikopterlerin dönmeye başlayan pervaneleri nedeniyle hiçbir ses duyulmuyordu. Joseph Reed karargâh çadırının dışına çıkıp etrafa baktı.

Dev helikopterler uzun bir pist

sırasınca dizilmisti ve kalkısa hazır hale getiriliyordu. Ağır teçhizatların yükü altında bedenleri kıvrılan

askerlerin kosarak helikopterlere dolusmasını zevkle izledi Komutan.

Hepsi gittikten sonra o da kendisi

için hazırlanan MH-53 özel operasyon helikopteri ile İstanbul saldırısına katılacaktı. Bu, Joseph Reed'in

askerlik anlayışıydı. Böylesine önemli bir operasyonda askerlerin yanında olmadığı izlenimini uyandıramazdı. Karargâhın yanından geçen askerler Tümgeneralı savas kıyafetleri içinde gördükleri zaman daha da heyecanla kosmaya başlıyorlardı. Bu, savasta kullanılabilecek en iyi silahtı; kalbiyle savasa giden bir asker.

Joseph tüm askerlerin helikopterlere bindiginden emin olmak istiyordu.

Yüzlerce metre uzunlugundaki

pistte sıralı olarak duran ve pervaneleri dönen tam yüz elli dört helikopter vardı. Bu saldırı, modern savas

tarihinde dogrudan saldırı amaçlı kullanılan en büyük helikopter harekâtı olacaktı. Bu kez destek

görevinde degil, dogrudan düşmanlarını teslim alacak bir güç olarak saldırıya katılıyorlardı. Geçen yıllar

içerisinde uygulanan hafif kuvvetleri gelistirme çalısmaları burada denenecekti. Su anda tam 3850 asker

ağır silahlarıyla beraber helikopterlerde saldırı emrini bekliyordu.

Onlara bakınca Joseph'in tüyleri diken

diken oldu. Biraz sonra belki de Amerikan tarihinin en siddetli sehir savaslarından birisine giriseceklerdi

ve o emri vermesi için herkesin gözü, onun üzerindeydi.

Havanın karanlığı operasyonun kendi lehlerine gitmesini saglayacak seviyedeydi. Helikopterler 1.

Tugayı Havaalanına ve Seyrantepe'deki ormanlık alana bıraktıktan sonra geri gelecek ve 2. Tugayı, gerekli

görünen yerlere, savasın gidisine göre tasımaya baslayacaktı. Joseph Reed, asker olduğu zaman,

emekli

bir Albay olan babasına verdiği sözü hatırladı. Reed soyadını savaş tarihinin en önemli isimlerinden birisi

haline getirme sözü vermisti. Simdi o sözün tutulma zamanıydı.

Tümgeneral kosarak pistin en basına

gitti. Bunu bizzat kendisi baslatmak istiyordu. Pistin basına geldiğinde durup yüzlerce metre halinde sıralanmış helikoptere baktı, en öndeki helikopterde 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah vardı.

Gülerek Joseph'e bakıyordu. Joseph Reed aynı şekilde karşılık verdi ve elini kaldırıp helikoptere

havalanmasını işaret etti. Helikopter derinden gelen bir gümbürtü ile kalkmak için motorlara güç

verirken, Joseph üzerindeki yirmi kiloluk teçhizatı ile kosmaya başladı. Her

helikopterin yanından geçerken kalkış işaretini tekrarladı. Doğrudan Tümgeneralden gelen kalkış emriyle

beraber değişik tipteki nakliye helikopterleri sabaha dönmeye başlayan gecenin karanlığına doğru

havalanmaya başladı. Gökyüzü garip kanatlı yaratıklarla dolmuş gibi görünüyordu. En son helikopter de

havalandıktan sonra Reed, kendisi için hazırlanan MH-53J'nin yanına gitti. Aracın hemen kapısında 2.

Tugay Komutanı Kıdemli Albay Henry Dubois duruyordu.

153

"Efendim. Sizinle sürekli kontak halinde olalım. Sizin verdiginiz emirler doğrultusunda tugayımı saldırı

için yönlendireceğim."

"Bak Dubois. Eger bize bir şey olur da işler yolunda gitmezse, komuta sende olacak tamam mı?" Joseph'in

kaybedecek zamanı yoktu ve bu, kesinlikle duygusallıktan uzak bir konuşmaydı.

"Emredersiniz. Umarım her şey yolunda gider."

Joseph, gözlerinde bulutlu bakışlarla Dubois'e baktı.

"Umarım."

"Hey Bili, nasıl hissediyorsun dostum?"

"Kahretsin, sanki midemin üzerinde büyük bir tas var gibi."

"Sence basaracak mıyız?"

"Sanmıyorum oğlum."

"Kahretsin, burada ölmek istemiyorum."

"Pek çoğumuz öldü, pek çoğumuz."

Helikopter havalanalı sadece üç dakika olmuştü. Marmara Denizi üzerinde uçan helikopterler çok geniş

bir alanı kaplıyordu ve askerler açık duran kapılardan birbirlerini görebiliyorlardı. Denizden sadece yirmi

bes metre yükseklikte büyük bir süratle uçuyorlardı. Helikopteri dolduran otuz kadar asker yüzleri arka

çıkıs kapagina ve yan taraftaki pencerelere dönük bir şekilde arka arkaya oturmuştü. Rahatsız bir durumdu ama rahat olup olmamak o anda düşünebilecekleri en son şeydi doğrusu.

Yirmi iki yaşında, Idaho lu bir çiftçinin en küçük oğlu Jeffry Binch, gerçekten nereye gittigini bilmiyordu.

Etrafındaki çoğu askerin de bunu bildiginden emin değildi. Asker olduğu günden beri yanından ayrılmayan dostu Bili Fuller, New York'lu bir borsa simsarının tek oğluydu. Babası ona neden asker

olmak istedigini sordugunda doğru düzgün bir cevap verememisti ama aşağı yukarı, paranın alamayacağı

şeylere sahip olmak için gibisinden bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Kendilerine güvenleri ise tamdı

doğrusu. Eğitimlerine ve kondisyonlarına güveniyorlardı. Orduda, sivil hayatta rastlamadıkları pek çok

şeyi bulmuşlardı. Kendilerini gerçek bir takımın parçası gibi hissediyorlardı. Bu işin kötü tarafı ise bazen bu kazançların geriye ödenmesinin istenmesiydi ve şimdi, o anlardan birisiydi. 82. Hava İndirme

Tümeninde göreve başladıkları zaman onlara bu birliğin vazifesi anlatılmıştı. Her zaman için en önde

gidenler onlar olurdu ve kurmay generaller gelisen teknolojiyi, bu birliğin kendisini derin savunma hatlarının arkasında tek başına koca düşman birlikleri ile savasmayı

becerecek şekilde geliştirmesine yardım edecek biçimde yönlendiriyordu.

Askerleri taşıyan helikopterler geri döndükten sonra, alacakları geri bildirim doğrultusunda ağır teçhizatları getirmek üzere tekrar havalanacaktı, ikinci tur, ya 2.

Tugayın taşınması için ya da zırhlı

Humvee araçların, top bataryalarının, ileri kontrol ve hedefleme araçlarının 1. Tugay tarafından kullanılması için taşınacaktı. Bu taşıma işlemlerine C-130 uçaklarının da katılması gerekiyordu.

"Jeffrey, sence ne olacak?" Bili Fuller silahına sıkı sıkıya sarılmıştı

ve dakikalar geçtikçe garip bir his içini

154

dolduruyordu.

"Bili, kahretsin oğlum. Defol git basımdan, bana cevabını bilmediğim sorular sorup durma. Ne olabilir ki

ha? Herhalde gidip Türklerle futbol oynamayacağız."

"Çok çetin geçecek oğlum. Bu savaş gerçekten çok çetin geçecek."

"Bili, dırıldırılmayı kes ve sana söylenenleri yap. O adamları şimdiye kadar yendik ve bu sefer de yenmememiz için bir neden yok. 101. basardıysa biz de basarabiliriz."

"Sana inanmak istiyorum Jeffrey."

Jeffrey Binch arkasına döndü ve sinirli bakışlar fırlattı. Bu, Bili Fuller'ın susması için yeterli olmuştur ama

bir bacağı sınırdan sürekli olarak oynuyordu. Helikopter, Yesilköy'ün açıklarındaki adaların birkaç kilometre güneyinden geçti. Hedefleri doğrudan Yesilköy Havaalanıydı.

Ranger'ların bölgeyi temizlediği

haberi gelmişti ve denizden gelecekleri için de fazla bir sorunla karşılaşmamaları gerekiyordu. Yine

de

tehlikeliydi ama. Eger orayı üs haline getirebilirlerse ondan sonra ilerlemek kolaylasırdı.

Adaların hizasında uçarken denizin üstünde ve adalarda alev toplan gördüler. Marmara Denizinin üzerine ates böcekleri dolusmus gibiydi. Helikopterler kuzeye dogru yönlenmeye baslayınca artık kara

onlardan fazla uzak degildi. Hava Kuvvetlerinin saldırısı yeniden baslamıstı. Çok yükseklerde jet motorlarının izlerini görebiliyorlardı. Savas uçakları onların saldırısını kolaylastırmak için is basındaydı.

Jeffrey belli etmemeye çalıssa da ellerinin titremesini durdurmadığı

için bacaklarının arasına sıkıstırmıstı.

Terleyen sırtı nedeniyle çantası daha da ağırlasmıs gibi geliyordu.

Etrafına bakındı. İçeridekilerin durumu

pek de farklı sayılmazdı. Askerlerden kimisi kulaklıklarından yayılan gürültülü rock müzikleri dinliyor,

kimisi dua ediyor, kimisi de hiçbir tepki göstermeden bir robot gibi yerinde duruyordu. Birazdan

olacaklar hakkındaki görüslerinin aynı oldugu, gözlerindeki ifadelerden anlasılabilirdi. Korku birinci

faktördü, belirsizlik ve biraz sonra gerçeklesecek olayın büyüklüğü

konusunda soka girmelerini

önleyecek hazırlığa sahip olup olmadıklarının karanlıkta olması.

Gökyüzünde kıvılcımlar gibi dolanan

mermileri gördüklerinde her şeyin çok yaklastığını anladılar.

Helikopterlerinin yöneldigi alanda halen

silah ısıltıları görülebiliyordu. Yesilköy'e yaklaşıyorlardı ve incekleri yer tam olarak güvenli sayılmazdı.

Koskoca bir sehrin ortasına iniyorlardı, bu ne kadar güvenli olabilirdi ki? Zaten izli mermilerin yavas yavas onlara dogru gelmeye basladığını görmüslerdi.

Birkaç mermi helikoptere çarpmıstı ama etkili olmamıstı.

Baskan büyük bir dikkatle masanın üzerinde duran konsollardaki anahtarları çevirerek Türkiye'deki birliklerden gelen iletişim kanallarındaki konuşmaları dinleyebiliyordu. Kendisi için özel seçilen bazı telsizlerin ilettiği her şey hemen onun önündeki konsola ulaşıyordu ve o istediği kanala geçerek bu konuşmaları dinliyor ve artık son asamasına giren savaşı neredeyse içindeymiş gibi izleyebiliyordu. Genelkurmay Baskam Howard Strike da Baskanın kullandığına benzer bir konsoldan iletişim kuruyordu

ama onun sahip olduğu sistemler daha fazlaydı. Es zamanlı olarak bazı birliklerin ilerleyişini dahi takip

edebiliyor ve yapılan hedeflemeleri bile bilgisayar ekranında görebiliyordu.

"Howard, burada askerler sürekli bağırıyor ve ben bu kahrolası sistemi kullanmayı doğru dürüst öğrenemedim. Bana neler olduğunu anlatır mısın lütfen?" Baskan önündeki konsola sert bir şekilde eliyle vurdu ve döner sandalyenin üzerinde bir tam tur attı. Howard Strike yüzünde sinirli bir ifade ile ona döndü.

"Sayın Baskan az önce Tümgeneral Joseph Reed, kendi inisiyatifi ile harekâtı erken başlattı. Bu harekât

155

savaş tarihimizin en zor harekâtlarından birisi olabilir." Sözlerinde başka bir anlam vardı sanki, Baskanın

biraz susmasını istiyor gibiydi. Teknolojiyi o kadar hızlı

gelistirmişlerdi ki, oturdukları yerden çene

çalarken bir yandan da 4. Mekanize Piyade Tümeninin silahlarının nisangâhını dahi izleyebiliyorlardı.

Belki de bu kadar çok teknoloji iyi bir şey değildi, özellikle yanınızda konuşmayı is yapmaktan çok seven

bir Baskan varsa.

"Ranger'lar taburu Havaalanında denetimi ele geçirdi, diyebiliriz, iyi haberler alıyoruz. Ancak halen etraf

çok tehlikeli. Elliden fazla Ranger öldü. Pek çok da yaralı var.

Helikopterler birkaç dakika sonra

Havaalanına inmeye başlayacak ve sonra hemen geri dönecekler. Bir bölümü daha kuzeye yönlendirilerek ikinci bir noktada konuşlanacak. Çok hızlı olmalıyız yoksa Ranger'ların hepsini kaybedeceğiz."

"Askerler tehlikede mi?" Başkan ilk kez mantıklı bir soru sormuştu.

"Herhangi bir zırhlı hareketi görülüyor ama tehlike büyük. Siddetli bir direnis var. Bu savaşın uzun sürmesi halinde kazanma ihtimalimiz yok. Hava Kuvvetleri, Özel Kuvvet birimlerinin belirlediği noktalara hava saldırısı yapıyor. Yollarda hareket eden her şeye ateş emirleri var."

"Bu iyi. Aman Tanrım gerçekten buna inanmıyorum. Her şey çok çok iyi gidiyor."

Howard hosnutsuz bakışlarla süzdü Başkanı. "Bu çılgın herif her şey yolunda diyorsa mutlaka bir sorun

çıkıyor, " diye düşündü. Ona bu iş uzun sürerse savaş kazanamayız diyorum ve o hâlâ her şey yolunda diyor.

"Başkan, şimdi yer birlikleri ile ilgili bazı bilgiler var. Derince bölgesinden hareket eden birlikler Ömerli

Baraj havzasının güneyinde büyük bir direnisle karşılaşmışlar. " Başkan direnis sözünü duyunca irkildi.

Sanki çok olagandısı bir şeymiş gibi gelmişti kulağına, iyi giden bir operasyon, insanı büyük beklentilere

sokuyordu.

"Ne tür bir direnis bu Howdy, tankların karşımıza çıkacağını sanmıyorum çünkü bunların çoğunu yerle

bir ettiğinizi söylemişsiniz."

"Başkan bu doğru, bu bir zırhlı direnisi değil. " Biraz düşündü ve gelen raporu dikkatli biçimde okudu.

"Sanırım hafif araçlara yerleştirilen bazı tanksavar silahlarının kullanıldığı bir direnis. Pek çok tankı

vurmuslar." Sonra önündeki konsoldaki anahtarlardan birisini çevirip 4.

Mekanizenin Komutanı

Tümgeneral Harold Flynn'in telsizini dinlemeye koyuldu. Bunu yaptığında karsısındaki kullanıcının da

haberi oluyordu. Harold Flynn aracının içinde çok mesgul olmasına rağmen Genelkurmay Başkanının kendisini dinlediğini fark edince ona selam göndermeden edemedi.

"Selam Howdy. Sanırım direnis haberi size kadar ulaştı ama önemli bir şey yok. Sadece cesurca bir hareket ancak tanklarımız bu konuyu halletti ve pek çok araç yok edildi."

Aynı anda Başkan da hatta girdi. "Harold size güveniyorum. 82. başladı, bir an önce onlarla buluşmanız

gerekiyor. "

"Selam Sayın Başkan. Biz de ileri hareketimize az önce başladık. Bu nedenle benzer direnis haberlerinin

gelmesi sasırtıcı olmasın. Bu çok dogal, Türkler topraklarını savunuyor ve bunun için onları suçlayamayız. Ama bu yaptıklarının sonuçlarına da katlanıyorlar efendim."

"Harold." Başkanın sesi emrediciydi.

156

"Evet komutanım." Harold ses tonundaki imayı anladığını belirtir şekilde cevap verdi.

"Türklerin ne yapmaya çalıştığı umurumda bile değil. Ben kafamda 82. ve 4. Mekanizenin bir arada olduğunu hayal ediyorum. Bir an önce bana yettiseniz iyi olur."

Sözlerini bir kahkaha ile bitirdi. Güzel

espri yaptığını düşünüyordu.

"Sayın Başkan, yaptığımız planların yanı sıra düşünmem gereken ikinci şey de askerlerimin hayatıdır."

Garip bir şekilde hat kesildi. Başkanın yüzünde saskınlık ifadesi vardı

ve olayı geçistirmek için sanki

konsolda bir bozukluk varmış gibi anahtarlara vurup düzeltmeye çalıştı.

Howard Strike hemen araya girdi

ve aslında hosuna giden olayı kapattı.

"Sayın Başkan, sanırım uydularla ilgili bir arıza. "

Ersin'in gözleri faltası gibi açılmıştı. Denizin üzerinde hareket eden dev araçları görünce korkudan dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Ne kadardır yürüdüğünü bilmiyordu ama şimdi Ataköy ile Hava Harp

Okulu arasındaki sahil yolunun üzerinde bir yerlerdeydi. Mermiler, etrafında uçuşuyordu. Çatışmalar

Ataköy ile Sirinevler taraflarına yayılmıştı. Ranger taburları, Havaalanını savunmaları için yerleştirilen

Türk askerlerini hayli uzaga geriletmisti. Yüksek binalardan bazılarında yangınlar görülebiliyordu.

Havaalanı sakinleşmişti ve bazı noktalarında alelacele yapılmış küçük savunma mevzileri

görülebiliyordu. Ersin'in gördüğü helikopterler artık denizi yalayan bir yükseklikte uçarak karaya yaklaşıyorlardı. Bir dakika sonra alana inecek ve o bölgede güçlü bir üs kurmaya çalışacaklardı. Tam o

anda, Ersin bir ses duydu. Dönüp arkasına baktığında yol ile deniz arasında kalan otluk alanda yere

yatmış ve üzerlerini otlarla kapatmış bir sürü silahlı adamın olduğunu gördü. Elleriyle

ona kendilerine gelmesini söylüyorlardı. Ersin kısa süren bir sokun ardından bir kez daha helikopterlere

bakıp kosarak askerlerin yanına gitti ve hemen yere attı kendisini.

Askerlerin üzerinde koyu yeşil renk

kamuflej elbiseleri ve yeşil bereler vardı. Hepsi de koca cüsseli insanlardı. Polisin Özel Harekât timleri

bölgede yerleşmişti. Sayıları belirsizdi ama Havaalanı bölgesini çiçek bahçesine çevirecekmiş gibi de

görünmüyorlardı. Hepsinin elinde M-16 tüfekleri vardı, belleri sarjörlerle doldurulmuştu ve

kemerlerinden büyük colt tabancalar sarkıyordu. Birkaç tanesi FN

makineli tüfeklerinden taşıyordu. Bu

silahlar güneydogudaki operasyonlarda kullanılmış olan, dakikada bin mermi atabilen çok etkili makineli

tüfeklerdi, teröristlerin taktığı adla; çılgın kız.

Ersin yere yatınca bir adam sürünerek yanına gelip Baskomiser olduğunu söyledikten sonra onu otların

altına sokmaya çalıştı. Birazdan helikopterler üzerlerinden geçecek ve alana inecekti. Aslında ates etseler

birkaç helikopter düşürebilirlerdi ama bu, onların da sonu olurdu.

Nakliye helikopterlerinin tamamı ağır

silahlarla donatılmıştı ve üstelik onları koruyan Apache helikopterleri de vardı. Tam anlamıyla silahlı bir

armadanın üstlerinden geçmesini bekleyeceklerdi.

"Oglum, bak su büyük silahlı adam var ya, hemen onun yanına git ve yanındaki silah kutusunu taşı tamam mı?"

Ersin'in; bıyıklı, kır saçlı ve korkutucu bakışlı özel tim polisinin söylediklerine karşı çıkmasına imkân

yoktu. Tansiyonu neredeyse zirvedeydi ve her an kalp krizinden öleceğini düşünüyordu. Bu düşüncelerle

savasmak zorundaydı. Böyle bir şeyin içinde kalacağını hayal bile edemezdi ama olmustu iste. Etrafi silahlı adamlarla doluydu ve üzerlerine gelen korkutucu bir güç vardı.

"Tamam abi," diyebilirdi ancak. Yaprak gibi titriyordu. Polis ona güldü

ve yuvarlayarak az ötedeki FN

makineli tüfegini taşıyan, daha da iri ve korkutucu bakışlı polisin yanına gönderdi. Polis, Ersin'in ensesine

bir tokat vurup "Geç lan suraya, " dedi. Ersin'in hemen yanında koca bir kutu duruyordu, içi makineli

"Ver, diye bağırdığımda çıkarıp bana vereceksin tamam mı? Çabuk olmak için elinde bir tane yedekle bekleyeceksin. "

"Tamam abi." Söyleyecek bir şey yoktu.

Dev nakliye araçlarının rotorlarından gelen sesler kulaklarını

doldurduğunda herkes kaskatı kesildi ve

öylece bekledi. Ersin nefes bile almıyordu, kalp atışları yüz elliyi geçmiş olmalıydı.

Bir anda karanlık daha karanlık oldu. Helikopterler karanın üzerine gelince yerde ne kadar toz toprak

varsa havalandı. Göz gözü görmüyordu. Hepsinin kulakları sağır olmuş gibiydi. Ersin kendisini çok

yalnız hissetti. Kesilmiyordu sesler, bir ara basını çevirip havaya baktı parmaklarının arasından. Bir

kasırganın ortasında gibiydiler. Dev yaratıklar üzerinden geçiyordu.

Askerlerin sallanan ayaklarını

görebiliyordu. Pencereleden çıkan uzun namlulu silahlan bile görebilmisti. Allahım, ölüme ne kadar da

yakınım, diye düşündü. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti birden.

Bu olamazdı, ölümle bu kadar

yakınken, yo hayır normalleşemezdi. Ama olmustu. Bedeni garip bir biçimde olumlu tepki vermisti. Kalbi

hiç olmadığı kadar özgür ve çılgınca atıyordu. Kalp krizi geçirmek korkusu yoktu artık. Bedenine

güveniyordu. Su koca silahlara göğüs gerebilen birisi basit korkularla uğrasamazdı.

Dakikaların nasıl geçtiğini anlamadı. Bir süre sonra artık üzerlerinden bir şey geçmediğini fark ettiler.

Ancak havaya kalkan tozun yatışması biraz zaman aldı. Baskomiser ayaga kalktı ve diğerlerine yerlerinde

kalmalarını isaret etti. Kosarak yolun karsısına geçti. Yol ile alanı

ayıran alçak duvarın arkasına saklanıp

indirme yapan askerleri dürbünle gözlemlemeye başladı, özel Tim polisleri de silahlarını hazırlamıstı.

Makineli tüfekçi Ersin'e bakıp sırıttı.

"Korkma lan."

"Yok abi."

Baskomiser tekrar eski yerine geldi kosarak ama bu sefer ayakta durdu.

"Helikopterlerin hepsi inmiş." Sözlerini tamamladığı anda elektriklerin kesildiğini fark ettiler. Operasyon

ciddi anlamda başlamıştı.

"Bence bu yönde saldırıya geçelim, ne dersiniz?"

Ersin kulaklarına inanamıyordu. Bu kadar adamla üzerlerinden geçen düşmana saldırmayı nasıl olur da

düşünebilirlerdi ki? Bir an için kendini tutamadı.

"Abi saçmalık bu, hepiniz ölürsünüz. Burada elli kişi bile değilsiniz."

Bir an bütün özel tim polisleri susup gözlerini Ersin'e dikti.

Baskomiser sevecen gözlerle inceledi onu.

"Çocuk haklı valla." Sonra eliyle otlukların ilerisindeki ağaçlık alana doğru bir işaret yaptı. Ersin de o

tarafa döndü. Gözlerine inanamıyordu. Yüzlerce beden, saklandıkları

yerde kıvıldanmaya başlamıştı.

Hepsi de boğazlarına kadar silaha sarılı olan özel tim polisleriydi.

Ersin bir an için nasıl bir yerde

olduğunun farkına vardı. Belki de İstanbul'da gerçekleştirecek en sert çatışmanın en ön safında durduğunu

fark edince irkildi, beti benzi attı. Baskomiser onun bu durumunu anlamıştı.

158

"Bizimle misin, değil misin aslanım?"

Bu soruya verilebilecek tek bir cevap vardı. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Panik atığın

korkuyla kelepçelediği kalbi şimdi özgür bir kus gibi atıyordu. Her yerinin terlediğini fark etti, gözleri

kararıyordu. Eger kendisine hakim olmazsa olduğu yere yığılıp kalabilirdi. Baskomiserin yüzüne bakarken içine dogan garip his beynine egemen olmaya başladı. Yavaşça aşağılara indi sıcak bir enerji ve

kalbini sarmaladı. Korku duman olup uçmustu birden, bedenini terk ettiğini hissedebiliyordu duyguların, onu yıllarca esir alan korku dolu duyguların.

Basını çevirip makineli tüfekçiye baktı. Hemen kosup yanında duran sarjör kutusunu kaptı ve yanına geçti. Ersin de artık savaşa hazırdı. Artık korkuların, hikâyelerin ve kisilerin zamanı geçmişti. Artık sadece

yasamak ve var olmaya çalışmak vardı.

Bu sırada deniz üzerinde başka helikopterler olduğunu fark ettiler, özel Tim Polislerinden bir tanesi yerden on metre yukarıdan saatte yüz kilometre hızla gelen Black Hawk helikopterinin tam geliş istikametine geçti ve ayaga kalktı. FN makineli tüfegi ile tasta bir kaide gibi duruyordu ayakta.

Helikopterin pilotu onu görmemisti, yandaki silahçının görmesine ise imkân yoktu. Kimsenin beklemediği bir noktada, gelen helikopterlerin -helikopterler şimdi 3 tane olmustu- önlerinde duruyordu.

Helikopterler, yaklaşık yüz metreye geldiklerinde Özel Tim Polisinin makineli alev kismaya başladı.

En öndeki Black Hawk'ın ön camı parçalanmıştı/pilotların ikisinin de başları yana düşmüştü, bilinçlerini

yitirmiş gibiydiler. Helikopterden önce beyaz bir duman çıktı. Ve sonra beyazlık; koyu, siyah bir dumana

dönüştü. Helikopterin denize düşmesi sadece bes saniye sürmüştü. Diğer iki Black Hawk helikopteri ise

hemen yanlara doğru açılmıştı ve yanlardaki pencerelere takılı dört namlulu makineli

topu ateslemeye başlamışlardı. Bu ates sonları oldu, gizlenen Özel Tim Polisleri nisan alarak, silahçıları

alınlarından vurdu. Sonrasında da, uzaklaşmaya çalışan helikopterlerin pilotlarını hedeflediler. Black

Hawk'lar hızla uzaklaşırken beyaz dumanlar çıkarıyorlardı. Nasıl olsa düşerler birazdan, diye düşündü

Özel Tim Polisleri. Bu arada Havaalanına inen Amerikan askerleri çoktan etrafı saran polislerle savaşa

başlamıştı.

82. Hava Indirme Tümeni helikopterlerinin bir bölümü, Havaalanında Ranger'lar tarafından nispeten güvenli hale getirildiği sanılan kısma inis yaptı ve sonradan farkına vardıkları Özel Tim Polisleri ile şiddetli bir savaşa başladılar. Helikopterlerin bir diğer bölümü ise hızla Seyrantepe yönünde kuzeydoguya doğru yola çıktı. Bu yaptıkları gerçekten de çılgınca idi.

Havaalanına inmek daha

mantıklıydı ama operasyon gitgide mantıktan uzaklaşıyordu. Hem alandaki savaş nedeniyle tekrar

kalkmaları mümkün olmayabilirdi. Amerikan savaş kurmayları, askerlerden aldıkları verimi azamiye

çıkarmak için onları daha fazla riske atmaktaydılar. Sesleri ve cüsseleri ile görenlerde korku yaratan dev

kuslar, alçaktan uçarak neredeyse ölümüne bir hareketle gecekondu mahallelerinin üzerinden geçip

hedeflerine yönelmişti. Helikopterler çeşitli yerlerden uçaksavar atesine maruz kalıyordu. Bu ates

nedeniyle bazı Amerikan helikopterleri vuruldu ve mahallelerin üzerine metal yığınları halinde düştüler.

Karanlık sabah, kendisini parçalı bulutlu bir güne teslim ederken mahallelerin üzerinden geçen askerler

Amerikan hava bombardımanının etkisini ilk kez bu kadar açık olarak görebiliyordu. Herhangi açık bir

hedef olmayan mahallelerde dev kraterler ve yanmış evler vardı.

Hiçbirisi kaç insanın öldüğünü, nasıl

öldüğünü bilemezdi ama buralar, savastan önce kazandıkları birkaç

kurusla geçinme savaşı veren

insanların yasadıkları yerlerdi.

Helikopterlerin camlarından asagiya bakan askerler araçlarının vurulup düsmemesi için dua ediyordu.

Hele o mahallelerde düstükleri takdirde, kurtulanların basına neler geleceğini düşünmek bile istemiyorlardı. Az önce düşen bazı helikoptere halkın nasıl üstüstüğünü görmüslerdi. Oradan canlı kurtulmaktan daha kötü bir sey olamazdı. Pilotlar aralıklarla füze yanıltıcı sistemlerini devreye sokarak

159

olası bir saldırıya karsı sanslarını artırmak istiyordu. Etrafa ısıltılı yanıltıcılar saçarak uçan cisimleri gören, erken uyanmış insanlar korkuyla pencerelerini kapatıp perdeleri çekiyordu. Askerler artık sokaklarda

insanların olduğunu görebiliyordu, sabah olmak üzereydi.

En öndeki helikopterin hızla yere dogru alçalmaya başlamasıyla digerleri de onu izledi. Yaklaşık altmış

helikopter pes pese ormanlık ve yesillik araziye yaklastı.

Tekerleklerini yere koymadan askerlerin hızla

bosaltılmasına imkân verecek bir yükseklikte hover pozisyonunda durdular ve beklediler. Dakikalar süren bosaltmanın ardından hızla Marmara Denizine dogru yöneldiler. En kısa sürede denize ulaşmalı ve

izmit'teki üslerine gitmeliydiler. Pilotlar heyecandan titremeye başlamıstı. Bu nasıl bir saçmalıktı. Hâlâ

vurulmamış olduklarına inanamıyorlardı. Bu düşünceleri çok uzun sürmedi. Denize ulaşmalarına fazla

bir zaman kalmamışken yerden yogun bir ates açıldı. Yerdeki birkaç

noktadan açılan makineli tüfek

atesiydi bu. Aynı sırada ilerleyen helikopterlerin neredeyse hepsi vuruluyordu ama bu ates onları düşürecek silahlardan gelmediği için sanslıydılar. Arkadan gelen pilotlar durumu kurtarmak için dağılarak havada kaotik bir görüntü olusturdu, izli mermiler uçan araçların dıs

çeperlerine çarpıyor ve orada sönüyordu. Bir süre sonra yalpalayarak ilerleyen helikopterler gözden kayboldu. Seyrantepe'nin ormanlık arazisine bırakılmış olan Amerikan askerleri kendilerini getiren helikopterlerden birisinin vurulduğunu ve düştüğünü gördüler. Diğerleri kendilerine açılan atesten kurtulmayı basarmıştı.

Hikmet Pars, nerede olduğunu kimsenin bilmediği bir evin geniş bodrum katında, etrafında toplanmış olan subayları ve diğer güvenlik güçlerinin amirleri ile bilgi alışverişinde bulunuyordu. Amerikan Ordusu, Türkiye ile ilgili her türlü bilgiye sahip olduğu için tamamen anlık olarak seçilen bir yere kurulmuştu buldukları karargâh. Askerlerden birisinin bir tanıdığıının apartmanının bodrum katı, gerçekten modern araç gerecin koyulmasına yetecek kadar geniştir.

Simdilik kimse burasının yerini

bilmiyordu. Mümkün olduğunca gözlerden uzak durmak gerekiyordu ama bir süre sonra bu nokta pek çok insan tarafından bilinir hale gelecekti, öyle ki, çok sayıda insanın bir arada bu binaya girmesi bile

tehlikeliydi. Sans faktörü savasta bazen önemli bir avantaj ya da dezavantaj oluşturabilirdi.

"Bu sabah İstanbul hava saldırılarıyla uyandı ve hemen arkasından aldığımız bilgilere göre, şimdiye kadar yapılan en büyük ve en riskli helikopter saldırısı ile Amerikan askerleri resmen İstanbul içine sızmış durumda."

"Gelen bilgiler, Havaalanında kontrolün onların elinde olduğunu gösteriyor. Gecedan başlayan özel birlik

taarruzu neticesinde savunmadaki askerlerimiz Ataköy ve Sirinevler istikametinde geri çekilmiş durumda. Ancak Özel Timlerin yaptığı bir saldırı neticesinde çok kayıp verdiklerini biliyoruz. Savaşın

maliyeti onların için de her saniye artıyor."

"Her şey düşündüğümüz gibi gerçekleşiyor. Onları eğer buraya gelirken durdurmaya çalışsaydık kayıplarımız çok olurdu ve en kritik kuvvetlerimizi kaybederdik."

Hikmet Pasa konuşurken sürekli olarak İstanbul haritası üzerinde belirlenen noktaları eliyle işaret

ediyor,

bir yandan konuşurken bir yandan da düşünüyordu. Ne yazık ki, şimdi karsısında Türkiye değil İstanbul

haritası vardı sadece. Ülkenin geri kalanı ile bağlantıları kesilmisti.

Pars, oradaki subayların bir şekilde

halkla beraber çalışıp işleri yolunda tuttuğuna inanmak istiyordu.

Ankara'nın ne durumda olduğu ile

ilgili bir bilgi de gelmiyordu epeydir. Büyük bir sorumluluk omuzlarına yüklenmisti. Koskoca bir direnisi örgütleyip organize etmek zorundaydı. Eğer direnisi organize hale gelmezse dağınık kalır ve bir

etki gösteremezdi. Neden daha önce bu riski düşünüp gerekli önlemleri almadık, diye kızdı kendisine.

Şimdi tek yapması gereken, bu şehri saldırıdan kurtarmaktı, içinden bir ses Amerikan harekâtının

İstanbul'da bir dönüm noktası olduğunu söylüyordu. Eğer onları burada durdurabilirse bir şeylerin

160

değişeceğinden şüphesi yoktu. Ancak düşünmeden de yapamıyordu; Kıbrıs'taki altmış bin Türk askeri ne

durumdaydı? Uzun zamandır saldırı altında olmalıydılar, ikmal açısından kötü durumda olmaları da

kaçınılmazdı ve Rumlar her an ileri harekete geçebilirdi. Aynı şey diğer sınırlar için de geçerliydi. Allah

kahretsin, kesinlikle bir baskına karşı hazırlıklı olmalıydık, diye düşündü.

"Arkadaşlar bundan sonra hepimiz birer savunma birimiyiz. Beni de içinizden biri görebilirsiniz.

Silahlarımızı kusandık ve savaşıma gideceğiz. Baska yapılacak bir şey yok. Allah yardımcımız olsun."

"Amin," sesleri odayı doldurdu.

Bodrum katının kapısında Albay Kemal Türkkan bekliyordu. Hikmet Pars ona seslendi, "Kemal, al

adamlarının hepsini. Seyrantepe civarında büyük bir yığınak oluşmuş.

Onları buldukları yerde

mıhlayıp hareketsiz bırakmaya çalışsın. Sehre dağıtırlarsa, psikolojik üstünlük kazanmış olurlar. Dünyaya

sehri ele geçirdik mesajı verebilirler ki bu da çok başka hareketlerin ortaya çıkmasına neden olabilir."

Kemal Türkkın kendisinden isteneni hemen anlamıstı. Amerikan askerlerine karşı sokak savaşı değil, düpedüz cephe saldırısı yapmak zorundaydılar. Beklemenin gereği olmadığını düşündü. Emir en büyük

merci tarafından kendisine verilmisti ve bunu hemen uygulayacaktı.

Kendi ölümünü kutlamaya

başlamıstı bile. Bunu yapmak zorundaydı. Düşman kolay kolay alt edilebilecek bir düşman değildi.

Kendisi ölüme hazırlanmazsa askerlerine hazır olmalarım nasıl söyleyebilirdi?

Baskan, Harekât odasında sürekli olarak bilgi ekranından akan dataları

inceliyordu. Tanrım bir savaşa

aynı anda katılmak ne heyecan verici, diye düşündü. 4. Mekanize Tümen, saldırıya başlamıstı. Ekran

gelen bilgilerde henüz kayıplardan bahsedilmiyordu. Aceleyle yapılmış olan savunma hatlarının tank

saldırılarına dayanamadığı rapor ediliyordu. Ömerli Baraj havzasından yerlesim yerlerine doğru

yaklaşılmıstı. Tank kuvvetleri ana arterleri kullanarak bu yerlesim birimlerindeki halkı pasifize ediyordu.

"Howdy, işler mükemmel gidiyor." Birkaç metre ötesinde irtibat subaylarına emir yazdıran Howard

Strike, emirlerinden çoğu istediği gibi uygulanmadığı için sinirliydi zaten, Baskanın ortalıkta çocuk gibi

dolması huzurunu bozuyordu iyice. Ona cevap vermemeyi öğrenmisti.

Adam kendi havasında

bilgisayar oyunu oynar gibi davranıp konuşuyordu.

"Allah kahretsin." Strike, niye bağırıldığını anlamak için ona baktı.

Baskan yüzünü burusturmustu.

"Suraya bakın, 4. Mekanize'nin bir tankı havaya uçmuş. Bir mayın sanırım."

Howard Strike, bunun üzerine kendi ekranına baktı ve isine devam etti.

Kim bilir, daha ne kayıp haberleri

gelecekti! Strike'ın esas merak ettiği halen devam etmekte olan Havaalanı savaşıydı. Orada kontrolü ele

geçirdiklerini düşünürken önemli sayılabilecek bir piyade gücü, ağır silahlarla, Havaalanına inen birliklere karşı saldırıya geçmişti. Çatışma çok şiddetli sürüyordu, burada meydana gelen kayıplar hakkında bilgi yoktu henüz. Askerler, hava desteği istemisti. Izmit'ten kalkan Apache'ler ve şimdi onlara

yeni eklenen A-10 uçakları Havaalanına saldıran Türk kuvvetlerini vuruyordu. Saldırı zırhlılarla desteklenmediği için bir sonuç alamazlardı ama öylesine dirençli bir saldırı olduğu haberi gelmişti ki, bu

simdiye kadar harekâta girilen en şiddetli göğüs göğüse çatışmaydı.

82. Hava Indirme'nin 2. Tugayı da

üsse ulaşmış olan helikopterlere dolmuş, kalkmayı bekliyordu. Ancak hâlâ İstanbul'a inen birliklerden

gerekli bilgi gelmiyordu. Çatışmalar o kadar yoğunlaşmıştı ki destek birlik istemek için bile zamanları yoktu Amerikalı askerlerin.

82. 'nin komutanı Tümgeneral Joseph Reed, kendisi için özel hazırlanmış olan MH-53J helikopteri ile

Marmara Denizinin üzerinde tur atıyor ve sürekli olarak birlikleri ile bağlantı halinde kalıyordu.

161

Helikopterin içinde kendisinden başka, idarî ekibinden bir Albay, bir Binbası ve bir Yüzbasının yanı sıra

on iki komando bulunuyordu. Komandolar herhangi olagan dışı bir durumda kurtarma operasyonu düzenlemek üzere hazır tutulan kurtarma birliğinin üyesi ve bu helikopterin her zamanki mürettebatıydı.

"Su adalarda bir Apache üssü kuralım," diye isaret etti yanındaki Albaya. Aracın içerisindeki ses nedeniyle bağırarak konuşmak zorunda kalıyordu Reed. Albay basıyla onayladı ve Yüzbasıdan,

gerekli

bilgiyi izmit'teki üsse iletmesini istedi. Adalarda uygun olan birisine bir araştırma birliği gönderirler ve

hemen bir bölük helikopteri kaldırabilecek kapasitede basit bir üs kurabilirlerdi.

Telsizden sürekli olarak bilgi geliyordu. Seyrantepe bölgesindeki askerlere karşı yoğun bir saldırı

baslatılmıştı. Amerikalı askerlerin telsiz konuşmalarında Vietnam'ı

hatırlatan sesler geliyordu. Artık bu

savaş politik olmaktan çıkıp alandaki insanların hayatlarını sürdürme savaşına dönüşmüştü.

Savasmaya başladılar, diye düşündü Joseph Reed. Havaalanına yapılan saldırıyı uzaktan dürbünle

izliyordu. Kıyının birkaç mil açığında deniz üzerinde uçup sonra yerdeki hedeflere saldıran helikopterleri

ve uçakları görebiliyorlardı. Çok fazla yaklasmamalıydılar, yerden değişik çapta silahlarla ates açılıyordu.

Bu arada Seyrantepe bölgesinin çok zorlandığını belirten mesajlar geliyordu. Tabur komutanı bir Binbası,

intihar saldırılarına benzer bir saldırı altında olduklarını

bildiriyordu telsiz mesajında. Daha simdiden on iki Amerikan askerî hayatını kaybetmişti ve ilk indikleri pozisyondan yüz metre kadar geriye çekilmek

zorunda kalmışlardı.

Joseph Reed, bu bilgi üzerine çok sinirlendi. Ne yapacağını bilemedi önce, oradaki durumu derhal tersine

döndürmeliydi. Saldırının geldiği yönde hava desteği istenmişti, ciddi bir F-15E desteği yoldaydı. A-10'lar

da aynı bölgeye doğru yola çıkmıştı. Garip bir savaş sürüyordu. Bütün dünya durmuş İstanbul Savaşını

seyrediyor gibiydi. Joseph Reed, ani bir hareketle Albaya bir şeyler söyledi. Albay duyduklarına

inanamadı ama emre uymak zorundaydı. Hemen pilotun yanına gidip kulagina bir şeyler fısıldadı. Pilot

dönüp Komutana baktı. Reed'in yüzündeki ifade çok sey söylüyordu.

Helikopter sert bir manevra ile

Havaalanına doğru harekete geçti. Telsizle askerlere Tümgeneralin kendilerini denetlediği bildirildi.

Helikopter alana doğru dalış yaparken havada uçusan izli mermilerin kendilerine doğru gelmeye

başladığını gördüler. Birkaç saniye sonra mermilerin dış zırha çarptığını duydular, mermilerden sıyrılıp

alanın üzerinde tur atarken askerler kendilerine el sallıyordu. Joseph Reed de

aracın açık kapısına takılı duran ağır makineli tüfek ile Türk askerlerinin üzerine ates ederek kendi

askerlerini selamladı. Büyük bir heyecan dalgası kapladı 82. 'nin saflarını ve açılan ates yoğunlaştı. Joseph

Reed, hayatını riske atarak soğ yapıyor ve askerlerine moral veriyordu.

Bu da işe yarayıyordu doğrusu.

Pilot sorgulayan bakışlarla komutanına baktı. Reed başını sallayarak devam et, işareti verdi. Bu durum

pilotun hoşuna gitmemisti. Mermilerin üzerine gitmek, gereğinden fazla kahramanlık olmuyor muydu?

Helikopterin içindeki diğer askerler de endişeli ama ifadesiz bakışlarla süzdüler komutanı. Neyi neden

yaptığını bilen bir asker olduğunu düşünüyorlardı. Pilot alçaktan uçuşa geçti ve büyük bir hızla

Seyrantepe'ye yöneldi. Günün ısıması ile birlikte hava saldırıları

yeniden başlamıştı. Gökyüzündeki

karmasa, helikopter için az da olsa koruma sağlayabilirdi. Uçaklarla baş etmeye çalışsan hava

savunmacıların, hemen yanlarından geçen bir helikoptere ayıracak zamanları olmayacaktı büyük

ihtimalle. Tabii MH-53'ün de dikkat etmesi gereken bir durumdu bu.

Uçaklardan atılan bombalar ile hedef

arasına yanlışlıkla girmemeliydi. Bunu bir Rum helikopterinin yaşamış olduğunu unutmuyorlardı.

Seyrantepe yakınlarına geldiklerinde gördükleri manzara ile irkildiler.

Ormanlık alanda yangın çıkmıstı

ve savas alanı çok genis bir bölgeye yayılmıstı. Buradaki taburlar degisik yönlerden saldıran direnisçilere

karsılılık vermek için hatlarını uzatmak zorunda kalmıstı, bu da bazı

noktalarda zayıflık meydana

getirebilirdi. Helikopterden bakar bakmaz durumun iyi olmadığını gördü, Reed. Pilota gidip alanın

üzerinde yüksekten birkaç tur atmasını istedi. Pilot bu emri yerine getirirken yerdeki savasçılar da

162

üzerlerinde uçan büyük ve garip dizaynli helikopterden hoslanmamıs ve atese baslamıstı. Bu sefer

devreye uçaktaki komandolar girdi, açık olan kapının kenarına gelip kendilerine ates eden noktalara

ellerindeki silahlarla nisan almaya basladılar. Kapıya monte edilmiş olan döner namlulu ağır makineli

tüfegi kullanan asker de çıldırımı gibi bu atese katılmıstı. Asğıdaki 82. 'nin askerleri sasırımı haldeydi.

Bu deli de kim, diye düşünürken telsizden delinin komutanları olduğu haberi geldi. Askerler arasında hareketlenme oldu. Helikopter birden hızla asğıya doğru kırdı burnunu

ve yere inis yaptı. Çarpma ile inme arası bir seydi iste. Helikopterden çıkan askerler kosarak kendilerine

uygun bir siper buldular. Bir tepeligin arkası olduğu için güvendeydiler simdilik. Tabur komutanı

Binbası bir süre sonra onları buldu. Üstü bası çamur, is ve kan içindeydi. Yaralı askerlerin taşınmasına

yardım etmiş olduğu her halinden belliydi.

"Efendim buradan çıkmak zorundayız sanırım." "Evet Binbası ama su karsımızdakileri temizleyerek."

Anladım, der gibi basını salladı Binbası ve bölük komutanlarını yanına alıp yeni bir plan yaptı.

Tümgeneral de onlara yardım etti, ileri kontrol görevlisini alıp tepenin ucundan gözetleme yaptı ve hava

saldırısı desteği için koordinatları bizzat kendisi belirledi. Uçaklar yardım için geldiğinde ileri kontrol

görevlisi asker lazer isaretleyiciyi kullanarak direnişçilerin bulunduğu noktaları lazerle aydınlatacak ve

bu sayede hedeflerin kolaylıkla vurulması sağlanacaktı. Joseph Reed, askerlerini bu kadar tehlikeli ve

kapalı bir bölgeye indirdiği için üzgündü ama buradan çıkabilirlerse harekât onların lehine dönecekti.

Bunu Türkler de anlamış olacaktı ki, ek olarak başka askerî güçler de saldırıya katılmıştı.

Birkaç dakika sonra gökyüzünde beliren uçaklardan süzülen bombalar, karsılarındaki tepelerin arkasında

duran siperlerde patladı. Joseph Reed, kısa bir araştırmadan sonra 82.

'nin elindeki gücü yeterince

kullanamadığını gördü ve çatışmayı idare etmeye başladı. Hava saldırısı

devam ederken telsizlerden

Reed'in 2. Tugayı bölgeye çağırın emri geldi. Maslak ve çevresindeki araziye inmelerini istiyordu 2.

Tugay'ın. O emri verdikten sadece dakikalar sonra dev CH-47'ler, Black Hawk'lar ve CH-53'ler

havalanmıştı. Ancak bu helikopterler yer atesi nedeniyle dağınık bir halde, vurularak ve kayıp vererek

gelebilecekti.

Baskan artık gelen bilgileri anlamaz haldeydi. Tek anladığı, İstanbul'da çok ciddi bir çatışmanın meydana

geldiği ve bu çatışmaların şehrin neredeyse merkezlerinde olduğuydu.

Ekrana fazla bakmak isine

gelmiyordu. Bazı kayıp haberleri vardı, bunlar normal olabilirdi belki ama bir politikacı olarak halka

yapacağı üzüntü dolu konuşmaları düşününce morali bozuluyordu doğrusu.

"Hey, Howdy sence durum nasıl?"

"Sayın Baskan bana kalırsa pek iyi sayılmaz. 82. Hava Indirme Tümeni kahramanca savaşıyor. Eger

başarırlarsa bu işi bitiririz. 4. Mekanize de çok iyi gidiyor ancak çok kaybı var. Bu zaten beklenen bir

seydi."

"Biliyor musun Howdy, keske bir süre daha bombalasydık sehri diyorum."

O, Amerika'nın beklediği büyük kahraman liderdi. Buna gönülden inanıyordu. Belki diğer Başkanlar da

bu yolda önemli görevler yapmıştı ama o en büyüklerine cesaret eden insan olarak tarihe geçecekti.

Hikmet Pars'ın yüzü gergindi. Gelen haberler hosuna gitmiyordu.

Havaalanındaki çatışmalarda çok fazla

özel tim polisi şehit düşmüştü, ancak polisler kahramanca savaşıırken farkında olmadan en iyi Amerikan

birliğini de mahvetmişti. Hava saldırısı nedeniyle bir arada durmalarına imkân yoktu ve küçük gruplar

halinde yapılan çatışmalar, yedi yüz özel tim polisinden oluşan gücün gittikçe azalmasına neden olmuştü.

Havaalanında kontrol tamamen Amerikalılardaydı ama kontrolü kaybetme işaretleri görülmeye

163

başlamıştı. Düşman, lojistik olarak felaket durumdaydı. Bir başka Hava indirme Tugayı daha yardıma

gelmişti ve bu yardımın bir bölümü Havaalanındaki güçlere destek olmak için Yesilköy'e indirilmiş,

büyük kısmı ise Seyrantepe'deki çatışmalara katılmak için kuzeye devam etmişti. Bu sefer daha geniş bir

yay çizerek yerleşim birimlerinin etrafından dolasmaya özen göstermişlerdi.

Pars, etrafındaki pek çok askerle beraber Barbaros Bulvarına paralel sokaklardan ilerleyerek Amerikalı

askerlere yaklaştı. Seken bir kursunla yanındaki asker düştü.

Doktor onunla ilgilenirken Pars

ve yanındakiler silah seslerinin kulakları sağır ettiği bölgeye doğru koşarak ilerlemeye başladılar. Onlar

ilerlerken yeni birlikleri indiren helikopterler de uzaklaşmaktaydı.

Seyrantepe ve Levent arasındaki bir

bölgede, buna ana yollar da dahil olmak üzere Amerikan askerî kontrol noktaları oluşmuştu. Bu

kontrol

noktaları kurulduktan bir süre sonra Türk asker ve polis birlikleri tarafından vurulup yok ediliyordu.

Pars çıldırmak üzereydi, bu saçmalığı bir an önce bitirmesi gerekiyordu. Amerikan Tümeni gittikçe sehre

yerlesiyordu, bunu küçümseyemezlerdi. Amerika Afganistan'ın tamamını

kontrol etmek için sadece on

bin kişilik 10. Dag Komando Tümenini kullanmıştı. Her ne kadar tam kontrol sağlamasalar da, en azından

Taliban'ın yönetimi ele geçirmesini engelleyen bir güç olmuştü. Burada da o sistemi uygulamak istiyorlardı ama bunu yapmaları imkânsızdı.

Birden köseyi döndüğünde kendisini üç Amerikalı askerle karşı karşıya buldu. O an öleceğini düşündü

ama birden sağ taraftan makineli sesi duyuldu. Amerikalılar vurulmuştu.

Genç bir asker yanına gelip

selam durdu. Hikmet Pars, "Rahat asker, kimsin sen?"

"Ömer Altınel komutanım. Savaş başlayınca gönüllü oldum."

"Helal olsun sana, yanımdan ayrılma emi."

Ersin yanında durduğu özel tim polislerinin yerde sessizce yatmasına bir anlam veremiyordu. Biraz önce yanı başında kaplanlar gibi dövüsen adam, sanki çocuklaşmıştı.

Kafasındaki delikten dışarı çıkan kan

yerde küçük bir göl oluşturmuştu. Çatışmanın başladığı yerden çok uzakta ve beraber başladıkları

insanlardan çok ayrıydılar. Uçaklar gelince her şey bozulmuştu. Bir sürü Amerikan askeri öldürmüşlerdi.

Onların vuruldukları zaman çıkardıkları sesleri duymuş ve mermiler bedenlerine çarptığında nasıl parçalandıklarını görmüştü.

Uçaklar o kadar çok ates etmişlerdi ki üzerlerine, Ersin hâlâ

Gözünü açtığında etrafının sarılı olduğunu gördü. Dört asker etrafını sarmıştı, yere yatmasını

söylüyorlardı. Hemen dediklerini yaptı, çok öfkeli görünüyorlardı.

Ayaklarıyla kafasına basıp ellerini

arkadan kavuşturdular. Canı çok yanıyordu ama bağırıyordu, hem bağırırsa onu vuracaklarmış gibi geliyordu. Çok büyüktüler, ellerinden kurtulmasına imkân yoktu. Sürekli olarak bağırıyorlardı. Ersin'i

kaldırıp kendi merkezlerine doğru sürüklemeye başladılar. Yürürken ates ettiği askerleri gördü Ersin. İki

asker vurulmuş yatıyor ve doktorların ulaşmasını bekliyordu. Acı içinde kıvrananlara bakarken garip duygular geçti içinden. O yerde yatanlara bakarken kendisini sürükleyen asker kafasına sert bir tokat indirdi. Bir şeyler de söylemişti ama anlamadı ne dediğini.

Bunu kabullenemezdi Pars, yani Irak türü bir direnişi. İsgali kabullenip sonra gerilla taktiği ile direniş

düşmana kayıp verdiriyordu ama bu, ülkenin bölünmesi ile sonuçlanırdı, tıpkı Irak'taki gibi. Elindeki bütün seçenekler tükeniyordu. Halkın ayaklanıp direnişe geçmesini beklemisti ama bu hâlâ olmamıştı.

Onları örgütleyecek zamanları olmamıştı. Örgütledikleri adamların bir kısmı vurulmuştu. Karargâha dönmeye karar verdiler. Yanlarında mümkün olduğunca çok yaralı

götürmeye çalıştılar ama hepsini

almalarına imkân yoktu. Bir kısmı düşmana bırakılacaktı, en azından tedavi edilirdilerdi. Hızla ara sokaklara dalıp karargâh eve doğru yola koyuldular. Ortalık tehlikeli hale gelmişti. Amerikan askerleri

gittikçe daha çok saldırganlaşıyordu ve hafif zırhlı araçlarla yollara çıkmaya başlamışlardı.

Howard Strike durumun kötüye gitmekte olduğunu görüyordu. Havaalanı

alınmıştı. İlk sert çatışmalar

kazanılmıstı ama buraları elde tutmaları zor görünüyordu. Bine yakın Amerikan askeri ölmüştü. Artık bir

an önce ele geçirilen noktalar güçlendirilmeli ve siyasî etkiler yaratılarak harekât baslatılmalı, ikinci asamaya geçilmeliydi. Eger ikinci asama uygulamaya konulursa, İstanbul'un direnise başlaması da önemini yitirecekti. Türkiye'nin çok hassas olan dinamikleri bir kez harekete geçti mi, onu durdurmak için

hiçbir güç bir sey yapamazdı. Bir anda domino tasları birbirini devirir ve büyük bir bölgesel çalkantı yasanırdı ama buradan tek bir kazanan çıkardı mutlaka. O da Amerika olmalıydı. Tek kazanan olmak için

kartlarını iyi oynamalıydılar.

"Howard, harikasın."

"Sagolun efendim, ama durum iyi görünmüyor. Ya ayrılıkçılar ise baslar ya da kaybederiz, istediginiz gibi İstanbul'u aldık."

"Ne, sen buna almak mı diyorsun? Saçmalama, sadece içerideyiz."

"Bu önemli degil. Dünyaya gösterecek bir havaalanımız ve sehrin merkezine yakın bir askeri karargâh var. Bunlar diger adımı baslatmak için yeterli olur."

"Evet hemen gerekli görüntüleri toplayın ve derhal CNN'i çağırın.

Onlara bu açıklamayı ben yapmak

istiyorum."

Açıklamaların etkisi ölümcül bir deprem sarsıcılığında gerçekleşti.

Dünya dilini yutmuş gibi ekranları

karsısına çakılı kaldı, Başkanın sırtarak yaptığı açıklamayı garip bir sessizlik içinde dinledi. Başkan açıklamasını bitirdikten sonra ekranlara Yesilköy Atatürk Havaalanı

önünde gülüserek poz veren

Amerikan askerlerinin görüntüleri geldi. C-130 uçakları sürekli olarak alana inip kalkıyor ve zırhlı araç

getiriyordu. Stryker zırhlı araçları alanın bir kenarında birikiyordu.

Çok kısa bir süre sonra 82. Hava

İndirme'nin 1. Tugay askerleri tamamen zırhlı bir tugay haline dönüşecekti. O zaman şehir içinde operasyonların daha yoğun biçimde yapılması mümkün olabilirdi.

Bu açıklama Rusya'nın ikna etmeye çalıştığı ülkelerdeki tereddüdü

bitirmisti. Kararlar alındı. Diplomatik

kanallarda yoğun bir çalışma başladı. Gizli servisler sürekli olarak hükümetlerine durum raporları

165

gönderiyordu. Rusya'da önemli bir askerî hareketlenme gözüküyordu. Tank tümenleri hızla Türk sınırına

dogru ilerliyordu ve Rusya bu konuda ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Birkaç saat içinde New York'taki Birleşmiş Milletler binasında dört büyük ülkenin temsilcileri ABD

temsilcisiyle gizli bir görüşme yaptı. Temsilci Clark M. Ashton verilen ultimatomu saskınlıkla dinledi.

Rus temsilcisi, "Ortak ordular, su anda Türkiye'ye dogru harekete geçti eger geri çekilmez ve bize saldırırsanız karşınızda dört ülkeyi birden bulacaksınız," dedi.

Basbakan Recep Tayyip Erdogan günlerdir en fazla birkaç saat uyuyabilmisti ama simdi kendini son

derece dinç hissediyordu. Putin harekete geçtiklerini bildirmisti. Su anda Ermenistan sınırında birlikleri

vardı. İstedikleri zaman yardımlarına geleceklerdi. Fransa, Almanya ve Çin de harekâta ortak hareket

edecekti. O zaman, "Amerikalılar çekilsin yeter, ülkemizi biz koruruz yine," diye cevap vermisti.

Danışmanı Suavi telefonda Hikmet Pars'ın olduğunu söyleyince hemen yerinden fırladı, "Pasam basardık!" diye bağırıp durumu anlattı.

Hikmet Pars, "Hemen oraya geliyorum Basbakanım, " dedi.

"Dur Pasam," dedi gülerek Tayyip Erdogan, "Bağcılar'da bulusalım. Bu haberi televizyondan verelim milletimize. Direnenlere güç verir bu haber."

Tüm dünya olusan yeni güç dengesi nedeniyle saskındı. Gelismeler çok hızlı oluyordu. Howard Strike,

olacağı buydu, diye düşündü. Bu iki kisinin oynadığı bir satranç maçı

degildi. Diger oyuncularını hafife

almışlar, Türklere çok konsantre olmuşlardı.

FBI Baskanı Robert Müller, CIA Direktörü Porter Goss, Dışisleri Bakanı

Condoleezza Rice ve Savunma

Bakanı Donald Rumsfeld bu yeni gelisme üzerine toplantı yapıyorlardı.

Condoleezza Rice, "Çaresiziz,"

dedi. "Tek süper gücüz ama karsımızda tüm dünya birlesmisse bu ancak yıkıma giden bir savas olur."

Howard Strike bir an odada Baskanın olmadığını fark etti, "Baskan ne diyor bu duruma?" diye sordu.

Donald Rumsfeld parmaklarını birlestirdi. "Su anda Baskan dinleniyor.

Kararı biz verecegiz. Howard,

Bayan Rice'la ben Yüksek Mahkeme'nin, Washington bombalamasından kurtulan iki üyesinden bir karar

aldık. Eger Baskanı istifaya ikna edemezsek bu kararı uygulayacağız.

Yanımızda mısınız? Bu savası

bitirmeliyiz. "

Howard Strike sasırmıstı. ABD'nin Sahin diye anılan, Neo-Con denilen iki ismi simdi barıs istiyordu,

"itiraf etmem gerekiyor ki karsımızda baska bir güç bulmasak da Türklere karsısında zor durumdayız.

Yanınızdayım," dedi.

07 Haziran 2007 - Saat: 17.00

NEW YORK

Gökhan mucizevî açıklamayı dinlerken bastonuna dayanıp ayaga kalktı.

Sanki o anda oturmak bir

saygısızlık gibi gelmişti.

ABD Dışişleri Bakanı, Başkanın istifa ettiğini, yerine Washington'da ölen Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin makamına atanan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in geçtiğini söylüyordu.

166

Esas önemli olan haber bu değildi: Savaş bitmişti!

ABD ordusu Türkiye'den bir an önce çekilecekti.

Yorumcular diplomatik gelişmelerin olduğunu, diğer ülkelerin ABD'ye ultimatom verdiklerini söylüyordu. Özellikle Ruslar, Türk sınırına dayanmış ve ABD birliklerinin çekilmesini gözleyeceklerini açıklamışlardı.

Spiker bir an kulaklığından gelen bilgiye dikkat kesildi.

"Sayın seyirciler şu anda Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan bir basın açıklaması yapıyor..."

Gökhan'ın gözleri, Başbakan, Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars ve yanındaki sağ kalan kabine üyelerine

dalıverdi. Savaşın en acımasız ve zorlu günlerini burada tıklı, iyileşmeyi bekleyerek geçirmisti.

Tayyip Erdoğan kalabalık basın mensuplarının yerleşmesini ve gürültünün kesilmesini bekledi.

"Bu zor bir mücadeleydi," diye başladı. "Var olma mücadelesi. Türkiye her kesimiyle önemli bir sınav

verdi, savaş verdi. Neler olup bitti, daha sonra uzun uzun üzerinde duracağız. Ama şimdi

diyebileceğimiz tek şey şu: Savaş bitti ve Türkiye Cumhuriyeti ayakta..."

Tayyip Erdoğan'ın konuşması çevrilirken içeri Gerard Werchtmann girdi.

Gökhan bu adamı Bay Dday

diye tanıyordu.

İlk tanıştıkları anı hatırladı Gökhan...

Baskının yapıldığı gün, kolu kırık ve ayagından yaralanmış halde kaçmaya çalışırken siyah bir minibüs

hemen Gökhan'ın yanında sert bir fren yapmış, arka kapıyı açıp fırlayan iki kişi kollarından tuttıkları gibi

yaralı adamı içeri atıvermişti. Tüm operasyon üç saniye sürmüştü.

Gökhan nedense bunların kendisinden

yana olduğunu anlamıstı.

Kan kaybından neredeyse bayılacakken kendisine gülümseyen kır saçlı

adamı fark etmişti. Zaten sonra

da kendini kaybetmişti.

Ayıldığında aynı adam yatağının başındaydı. Yarası tedavi edilmiş, kırığı sarılmıştı.

"Merhaba," diye başlamıstı adam. "Sen beni tanıyorsun ama ben seni iyi tanıyorum Gökhan. Yoksa

Frank Consal mı demeliyim?"

Gökhan karşılık vermemiştı. Biraz yorgunluktan, biraz o küçük çocuğa Teoman Amcanın verdiği öğütten:

Soru olmayan cümlelere yanıt verme.

"Herhalde benim kim olduğunu merak ediyorsundur. Bana Bay Dday diyebilirsiniz. Ama bu isim de bir

sey ifade etmez değil mi? Doğrusunu istersen ben senin Rotterdam'daki son isinin patronuyum."

Gökhan'ın gözleri parladı. Demek sisteme girip onu yönlendiren bu adamdı.

Adam güldü. "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum ama izin ver de biraz daha sasırtayım seni..."

167

Adam odanın diğer ucundaki sandalyeyi yatağın yanına getirip oturdu.

"Sadece o is için seni

yönlendirmedim. Malum dosyanın eline geçmesini, arabayı patlatıp bir an önce Türkiye'ye dönmeni de

sagladım. Hepsi dolaylı yollardan Türklerin ABD'nin planlarını

öğrenmesi içindi ama planım başarılı

olmadı."

Bir pipo çıkarıp yakacakmış gibi yaptı, sonra Gökhan'a bakıp, neyse, der gibi tekrar cebine tıktı. "O sırada

Amerika'ya dönmem gerekiyordu ve senin izini kaybettim. Ta ki televizyonda aranıyor ilanların çıkana

dek. O bombanın arkasında senin olman sasırtıcıydı doğrusu. Tamamen başarısız olduğumu düşünürken

hem de... Neyse seni çok sıkmayayım, polislin içindeki adamımızdan baskını öğrenince buralarda olmamız

gerektigini düşündüm. Böylece sen pencereden atladığında -çok cesur adamsın- oralardaydık iste. Bütün

hikâye bu."

Böylece Bay Dday, Gökhan'ın iyileşmesi için yardımcı olmuştı. Dday, Tayyip Erdogan açıklama yaparken içeri girmisti ama yalnız degildi. İki güzel bayan ellerinde yemek dolu tepsilerle birlikte geldi.

"Kutlamaya değer bir haber diye düşündüm Gökhan, " dedi Bay Dday.

Arkasından bir sise çıkardı, içi

portakal suyu doluydu, "Tedavi dönemin boyunca alkol yasak sana. O

yüzden vitamin deposu sıkma

portakal suyu içeceğiz."

Gökhan elbette mutluydu ama bir kırıklık vardı içinde, beraber yemek yerken açıklamaları izliyorlardı.

Bas döndürücü bir haber trafiği vardı.

Almanya, Fransa, Rusya, hatta Çin Türkiye'nin yemden imarı için yardımcı olacaklarını söylüyorlardı.

Yeni Baskan Donald Rumsfeld de, ABD'nin kendini sorgulayacağını, çılgın bir Baskanın verebileceği

zararı gördüklerini söylüyordu. Oysa ABD'yi bu duruma getiren politikanın mimarları arasında o da vardı.

Gökhan, "Amerikalılar hep böyle iste, suçu birine attılar ve kendilerini sıyırmaya çalışıyorlar," dedi uzun sessizliğini bozarak.

Bay Dday gülümsedi. "Merak etme, bu kez burunları fena sürtüldü.

Özellikle sen Washington'ı yok

ederek, yaptıklarının bir bedeli olduğunu onlara çok güzel gösterdin.

Belki böyle daha iyi oldu."

Gökhan mırıldandı. "İyi mi oldu, yüz binlerce insanın..."

Dday'in agzındaki lokma boğazına kaçtı. Öksürükler arasında, "Özür dilerim," dedi. "Ama biliyorsun, ben engel olmaya çalıştım. Sende..."

Dogru söylüyordu. Gökhan elini salladı. "Bos ver. Neler olduğunu biliyor musun, ABD çekilmeyi nasıl

kabul etti? Bombanın bir etkisi olmamıstı."

Dday kahkaha attı. "Gariptir ama Türkiye'nin kurtuluşu yine senin raporun sayesinde oldu. Dolayısıyla

benim. Savaşı engelleyemedik ama bitirebildik. Basbakanınız akıllı

adam. Raporu diğer ülkelere gönderip

ABD'nin tek başına Anadolu'ya sahip olması durumunda ne olacağı

konusunda onları uyardı. Ve hepsi

birlesip -biraz yavaş oldu ama- harekete geçtiler. Gerçi böyle bir süper güce karşı direnmeseydiniz belki

de cesaret bulamazlardı. Askerî stratejistlerimiz bu anlaşma olmasa bile Amerikalıların üstünlüğü

yitirdiğini, orta vadede Anadolu'daki direnise tutunamayacaklarını

söylüyor."

Gökhan'ın içinde bir sevinç büyüdü. En basından beri savaş sırasında ülkesinde olmadığı, engel

olmadığı için suçluluk duyuyordu. Bu haber onu mutlu etmişti. En azından bu dosyayı ulaştırmasının bir yararı olmuştur.

"Görüyorum ki günlerdir ilk kez seviniyorsun, insanların saldırıya uğrarken, savaşırken burada tıkkı kaldığın için rahatsızsın değil mi? Merak etme sana çok önemli bir hediyem olacak."

Gökhan gözlerini kısıp baktı. Dday önündeki yemek tepsisinin altını isaret etti.

Gökhan tepsiyi kaldırdığında san bir zarfın yapıştırılmış olduğunu fark etti. Açığında bazı fotoğraflar eline düştü.

Uzun suratlı, zalim ifadeli bir adam vardı bazılarında. Bir de gösterisli bir malikane görülüyordu.

Dday, "Bu Adrian III. Lynam," dedi. "O senin."

Gökhan zarfı masanın üzerine attı. "Yaptıklarının karşılığını mı istiyorsun?" Kızmıstı.

Dday alınmamıstı, piposunu yakarken manalı bir şekilde gülümsedi.

"Yanlıs anladın. O adam yeryüzünde bir süre yalnız kalmayı en çok istediğin adam bence."

Gökhan sasırmıstı, resme bir daha baktı. "Kim bu Adrian III. Lynam?"

"Lynam ailesi Amerikan iç savaşından beri giderek zenginleşiyor.

Patrick Lynam savaş sonrası

Güneylilerin arazilerine el koyarak, çetesiyle onları soyarak zenginleşmişti. Daha sonra demir çelik ve

maden isine girdi. Ha, bir de ülkedeki mezarlıkların çoğu onun..."

Bir an piposundan nefes çekip anlatmayı kesti.

Gökhan sabırsızlıkla, "Eee," diyerek devam etmesini istedi.

"Madencilik dedim, anlamadın mı? Bu adam Ornicron'un ve daha önemlisi Türkiye işgal planının arkasındaki tek isim."

Baska bir sey söylemesine gerek yoktu. Gökhan resmi alıp uzun uzun baktı.

08 Haziran 2007

TÜRKIYE

Savaşın bittiği günün ertesinde, güneş farklı bir Türkiye'nin üstüne doğdu. Yasanan bunca acıya ve kayıplara rağmen insanlar, korkunç bir kâbustan uyanmanın rahatlığını

hissediyordu. Bu topraklar,

dünyanın kalbiydi ve ona sahip olmak ateşle imtihanı gerektiriyordu. Ve her nesil bu imtihanı vermek zorunda kalabilirdi, kalmıstı.

Kusluk vakti koyunları alıp Malazgirt Ovasına otlatmaya götüren Hasan, Arabistan'da çalışan amcasının

gönderdiği radyoyu da yanında götürmüştü. Radyo 1'den sürekli olarak haber yayını yapıyordu.

Yorumcular bir süper güç olan ABD'nin Türkiye'de ağır bir darbe aldığının altını çiziyor, yurtdışı muhabirleri bütün dünya baskentlerinden tepkileri aktarıyordu. Türkiye tıpkı bir önceki asrın başında olduğu gibi varlığına karşı bir tehdidi bertaraf etmişti.

169

Hasan radyoyu dinlerken içinde bir güç, damarlarını zorluyordu. Sene ortasında bıraktığı okulu aklına geldi. Birden kendini hayaller kurarken buldu. Dünya liderini yenmiş bir ülkenin çocuğuydu o, okulu

bitirip önemli bir insan olmalıydı. Amcasına söylese, o babasını ikna eder, hatta şehirde okuması için

yardım ederdi. Etrafına baktı, ilk kez bu toprakların tarihteki yerini hatırladı, Alpaslan burada Türkleri

Anadolu'ya sokan zaferi almıstı. Türkler hâlâ bu toprakların efendisiydi.

Güneş, kültürlerin besigi Anadolu üzerinde yükselmeye devam etti.

Malatya'da Erhaç Hava Üssünde

gece boyu enkazları temizlemeye çalışan yorgun ve yaralı askerleri yeni gün, büyük bir sürprizle karşıladı. Sivil halk erkenden minibüs ve kamyonlara dolmuş, ordusunun yanına geliyordu.

Yanlarında

yeni hazırlan pestillerle beraber, gece soguguna karsı giyecek ve çadırlar vardı.

Ilk minibüsten elinde kazması, beyaz sakalıyla Ahmet Emmi indi. Hâlâ

onlara saskınla bakan Yüzbasının

karsısında selama durup, "Hele bi' de bakalım yegenim, nereye el atalım," dedi.

Insanların güne coskuyla, ülkesi için bir seyler yapma istegiyle baslıyorlardı.

ABD'nin geri çekilmesi Güneydogu'daki kargasayı bıçak gibi kesmişti.

Devletin yanında yer alan

asiretlerin de destegiyle tutuklamalar devam ediyor, teröristler Kuzey Irak'a kaçıyordu. Kaçan teröristlerin

takibi yapılırken, cosku içinde teslim olanlara rastlanıyordu.

Günes, yaralarını saran Hatay, Adana ve Konya'nın üzerinden geçti.

Ankara belki de en ağır saldırılara

maruz kalmıs ama yine de teslim olmamıstı. Karadeniz bölgesinden, yanlarında erzakla gelen jandarma

ve askerî birlikler halka ekmek dagıtımı yapıyor, enkaz kaldıranlara yardım ediyordu. Bütün is

makinaleri daha görkemli bir Ankara'nın yükselecegi baskenti temizliyordu.

Izmir'de insanlar sanki sözleşmişçesine deniz kıyısına kahvaltı yapmaya gidiyorlardı. Çekilen sıkıntılar

herkesi birbirine yakın kılmıstı, tanıyan tanımayan birbirine selam veriyor, gülümsüyordu.

Istanbul kurtuluşu en fazla hisseden kentti, Türk askerleri Amerikalıların geride bıraktığı bütün askerî

teçhizata el koymustu; tank, helikopter ve diger araçlar üslere götürülüyordu.

Belediye ve valiligin koordinasyonuyla hizmet akısı baslamıstı. Alt yapının tahrip olan bölümleri hemen

tespit ve tamir ediliyordu.

Bütün ülke bir santiye haline gelmişti.

13 Haziran 2007 - Saat: 02.30

CHICAGO HEAVENGATE - LYNAM MALIKANESİ

Malikane gölgeler içindeydi. Adrian III. Lynam birden uyandı.

Kulaklarını kabarttı. Neden uyanmıstı? Bir

sey yoktu... Bir sey eksikti. Ugultu. Evin her tarafını saran güvenlik tertibatı, elektrikli teller, bilgisayar...

Bunlar sürekli olarak bir uguldama yaratıyordu, tıpkı evin nabız atısları gibi. Iste simdi o yoktu ve sürekli

evinde yasayan adam bunu fark etmisti.

Ama simdi onu korkutan baska bir ses vardı, yakında. Hem de çok yakında bir nefes sesi. Karanlıkta yatak

odası. El yordamıyla gece lambasına uzandı ve düğmesine bastı ama hiçbir sey olmadı.

Önündeki karanlık hareket etti. Biri yatağın kenarına oturdu. "Bay Lynam," dedi fısıltı.

170

Lynam korkuyordu ama en azından bu ses bir öcüye degil, insana ait gibiydi. "Evet," diye cevap verdi,

mantıklı bir diyalog kurma umuduyla. Sonra da hemen ekledi, "Derdin paraysa dolaptaki çantada üç milyon dolar var!"

Para lafi, o sesin sahibini etkilememisti. "Sizi götürmeye geldim,"

diye cevap verdi karanlık.

Lynam birden ürperdi, "Nereye?" diye korkuyla sordu.

"Cehenneme!" ve agzına bastırılan seydeki kloroform kokusunu aldı.

14 Haziran 2007

ABD BILINMEYEN BIR YER

Kloroformun yarattığı bas agrısıyla kendine geldi Adrian III. Lynam, az mobilyası olan sıradan bir oturma

odasının ortasındaıydı. Vücuğu buhar tankından bozma bir seyın içine kapanmıstı. Üstündeki yuvarlak

delikten kafası çıkabiliyordu ancak. Yandaki deliklerden de kolları

çıkarılmıştı. Sanki bir zırhın içine

sokulmuş ortaçağ sövalyesi gibiydi. Bedeni ve ayakları tankın içindeydi ve buradan kurtulmak için

yapabileceği bir şey yoktu. Tankın ön kapısındaki kilitleri sol tarafındaki boy aynasından görebiliyordu.

Sanki gerçeküstü bir rüyanın içindeydi. Bu rüyanın en garip yanı da odanın parçası olan mutfakta, sırtı

dönük yemek hazırlayan adamdı.

Bu onu kaçıran yabancı olmalıydı, şimdi yavaş yavaş hatırlıyordu.

Adam, yemeği ocagın üstüne koyduktan sonra ona baktı. Bu bakıştaki bir şey Lynam'ı korkuttu. Sanki bir

insana değil de esyaya bakar gibi gibiydi adam.

Yan odaya giden yabancı, ayaklı bir kamera getirip kurdu. Kısa bir kayıt yapıp, kameranın çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Bu yüz, Lynam'a yabancı gelmiyordu. Hatırlayacak gibi oluyordu ama tam çıkaramıyordu.

Uzun süre konuşmadılar. Yabancı, yemek pisince bir tabağı tepeleme doldurup yanına geldi. Lynam kendisini doyurmaya niyetli adamın suyuna gitmeye karar verdi, ilk birkaç kasıktan sonra zamanının geldiğini düşünüp sordu: "Fidye mi?"

Adam olumsuz anlamda başını salladı, sonradan aklına gelmiş gibi,

"Gerçi dolaptaki parayı aldım.

Tesekkürler, isime yarayacak," dedi. "Seni fidye için kaçırmadım."

"Peki ne için?"

"Dedim ya, cehenneme götürmek için. Öleceksin."

"İyi ama neden?"

"Ornicron desem ya da Metal Fırtına operasyonu... "

Adrian III. Lynam birden bu yüzü hatırladı. Biraz zayıflamıştı, bıyık bırakmıştı ama yine de tanıdı.

"Sen o teröristsin," dedi tükürür gibi... "Binlerce masum insanı öldürdün o bombayla!"

171

Adam bir an kasığı tabağın içinde gezdirdi. Ardından kenarına bıraktı

ve Lynam'ın suratına güçlü bir

tokat vurdu. "Demek ben teröristtim ha, bir maden için halkımın yok oluşunu planlayan adam beni

yargılıyor ha!" Çok kızmıstı, elini yumruk yaptı Lynam. Adamın kontrolünü kaybedip kendisini

öldüreceğini düşündü. Gözlerini kapattı endiseyle. Ama beklediği darbe gelmedi. Adam gülümsüyordu.

"Yok," dedi. "ölümün öyle kolay olmayacak. Sana bir hikâye anlatayım."

Bir yandan da Lynam'a zorla yemek yedirmeye devam ediyordu.

"Orta Asya'da yüz kızartıcı bir suç isleyen olursa ona ibret olsun diye inanılmaz bir ölüm hazırlarlarmıs.

İçi bos bir kütük bulurlar ve adamı, kafası dışarıda kalacak şekilde kütüğün içine sokarlarmıs. Ve bütün

delikleri kapadıktan sonra suçluyu yedirir içirirlermiş."

Lynam bu hikâyenin kendi durumuna uydugunu elbette fark edebiliyordu.

Agzına sokulmaya çalışılan

kasığı itmeye çalıştı kafasıyla. Adam saçından çektiği zaman acıyla haykırdı. "Beni iyi dinle, eger

yemegini yemezsen seni yavas yavas budarım, anlıyor musun?" Eliyle, Lynam'ın dışarıda kalan kollarını

isaret ediyordu. "Çılgınlıklarını biri duyar diye umutlanma. Bir dag kulübesindeyiz. " Lynam bu adamın

elinde tamamen çaresiz olduğunu anladı. Uzatılan kasığın içindeki yemegi itiraz etmeden yedi.

"Neyse, devam edeyim," dedi Gökhan, insanı rahatlatmaktan çok korkutan bir sırıtması vardı. "Suçlu

yyiyp içtikçe, kütük, adamın pisliliğiyle dolarmıs tabii. Bir süre sonra suçlunun bedeni kendi pisliliği içinde

kalıp çürümeye baslarmıs. Acı dolu, yavas ve ibretlik bir ölüm."

Lynam agzındaki yemegi yutmaya çalısrken karsısında çalısan kameraya baktı bir daha ve dehset içinde

fark etti ki bagırsakları zorlanmaya baslamıstı!

Bitti

metal fırtına

ORKUN UÇAR - BURAK TURNA

Bu kitap Osman Okçu'nun yayın yönetmenliğinde Neval Akbıyık'ın editörlüğünde yayına hazırlandı.

Kapak tasarımı Kenan Özcan tarafından yapıldı.

2004 Aralık ayında ilk baskısı yapıldı.

Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN): 975-263-109-6

Baskı ve cilt: Kelebek Matbaacılık

Litros Yolu 4/1 A Blok

Topkapı / Istanbul

Tel: (0212) 612 48 35

İrtibat: Alayköskü Caddesi. No.: 11 Cagaloglu / Istanbul Telefon: (0212) 513 84 15

Faks: (0212) 512 40 00

172

www.timas.com.tr

timas@timas.com.tr

TIMAS YAYINLARI/1192

POLİTİK KURGU-ROMAN/1

©Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timas Yayınları'na aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek

alıntı yapılabilir.

metal fırtına

Burak Turna: 20 Ocak 1975 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Yesilköy'de tamamladı.

Kıbrıs Girne Amerikan Üniversitesi'nden işletme lisansını aldı. Medya sektöründe, dergi ve kitap çevirmenliği, ekonomi muhabirliği yaptı; sonrasında bankacılık, tekstil gibi çeşitli işlerde çalıştı. Halen

çeşitli saltalarda çalışmaya devam ediyor. Yazma serüveni, günlük, öykü

gibi ara adımlar olmadan

doğrudan roman yazmakla başladı, ancak hayal kurma serüveni, bilincinin açıldığı ilk andan beri sürüyor.

Metal Fırtına, yazarın ilk romanıdır. Roman dışında Felsefe metinleri ve İngilizce-Türkçe olarak senaryo

yazmaya devam ediyor. Yazarın kendi geliştirdiği mantık sistemini anlattığı, SistemA: Mutlak Sistem

Teorisi ve Zaman Makinesinin Mantıksal Altyapısına Giriş isimli felsefe kitabı bitmiş ancak henüz

yayınlanmamıştır. Su günlerde Üçüncü Dünya Savaşı'nı konu alan yeni romanı üzerinde çalışıyor.

www.burakturna.com

yazar_burakturna@yahoo.com

Orkun Uçar: 1 Haziran 1969'da Kocaeli-Gölcük'te doğdu. İÜ İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Uzun

yıllar gazete ve televizyonlarda çalıştı. 1999 yılında Nostromo Dergisi Bilimkurgu Kısa Öykü

Yarışması'nda birincilik alınca yazarlığa profesyonel olarak devam etmeye karar verdi. 2000 yılında

internet üzerinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nü hayata geçirdi. 2002

yılında Sibel Atasoy'la birlikte

Ölümsüz Öyküler Yayınevi'ni kurarak Türk bilimkurgu ve fantastik edebiyatının ilk adımlarını atmaya

çalıstı. On kitaptan olusacak epik fantezi Derzulya serisinin iki kitabını yayınladı. Kızıl Vaiz (2002)
Kara

Gezgin (2003) Su anda Deccal isimli romanı üzerinde alıstıyor.

www.derzulya.com

orkun@derzulya.com

173